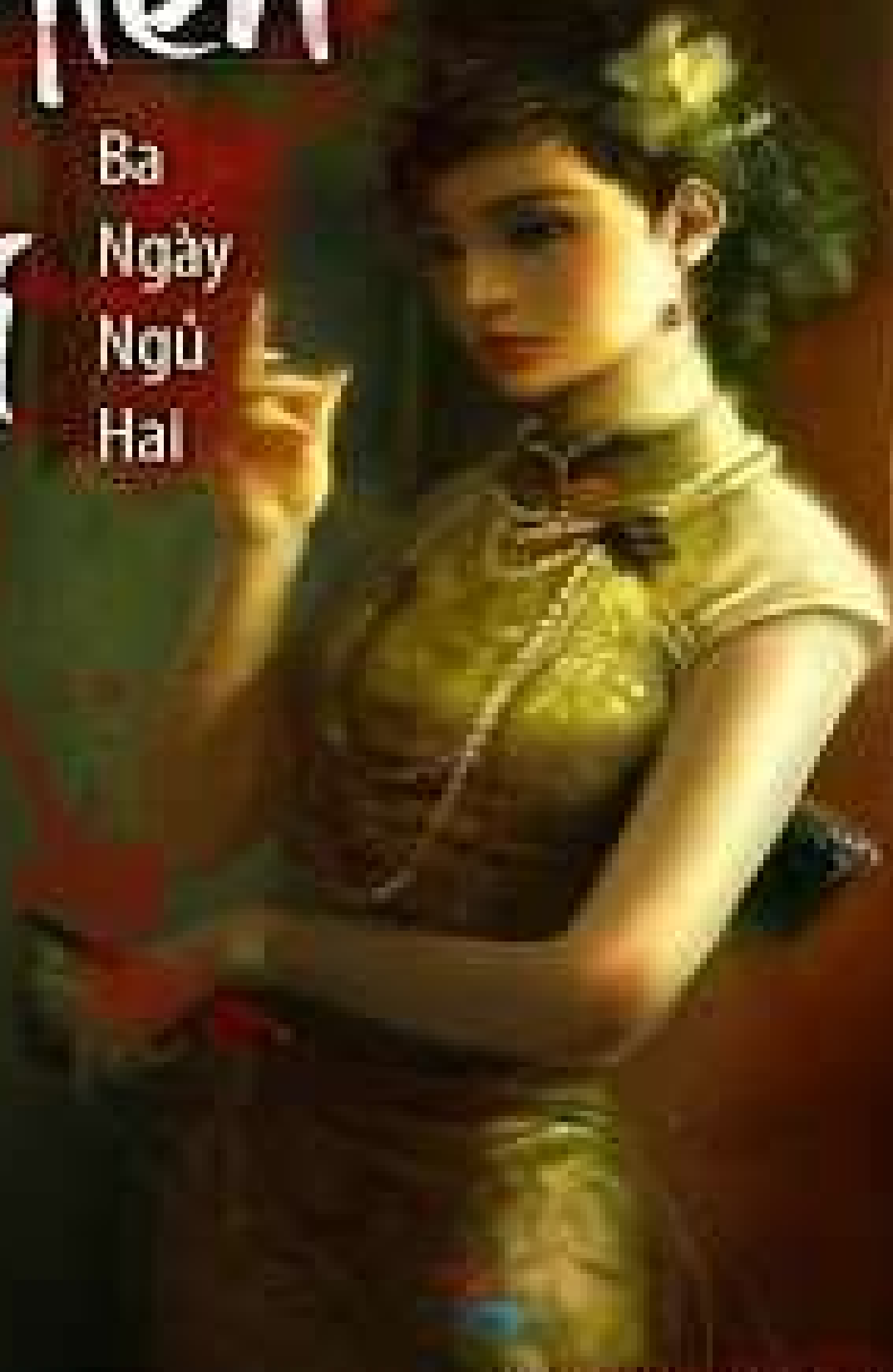

Chiến

tại

Ba
Ngày
Ngũ
Hải

Mục lục

[Quyển 1](#)

[Quyển 2](#)

[Quyển 3](#)

[Quyển 4](#)

[Quyển 5](#)

Quyển 1

Chương 1+1: Tự Chương Của Thiên Nhất

Chương 1: Quyển Sách Nội Tâm

Chương 2: Người Chết Đầu Tiên

Chương 3: Sau Khi Vụ Án Xảy Ra

Chương 4: Nghịch Thập Tự

Chương 5: Bạn Cũ

Chương 6: Người Chết Thứ Hai

Chương 7: Vị Khách Đến Trước

Chương 8: Cuốn Băng Video

Chương 9: Thiêu Cháy Tội Ác

Chương 10: Khách Hàng Ban Đầu

Chương 11: Quần Chiến

Chương 12: Cuộc Trò Chuyện

Chương 13: Quân Cờ

Chương 14: Diệt Khẩu

Chương 15: Bước Cuối Cùng Còn Chưa Bắt Đầu

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1+1: Tự Chương Của Thiên Nhất

Muốn biết cái chết có đau đớn hay không, đi chết sẽ biết; muốn biết sống có hạnh phúc hay không, cảm nhận đau khổ sẽ rõ.

Ba Ngày Ngủ Hai ngủ lục

Ngày ba tháng mười hai, một ngày âm u.

Khi ta mở mắt ra đã hơn mười giờ sáng. Không cần kéo rèm cửa sổ, ta cũng biết bầu trời chỉ là một mảng u ám. Không khí ẩm ướt thấm vào trong phòng, vào trong chăn và vào cả trong xương của ta.

Ta chỉ có hai sự lựa chọn: Đi pha một tách cà phê, hoặc nhắm mắt lại và hi vọng khi ta mở mắt ra đã là ngày bốn tháng mười hai.

Cuối cùng ta đành ngồi dậy.

Hôm nay khác với mọi ngày, ta ngồi trong cửa hàng nhưng lòng lại cầu nguyện mọi người đừng đến cái nơi tồi tàn này.

Buổi chiều của một ngày âm u hết như trẻ em xếp hàng mấy phút chờ tiêm phòng, hoặc mấy chục giây trước khi ma quỷ xuất hiện trong phim kinh dị. Nói thế là vì người vốn đã biết sự việc tồi tệ chắc chắn sẽ xảy ra, nhưng vĩnh viễn chẳng thể đoán được giọt mưa đầu tiên sẽ rơi xuống vào lúc nào.

Trong thời tiết như vậy, mấy tiếng đồng hồ trôi qua rất nhanh. Đến bốn giờ chiều mà vẫn chưa có bất cứ khách hàng nào ghé vào cửa hàng.

Với ta mà nói, đây là một khoảng thời gian khiến lòng người say đắm. Ta vừa có thể ngồi đọc sách sau bàn làm việc, vừa uống cà phê giữa bầu không khí yên tĩnh mà không bị bất cứ ai làm phiền.

Bốn giờ rưỡi, có một người đẩy cửa bước vào. Được lắm, ta hận hăn...

Chẳng qua kẻ này lại mang tới cho ta một chút ngạc nhiên, vì hăn không đến mua sách mà đến để cướp.

Khi hăn rút súng và bước về phía ta, ta thật sự muốn oán trách hăn mấy câu. Phải biết rằng dạo này việc xử lý xác chết ngày càng khó khăn, thế mà tại sao lúc nào cũng có người ép ta? Điều này làm ta cảm thấy vô cùng khó xử.

Để ta tính toán một chút. Nếu nhổ răng, cạo sạch lông tóc, rồi rửa thành tám khúc thì tốn khoảng nửa tiếng. Sau đó lái xe đưa hăn đến trại nuôi heo của Bob lại tốn hết một tiếng. Khi trở về ta còn phải tẩy sạch vết máu và dọn dẹp rác rưởi, quá trễ để chuẩn bị bữa tối.

Vậy là ta giơ hai tay lên đầu, rồi cố làm ra vẻ sợ hãi. Với giọng nói run rẩy, ta tiết lộ cho hăn biết toàn bộ tiền bạc đều nằm trong ngăn kéo và còn cầu xin hăn chừa cho ta một con đường sống.

Ta cho rằng mình diễn xuất rất thật. Từ ánh mắt, giọng nói cho đến động tác của thân thể đều rất hoàn mỹ. Chắc hăn hăn sẽ lấy hết tiền rồi bỏ đi, như vậy ta sẽ tiếp tục hưởng thụ khoảng thời gian yên tĩnh của mình.

Nhưng ngay lúc hăn thò tay kéo ngăn kéo, ta bỗng nhớ mình chẳng còn một cắc nào...

Thế nên khi mở ngăn kéo ra, hắn nhìn thấy nửa cái bánh pizza ta chừa lại và một nửa con chuột không biết bị sinh vật nào ăn còn thừa đó. Hắn nổi giận, rồi vừa chửi thề, vừa dí súng vào đầu ta. Đôi mắt hắn trợn tròn, hắn hỏi có phải ta nghĩ rằng giỡn mặt với hắn rất vui hay không.

Vì sợ hắn kích động sẽ cướp cò nên cuối cùng ta chỉ đành nhét cả cánh tay cầm súng kia vào thực quản của hắn.

Lúc hắn ngã phịch xuống đất, ta chợt hiểu trị an của thành phố Philadenphia quá kém. Ta phải chuyển sang nơi khác.

Bây giờ, những thằng nhóc cầm súng hành nghề "xin đều" như hắn nhan nhản khắp phố. Chẳng qua sau khi đi dạo nửa ngày, hắn lại chạy vào cửa hàng sách tồi tàn của ta, điều này khiến ta vô cùng nghi ngờ chỉ số IQ của hắn. Theo lẽ thường, nếu lên kế hoạch cướp cửa hàng dạng nhỏ và trung thì chắc hắn bọn cướp sẽ nhắm vào những cửa hàng ăn uống và vật dụng sinh hoạt đầu tiên; sau đó mới đến quầy bán vé, cửa hàng thời trang và điện máy gia dụng, lựa chọn tệ nhất là cửa hàng bán dụng cụ gia đình, đồ cổ hay quầy bán sách.

Chẳng lẽ người hiện đại không có cả thời gian để tính toán số tiền lãi hàng ngày của doanh nghiệp sao? Như vậy cướp cửa hàng để làm gì? Cứ việc cầm súng chạy loạn vào nhà dân là được rồi, chắc chắn lúc nào cũng có sẵn tiền mặt trong nhà.

Ồ, tất nhiên nhắc đến tiền mặt với ta cũng chẳng có ý nghĩa lý gì. Thà đi cướp mấy người lang thang dưới trạm tàu điện ngầm còn kiếm được nhiều tiền hơn cướp của ta.

Mấy chục giây trôi qua, theo triệu chứng thì có vẻ hắn sắp ngất rồi, chỉ là hắn vẫn đang gắng gượng bò ra cửa.

Ta bước đến trước mặt hắn, rồi đóng cửa lại, tiện tay lật ngược mặt của tấm biển OPEN thành mặt CLOSE hướng ra ngoài.

Sau đó, ta kéo bức rèm cửa kính bên cạnh xuống. Khi quay người lại, hân đã bò đến chân ta.

Ta đành phải đập nát hai xương cùi chỏ của hân để phòng điều ngoài ý muốn xảy ra.

Cuối cùng cũng được trở về chiếc ghế sofa êm ái, ta uống một ngụm cà phê, cầm sách và tiếp tục thư giãn.

Ta phỏng chừng hân sẽ khó có thể đứng dậy với tình trạng thân thể hiện nay, dù có ngồi dậy một cách miễn cưỡng cũng chẳng thể dùng miệng để vận tay nắm to đòn trên cánh cửa. Sau nửa tiếng nữa, chắc hân hân sẽ tắt thở. Xác chết vừa hay lại có thể chặn ngay trước cửa, đúng là hoàn mỹ!

Dù sao đi nữa, nhìn chung hôm nay vẫn là một ngày đáng ghét. Đến cuối ngày, ta vẫn còn vài chuyện không hiểu nổi; ví dụ như mối quan hệ và vị trí trong chuỗi thức ăn giữa ta, con chuột, bánh pizza cùng với sinh vật chưa biết.

Mà thôi đi, chuyện này không quan trọng.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1: Quyển Sách Nội Tâm

Trong vô số vũ trụ song song có vô số Địa Cầu tồn tại, trong số đó có một nơi cực kỳ vô lý. Câu chuyện mà ta muốn kể xảy ra tại nơi ấy.

Trong thế giới này, vào cuối thế kỷ XX, một thế lực đã dùng vũ lực tuyệt đối để phá vỡ toàn bộ ngăn cách về dân tộc, quốc gia, tín ngưỡng và khiến toàn nhân loại trở thành thần dân khi họ vẫn chưa kịp phản ứng. Những thế lực chống đối đều bị tiêu diệt sạch sẽ trong vòng hai năm.

Trong năm 2000, nhân loại đã hoàn thành việc thống nhất Địa Cầu. Kể từ đây, không còn tồn tại khái niệm về quốc gia. Các "nước" đều được gọi bằng cái tên mới là "phủ" hoặc "quận", chỉ có tên của các thành phố là được giữ nguyên. Hoàng đế, một từ chưa từng được nhắc tới suốt một thời gian rất dài lại xuất hiện trên võ đài lịch sử.

Cho dù tốt hay xấu thì ít nhất trong vũ trụ này, người Địa Cầu đã đoàn kết lại với nhau, nhưng không phải bằng cách liên bang mà bằng hình thức đế quốc.

Suy cho cùng, nếu một vài năm sau có một bầu khí, hoặc một bầu giun, hay một bầu người máy đến xâm chiếm từ bên ngoài dải ngân hà. Vậy thì sức chiến đấu của Đế Quốc Địa Cầu chắc chắn phải mạnh hơn Liên Bang Địa Cầu nhiều lắm.

Tất nhiên, trong câu chuyện này không thể xảy ra những sự kiện như thế.

Chuyện bắt đầu vào tháng mười hai năm 2100.

Vì phủ Anh là một trong những phủ nhỏ nhất trên thế giới nên đế quốc vốn chuẩn bị sáp nhập nơi này vào quận Long. Chẳng qua khi xét về vị trí địa lý, họ thấy phủ Anh nằm giữa biển, đã vậy lại thường xảy ra động đất, sóng thần và trên lãnh thổ còn có mấy núi lửa đang hoạt động, nói không chừng một ngày nào đó nó sẽ chìm xuống biển. Còn địa phận của quận Long vốn đã rất rộng lớn, vậy là tầng lớp lãnh đạo của đế quốc quyết định giữ nguyên tình trạng đơn độc của phủ Anh.

Mùa đông năm nay, có một thiếu niên đang chạy như điên trên đường phố ở Hokkaido. Người này thở phì phò liên tục, không khí lạnh của buổi sáng sớm thì y hệt lưỡi dao cứa vào mặt hắn.

Thiếu niên không cao không thấp, không mập không ốm, khuôn mặt bình thường, trên sống mũi đeo một cặp kính cận dày cộm như hai đít chai. Hắn mặc đồng phục học sinh màu đen, hai vai đeo ba lô đơn giản. Từ tóc mai đến cúc áo và ống quần đều không tìm thấy bất cứ vấn đề nào, hắn đúng là một học sinh ngoan điển hình.

Nhưng hôm nay học sinh ngoan đã đi học trễ.

“Ồ, chào Ikeda. Hôm nay lại nhể nhại mồ hôi rồi kìa, em vừa chạy đến lớp sao? Được rồi, mau về chỗ ngồi đi.” Giáo viên đang nói tên Matsuo, dạy môn Đại Số. Hắn là một người đàn ông trung niên hói đầu và là chủ nhiệm lớp của Ikeda.

Ngôi trường này rất khá và cũng có thứ hạng trong số các trường trung học phổ thông tại phủ Anh, tất nhiên nó không cùng một cấp bậc so với những học viện dành riêng cho vương công quý tộc.

Vì nơi ở của Ikeda khá hoang vu nên mỗi buổi sáng hắn đều phải đón xe buýt mới có thể đến lớp đúng giờ. Một khi lỡ xe buýt, Ikeda chỉ có thể

chạy bộ khoảng bốn mươi phút để đến trường. Tuy hẵn rất cố gắng nhưng mỗi tháng đều đi trễ vài lần vì không kịp lên xe buýt.

Matsuo là một kẻ hám tiền nên rất xem thường loại học sinh nghèo túng như Ikeda và thường xuyên gây khó dễ với Ikeda chỉ vì những sai sót nhỏ nhặt, nhưng có vẻ hôm nay tâm trạng của hẵn rất tốt nên không hề bắt bẻ cậu học sinh nọ mà tiếp tục giảng bài.

Điều này khiến Ikeda thở phào một hơi. Hẵn lui thủi đi đến chỗ ngồi của mình, rồi nhẹ nhàng đặt ba lô xuống, sau đó lấy sách giáo khoa ra.

Vì đến trễ nên sau khi Ikeda mới ngồi được hơn mười phút, tiết học thứ nhất đã kết thúc.

Matsuo cũng không nán lại. Sau tiếng chuông hết giờ, hẵn lập tức bước ra khỏi lớp.

Khi đến trước cửa, Matsuo bỗng quay đầu và nhìn Ikeda bằng ánh mắt bất thiện. Ikeda nhìn thấy rõ ràng nụ cười lạnh lùng trên khóe miệng của hẵn.

“Này nhang muỗi ướt, ta có chuyện muốn nói với người, mau đi lên sân thượng với ta.” Lớp trưởng Miura là một tên mập cao to, cường tráng và gia đình rất giàu có. Nghe nói cha hẵn là viện trưởng của một bệnh viện lớn, thế nên kẻ hám tiền như Matsuo mới cho một gã có thành tích học tập bình thường lên làm lớp trưởng.

“Ừ, được thôi...” Ikeda không hề phản ứng gì khi bị gọi là “Nhang muỗi ướt”. Thường thì những nam sinh khác, thậm chí cả nữ sinh trong lớp, đều gọi hẵn như thế. Nhang muỗi ám chỉ cặp mắt kính buồn cười của hẵn, còn nhang muỗi bị ướt thì không thể dùng được nữa. Biệt danh này cũng giống như “phế vật” vậy.

Trong cấp trung học phổ thông, có rất ít thanh niên hư hỏng đúng nghĩa nhưng những thằng ỷ thế hiếp người như Miura lại đầy rẫy khắp vũ trụ. Từ khi đi nhà trẻ đến khi bước chân ra xã hội, loại người như hắn có mặt khắp nơi.

Sau khi lên sân thượng, Miura vô duyên vô cớ đánh Ikeda một trận mà không nói lời nào.

Hắn ra tay rất mạnh và không hề giữ chừng mực. Trong khi Ikeda chỉ biết ôm đầu, cuộn người thành một cục rồi cắn răng chịu đựng mà không hề có dấu hiệu tức giận hay đánh trả.

Có lẽ Ikeda đã quen rồi. Từ khi vừa bước vào trường, hắn đã bị những học sinh lớp trên cố ý kiểm chuyện. Sau đó, ngay cả những học sinh cùng khối cũng xem hắn như đối tượng để ức hiếp. Bây giờ Ikeda đã lên lớp mười một, nhưng hắn chỉ là một tên ngốc vô dụng trong mắt những học sinh lớp mười vừa mới vào trường và họ cũng không xem hắn như bậc đàn anh.

Đến khi tiếng chuông vào lớp vang lên, Miura mới dừng tay rồi quay người bỏ đi.

“Vì sao?” Ikeda cố sức thốt lên một câu.

“Hả?” Miura nhổ một bãi nước miếng, sau đó trả lời như vừa rồi chẳng có việc gì xảy ra: “Muốn biết lí do à? Ừm, có lẽ do ta buồn chán vì lâu rồi chưa đánh người mà thôi.”

Cánh cửa sân thượng đã bị đóng lại, Ikeda vẫn nằm trên mặt đất. So với những vết bầm tím trên mình, lòng tự trọng của hắn càng tổn thương nặng nề hơn.

Có lẽ bây giờ hắn nên khóc nhưng từ lâu hắn đã không thể khóc được.

Học sinh gặp hoàn cảnh như hần hầu như chỉ có hai lựa chọn: Chuyển trường hoặc tự sát.

Đáng tiếc, hần không có điều kiện để chuyển trường, cũng không đủ can đảm để tự sát.

Hần chỉ có thể tiếp tục cuộc sống như thế!

...

Hoàng hôn ngày mười tháng mười hai.

Tiếng chuông tan học vang lên. Đối với Ikeda, mỗi ngày trong trường trung học phổ thông đều dài bằng một năm. Nhưng khi về nhà hần còn phải làm rất nhiều việc nhà, vì người cha cờ bạc rượu chè của hần cả ngày đều say mèm, thông thường lão chỉ làm ba việc: Uống rượu khoe dốt, đánh con rèn luyện thân thể và vừa ngủ vừa chảy nước miếng.

Ikeda sai những bước chân mệt mỏi đi qua con phố quen thuộc. Cả thế giới trong mắt hần đều là một màu xám xịt, mỗi một giờ một phút của cuộc đời đều giống như đang chịu đựng giày vò.

Hần dần bước đến một nơi hoang vu, vắng vẻ.

Chợt ngừng bước, Ikeda ngược nhìn cửa hàng bên đường, rồi lăm bầm một mình: “Nơi này có tiệm sách sao?”

Hần vẫn nhớ mang máng lúc mình chạy qua nơi này thì chỉ thấy một khoảng đất trống. Còn bây giờ, trước mắt hần rõ ràng là một căn nhà trệt rộng mấy chục mét vuông, trên biển hiệu có viết chữ “BOOKS”. Trong tủ kính quay mặt ra đường chất đầy sách khiến người khác không thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Ikeda đẩy cửa bước vào, có lẽ vì tò mò hoặc đơn thuần là vì không muốn trở về ngôi nhà nhếch nhác của mình quá sớm.

Sau khi vào tiệm sách, hắn cảm thấy không gian bên trong có vẻ lớn hơn khi nhìn từ bên ngoài vào.

Căn phòng được bày trí theo hình chữ thập. Trừ những giá sách ở xung quanh, giữa phòng còn có vài chiếc bàn được ghép lại với nhau và sách được chất thành đống trên đó. Mặc kệ góc tường hay trên mặt đất cũng đều chất đầy sách. Trong căn phòng bừa bộn này hầu như không có đường để đi, toàn bộ không gian bị vô số quyển sách sách lẫn lộn khắp nơi chiếm hết.

Mùi giấy và da thuộc ngập tràn trong không khí nhưng cũng không thể nói chúng khó ngửi. Bước vào trong thêm vài bước, Ikeda nhìn thấy bàn làm việc, có một người đàn ông đang ngồi trên chiếc sofa đằng sau chiếc bàn đó. Nhìn bề ngoài, người này khoảng ba mươi tuổi. Đầu tóc của hắn rối như ổ quạ, trên người mặc áo sơ mi trong bộ vest màu đen, cổ áo được phanh ra và dáng vẻ cực kỳ lôi thôi.

Thiên Nhất không hề ư hử với vị khách vừa bước vào cửa. Lúc này, hắn vẫn chăm chú xem quyển sách trên một tay của mình, tay còn lại cầm muỗng khuấy ly cà phê trên bàn một cách chậm rãi.

“Này ông chủ, cho hỏi...” Ikeda muốn hỏi tiệm sách này rốt cuộc ở đâu ra.

Thiên Nhất không để Ikeda nói hết. Mặc dù ánh mắt chẳng hề rời khỏi quyển sách trên tay nhưng hắn vẫn nhấc tay lên với vẻ uể oải và chỉ về phía ba giá sách bên trái: “Thứ người muốn xem ở đằng kia.”

Ikeda cảm thấy tình huống trước mắt có gì đó kỳ lạ mà không thể diễn tả bằng lời, có điều hắn vẫn đi đến những giá sách đó. Hắn thật sự không

biết tại sao mình phải làm theo lời của Thiên Nhất. Đường như chỉ một câu nói đơn giản của người này đã giải quyết toàn bộ mọi nghi vấn trong lòng.

Khi bước đến đó, Ikeda phát hiện tất cả bìa sách trên kệ đều có màu đen. Nếu chỉ nhìn bề ngoài thì không thể đoán được nội dung, thế nên hẳn có cầm quyển sách nào cũng chẳng quan trọng.

Sau khi chọn bừa một quyển sách trên kệ, hắn quay đầu nhìn Thiên Nhất.

Giờ thì Thiên Nhất vừa xem sách, vừa uống cà phê và hoàn toàn không để ý đến hắn.

“Đúng là một người kỳ lạ...” Ikeda lẩm bẩm thật nhỏ rồi bắt đầu lật trang sách trên tay.

Trang đầu tiên là một trang giấy trắng.

Lật sang trang thứ hai, giữa trang giấy là tên của quyển sách. Đó là ba chữ được in bằng mực màu lục khiến người xem cảm thấy rất khó chịu - Ikeda Nozomu.

“Tên của ta sao?” Toàn thân hắn nổi đầy da gà, trong lòng thầm nghĩ: “Là trùng hợp? Trò đùa? Hay là chương trình của đài truyền hình?”

Ikeda lật tiếp vài trang. Trừ tên sách ra, những dòng chữ khác đều là kiểu chữ in màu đen cỡ trung, trong khi nội dung của nó lại khiến hắn suýt hét lên.

“Làm người như ông già mình thì thà chết quách đi cho xong.”

“Tên khốn Miura, ta thật sự rất muốn đẩy hắn xuống lầu.”

“Ta muốn trở thành nam sinh được chào đón như Fujita.”

...

Ikeda vội vàng lật xem nội dung của những trang tiếp theo, trên mặt hắn dần ngập tràn sợ hãi và xấu hổ. Khi lật hết hai phần ba quyển sách, nội dung đã bị ngắt quãng và chỉ còn lại mấy chục trang giấy trắng mà thôi.

Hai dòng chữ cuối cùng lần lượt là “Là trùng hợp? Trò đùa? Hay chương trình của đài truyền hình?” và “Sao có thể?!”...

Bấy giờ, Thiên Nhất mới đặt quyển sách trên tay xuống. Sau khi hít một ngụm cà phê, hắn nhìn Ikeda rồi nói: “Đặt sách xuống đi, chúng ta cùng bàn một vụ giao dịch.”

Ikeda đang run rẩy và do dự. Bản năng con người luôn sợ hãi những chuyện không thể hiểu nổi, trong lòng hắn cũng không muốn đặt quyển sách viết đầy “tiếng lòng” của mình xuống. Và vì hắn đang đấu tranh nên tạm thời vẫn chưa làm theo lời của Thiên Nhất.

Thiên Nhất thở dài: “Mau đặt quyển sách xuống, nếu không ta sẽ băm thịt người cho heo ăn.”

Ikeda đã đầu hàng. Lúc đặt quyển sách lên kệ, hắn thầm nhớ kỹ vị trí của nó rồi mới bước tới bàn làm việc của Thiên Nhất với trạng thái căng thẳng.

Thiên Nhất nở một nụ cười giả tạo đến nỗi không thể giả tạo hơn được nữa: “Ikeda à! Cho heo ăn gì đó chỉ là đùa thôi, người đừng để ý đến nó. Những nội dung vừa rồi đều miễn phí và người chỉ được miễn phí một lần này thôi.”

Hắn huơ quyển sách bìa đen, thứ vốn đã nằm trên tay mình từ lúc Ikeda bước vào phòng, rồi nói: “Quyển sách này tên là Miura Kazuya.”

Vẻ mặt của Ikeda khiến Thiên Nhất vô cùng hài lòng...

Hắn tiếp tục bằng giọng nói đầy mê hoặc: “Chỉ cần người làm một việc để trao đổi thì có thể xem nội dung bên trong.”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2: Người Chết Đầu Tiên

Sắc trời chạng vạng, Ikeda đã về đến nhà nhưng vẫn chưa nhìn thấy cha mình đâu. Có lẽ lão ta vẫn đang say sưa ở quán rượu.

Hắn lấy một gói thức ăn nhanh ra khỏi tủ lạnh, rồi nhét vào lò vi sóng, sau đó mới bật TV lên, đây là khoảng thời gian quý giá nhất của Ikeda ngoại trừ thời gian ngủ. Lúc này, hắn ngồi trước TV vừa làm bài tập vừa ăn món ăn rác rưởi chỉ có trong những gia đình nghèo túng nhất.

Từ khi còn rất nhỏ, dường như TV đã trở thành người cha của hắn. Ngay cả trong quyển sách thuộc về hắn, vẫn có một câu thế này: "TV sẽ không say mèm trở về nhà, TV sẽ không bỏ quên ta trong vườn thú, TV sẽ không đánh đập hay mắng chửi ta, TV mới là người dạy ta đạo lý làm người."

Hắn từng tưởng tượng mình sẽ trở thành những nhân vật trong các câu chuyện hư cấu, một ngày nào đó đột nhiên gặp người ngoài hành tinh, hoặc gặp một thiếu nữ thần bí, hay được cơ quan bí mật của chính phủ chiêu mộ, thậm chí bị một tia sét mang đến một thế giới khác, từ đó cuộc đời mình sẽ thay đổi. Hắn hi vọng mình có thể trở thành chỗ dựa của mọi người như các anh hùng trong phim ảnh, chứ không phải bị coi thường và chèn ép như bây giờ.

Nhưng khi mở mắt ra, Ikeda lại phải đối mặt với hiện thực tàn khốc.

Không ngờ đối với một thiếu niên mới mười bảy tuổi, cuộc sống lại đau khổ như vậy. Nỗi sợ hãi sâu sắc nhất không phải là hiện tại mà chính là tương lai. Nỗi tuyệt vọng lớn lao ấy không phải là vì người không biết rõ tương lai, mà là dù người vẫn còn trẻ nhưng đã nhìn thấy trước cuộc đời bất hạnh của mình.

Không biết cây bút trong tay Ikeda đã ngừng lại từ lúc nào. Hắn nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ là mười giờ hai mươi nhưng cha hắn vẫn chưa về nhà.

Ikeda ra trước cửa nhà, sau đó xỏ giày rồi bước vào màn đêm.

Trên con đường yên tĩnh, người thiếu niên lộ ra bộ mặt nghiêm túc nhất từ trước đến giờ, thậm chí đôi mắt dưới cặp kính có phần dữ dằn, đáng sợ.

Cửa hàng sách của Thiên Nhất đã đóng cửa. Khi đi ngang qua đó, Ikeda vốn định bước vào xác nhận thêm lần nữa. Thế nhưng lúc hắn gõ cửa, bên trong chẳng có bất cứ phản ứng gì.

“Đã quyết định thì không được hối hận!” Ikeda tự nhủ với mình như vậy.

Hắn đi được hơn một giờ, khi đến trường là gần nửa đêm. Sân trường tối om, chỉ có vài ánh đèn le lói từ căn phòng bảo vệ. Giờ này chắc hẳn bảo vệ đã ngủ rồi, bởi nhà trường quy định bảo vệ trực đêm phải đi tuần một lần trong khoảng thời gian từ nửa đêm đến năm giờ sáng nên thông thường đám người này đều ngủ rất sớm, đến khoảng bốn giờ sáng hôm sau mới thức dậy đi tuần rồi sau đó đi ra ngoài mua điểm tâm.

Cổng trường được thiết kế theo kiểu dãy ngang và không cao lắm. Ikeda lập tức trèo được vào bên trong mà chẳng cần tốn bao nhiêu sức lực.

Hắn đi thẳng đến trước dãy phòng học, rồi mới dừng lại.

Cố gắng lắm mới đến được đây, thế nhưng giờ hăn lại phát hiện cánh cửa của dãy phòng học đã bị khóa bằng một cái khóa dây. Có lẽ đây không phải là vấn đề lớn đối với những anh hùng trong phim ảnh, có điều Ikeda lại không biết làm thế nào cho phải.

“Người đang nghĩ gì vậy...” Ikeda nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Hăn chuẩn bị bỏ đi, ngoài miệng lầm bầm: "Hết cách, bây giờ hai tay trống không. Cho dù có tính trước và đem theo kèm thì mình vẫn không thể làm gì khác, phá hoại của công là một tội rất nghiêm trọng.”

Ikeda rất hận bản thân mình, nhưng hăn biết dù có nói những lời này cũng chẳng có ý nghĩa gì. Sự thật chính là vậy, mặc cho hăn quyết tâm làm một việc nào đó nhưng chỉ cần gặp một khó khăn nho nhỏ, hăn sẽ từ bỏ nó một cách dễ dàng.

“Ta đúng là phế vật... Người khác gọi ta là nhang muỗi ướn cũng thật đáng đời mà...” Ikeda bắt đầu tự dẫn vật mình. Hăn quay đầu lại nhìn dãy phòng học với ánh mắt không cam lòng. Dường như nếu làm thế, hăn sẽ có thể tìm thấy một tia hi vọng.

“Đó là...” Ikeda bỗng trợn tròn mắt, hi vọng đã xuất hiện.

Trong cuộc đời bi thảm của hăn mà lại có lúc xuất hiện may mắn bất ngờ!

Càng bước đến gần, Ikeda càng nhìn thấy rõ ràng. Hành lang tầng trệt có một cánh cửa sổ vẫn chưa đóng chặt và để lộ một khe hở rất nhỏ, nếu chỉ nhìn thoáng qua thì không thể nhìn thấy rõ ràng, thế nhưng trong khoảnh khắc quay đầu lại, hăn bỗng phát hiện chuyện này.

Bước đến trước cánh cửa sổ, hăn hít sâu một hơi. Mặc kệ không khí lạnh lẽo của ban đêm ùa vào não, hăn vươn tay mở cánh cửa sổ.

Vài giây sau, hắn đã leo vào hành lang một cách thuận lợi.

Ikeda cố kiềm nén sự hưng phấn trong lòng vì toàn thân hắn đều đang run rẩy. Câu nói vào mấy tiếng đồng hồ trước dường như đang vang vọng bên tai : “Nửa đêm lẻ vào phòng làm việc của Matsuo, lấy bất cứ món đồ nào của hắn. Ta sẽ cho phép người xem quyển sách của Miura.”

Tuy không biết tại sao đối phương lại yêu cầu như vậy, càng không biết tại sao đối phương biết Matsuo và Miura, nhưng vì đã từng thấy quyển sách cổ quái viết đầy tiếng lòng của mình nên hắn không cảm thấy việc này kỳ lạ lắm.

Khi đứng trước cửa phòng làm việc của giáo viên, trong lòng Ikeda vẫn đang do dự. Dẫu sao hắn vẫn là Ikeda, một người bị đánh mà không dám đánh trả. Ngay cả bản thân hắn vẫn không thể tin được mình lại dám làm những việc trái với lẽ thường như lúc này.

Nhưng những trải nghiệm mới mẻ khiến hắn cảm thấy vô cùng kích động, thậm chí do cơ thể tiết ra hơi nhiều adrenaline nên cánh tay mở cửa run rẩy dữ dội.

Cửa mở ra, dưới ánh trăng sáng vắng vặc, thứ đầu tiên đập vào mắt Ikeda là một đôi chân.

Một đôi chân lơ lửng trên mặt đất, hai mũi chân hướng vào nhau và đang đung đưa giữa không khí.

Ikeda cảm thấy tim mình như ngừng đập. Theo bản năng, ánh mắt của hắn dần di chuyển lên trên.

Không lâu sau, hắn nhìn thấy gương mặt của Matsuo.

Bấy giờ, hai tròng mắt của Matsuo lồi ra ngoài, lưỡi thè ra khỏi miệng hết một nửa, sắc mặt tím đen, rõ ràng hắn đã chết rồi.

"Á... Hu... Hu..." Ikeda ngồi bệch xuống đất, hai chân đạp tới không ngừng. Hắn lui cơ thể thật nhanh về phía sau.

Không lâu sau đó, bờ lưng của hắn chạm vào vách tường.

Khi vừa nhìn thấy xác chết, hắn bỗng muốn hét lên, sau đó lại cảm thấy buồn nôn. Cuối cùng, hắn phải dùng hai tay bóp chặt miệng thì tiếng hét và dịch dạ dày mới bị ép ngược về.

Không thể hét, bởi vì sau khi bảo vệ tới hắn không thể giải thích vì sao mình lại đến trường vào lúc nửa đêm; càng không thể nôn được, vì sẽ để lại dấu vết tại hiện trường.

Bản thân Ikeda chẳng hề biết vì sao trong đầu lại suy nghĩ cặn kẽ đến thế. Trong hoàn cảnh khủng bố như thế này, không ngờ hắn vẫn có thể phán đoán chuẩn xác như vậy.

Chẳng lẽ bản tính của mình vốn tàn nhẫn, hay do mất cảm giác trước cái chết?

Hắn không thể nghĩ về vấn đề này quá nhiều. Bây giờ, hắn cần phải nghĩ ngợi về hành động tiếp theo.

“Dựa vào tử trạng, đến tám mươi phần trăm là do Matsuo tự sát. Nhưng nếu báo cảnh sát thì phải giải thích việc nửa đêm lén vào trường. Cho dù kết quả điều tra cuối cùng chứng minh cái chết của Matsuo không liên quan đến mình, nhưng nhà trường chắc chắn sẽ không tha thứ.” Sau khi tính toán, Ikeda bỗng nện lên chân mình mấy cái để có thể đứng dậy một cách miễn cưỡng. Và mặc dù đôi chân vẫn còn run rẩy nhưng ít ra cơn đau đã giúp hắn khôi phục tri giác.

Ideka bước vào phòng làm việc của giáo viên, ánh mắt hắn cố ý tránh xa gương mặt khủng bố của Matsuo. Hắn vội vã đi vòng qua xác chết đang

treo lơ lửng rồi lấy đi một cây bút trong hộp bút của Matsuo. Sau đó, hắn vội chạy đi không dám quay đầu lại.

Từ lâu ba chạy thẳng xuống lầu một, Ikeda bước đến trước cánh cửa sổ mà mình vừa leo vào.

Hắn đang định leo ra ngoài, nhưng bỗng phát hiện một chuyện khi cúi đầu nhìn xuống: Trên bậc cửa sổ lại có đến hai vết dấu chân không giống nhau!

Lúc này khi trèo vào, nguồn sáng nằm sau lưng hắn nên cái bóng hắn đã che mất bậc cửa sổ, vì vậy hắn không thể phát hiện ra. Nhưng bây giờ dưới ánh trăng sáng, phát hiện này khiến hắn sởn gai ốc. Trên bậc cửa sổ có hai dấu giày, mũi giày đều hướng vào hành lang. Trong đó, một dấu giày lớn hơn dấu giày còn lại. Hắn phỏng đoán rằng dấu giày nhỏ hơn chắc chắn là của mình, nhưng dấu giày lớn hơn là của ai?

Trong khoảnh khắc này, tư duy của hắn lại trở nên cực kỳ nhanh nhạy. Ikeda đã nghĩ ra đáp án rất nhanh chóng. Dấu giày lớn hơn chắc hẳn là của Matsuo. Vì bảy tám giờ đêm mọi ngày, bảo vệ đều đi kiểm tra toàn bộ cửa nẻo phòng học và phòng thể dục, sau khi xác định không có gì khác thường mới khóa lại rồi đi ngủ. Cho nên Matsuo không thể tự sát trước thời gian này, nhất định là hắn len vào trường sau tám giờ rồi mới chết. Điều này giải thích vì sao chỉ có dấu giày hướng vào hành lang mà không có dấu giày hướng ra ngoài.

Sau khi nghĩ thông suốt, Ikeda không sợ hãi nữa. Hắn trèo qua cửa sổ, sau đó lau chùi sạch sẽ dấu chân mình để lại một cách cẩn thận, thậm chí ngay cả dấu vân tay trên rìa cửa sổ cũng được lau nốt. Duy chỉ có dấu chân của Matsuo, hắn mới không hề đụng đến.

Khi cảm thấy không còn bất cứ dấu vết nào, Ikeda mới thụt tay vào ống tay áo rồi khép cánh cửa sổ lại một cách cẩn thận. Sau đó, hắn điều

chỉnh tâm trạng của bản thân trở về trạng thái như lúc mới đến, rồi nhanh chóng rời khỏi trường và chạy như điên về nhà.

Cùng lúc đó, một bóng người chợt xuất hiện trong hành lang tối đen của dãy lầu và lặng lẽ nhìn theo bóng lưng của Ikeda.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3: Sau Khi Vụ Án Xảy Ra

Gần một giờ sáng.

Lúc này, toàn thân Ikeda nhể nhại mồ hôi. Rốt cuộc hắn đã chạy về đến nhà.

Trên suốt đoạn đường, linh hồn hắn như đã rời khỏi thể xác. Cho đến khi nhìn thấy cánh cửa quen thuộc hắn mới dần bình tĩnh lại.

Trong nhà có ánh đèn, có lẽ người cha say xỉn của hắn đã trở về.

Ikeda rón rén bước vào nhà, sau đó nói một câu để thăm dò tình hình: “Ta về rồi.”

Không ai trả lời, chỉ có tiếng thở hồng hộc của chính hắn đang vang vọng giữa căn phòng.

Ikeda bước về phía căn phòng đang sáng đèn. Và ngay khi mới mở được một cửa cánh cửa, cảnh tượng bên trong đã khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Cha hắn đang nằm ngủ bên cạnh lò sưởi trong cơn say, bên cạnh là mấy vỏ chai rượu lăn lông lốc.

“Nửa đêm về nhà không thấy con mình mà vẫn làm ngơ đi ngủ.” Ikeda tắt đèn giúp cha mình, sau đó đóng cửa lại rồi nhỏ giọng lầm bầm.

Sau khi tắm rửa xong, hắn mới trở về phòng mình. Tuy nằm trên giường nhưng hắn không thể nào chớp mắt được. Mỗi khi nhắm mắt, xác chết treo lủng lẳng bên dưới sợi dây thừng và khuôn mặt thê thảm của Matsuo lại hiện lên trong đầu hắn.

Đến lúc trời đã tờ mờ sáng, Ikeda mới mở đôi mắt đầy tơ máu của mình và nhìn lên trần nhà.

Hắn đã suy nghĩ suốt đêm nhưng vẫn không hiểu nổi, đã vậy lại còn khiến đầu óc càng thêm hỗn loạn, đầu đau như muốn nứt ra.

Vì sao Matsuo lại tự sát? Hơn nữa còn treo cổ trong phòng làm việc của mình, điều này có nghĩa gì? Rốt cuộc tiệm sách đó bất thường ở điểm nào? Ông chủ tiệm sách là ai? Vì sao lại bảo mình đến phòng làm việc của Matsuo trộm đồ vào nửa đêm? Chẳng lẽ cái chết của Matsuo có liên quan đến hắn?

Trần trọc thêm một lúc, Ikeda mới nhìn đồng hồ thì nhận ra đã gần đến giờ đi học.

Tuy hắn rất mệt nhưng không dám xin nghỉ. Có thể do chột dạ nên Ikeda cảm thấy nếu nghỉ học vào đúng ngày phát hiện xác chết thì mình sẽ rất đáng nghi.

Hôm nay, Ikeda bắt được xe buýt nên không đi ngang qua tiệm sách ngày hôm qua. Thật ra cho dù đi bộ đến trường, Ikeda cũng biết ông chủ tiệm sách không thể mở cửa sớm như thế. Nhìn tính cách đã có thể nhận ra hắn ta là hạng người không thể chui hỏi chặn trước mười giờ sáng, bởi vậy có đi ngang qua tiệm sách cũng uổng công mà thôi.

Tình hình trong trường không khác nhiều lắm so với tưởng tượng của Ikeda. Bảo vệ phát hiện xác chết vào khoảng bốn giờ sáng, sau đó hắn cũng không kêu xe cấp cứu mà gọi luôn cho cảnh sát, có lẽ tưởng chết của Matsuo đã phơi bày sự thật rất rõ ràng rằng hắn đã chết rồi.

Khi trời sáng, cảnh sát đã phong tỏa lâu ba của dãy lớp học và bắt đầu tiến hành điều tra. Không ít giáo viên và học sinh đều bị xét hỏi nhưng Ikeda thì lại không, có lẽ do hắn quá không bắt mắt, hoặc vì trong mắt người khác hắn là một người hướng nội nên không tiện xét hỏi.

Cả buổi sáng, các học sinh đều thì thầm nói chuyện với nhau. Nội dung thảo luận tất nhiên là cái chết của Matsuo, ngay cả giáo viên khi giảng bài cũng không tập trung tinh thần nên cũng chẳng ngó ngang gì đến kỷ luật của lớp học.

"À, Matsuo là người xấu xa, vừa nhỏ mọn vừa hèn hạ, hơn bốn mươi tuổi vẫn chưa kết hôn. Bình thường, hắn hay sờ mó những giáo viên nữ, nghe nói còn có học sinh nữ bị hắn quấy rối tình dục nhưng không có chứng cứ, đã vậy hắn còn rất giỏi nịnh bợ nên mối quan hệ giữa hắn và hội đồng quản trị của trường rất tốt. Chính vì thế, hiệu trưởng không thể đuổi việc hắn. Thế là mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn bộ mặt tiểu nhân đặc chí của hắn quanh quẩn trong trường ngày này qua ngày khác. Tự sát đúng là việc tốt đối với loại người như thế, cuối cùng hắn đã làm được một việc có ích cho đời. Này, chú cảnh sát, đừng nhìn ta như vậy. Con người ta nói chuyện thẳng thắn như vậy đây, ta chỉ nói sự thật mà mọi người đều không dám nói thôi."

Người đang nói là giáo viên Kurosawa, một giáo viên dạy Ngữ Văn đã qua thời kỳ thanh xuân, sắp đến độ tuổi nghỉ hưu. Bà ta là một người nóng nảy, miệng không kiêng nể gì cả. Với tính cách như vậy chắc chắn sẽ rất khó lên chức lãnh đạo, nhưng người như vậy lại không bị đồng nghiệp và học sinh ghét bỏ. À, tất nhiên trừ Matsuo ra...

Nếu so sánh Matsuo với nước cống dơ bẩn thì Kurosawa chính là đầu lửa sôi sục. Kẻ nịnh hót như Matsuo trước mặt những người khác đều sử dụng hai bộ mặt: Khom lưng uốn gối hoặc ngẩng mặt lên trời. Nhưng khi gặp Kurosawa, hắn chỉ có thể lượn đi càng xa càng tốt. Dù sao trong mắt của một người chính trực, kẻ tiểu nhân như vậy còn chẳng bằng rác rưởi.

Khi cảnh sát thu thập được bằng chứng tất nhiên sẽ phải sàng lọc, phân tích, có điều đa số mọi người đều công nhận tính cách của Matsuo, tóm lại mọi người đều cảm thấy hắn có chết cũng chưa hết tội.

Nhưng vì vậy, vấn đề lại càng trở nên mơ hồ.

Người như hắn dám tự sát sao? Hơn nữa, rõ ràng là hắn sống một mình, vì sao phải nửa đêm lén vào trường để tự sát? Thắt cổ ở nhà không được à?

Đã gần trưa, nhà trường cuối cùng phải tuyên bố cho học sinh nghỉ học nửa ngày. Sau khi ăn xong cơm trưa, học sinh có thể về.

Đối với Ikeda, đây đúng là một tin tốt. Hắn không đợi thêm được nữa và muốn chạy ngay đến tiệm sách. Trong lòng hắn có quá nhiều câu hỏi cần được trả lời, nhưng hắn vẫn bình tĩnh vào căn tin ăn xong bữa trưa, sau đó mới cùng với những học sinh khác ra về.

Ikeda tự nhủ với mình rằng phải thật cẩn thận, không thể làm bất cứ hành động nào khác thường. Cho dù không ai chú ý đến hắn nhưng hắn vẫn cẩn thận hết mức có thể.

Sau khi đi bộ một tiếng đồng hồ, hắn mới về đến nhà. Trên suốt đường đi, hắn tỏ ra rất bình tĩnh. Khi đi qua tiệm sách của Thiên Nhất, hắn cũng không thèm liếc nhìn bên trong một lần.

“Ta về rồi.” Nói xong, Ikeda mở cửa rồi ngồi xuống thềm để cởi giày.

Hắn bước vào trong phòng khách. Lúc này, cha hắn đang ngậm một điếu thuốc và ngồi trước lò sưởi xem TV. Nghe tiếng Ikeda mở cửa, ông ta không thèm quay đầu lại mà trả lời: “Cúp học à, sao về sớm vậy?”

Ikeda ngồi xuống bên cạnh lò sưởi rồi lấy bài tập trong ba lô ra: “Đêm qua, thầy Matsuo tự sát trong trường nên buổi chiều được nghỉ học.”

Cha hấn nghe xong khẽ nhú mày : “À ... thằng cha đó là chủ nhiệm lớp người phải không. Ta còn nhớ năm ngoái hấn từng đến nhà một lần. Khi vào nhà, ánh mắt hấn toát lên vẻ khinh bỉ. Còn khi nói chuyện với ta, dáng vẻ lại hống hách hết sức.” Cha hấn bỗng rít một hơi thuốc thật dài rồi nói tiếp: “Chết như thế nào? Nhảy từ sân thượng xuống à? Hay là treo cổ?”

Vẻ mặt của Ikeda cứng đờ, hấn nâng cặp kính cận dày cộm của mình lên: “Treo cổ. Nghe nói đêm qua hấn lén vào phòng làm việc của mình rồi tự sát, tình huống cụ thể thì ta không biết rõ.”

“Ồ, đúng rồi.” Cha hấn vươn tay lấy cái remote trên bàn rồi bỗng nấc cụt một tiếng khiến mùi rượu ủa ra khỏi miệng. Nhưng Ikeda cũng không để ý, dù sao thì hấn cũng quen rồi.

“Nói không chừng chuyện này còn được đưa lên thời sự.” Cha hấn đổi kênh khác, đến khi tìm được một kênh đang chiếu thời sự mới ngừng lại.

“Năm mới sắp đến, tình hình trị an cuối năm tại Hokkaido vẫn đang có xu thế đi xuống. So với các khu vực khác trong phủ, tình hình trị an ở đây là kém nhất. Trừ nạn trộm cướp đột nhập vào nhà ra, tình trạng bạo lực cũng đang gia tăng. Người phát ngôn của phía cảnh sát từ chối giải thích những số liệu này. Hôm nay, phóng viên đài chúng tôi và các chuyên gia được mời đến sẽ cùng...”

Chương trình thời sự từ trước đến nay vẫn luôn đơn điệu như thế, đầu tiên là chiếu một vài tin tức khiến người ta chán nản, sau đó lại mời vài người được gọi là chuyên gia phát biểu những ý kiến lấp lửng chẳng được tích sự gì.

“Nếu chuyện ở trường người cũng được lên thời sự thì nói không chừng người cũng có thể xuất hiện trên TV.” Cha hấn vừa nói vừa vặn to âm lượng của TV.

Ikeda chỉ trả lời một câu lấy lệ: “Ta nhớ sáng nay không có phóng viên nào đến trường.”

Thời gian trôi qua rất nhanh, Ikeda đã ngồi làm bài tập được hai tiếng. Cha hắn cũng uống vài ly rượu, chương trình thời sự nhàm chán đến nỗi ông ta xem mà ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Sau khi dọn dẹp xong đồ đạc, tắt TV, Ikeda trở về phòng mình rồi lấy một cây bút dưới gối ra, đó là một cây bút máy hắn đã lấy từ chỗ Matsuo đem qua.

Cây bút này nhắc nhở Ikeda tất cả mọi chuyện đêm qua không phải là giấc mơ, không phải ảo giác, càng không phải tưởng tượng mà đó chính là sự thật đã xảy ra rõ ràng ngay trước mắt.

Bốn giờ chiều ngày mười một tháng mười hai, Ikeda lại đến tiệm sách của Thiên Nhất.

Khi hắn đẩy cửa bước vào phòng, cảnh tượng hầu như không hề thay đổi so với hôm qua.

Nhưng hôm nay, Thiên Nhất không phớt lờ Ikeda. Hắn đặt quyển sách và tách cà phê trên hai tay xuống, sau đó mở miệng nói: “Đến đây, cứ việc ngồi xuống.”

Ikeda bước đến trước bàn làm việc của Thiên Nhất. Bấy giờ, hắn chợt phát ở đây không hề có thứ gì tương tự như ghế ngồi. Cái sô pha duy nhất trong tiệm sách đã bị ông chủ chiếm cứ. Thế là hắn chỉ có thể trả lời: “Ta đứng được rồi.”

Thiên Nhất kéo ngăn kéo bên cạnh, lấy một quyển sách bìa đen, rồi đặt lên bàn: “Bí mật của Miura Kazuya đều ở trong này.”

Hắn vẫn đặt tay trên cuốn sách, không hề có ý định bỏ tay xuống: “Thứ người lấy về đâu?”

Ikeda hỏi ngược lại : “Trong tay người đã có cuốn sách của ta thì chắc hẳn người phải biết ta đã làm xong việc người yêu cầu, cần gì phải hỏi như thế.”

Hắn vừa nói vừa lấy cây bút của Matsuo đặt lên chiếc bàn trước mặt Thiên Nhất.

Thiên Nhất bỗng ngáp dài, vẻ mặt vẫn tỏ vẻ dừng dừng: “Vì ta biết nhiều hơn người tưởng nên ta tạm thời không thể đưa quyển sách của Miura cho người xem.”

“Người muốn lật lọng?” Ikeda cao giọng, sự kinh ngạc và giận dữ cùng bùng nổ vào lúc này.

Nhưng Thiên Nhất đã dập tắt lửa giận của hắn rất nhanh chóng: “Người muốn xem quyển sách này vì muốn trả thù Miura, vì muốn trút hết giận dữ trong suốt hai năm bị hắn ức hiếp. Ừm, có lẽ người chuẩn bị đổ hết mọi oán giận trong cuộc đời ngắn ngủi của mình lên Miura. Không sao, ta rất ủng hộ người. Nhưng ta cảm thấy, bây giờ người còn có việc quan trọng hơn cần phải giải quyết.”

Hắn bỗng chuyển chủ đề: “Sáng nay ở trường người xuất hiện một cảnh sát rất xuất sắc, thậm chí có thể nói là vô cùng thông minh. Năm giờ sáng, hắn là cảnh sát đầu tiên đến hiện trường nơi Matsuo "tự sát" và ngay lập tức đã phát hiện điểm nghi vấn, đã vậy còn đưa ra phán đoán rất chính xác – Matsuo bị người khác giết hại.”

Khuôn mặt của Ikeda bỗng tái lại. Trong khoảnh khắc không làm chủ được mình, hắn đã lùi về phía sau một bước: “Người nói gì?”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4: Nghịch Thập Tự

Gần một giờ sáng.

Thiên Nhất không quan tâm đến vẻ kinh ngạc của Ikeda mà lại thốt ra một câu còn đáng sợ hơn: “Viên cảnh sát này cũng thuộc cấp ‘Giấy’ như ta nhưng so với những người bình thường như người thì không cùng một cấp bậc nên trong tiệm sách của ta không có quyển sách mang tên hắn. Cũng chẳng sao, hắn chỉ tiết lộ một ít suy đoán cho đồng nghiệp và cấp trên mà thôi, ta có thể gom góp được chút đầu mối từ tiếng lòng của những người khác.”

"Rốt cuộc người..." Ikeda lắp bắp.

"Rốt cuộc người là ai phải không?" Thiên Nhất bổ sung đầy đủ câu hỏi lắp lửng của Ikeda: “Ta là Thiên Nhất, Thiên trong thiên hạ, Nhất trong đệ nhất. Đây không phải là biệt danh, ta có thể lấy chứng minh nhân dân cho người xem.”

Hắn lại hớp một ngụm cà phê: “Tất nhiên, điều này không quan trọng. Đối với người, chuyện quan trọng nhất bây giờ là người phải nhớ kỹ tên của viên cảnh sát kia, hắn tên Kinh Diệu. Với năng lực của hắn thì nhiều nhất sau bốn mươi tiếng đồng hồ, hắn sẽ ép người vào đường cùng.”

Ikeda luống cuống trả lời: “Đừng đùa chứ! Cái chết của Matsuo không hề liên quan đến ta, cho dù hắn tự sát hay bị giết đều không liên quan đến ta!”

Thiên Nhất cầm quyển sách nội tâm của Miura lên rồi nói: “Bây giờ ta với người làm vụ giao dịch thứ hai. Nếu người đồng ý không xem tiếng lòng của Miura, ta sẽ nói cho người biết hung thủ giết chết Matsuo là ai, cùng với sơ hở có thể dẫn đến họa sát thân mà người đã để lại vào đêm qua.”

Ikeda lại phải lựa chọn thêm lần nữa. Nhưng lần này hắn đã quyết định rất nhanh chóng: “Được, ta không xem quyển sách của Miura nữa. Người mau kể cho ta nghe chuyện xảy ra đêm qua!”

“Ha ha ha ha...” Thiên Nhất cười lên như điên: “Chỉ vì sợ hãi mà người lại dễ dàng từ bỏ cơ hội trả thù Miura à? Không ngờ người lại đồng ý nhanh đến thế.”

Ikeda cảm thấy tiếng cười của Thiên Nhất rất chói tai. Hắn cũng nhận ra mình thật chẳng khác một con rối bị tên quái nhân này đùa giỡn hết lần này đến lần khác mà không thể nào kháng cự lại.

Một phút sau, Thiên Nhất mới ngừng cười: “Được rồi, ta là người giữ lời, ít nhất là trong cuộc trao đổi này.” Hắn lau miệng rồi nói: “Những chuyện người nghĩ ra vào đêm qua chỉ là vẽ rắn thêm chân mà thôi. Còn những chuyện người quên thì lại rất nguy hiểm.”

Thiên Nhất cầm bình cà phê lên rồi đổ một ít vào ly, sau đó mới nói tiếp: “Bắt đầu từ lúc người mở cửa phòng giáo viên đi.”

"Lúc đó, dấu vân tay trên cửa không thể trở thành chứng cứ được. Vì trên cửa phòng làm việc cho dù có dấu vân tay của mấy chục người cũng không phải là lạ. Ta tin rằng người cũng nghĩ thế, cho nên sau đó người không lau dấu vân tay trên cửa mà chỉ lau dấu vân tay trên khung cửa sổ ở hành lang tầng trệt. Nhưng người lại quên rằng người đã để lại một loạt dấu vân tay tại một nơi mà người khác chắc chắn sẽ không dùng tay chạm vào, hoặc có thể nói là... một dấu tay hoàn chỉnh.”

Tim Ikeda bỗng đập mạnh: “Hồng rồi!”

Thiên Nhất nói: “Trong lúc người bị xác chết lạnh lẽo đó dọa sợ đến nổi lết trên đất đã để lại không ít dấu tay. Phải biết rằng những hàng dấu tay kia xuất hiện ngay gần tại nơi mà người khác chỉ dùng chân bước qua, chẳng lẽ người chuẩn bị giải thích rằng "ban ngày ta từng trồng cây chuối vào phòng làm việc" sao? À há, cho dù người thật sự từng làm vậy thì chắc chắn cũng phải có người làm chứng mới được.”

Ikeda không còn tâm trạng để đùa giỡn với đối phương nên lập tức trả lời: “Nhưng trong khi điều tra những vụ tự sát bình thường... Không, cho dù là mưu sát. Liệu có người nào lại thu thập dấu vân tay trên mặt đất bên ngoài cửa không?”

Thiên Nhất đập bàn: “Nói hay lắm! Người đoán không sai chút nào. Ví dụ như ở phủ Anh, hễ xảy ra án mạng thì viên cảnh sát đến hiện trường đầu tiên sẽ có nhiệm vụ bảo vệ hiện trường và làm công tác điều tra sơ bộ. Sau đó sẽ có một đám cầm thiết bị hiện đại chịu trách nhiệm thu thập chứng cứ đến sau, hay còn gọi là khám nghiệm hiện trường. Lúc này, cảnh sát đầu tiên đến hiện trường sẽ căn cứ theo phán đoán bước đầu của mình để quyết định tính chất của vụ án và phương án điều tra.

Nếu vụ án được cho là tự sát thông thường thì không cần thu thập chứng cứ quá kỹ càng, chỉ cần lấy vài dấu vân tay mang tính tượng trưng trên hung khí gây chết người rồi chụp vài tấm hình hiện trường, vật chứng và người chết, sau đó chuyển xác chết đi rồi rút quân. Toàn bộ quá trình nếu nhanh thì chỉ cần hai ba tiếng là có thể hoàn thành. Công tác xét hỏi những người có liên quan hoàn toàn có thể làm xong trong lúc thu thập chứng cứ, sau đó công tác khám nghiệm tử thi chỉ cần tìm ra nguyên nhân cái chết là xong, cảnh sát sẽ không kiểm tra quá nhiều. Khi báo cáo về lời khai, vật chứng, khám tử thi đều làm xong thì cảnh sát chịu trách nhiệm vụ án sẽ viết một bản báo cáo ngắn gọn ghi lại những thông tin cần thiết rồi

lưu vào hồ sơ trong máy tính, còn các chứng cứ loạn xạ ngẫu thì được bỏ vào túi hồ sơ. Đến đây vụ án kết thúc, xong chuyện.

Tỷ lệ tự sát ở phủ Anh luôn ở mức báo động. Tuy cảnh sát xử lý những vụ án tự sát chưa thể gọi là đặt bút thành văn nhưng ít nhất cũng quen tay hay việc.

Chẳng hạn như vô số thằng tốt nghiệp cấp ba xong thì tiến hóa thành trạch nam, suốt ngày chỉ ngồi trong phòng mà không hề nhìn thấy ánh nắng mặt trời. Cuối cùng, những kẻ này đem lòng yêu đương những nhân vật trong game, thậm chí còn đăng ký kết hôn rồi sau đó tinh tấn nhân vong vì tự sướng quá nhiều.

Vụ án này chắc chắn không thể tra kỹ đến mức thu thập dấu vân tay trên mặt đất xung quanh hiện trường.

Thiên Nhất nói rất nhiều lời an ủi, thế mà cuối cùng lại thốt ra hai chữ chết người: “Nhưng!”

Thiên Nhất cầm quyển sách nội tâm của Miura lên, hần lật đến một trang rồi chỉ tay vào một hàng chữ cho Ikeda thấy: “Đọc đi.”

Trong khoảnh khắc ánh mắt Ikeda tiếp xúc với dòng chữ trong sách, toàn thân hần bỗng run rẩy: “Nhang muối ướt đúng là một tên ngốc, lau hết dấu chân không phải được rồi sao? Lau sạch dấu vân tay trên khung cửa sổ chỉ khiến người khác thêm nghi ngờ.”

Thiên Nhất lập tức đóng sách lại rồi bỏ vào ngăn kéo dưới bàn: “Ngay cả Miura còn suy nghĩ thấu đáo hơn người. Lúc đó người ta vừa tận tay giết người, quả thật không hề giống loại vừa thấy xác chết đã mất hồn mất vía như người.”

Hần tiếp tục chế giễu: “Người động não suy nghĩ cho kỹ, nếu Matsuo muốn tự sát thì hẳn liệu có cố ý lau hết dấu vân tay của mình không? Liệu

một người vừa lau sạch dấu vân tay có thể để lại dấu chân không?

Bảo vệ làm nhân chứng, cái khóa làm vật chứng. Với hai chứng cứ này, người thường cũng có thể đoán ra Matsuo lén vào trường sau tám giờ bằng một lối nào đó trước cổng chính. Cảnh sát có vô trách nhiệm hơn nữa cũng phải điều tra đường đi của Matsuo đến hiện trường vụ án. Những điều này người đều tính toán hết rồi, nhưng lại phạm phải một sai lầm đơn giản. Ài, thật ngu ngốc. Người cứ lau sạch dấu chân của Matsuo thì mọi việc đã có thể trôi qua yên bình.”

“Người vừa nói gì?” Ikeda hoàn toàn không nghe thấy những câu nói cuối cùng của Thiên Nhất, bởi vì suy nghĩ của hắn đã ngưng lại tại câu: “Lúc đó người ta vừa tận tay giết người”.

Thiên Nhất vỗ bàn cười lớn: “Ha ha ha, đây là sai lầm khác của người. Nếu người kiên trì vụ giao dịch thứ nhất thì khi người xem quyển sách của Miura vẫn có thể biết được hung thủ là ai.”

Ikeda tức giận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng đối phương đã cho phép hắn lựa chọn nên hắn thật sự không biết nên nói gì.

Thiên Nhất nói: “Được rồi, ta đã nói hết những gì cần nói. Mua bán kết thúc, không còn chuyện gì thì người rút đi.”

Ikeda không cam lòng bỏ đi như vậy: “Người có thể làm chứng, người biết Miura đã giết người! Chỉ cần người tố cáo hắn...”

Thiên Nhất lắc ngón tay cắt ngang lời của Ikeda: “Ta không có thời gian, tâm trạng, hứng thú và nghĩa vụ để làm việc này.”

“VẬY...VẬY THÌ... vì sao Miura muốn giết Matsuo? Còn Matsuo tại sao lại lén vào trường lúc nửa đêm?” Ikeda hỏi.

Thiên Nhất xòe hai bàn tay: “Thủ đoạn, động cơ của Miura và hành động của Matsuo cùng với cách trốn thoát sự điều tra của Kinh Điều... Nếu người muốn biết thì chúng ta có thể làm thêm một vụ giao dịch.”

Hắn hớp thêm một ngụm cà phê rồi nói tiếp: “Tất nhiên người cũng có thể nhân lúc còn sớm mà rời khỏi nơi này rồi rửa sạch cổ chờ Kinh Điều dựa vào trí tuệ có hạn và những manh mối ít ỏi của hắn để tìm người.”

“Nhưng người là do Miura giết! Người biết mà!” Ikeda trả lời.

“Ha ha ha! Sau khi Miura giết người đã nguy trang thành một vụ tự sát, đã vậy còn không quên đóng cửa. Trong quá trình Miura giết người, đừng nói là dấu vân tay hay dấu chân, ngay cả một sợi tóc cũng không để lại tại hiện trường. Cuối cùng, trước khi Miura rời khỏi hiện trường, hắn đã nhìn thấy người nhưng hắn không hề hoảng sợ mà lại ẩn nấp trong góc tối quan sát cho đến khi người đi khỏi hắn mới ra ngoài.”

Thiên Nhất nhìn Ikeda với ánh mắt khinh bỉ: “Vậy người cảm thấy mình và Miura ai dễ bị cảnh sát bắt hơn?”

Ikeda nghe xong thì liền cảm thấy lồng ngực tựa như một nồi nước sôi. Máu huyết dâng trào và sự kích động không thể diễn tả bằng lời nhanh chóng đánh sập lý trí của hắn. Mỗi một câu nói của Thiên Nhất đều đâm vào điểm yếu trong lòng và khiến hắn lại phải lùi về sau thêm một bước.

“Người muốn ta làm gì?” Khi Ikeda hỏi câu hỏi này, vẻ mặt hắn đã bơ phờ như một tên nghiện.

----o0o----

Bốn giờ năm mươi ba phút sáng ngày mười một tháng mười hai, Kinh Điều mặc một chiếc áo da cũ nát và vừa ngồi xổm bên cạnh xác chết vừa nhai bánh đậu xanh.

Hắn đã đến hiện trường được hơn mười phút nhưng các đồng nghiệp vẫn chưa thấy đâu. Sau khi hỏi bảo vệ vài vấn đề đơn giản, hắn nhìn cảnh vật xung quanh rồi tự mình đứng lên bàn đờ xác chết xuống.

“Trời còn chưa sáng đã phải chui ra khỏi chăn rồi chạy đến trường trong không khí lạnh thế này, thật có cảm tưởng như mình trẻ ra mười tuổi.” Kinh Diệu vừa kiểm tra thi thể vừa tự chế giễu.

“Ấy ấy, chuyện gì thế này...” Trước mắt Kinh Diệu, khuôn mặt trắng bệch của Matsuo bỗng nổi lên một hoa văn kỳ lạ.

Đó là hai đường thẳng hình chữ nhật có màu đen và vuông góc với nhau, rộng hơn hai lòng tay. Đường thẳng dài kéo từ trán Matsuo qua sống mũi đến tận cằm, gần như chia mặt hắn ra làm hai phần; còn đường thẳng ngắn lại kéo dài từ quai hàm bên trái sang quai hàm bên phải như một dải băng keo đang bịt miệng người chết.

“Sau khi mở dây thừng và đặt xác chết xuống đất, máu bị tắc nghẽn tại cổ cuối cùng đã chảy lên đầu nên dẫn đến kết quả như thế này à?” Kinh Diệu vừa nhìn gương mặt của Matsuo vừa lẩm bẩm tự nhủ: “Thánh giá ngược màu đen, thứ này tượng trưng cho cái gì? Hay thẳng này là tín đồ cuồng đạo của một giáo phái nào đó nên dùng phương pháp cực đoan để tự sát? Hay đây là ký hiệu do một tên biến thái mê giết chóc mới xuất hiện tạo ra? Hừ, sự việc ngày càng thú vị.”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5: Bạn Cũ

Đêm không trăng, gió lớn, mây nhiều, sao thưa thớt.

Một bóng người đang đứng trên nóc giáo đường San Marco. Hẳn chính là Thiên Nhất.

Lúc này, Thiên Nhất không thể không kinh ngạc vì cảnh tượng hiện lên trong mắt mình.

Trên nóc nhà hình chóp, thánh giá và bức tượng của giáo đường, kể cả vách tường, sân thượng, thậm chí trên quảng trường rộng lớn trước cửa giáo đường San Marco dường như vừa trải qua một trận mưa xác chết. Tay chân đứt gãy, nội tạng và mạch máu... hầu như không thiếu thứ gì, nhưng đặc biệt là không hề có một xác chết nào còn nguyên vẹn.

Máu tươi chảy lênh láng như một dòng suối nhỏ, thì ra cảnh hơn trăm xác chết nằm chồng lên nhau giữa một nơi nghiêm trang lại mê người đến thế.

Bỗng nhiên, Thiên Nhất trợn trừng, chỉ là đập vào mắt hẳn vẫn là trần nhà quen thuộc đó.

“Lại là giấc mộng này...” Thiên Nhất ngáp dài, khuôn mặt đầy vẻ bức dọc. Những tia sáng chiếu qua khe cửa chứng minh hôm nay là một ngày đẹp trời. Nhưng thời tiết như thế này lại khiến tâm trạng của hẳn tồi tệ hơn bao giờ hết.

Giấc mộng vừa rồi đã giày vò Thiên Nhất suốt mười năm. Tuy trong vòng mười năm nay, giấc mộng này chỉ xuất hiện không quá mười lần nhưng như thế cũng đủ khiến cho Thiên Nhất cảm thấy khó chịu.

Mười năm trước ở Venice, rốt cuộc ai đã giết những cảnh sát kia? Thiên Nhất rất muốn biết đáp án vì hẳn cảm thấy có hứng thú với vụ án này. Nhưng sau chuyện đó, hẳn không thể điều tra được bất cứ dấu vết nào của hung thủ. Cho dù đã sử dụng hết toàn bộ tài liệu trong tiệm sách, thân phận của hung thủ vẫn bị che phủ bởi một lớp sương mù dày đặc.

Tàn sát một người không hề khó. Nhưng tàn sát nhiều người như thế lại là một việc khác. Cho dù có đủ bản lĩnh làm việc này thì e rằng tâm lý cũng không chịu đựng nổi, rốt cuộc hung thủ phải điên cuồng đến mức nào mới có thể làm được việc này?

Vừa nghĩ đến trên thế giới này còn có loại người như vậy, Thiên Nhất lại muốn tìm hiểu xem hung thủ là ai nhưng vì không còn bất cứ manh mối nào nên đành gác lại.

Hắn cầm nửa ly cà phê, vốn đã lạnh ngắt sau khi để qua đêm trên chiếc tủ nhỏ đầu giường, rồi tạt vào mặt mình. Nhờ ly cà phê lạnh này, hắn chui ra khỏi chăn và bước xuống giường với trạng thái cực kỳ tỉnh táo.

Không ngờ khi ngủ Thiên Nhất vẫn mặc áo sơ mi bên trong áo vest và quần tây. Sau khi thức dậy, hắn dùng một cái khăn bẩn thiêu như giẻ lau nhà chùi hết vết cà phê trên mặt rồi xem như đã làm vệ sinh xong.

Bước ra khỏi không gian sinh sống chật chội của mình, Thiên Nhất đóng cửa lại rồi bước qua mặt đất ngổn ngang sách và lật tấm biển CLOSE lại để mặt OPEN quay ra ngoài theo thói quen. Tiếp theo hắn mở lò sưởi rồi ngồi xuống bàn làm việc, một ngày kinh doanh lại bắt đầu.

Trưa ngày mười hai tháng mười hai.

Bình cà phê đầu tiên của Thiên Nhất còn chưa nóng thì đã có khách bước vào.

“Lại là người, đồ mắc dịch!” Người nọ vừa bước vào, câu nói này liền bật ra khỏi miệng Thiên Nhất.

Người nọ cũng không để ý đến lời lẽ ác độc của Thiên Nhất: "Người có biết chuyện ta gặp nạn lần trước không?"

“So với tai nạn do trí thông minh của người gây ra thì chắc chẳng thấm vào đâu.”

Người đó vẫn phớt lờ lời lẽ châm chọc của Thiên Nhất, chẳng biết là do không hiểu hay là lười để ý: “Nói cho người biết. Tuy ta gặp nạn nhưng trong cái rủi lại có cái may, ta đã tìm được một món đồ tốt trong rừng rậm Nam Mỹ.”

Nhưng Thiên Nhất không hề để ý đến những lời lẽ tự kỷ của hắn mà lấy ra một trang giấy từ trong ngăn kéo. Hắn nhanh chóng viết vài chữ rồi gấp tờ giấy hai lần thành hình lăng trụ, sau đó đặt lên bàn.

Trên mặt hướng ra ngoài là dòng chữ: "Gunsmith và chó không được vào.”

(Gunsmith là người chế tạo súng, đây là biệt danh chứ không phải tên của nhân vật này)

Gunsmith nhìn lướt qua mảnh giấy : “Hi hi, ta chỉ tiện đường ghé vào thăm bạn cũ thôi mà. Người đừng làm vậy chứ.”

Thiên Nhất vừa nhìn Gunsmith vừa nói với giọng cực kỳ nghiêm túc : “Tiện đường? Người làm sao tìm được ta?”

Gunsmith trả lời một cách hiền lành: “Ừ thì... ta đi dạo, dùng một cái đã đến trước cửa tiệm sách của người.”

“Người gặp nạn ở đâu?”

“À, ở Nam Mỹ.”

“Hai chữ đó có nghĩa là một vùng rộng đến tám triệu kilomet vuông, người có thể nói cụ thể hơn không.”

“Ờ, ta cũng không biết.”

“Vậy bây giờ người đang ở đâu?”

“Chắc là một nơi ở châu Á... có phải không?” Gunsmith trả lời bằng cái giọng không hề chắc chắn một chút nào.

Thiên Nhất nói: “Người biết mình đang ở Hokkaido không?”

Gunsmith hiển nhiên đã được gợi ý : “Ồ, đúng đúng đúng, chính là Hokkaido, thành phố ở gần Iceland, gần vòng cực Bắc đó đúng không.”

Thiên Nhất há mồm kinh ngạc, ánh mắt không thể rời khỏi khuôn mặt của Gunsmith: “Người biết hướng Bắc là hướng nào không?”

“Ừm...” Gunsmith giơ tay lên. Sau khi do dự mấy giây, hắn mới chỉ vào trần nhà: “Là hướng này phải không?”

Thiên Nhất đập đầu xuống bàn: “Ta không muốn nhìn thấy người nữa.”

Gunsmith bất đắc dĩ nói: “Được rồi, được rồi. Khi giúp người chuyển nhà, ta đã cài... À ... cài một thứ tương tự như cửa sau, chỉ cần ta làm một cái máy theo dõi thì có thể tìm được vị trí tiệm sách của người.”

(Cửa sau là một thuật ngữ trong giới Hacker)

Thiên Nhất vẫn không ngẩng đầu lên: “Rồi sao nữa?”

Gunsmith trả lời: “Đơn giản thôi. Sau khi làm xong máy theo dõi, ta bắt đầu tính toán vị trí dựa theo tọa độ hiện ra trên máy rồi đánh dấu vị trí của người lên bản đồ thế giới, sau đó thuê một tài xế taxi. Ta đưa bản đồ cho hắn xem, thế là hắn chở ta ra sân bay. Ta lại đưa bản đồ cho cô gái bán vé xem, thế là cô ta đưa cho ta một tấm vé. Sau khi ngồi máy bay hết mấy chục tiếng đồng hồ, ta rời khỏi sân bay và tìm một tài xế taxi...”

Thiên Nhất thở dài rồi mới ngẩng đầu, ngồi thẳng lưng lên và hỏi: “Người muốn thế nào?”

“Ta cần một nơi cách biệt với thế giới để nghiên cứu loại nguyên liệu mới mà ta tìm thấy ở Nam Mỹ.” Gunsmith trả lời.

Thiên Nhất nghiêng đầu sang một bên để nhìn thật kỹ gã Gunsmith đang trước mặt rồi hỏi: “Nó ở đâu?”

“Ồ, trong túi quần của ta.”

“Người luôn mang theo bên người.”

“Đúng vậy.”

“Vậy hành lý của người đâu?”

“Mang theo hành lý để làm gì? Ta đã tự làm một tấm thẻ tín dụng không thể tra tin tức, khi sử dụng cũng sẽ không để lại ID thực sự. Không những thế, số tiền bên trong mãi mãi là một trăm ngàn.”

“Ồ.” Thiên Nhất gật đầu : “Vậy bây giờ người cứ cầm tấm thẻ đó đi ra ngoài rồi tìm một tài xế taxi rồi bảo hắn chở người đến sân bay, sau đó tìm một cô gái tốt bụng bảo cô ta đưa vé đi Iceland. Khi đến nơi thì người hãy

ra khỏi sân bay và hỏi đường đến biển. Khi người đến biển thì thuê một chiếc thuyền rồi bơi ra Greenland ở phía đối diện. Sau khi mua một chiếc xe trượt tuyết và chó kéo xe từ người dân bản xứ, người cứ giơ roi thúc chó chạy vào vòng cực Bắc rồi xây một căn nhà bằng băng, tiếp theo người muốn làm gì thì làm.”

Dường như Gunsmith đang nghĩ ngợi một cách nghiêm túc, một lúc sau hắn mới nói : “Ở đó ta ăn gì?”

Thiên Nhất xòe hai tay ra: “À, ai biết được. Mấy trăm ngàn năm trước, tổ tiên loài người đã biết đục một cái lỗ trên băng để câu cá, sau đó nướng lên rồi dùng chúng để duy trì sự sống. Còn người cứ ăn cứt là được rồi.”

Gunsmith bỗng vung tay, một khẩu súng ngắn có hình dạng kỳ lạ bỗng trượt ra từ trong tay áo của hắn. Thân súng thoạt nhìn được làm từ vật liệu giống hệt như xương trắng. Lúc Gunsmith vừa cầm khẩu súng trong tay, khí thế bỗng trở nên bất phàm.

“Đùa đủ rồi, rốt cuộc người có giúp ta không?”

Thiên Nhất chống cằm bằng một tay, vẻ mặt hắn hoàn toàn dửng dưng. Cuối cùng mới nói giọng uể oải: “Á, cứu mạng, sự việc rất nghiêm trọng. Nghiêm trọng đến mức giống như Mafia vừa gửi cho ta một con cá vậy.”

Gunsmith chậm rãi đưa nòng súng sang ngang. Bấy giờ, hòng súng chĩa vào bình cà phê đang sôi ở bên cạnh Thiên Nhất.

Trán Thiên Nhất bỗng lấm tấm mồ hôi, đôi mắt hắn lập tức sáng lên : “Nếu người dám bắn bình cà phê thì ta sẽ băm người ra cho heo ăn.”

“Vậy thì... nói thật cho người biết. Khi gặp rủi ro trong rừng rậm, ta đã đoán ra chắc chắn đó không phải là tự nhiên mà do người khác bố trí. Có hai giả thiết, một là người của đế quốc muốn trừ khử một gã "cố vấn vũ

khí" không nghe lời như; hai là do đám nhóc "Steel Commandment" bên châu Âu làm. Mà bên nào ta cũng không thể đắc tội được. Dù sao ta chỉ mới cấp "Bính", nếu bị bọn chúng để ý thì phải chạy trốn không ngừng, chắc chắn không thể ở một chỗ quá lâu. Vì vậy chỉ có người mới có thể giúp ta trốn thoát."

(Steel Commandment: Giới Luật Thép, tên một tổ chức sẽ xuất hiện ở quyển 2)

Thiên Nhất lại thở dài: "Vậy người định trốn bao lâu?"

Gunsmith nói: "Ta cũng không biết, có lẽ chừng mấy tháng. Nhưng chỉ cần ta dùng nguyên liệu mới để chế tạo súng thì ít nhất cũng đạt đến cấp "Cường". Lúc đó, ta có thể tung hoành khắp Địa Cầu."

Thiên Nhất búng ngón tay, một thẻ mượn sách bỗng xuất hiện giữa hai ngón tay hắn: "Quyển sách nằm dưới cùng bên trái trên giá sách thứ hai bên tay phải của người."

Gunsmith nhận lấy thẻ mượn sách rồi nói: "Hì hì, cảm ơn."

Thiên Nhất rặn ra bốn chữ bằng loại giọng thối tha nhất: "Thiết bị theo dõi?"

Gunsmith nói: "Biết rồi, chờ ta ra ngoài sẽ giúp người tháo."

Hắn ngoan ngoãn chạy đến trước giá sách rồi ngồi xổm xuống. Ở sau lưng, Thiên Nhất bỗng rống thật to: "Thằng cha người! Đó là bên trái!"

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6: Người Chết Thứ Hai

Ngày mười hai tháng mười hai.

Cảnh sát đã rời khỏi trường. Toàn bộ mọi thứ trong đây lâu đều trở lại bình thường, nhưng lòng người lại không được như vậy.

Bầu không khí trong phòng giáo viên không hề yên bình một chút nào. Mặc dù các giáo viên đều cố gắng để cư xử như thường ngày bằng cách trò chuyện, nghỉ ngơi, trách mắng học sinh... nhưng ánh mắt của mỗi người thỉnh thoảng vẫn liếc qua chỗ ngồi của Matsuo. Trong khoảnh khắc ấy, trong lòng bọn họ đều có một cảm giác không thể diễn tả bằng lời.

Vì người chết là giáo viên chủ nhiệm, nhưng trong thời gian ngắn lại không thể tìm được người thay thế, nên nhà trường đành tìm một người dạy thay cho lớp của Ikeda.

Đó là một thầy giáo lớn tuổi với mái tóc đầy hoa râm, có lẽ ông ta là giáo viên đã nghỉ hưu được mời từ bên ngoài đến. Nhìn một thầy giáo lớn tuổi đạp xe đến trường trong gió lạnh của buổi sáng sớm để cố gắng duy trì sức lực cuối cùng của mình, trong lòng mọi người không thể không cảm động. Bất kể vì yêu nghề hay chỉ vì cuộc sống bắt buộc, dầu sao thầy giáo này vẫn tốt hơn loại người như Matsuo nhiều lắm. Bởi vậy dù cho các học sinh không kính trọng ông bao nhiêu nhưng ít nhất họ cũng không cảm thấy đáng ghét như Matsuo.

Nửa ngày lặng lẽ trôi qua. Tuy cũng có vài người nhắc đến chuyện của Matsuo nhưng ánh mắt đã không còn hào hứng như ngày hôm qua, có lẽ đây chính là tính cách đáng buồn nhất của con người.

"Con người" rất dễ bị đồng loại quên đi, vì mỗi người trong chúng ta đều chỉ nhớ đến bản thân mình mà thôi...

“Miura.” Ikeda bước đến trước mặt Miura rồi gọi thẳng tên hắn.

Sau khi nghe Ikeda gọi tên mình, vẻ mặt của Miura lập tức thay đổi.

Không ngờ Ikeda dám chủ động gọi tên mình, điều này khiến Miura khá kinh ngạc. Vì bình thường Ikeda luôn bị Miura ức hiếp, hoàn toàn không thể chủ động bắt chuyện với hắn. Cho dù bị ép phải nói vài câu, Ikeda nhất định sẽ gọi hắn bằng giọng cung kính. Còn hôm nay, Ikeda lại gọi thẳng tên với vẻ mặt rất nghiêm túc.

“Có chuyện gì không?” Phản ứng của Miura cũng rất nhanh. Hắn suy đoán hiện tượng bất thường này chắc chắn có liên quan đến chuyện tối qua.

Chẳng lẽ nhang muỗi ướm đã nhìn thấy mình?

Nỗi lo lắng của Miura còn chưa trở thành hiện thực thì điều còn đáng sợ hơn đã xảy ra. Câu nói tiếp theo của Ikeda khiến hắn như bị sét đánh.

“Ngày bốn tháng chín.”

Nói xong, Ikeda trở về chỗ ngồi của mình một cách cực kỳ bình tĩnh, hết như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Miura không gọi hắn lại mà chỉ hoảng sợ ngồi yên tại chỗ, đôi mắt không còn tiêu cự.

Vừa hết một nửa thời gian của tiết học thứ nhất vào buổi chiều, Miura bỗng nhiên nói trong người khó chịu rồi ra khỏi lớp học. Sau đó, hắn đến

phòng giáo viên xin phép nghỉ học để về nhà.

“Giết nó... giết nó... Khốn khiếp... đồ khốn... mình phải giết nó...” Khi Miura ra khỏi phòng học, hắn đã cắn răng cắn lợi và lẩm bẩm những lời này. Vẻ hung ác trên khuôn mặt hắn khiến người khác phải sởn cả gai ốc.

Người biết ý nghĩa của câu nói "ngày bốn tháng chín" không nhiều, nhưng chắc chắn Ikeda là một trong số đó. Lí do hắn nói với Miura chỉ có một: Vì đó là điều kiện trao đổi giữa hắn và Thiên Nhất.

"Một giờ chiều mai người cứ nói "ngày bốn tháng chín" với Miura. Làm xong việc này thì người có thể đến tìm ta hoàn thành vụ trao đổi."

Nhớ lại lời nói lúc ấy của Thiên Nhất, Ikeda vẫn không thể hiểu nổi. Nhưng vậy cũng chẳng sao, một câu không đầu không đuôi có thể để lại hậu quả gì chứ?

-----oOo-----

Hoàng hôn ngày hôm ấy, vài con mèo hoang tìm thức ăn làm đổ một cái thùng rác. Khi thùng rác vừa đổ xuống, cái đầu của Miura bỗng nhiên lăn ra ngoài.

Xác chết được người ta phát hiện trong một con hẻm nhỏ, nơi đó không nằm trên đường về nhà Miura. Người nhà của Miuracho biết sau khi xin phép nghỉ học ở trường trong ngày hôm đó, hắn cũng không hề về nhà.

Cảnh sát đoán nơi phát hiện xác chết không phải là hiện trường xảy ra vụ án, bởi vì xác của Miura bị chặt thành nhiều khúc và được nhét vào một cái túi đựng rác rất to rồi sau đó mới ném vào thùng rác.

Sau khi tan học, Ikeda hoàn toàn không hay biết chuyện này. Hắn vội vàng đến tiệm sách của Thiên Nhất.

Sau khi đẩy cửa vào, hắc lão đảo bước đến trước bàn làm việc của Thiên Nhất rồi nói: “Mau... mau nói cho ta biết! Nửa đêm Matsuo lên vào trường để làm gì? Vì sao Miura lại giết người?”

Thiên Nhất gãi đầu xong rồi lại ngáp thật dài: “Miura đã chết rồi.”

Ikeda lặng người: “Cái... cái gì? Người nói gì...”

“Ta không muốn nói đi nói lại cùng một câu vì như thế trông ta có vẻ rất ngốc, hệt như người vậy.”

“Không thể nào! Hôm nay, rõ ràng là hắc vẫn đến trường! Ta còn nói với hắc...”

“Đúng, ta biết. Sau đó hắc xin phép về nhà thì chết.”

“Sao có thể như vậy? Nhưng hắc chết như thế nào?”

“Bị người ta chém chết.” Thiên Nhất hớp một ngụm cà phê rồi nhướn mắt lên nhìn Ikeda: “Người muốn biết hung thủ là ai không?”

“Ai?”

“Muốn biết phải không? Vậy thì làm một vụ trao đổi. Nếu người dùng toàn bộ tin tức mà người muốn biết trong vụ trao đổi lần trước để đổi, ta sẽ nói cho người biết ai giết Miura.” Thiên Nhất lại đưa ra lựa chọn.

Ikeda nói với vẻ tức giận: “Lại muốn lừa ta vào tròng à?”

“Lừa người? Buồn cười, người luôn được tự do lựa chọn nên đừng có đổ sự ngu xuẩn của mình lên người ta.” Thiên Nhất cười lạnh.

Lần này, Ikeda suy nghĩ một lát rồi mới trả lời: “Ta muốn nghe tin tức lần trước, ta không thay đổi lựa chọn.”

Thiên Nhất vẫn châm chọc: “Ồ, lần này người đã giữ vững lập trường rồi sao? Tiếc là người vẫn rất ngu xuẩn.” Hai tay gối sau đầu, hắn nói tiếp: “Đầu tiên, nguyên nhân Matsuo đến trường rất đơn giản. Đó là vì Miura hẹn hắn.”

"Vì sao?" Ikeda hỏi.

"Chờ ta nói xong tình hình cụ thể rồi sẽ giải thích cho người." Thiên Nhất nói: "Lúc đầu, Miura đã quyết tâm giết người diệt khẩu. Hôm đó, hắn cố ý ở lại rất muộn mới ra về. Cho đến khi những học sinh trực nhật và lao công vệ sinh đều đi khỏi, hắn đã giở trò trên tay nắm cửa sổ bằng cách miếng băng keo trong suốt. Nhờ cách này, nhìn từ phía nào thì cửa sổ đều có vẻ đã đóng nhưng sự thật là cửa sổ không hề đóng chặt mà vẫn còn một khe hở rất nhỏ. Mười giờ tối, hắn điện thoại cho Matsuo rồi cầm theo hung khí gây án đi đến trường..."

"Không lâu sau, Matsuo cũng đến. Tên này cũng không ngốc, hắn cảm thấy việc đối phương hẹn mình đến trường học vắng vẻ lúc nửa đêm vô cùng kỳ quặc. Nhưng Miura đã nhắc đến một con số rất lớn trong điện thoại khiến Matsuo không thể khống chế nỗi lòng tham của mình. Lại nói cửa của phòng giáo viên là loại cửa trượt, Miura đã căng một sợi dây thép tại vị trí cách mặt đất mười lăm centimet đằng sau cánh cửa. Mà Matsuo lại lên vào trường lúc nửa đêm nên chắc chắn không thể mở đèn. Trong điều kiện ánh sáng không đủ, sau khi Matsuo mở cửa chỉ có thể nhìn thấy là có hộp tiền lẻ được đặt trên bàn. Vì kích động, Matsuo đã bước tới theo đúng dự tính của Miura và tất nhiên hắn đã bị ngã. Miura đang trốn trong góc tối liền nhào tới đè lên người và không cho đối phương đứng dậy bằng cách dùng đầu gối đè lên gáy Matsuo rồi dùng hai tay cầm dây thừng siết đối phương đến chết."

"Như vậy, lực trời sẽ hướng từ dưới lên trên kết hợp với lực đè từ đầu gối trên gáy sẽ ép chặt Matsuo xuống sàn nhà. Trong hoàn cảnh như vậy, lực cổ tay của một người bình thường cũng có thể siết chết những người

mạnh khỏe hơn mình rất nhiều. Vì vậy, anh bạn Miura lưng hùm vai gấu muốn siết Matsuo gãy yếu đến chết là một chuyện rất nhẹ nhàng. Sau khi Matsuo tắt thở, Miura liền treo hắn lên. Việc này cũng không tốn nhiều sức. Cuối cùng, hắn thu dọn dây thép và xóa dấu chân trên mặt đất rồi bỏ những thứ có thể trở thành chứng cứ vào hộp tiền rỗng. Miura đã thực hiện một vụ giết người có thể nói là khá hoàn hảo. Nhưng vấn đề lại nảy sinh. Khi hắn đóng cửa ra về thì nghe thấy tiếng người bước chân lên lầu.”

Ikeda càng nghe càng sợ hãi. Không ngờ một vụ giết người được Thiên Nhất tường thuật lại bằng giọng điệu hờ hững đến thế: “Tiếp theo Miura trốn vào góc tối để quan sát ta?”

Thiên Nhất nói: “Không sai, thật ra lúc đó hắn cũng nảy sinh ý định giết người nhưng cuối cùng hắn lại không ra tay. Những hành động như cố gắng không hét lên và không nôn mửa trên hành lang của người chỉ là vẽ rắn thêm chân. Và hắn là Miura chẳng thèm quan tâm đến điều này, dầu sao hắn đã không để lại sơ hở nào.” Thiên Nhất uống một ngụm cà phê rồi nói tiếp: “Tất nhiên, ta cho rằng nếu trước đó hắn không cẩn thận thì có lẽ hắn sẽ dứt khoát thủ tiêu người. May là hắn đã thành công ngay trang cái chết của Matsuo thành tự sát nên mới không muốn gây thêm chuyện.”

Nghĩ lại những cảnh tượng đáng sợ vào đêm qua, bây giờ lại biết thì ra lúc đó trong bóng tối có một đôi tay có thể giết chết mình bất cứ lúc nào nên trong lòng Ikeda sợ hãi đến nỗi không nói nên lời, mồ hôi lạnh cũng toát đầy lưng.

Thiên Nhất nói tiếp: “Bây giờ chúng ta lại bàn về vấn đề lúc này, vì sao Miura lại hẹn Matsuo đến trường? Từ lời kể vừa rồi của ta, chắc hắn người cũng có thể đoán được phần nào. Đúng vậy, Matsuo... định tống tiền Miura, dù gì thì đối phương cũng là con trai của viện trưởng một bệnh viện lớn nên trong nhà có rất nhiều tiền. Miura đã để Matsuo nắm được điểm yếu, còn loại người như Matsuo lại không dám tống tiền cha của đối phương. Thế là hắn nói với Miura "Trộm tiền trong két cũng được, đi xin

ông già người cũng được, làm cách nào cũng được". Sau đó thì xảy ra vụ giết người này."

Ikeda lại hỏi: "Điểm yếu gì? Và vì sao Miura bị giết? Ai giết hẳn?"

Thiên Nhất vuốt cằm, hẳn trả lời bằng giọng nói dửng dưng: "Điểm yếu à? Ừ, là gì nhỉ? Có lẽ là sự việc xảy ra vào ngày bốn tháng chín năm ngoái."

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7: Vị Khách Đến Trước

Mười giờ sáng ngày mười ba tháng mười hai.

Ánh đèn huỳnh quang màu trắng tỏa ra từ trần nhà, vách tường hai bên hành lang cũng một màu trắng.

Mỗi lần đi qua con đường này, Kinh Diệu đều cảm thấy đôi mắt rất khó chịu. Sau khi lấy cặp kính râm trong túi áo trước ra, hắn liền đeo lên mắt rồi mới tiếp tục đi tiếp. Càng đến gần căn phòng cuối cùng, mùi thuốc hóa học và mùi hôi thối của xác chết càng bốc lên nồng nặc.

Trong nhà xác, thi thể của Matsuo đang nằm trên bàn giải phẫu. Bên cạnh là chiếc xe đẩy đặt la liệt các loại dụng cụ còn dính máu, trên mặt đất là chiếc thau chứa đầy các loại chất lỏng hôi thối.

Lúc Kinh Diệu bước vào, trong phòng không có người nhưng trong phòng vệ sinh có tiếng nước chảy. Hắn đứng giữa phòng đợi một lúc thì Kuwahara đẩy cửa, bước ra khỏi phòng vệ sinh.

“Ồ, Kinh Diệu à? Đích thân đến lấy báo cáo khám nghiệm tử thi sao? Ha ha, gần đây mọi người đều bận đến sứt đầu mẻ trán cả.” Kuwahara Junichi, nói theo cách bình dân là một người vui tính. Người này để đầu đinh quanh năm, lúc nào cũng đeo một cặp mắt kính gọng đen theo phong cách cũ. Gặp ai hắn cũng vui cười hơn hờ như lúc nào cũng có chuyện đáng mừng. Có lẽ người nào mới gặp hắn lần đầu chắc hắn sẽ không thể ngờ công việc của hắn phải tiếp xúc với xác chết suốt ngày.

“Người cũng vất vả rồi, Kuwahara.” Kinh Diệu trả lời.

“À, Ta vẫn khỏe mà. Thực ra khám nghiệm tử thi cũng không phải là công việc chịu áp lực quá lớn. Nhưng nếu không việc gì làm thì lại cảm thấy khó chịu.” Kuwahara vừa cười vừa trả lời.

“Vậy xác định được nguyên nhân cái chết chưa?” Kinh Diệu cũng không khách sáo mà bắt đầu nói chuyện chính.

Kuwahara trả lời: “Não không đủ oxy, hô hấp bị tắc nghẽn. Tóm lại nguyên nhân nào cũng gây chết người, nếu xảy ra cùng lúc...” Hãn cũng không nói tiếp, dấu sao kết quả đã hiện ra rành rành trước mắt.

Nhưng Kuwahara chợt cầm dao phẫu thuật trên xe đẩy rồi chỉ vào mặt Matsuo: “Ký hiệu thập tự này mới đáng chú ý.”

Vẻ mặt của Kinh Diệu khẽ thay đổi: “Sao vậy?”

“Người không biết sao?” Kuwahara đẩy mắt kính: “Không chỉ xác chết này có ký hiệu thập tự trên mặt đâu.”

“Hả?” Tuy Kinh Diệu lộ ra vẻ nghi ngờ nhưng thật ra trong lòng hãn đã có đáp án.

Kuwahara trả lời: “Xác chết chuyển đến vào chiều tối hôm qua...” Nhịn không được, hãn mới quay đầu lại nhìn giường đẩy chứa xác chết tại một nơi cách đó không xa: “Là một học sinh cấp ba bị chặt ra thành nhiều mảnh, trên mặt hãn cũng có.”

Dường như Kinh Diệu đã lần ra manh mối: “Quả nhiên là vậy, giáo viên và học sinh một trước một sau bị giết cách nhau một ngày, đã vậy trên mặt đều có ký hiệu đó...”

Kuwahara lại nói : “Thực ra không chỉ hai người.”

Câu nói bất ngờ này khiến Kinh Diệu hơi ngạc nhiên: “Cái gì?”

Kuwahara nói: “Phân cục thứ ba ở gần khu vực quản lý của chúng ta cũng phát hiện được biểu tượng thập tự màu đen trên mặt của người chết. Đường nằm ngang như bít miệng nạn nhân, đường dọc kéo dài từ trán xuống đến cằm.”

“Có mấy người chết như vậy?” Kinh Diệu vội vàng hỏi.

Kuwahara trả lời: “Ta cũng mới nghe tin vào hôm qua. Ngày bảy tháng mười hai, bọn họ phát hiện nạn nhân đầu tiên có biểu tượng thập tự màu đen trên mặt. Đến sáng ngày hôm qua, tổng cộng đã phát hiện được ba người.”

Kinh Diệu quay người, trong miệng lẩm bẩm: “Khốn khiếp, ít nhất là năm người... Đã vậy, ta không thể đợi thêm được nữa.”

“Kinh Diệu, còn báo cáo khám nghiệm tử thi?” Kuwahara ở phía sau hét lên, nhưng Kinh Diệu vẫn không quay lại...

...Mãi mãi!

-----o0o-----

Ngày tám tháng mười hai. Ba giờ mười lăm phút chiều.

“Đáng ghét, sống ở nơi tồi tàn một ngày chỉ có vài chuyến xe buýt đi ngang hại mình phải đi bộ xa đến thế.” Matsuo đang bước đi giữa gió lạnh, trên người hắn là một chiếc áo lông dày đến mức khoa trương.

“Không được, thật sự chịu không nổi nữa! Phải tìm nơi nào nghỉ một chút thôi.” Matsuo nhìn khắp bốn phía nhưng ở nơi hẻo lánh như thế này, hai bên đường chẳng có cửa hàng nào. Trừ nhà ở ra chỉ có những sạp bán rau còn không có cả cửa.

Khó khăn lắm mới tìm thấy một tiệm sách, thế là hắn chạy nhanh như bay vào đó.

“Phù, may là trong tiệm có máy sưởi.” Matsuo đóng cửa rồi thở dài một hơi.

“Thật không dễ dàng. Thời tiết lạnh lẽo thế này vẫn phải đến nhà của thứ học sinh nghèo túng đó.” Thiên Nhất đang cầm một quyển sách bìa đen. Hắn uể oải ngồi sau bàn làm việc, dường như không định ngẩng đầu lên nhìn Matsuo.

“Hả?” Matsuo ngẩn ra: “Này, người đang nói chuyện với ta à?”

Thiên Nhất không thèm nhìn hắn mà tiếp tục nói như đang tự nhủ với bản thân: “Tên khố rách áo ôm như nó xuất hiện trong lớp học thật khiến ta cảm thấy chướng mắt.”

Matsuo bỗng sực nhớ ra gì đó nên vẽ mặt liền thay đổi.

“Gần đây, nữ sinh trong lớp đúng là càng ngày càng xinh, hí hí hí...” Thiên Nhất cười một cách hèn hạ.

Nhưng Matsuo lại không cảm thấy buồn cười chút nào, hắn bước nhanh đến trước bàn làm việc: “Khốn khiếp! Người đang nói gì đó?”

Thiên Nhất đặt quyển sách lên bàn rồi lật lại trang đầu tiên, sau đó quay ngược cuốn sách lại rồi đẩy đến trước mặt Matsuo.

Giữa giấy trắng có một cái tên mang sắc tím của mực và kiểu chữ của nó khiến người khác cảm thấy khó chịu.

Matsuo Hara - Cũng có thể nói cái tên này là tựa đề của quyển sách bìa đen.

Matsuo giận dữ và trừng mắt nhìn Thiên Nhất rồi hét lên : “Này! Người có ý gì? Người là ai? Ai bảo người làm thế!”

Trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt dừng dừng của Thiên Nhất bỗng trở lên vô cùng lạnh lẽo và nguy hiểm. Hắn chỉ nhìn vào mắt Matsuo một giây, sau đó không nói thêm câu nào nữa.

“Thầy Matsuo, người có thể xem quyển sách này miễn phí một lần.” Thiên Nhất nằm lên ghế sofa rồi uốn mình, sau đó ngáp dài: “Lát nữa, chúng ta sẽ bàn một vụ giao dịch.”

Mười phút sau.

Matsuo vẫn đứng ngây người và xem tiếng lòng suốt hơn bốn mươi năm qua với vẻ mặt phức tạp.

Lúc này, Thiên Nhất cảm thấy đã đủ nên thò tay ra lấy lại quyển sách từ trên tay đối phương: “Được rồi, không có gì đáng xem nữa đâu.”

Matsuo hơi luống cuống, hắn hỏi với vẻ căng thẳng: “Người... người... rốt cuộc...”

Thiên Nhất không rảnh để nghe những hắn kì kèo những câu ngoài lề nên lập tức cắt ngang: “Theo ta thấy, quyển sách của người là một xấp giấy vệ sinh được đóng lại thành tập. Mỗi trang đều dính phân. Lúc ta lật, ngón tay, đôi mắt và tâm hồn của ta đều bị tổn thương sâu sắc. Vì vậy...” Hắn nhìn chăm chăm vào Matsuo: “Ta rất hi vọng sẽ bán cuốn sách này cho người với giá rẻ.”

Matsuo ngẩn người chừng hai giây, sau đó lập tức gật đầu: “Được, được! Người muốn bao nhiêu tiền, ta mua ngay...” Hắn vừa nói vừa móc ví tiền ra.

Thiên Nhất ra hiệu cho hăn ngưng lại: “Không cần đâu, nếu ta cần tiền thì hoàn toàn có thể đi cướp ngân hàng; hoặc chỉ đạo người khác đi cướp ngân hàng, sau đó chia chác; hoặc chỉ đạo người khác đi cướp ngân hàng, sau đó cướp lại của chúng. À ừm, hơi lạc đề rồi thì phải... Tóm lại, người không thể dùng tiền để mua quyển sách này nhưng chỉ cần người đồng ý làm một việc thay ta là được.”

Matsuo lập tức trở nên cảnh giác. Loại người như hăn khi làm bất cứ việc gì đều phải tính toán thiệt hơn : “Người muốn ta làm gì?”

Nhưng Thiên Nhất đã khiến hăn yên tâm ngay lập tức: “Người giúp ta bỏ bưu phẩm này vào hòm thư của nhà Miura.” Hăn vừa nói vừa lấy một phong thư thật lớn ra khỏi ngăn kéo rồi đặt lên bàn.

Nhìn hình dáng bên ngoài của phong thư thì dường như đó là một quyển sách được bỏ vào phong thư. Matsuo nghĩ ngợi một lúc rồi hỏi: “Này, đây có phải là vật nguy hiểm hay không?”

Thiên Nhất nói : “Yên tâm, chỉ là một cuốn băng video mà thôi. Người đừng mở phong thư ra, cứ trực tiếp bỏ nó vào hòm thư của nhà Miura là được. Chắc hăn người phải biết rõ địa chỉ nhà hăn chứ.” Hăn vừa nói vừa cầm bút viết một hàng chữ lên phong thư: Gửi Miura Kazuya.

“Sao thế? Quyết định chưa? Giúp ta làm người đưa thư một chuyến thì ta sẽ đưa quyển sách cho người.” Thiên Nhất vừa cười lạnh vừa nói.

Phản ứng của Matsuo rất dễ đoán được. Hăn cất bưu phẩm vào trong áo: “Người phải giữ lời đó.”

"Vậy phải xem người có làm xong việc không." Hăn nói với giọng điệu dí dỏm: "Đừng nghĩ đến việc tương tự như đem về xem thử, hành động của người..." Thiên Nhất vỗ lên quyển sách nội tâm của Matsuo trên bàn: "...Ta đều biết hết."

“Được rồi...” Matsuo quay người bỏ đi.

Hắn không hỏi vì sao Thiên Nhất lại bảo mình làm thế để biết mục đích của đối phương, cũng không suy nghĩ vì sao lại có một quyển sách viết đầy tiếng lòng của mình. Phản ứng của hắn giống hệt Ikeda vào hai ngày sau. Trước những điều không thể lí giải nổi, hắn không tra hỏi, không xem thường, mà lại lựa chọn giao dịch, lựa chọn tuân theo quy tắc trò chơi của người khác.

Thiên Nhất nhìn bóng lưng của Matsuo dần biến mất trước cửa ra vào, nhin không được phải lắc đầu rồi bật cười mấy tiếng.

Sau khi hớp một ngụm cà phê rồi tiện tay cầm một quyển sách bìa đen khác lên, hắn lại tiếp tục đọc một cách say sưa.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8: Cuốn Băng Video

Đêm đó, Miura về nhà lúc chín giờ. Hẳn liếc nhìn kệ giày thì thấy đôi giày da mà cha hẳn mang đi hồi sáng sớm vẫn không có trên kệ.

Hẳn lấy một ít thức ăn thừa từ trong tủ lạnh ra rồi hâm lại cho nóng, sau đó ăn qua loa vài miếng. Vừa định trở về phòng thì giọng nói của mẹ hẳn bỗng từ trên lầu truyền xuống.

“Kazuya à, về nhà cũng không nói một tiếng làm mẹ tưởng có trộm vào nhà.”

“Nếu là trộm thì sẽ không gây ra tiếng động đâu.”

“Hôm nay lại đi chơi với các anh đến khuya thế này mới về, vậy mà cũng không gọi điện thoại cho mẹ.”

Miura trả lời với vẻ không vui : “Đã nói bao nhiêu lần rồi, con đi luyện tập!”

“Ừ, thì luyện tập. Vậy luyện tập ra sao rồi?” Thực ra mẹ hẳn cũng không hứng thú tìm hiểu câu trả lời cho lắm.

Miura trả lời : “Hừ, chẳng ra sao cả. Thăng nhóc ở Tây Viên Tự thì nói trong nhà có chuyện đột xuất nên không đến. Mấy anh lớp mười hai thì cả ngày đều ủ rũ, luôn miệng than ngắn thở dài. Khi thì than thở sắp cuối năm rồi, ngày này năm sau thì mình đã không còn là học sinh cấp ba. Khi thì luôn miệng kêu ca áp lực thi đại học rồi nào là tương lai, việc làm...

Than thở trước mặt đàn em mà không cảm thấy mất mặt, đúng là một đám vô dụng.”

“Mẹ lại thấy mấy anh nói đúng đó chứ. Nếu con cứ mê chơi thể này thì năm sau cũng giống như họ thôi.”

“Nói nhảm, dẫu sao đến lúc đó tùy ý thi đậu một trường đại học bình thường là được rồi. Sau khi tốt nghiệp, chắc chắn cha sẽ nhờ vào các mối quan hệ để kiếm việc làm cho con, không phải sao?” Miura vừa nói vừa chuẩn bị đứng dậy trở về phòng. Những cuộc trò chuyện với mẹ hẳn luôn kết thúc như thế này.

Mẹ hẳn thở dài, cũng không tiếp tục nói chuyện với hẳn về vấn đề này nữa nhưng vì nhớ ra gì đó nên liền gọi với theo bóng lưng của Miura: “À, đúng rồi Kazuya. Trong hòm thư có một bưu phẩm, trên bì thư có viết tên con. Mẹ đã đặt trên bàn của con rồi.”

“Biết rồi.” Miura trả lời qua loa một câu sau đó đóng cửa phòng.

Tựa lưng vào cửa và đối mặt với căn phòng tối om, trước mắt Miura hiện lên rất nhiều chuyện. Ban đầu, hẳn gia nhập vào câu lạc bộ nhạc nhẹ vì hai nguyên nhân: Một là muốn làm trái lại lời cha hẳn, hai là hẳn cảm thấy câu lạc bộ này có vẻ dễ tham gia.

Nhưng kết quả hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của hẳn. Trong mắt người khác, câu lạc bộ này toàn là những thanh niên hư hỏng khó dạy. Ngay cả hẳn cũng nghĩ rằng các thành viên câu lạc bộ là đám lưu manh suốt ngày tụ tập hút chích. Nhưng thực tế, họ lúc nào cũng nỗ lực luyện tập suốt cả năm. Sau khi gia nhập câu lạc bộ, thời gian nghỉ ngơi của hẳn hầu như đều đổ hết vào đó. Hai ngày cuối tuần, hẳn cũng thường xuyên luyện tập đến khuya như ngày hôm nay. Ngay cả cha hẳn lúc đầu kiên quyết phản đối hẳn chơi nhạc nhưng bây giờ cũng dần dần thay đổi thái độ.

Chỉ cần cố gắng thì có thể thay đổi được một số chuyện...

Sau khi Miura nảy sinh suy nghĩ như vậy, hắn đã bắt đầu xem trọng câu lạc bộ, nhưng đáng tiếc lúc này, những đàn anh vốn kiên trì và đáng tin cậy lại thay đổi.

“Ta nói nè, cha mẹ đều hi vọng ta thi đậu đại học. Cho dù bây giờ không rời khỏi câu lạc bộ thì đến khi tốt nghiệp vẫn phải rời khỏi, có đúng không.”

“Ừ, còn ta, học kỳ cuối có lẽ sẽ đến công trường của ông già bắt đầu thực tập, còn có thể cùng nhau chơi nhạc được bao lâu nữa ...”

“Hay là thôi đi, trong lòng mọi người đều hiểu rõ, dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì sớm muộn gì cũng phải từ bỏ. Chẳng lẽ sau này người muốn làm nhạc sĩ chuyên nghiệp sao? Những người mới học hơn một năm hãy từ bỏ suy nghĩ này thôi. Trong trường cấp hai cũng có thể tìm thấy những thằng xuất sắc hơn chúng ta. Những thằng có cha mẹ đều làm nghệ thuật, gia đình có điều kiện, hơn nữa phải có năng khiếu bẩm sinh mới có thể bước theo con đường này.”

“Miura, người không tưởng tượng được cảnh ta phải nhịn cơm trưa nửa tháng để đổi dây đàn đầu. Ta cũng rất muốn ủng hộ người nhưng thế giới này rất thực tế, bọn ta phải từ bỏ vì cuộc sống sau này của mình. Đây là luật bất thành văn của câu lạc bộ nhạc nhẹ. Những học sinh lớp mười hai đa số đều không thể ở lại đến lúc cuối cùng. Cho nên người cần phải chuẩn bị sẵn tâm lý để nhận chức đội trưởng bất cứ lúc nào, trở thành chỗ dựa cho những người mới.”

Gần mấy tháng nay, Miura luôn phải nghe những câu như thế này. Nhưng bình thường luôn nghĩ rằng: “Một đám khốn kiếp, bảo ta trở thành chỗ dựa cho người mới còn bản thân thì nổi đuôi bỏ đi.”

Hắn bỏ những suy nghĩ bị kìm nén trong lòng sang một bên rồi mở đèn.

Một phong thư lớn được đặt trên bàn, dường như bên trong là một vật hình chữ nhật rất dày.

“Hừ, bà già lại tự tiện vào phòng mình.” Miura càu nhàu, sau đó bước đến mở phong thư ra.

Bên trong là một cuộn băng video và một tấm thẻ.

Trên mặt chính của tấm thẻ có viết một chữ tiếng Anh thật lớn - BOOKS, mặt sau là vài dòng chữ nhỏ được viết bằng tay.

“Đây là băng video sao? Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy vật này, làm sao xem đây?” Miura cầm cuộn băng lên, nhất thời không biết nên làm gì. Tuy hẳn biết hơn một trăm năm trước, con người từng dùng một thứ gọi là máy quay phim để làm thiết bị quay và chiếu. Nhưng đây là thứ đã bị những sản phẩm kỹ thuật số loại bỏ, bây giờ chắc hẳn chỉ có thể xuất hiện trong viện bảo tàng.

Thế là hắn đành để cuộn băng sang một bên rồi đọc những chữ trên mặt sau của tấm thẻ: “Sau chuyện này, cả nhà Suzuki đã chuyển đến Okinawa để tránh xa người. Nhưng ba tháng sau, vào ngày tám tháng mười hai năm 2099, tức ngày này năm ngoái, Suzuki đã dùng dao đâm chết cha mẹ đang ngủ say, sau đó xuống dưới lầu mở bếp gas. Cuối cùng cả nhà ba người người đều hóa thành tro.”

Mặt Miura không còn giọt máu, huyết thái dương nảy lên thành thạch. Cánh tay cầm tấm thẻ của hắn đang run rẩy, sau đó toàn thân hắn đều run lên. Cổ hắn đã cứng ngắc, hắn chậm chậm quay đầu sang nhìn chăm chăm vào cuộn băng video trên bàn, sau đó ánh mắt không thể rời khỏi nó.

Miura bỗng nhớ lại mình từng nghe một câu chuyện ma. Trong thời đại xảy ra câu chuyện, loài người vẫn dùng băng video. Nội dung cụ thể của câu chuyện thì hắn chỉ nhớ mang máng nhưng hắn vẫn nhớ rõ một đoạn đó là con quỷ ám trên cuộn băng bò ra khỏi TV để lấy mạng người.

Năm phút sau, Miura bỏ tấm thẻ và cuộn băng vào ngăn kéo rồi chạy ra khỏi phòng. Khi đến trước cửa nhà, hắn xỏ giày vào rồi chạy ra ngoài.

Đêm nay rất lạnh. Nhưng Miura lại cảm thấy máu trong cơ thể mình còn lạnh hơn nhiệt độ không khí.

Khu vực nơi hắn ở khá yên tĩnh. Những lúc bình thường, dãy nhà xung quanh đều không âm ỉ lắm và chỉ cần đi bộ vài phút là đến được khu phố buôn bán tấp nập.

Quanh đây có không dưới mười cửa hàng băng đĩa nhưng đều cách nhà hắn một đoạn. Sau khi Miura vào hỏi từng cửa hàng hết hơn một tiếng đồng hồ, cuối cùng hắn đã tìm được đáp án mình cần ở cửa hàng thứ bảy.

“Hả? Máy quay phim?” Một thanh niên đầu tóc được nhuộm xanh, trên mũi còn đeo khuyên, lộ ra vẻ mặt giống hệt những ông chủ của các cửa hàng trước. Nhưng câu nói tiếp theo lại khiến Miura phấn chấn tinh thần.

“Hôm qua có một tên thối tha cầm một cái đến bán. Ta vừa đi ỉa được năm phút, ông già không có não của ta đã mua lại với giá hơn một trăm đồng. Sao hả? Người muốn mua sao?”

Trong căn phòng phía sau thanh niên bỗng vang lên tiếng chửi lớn :
“Đồ bất hiếu! Mày dám nói bố mày như vậy à?”

“Bớt nói nhảm đi! Nè ông già, muốn bị đưa đến trạm tái chế rác thải chung với mấy món đồ cổ của ông à?!” Thanh niên quay đầu lại rồi gân cổ lên hét, không ngờ giọng nói của hắn cũng khàn khàn như cha hắn. Sau khi hét xong, hắn quay đầu lại như chưa từng xảy ra chuyện gì rồi dùng giọng nói bình thường nói tiếp: “Này, anh bạn. Ta xem như nửa bán nửa cho...”

Hắn còn chưa nói xong, Miura đã đập hai trăm đồng lên bàn : “Không cần thối lại, đưa ngay thứ đó cho ta.”

-----o0o-----

Ngày chín tháng mười hai, một giờ sáng.

Miura đã chuẩn bị xong máy quay phim, sau đó hẩn nhét băng video vào.

Lẽ ra hẩn không cần tốn nhiều thời gian như thế mới xem được, chỉ là sau khi hẩn đem máy quay phim về nhà. Hẩn lại phải ra ngoài thêm một chuyến, vì hẩn quên mua dây nối tương ứng. Mà sau khi mua về, hẩn không thể không ra ngoài lần thứ ba, vì hẩn phát hiện phải mua thêm một cuộn dây và một cái Avswitch mới có thể khiến món đồ cổ này tương thích với chiếc TV LCD trong phòng.

Bận rộn suốt ba tốn tiếng đồng hồ, cuối cùng hình ảnh của cuộn băng video đã hiện lên trước mắt Miura.

Đầu tiên chính là hai hàng chữ không rõ đầu đuôi với nội dung: “Bộ phim này do ta tự mình thực hiện, xin hãy nhớ kỹ mỗi tình tiết trong phim rất lâu sau sẽ có tác dụng rất lớn đối với bạn.”

Tiếp theo là chữ ký của người tự xưng "ta" – Thiên Nhất, cùng với một dòng địa chỉ mờ ảo.

Cảnh phim trong cuộn băng video không hề đáng sợ. Nhưng nếu xảy ra trong đời thực, những tình tiết trong phim có thể nói là rất dọa người.

Trong phim chỉ có hai nhân vật đều là mô hình 3D do máy tính làm ra. Đó là hình ảnh người được vẽ một cách cầu thả, đầu hình tròn còn các bộ phận của thân thể là các hình góc cạnh rõ ràng. Toàn thân của hai nhân vật chỉ có một màu. Có lẽ để phân biệt hai người nên một người màu cam còn một người màu tím. Hơn nữa, toàn bộ đoạn phim không có một câu đối thoại nào, thậm chí không có cả âm thanh. Đây giống như một thứ do trẻ con làm ra.

Chỉ là tuy nhân vật được làm một cách tùy tiện nhưng cảnh tượng trong phim lại vô cùng giống thật. Ngôi trường đó rõ ràng là trường cấp ba mà Miura đang học, ngay cả mỗi bông hoa mỗi ngọn cỏ trong sân thể thao cũng giống như thật. Thậm chí những món đồ trong tay nhân vật được làm tới mức cực cao giống như những đồ vật đặt trước mắt. Cho dù kỹ thuật đồ họa máy tính vào năm 2100 cực kỳ phát triển nhưng tính chân thực đến mức này cũng chỉ có thể xuất hiện trong một vài siêu phẩm mà thôi.

Miura đã đổ mồ hôi lạnh, hắn xem xong bộ phim cũng không tốn nhiều thời gian lắm. Cuối cùng nhân vật màu cam đã giết chết nhân vật màu tím.

Dùng băng keo trong để chữa khe hở tại cửa sổ lầu một, căng dây thép, vị trí ẩn nấp, động tác siết cổ, phương pháp xử lý xác chết... Mỗi tình tiết đều được miêu tả trước mắt Miura, rất nhiều chi tiết còn được cố ý quay chậm. Chẳng hạn như cách cầm dây thừng khi nhân vật màu cam nhào đến đối phương, độ dài của dây thừng, cách quấn dây vài vòng lên tay để giảm chiều dài và bảo đảm lúc siết cổ càng thêm vừa tay, vân vân... Dường như những cảnh này có ý nhắc nhở Miura phải nhớ cho thật kỹ.

Nhưng vì sao?

Miura không hiểu nổi nên hắn xem đi xem lại cuộn băng nhiều lần. Nội dung của nó và sự việc ngày bốn tháng chín có liên quan gì với nhau? Vì sao Thiên Nhất kia lại muốn mình xem những thứ này?

Bảy giờ rưỡi, trời đã sáng hẳn. Lúc này, Miura đã xem cuộn băng video không dưới mười lần nhưng vẫn không thu hoạch được gì... ít nhất khi ấy hắn cho là vậy.

Hôm nay cũng là ngày nghỉ, Miura nhìn đồng hồ rồi vào phòng tắm sửa soạn lại vẻ ngoài. Sau đó, hắn cầm lấy tấm thẻ đi kèm với cuộn băng và bước ra khỏi nhà lần nữa.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 9: Thiêu Cháy Tội Ác

Trưa ngày mười ba tháng mười hai, một người đàn ông khoác áo da, râu ria xồm xoàm đẩy cửa bước vào tiệm sách của Thiên Nhất.

Hắn đi thẳng tới trước bàn làm việc của ông chủ rồi mở miệng nói: “Người đã bị bắt.”

Hôm nay, Thiên Nhất không hề đọc sách mà chỉ ngồi uống cà phê một cách ung dung. Dường như hắn đang đợi giây phút này.

“Cảnh sát Kinh Điều phải không? Đã lâu không gặp.”

Kinh Điều trả lời: “Hừ, người biết ta sẽ đến sao?”

“Tất nhiên ta biết.” Thiên Nhất nắn quai hàm bằng một tay, vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như trước.

“Đã biết ta sẽ đến nhưng lại không chạy trốn. Điều này chứng minh: Một là người muốn tự thú, hai là người đã điên rồi.”

“Ta không điên, cả thế giới này mới điên.”

“Người muốn nói sao thì nói.” Kinh Điều đặt còng số tám lên trên bàn: “Người tự đeo vào hay chờ ta ra tay đây?”

“Người có lệnh bắt không?” Thiên Nhất hoàn toàn không phản ứng gì.

“Ha ha ha ha...” Kinh Diệu nhin không được nên phải bật cười: “Không ngờ loại người như người lại nhắc tới trình tự pháp luật với ta?”

Nhưng Thiên Nhất lại không hề cười: “Thì ra người cũng biết hành vi của mình bất hợp pháp.”

Nụ cười trên mặt Kinh Diệu chợt tắt. Hắn rút súng ra khỏi bao súng rồi chĩa vào giữa trán Thiên Nhất: “Đây chính là pháp luật của ta!”

Thiên Nhất vẫn ngồi yên trên ghế, sau chợt vỗ tay một cách thông thả: “Không, đây không phải là pháp luật mà là chính nghĩa.” Cuối cùng nụ cười đã nở trên môi hắn: “Pháp luật chỉ là một công cụ viết trên giấy để phục vụ cho kẻ có quyền. Lúc nào cũng có thể sử dụng, thay đổi, loại bỏ. Còn chính nghĩa, ý nghĩa của nó đã vượt xa điều đó.”

Mặc dù Kinh Diệu nắm chặt khẩu súng trong tay nhưng hắn vẫn kiên trì với đề nghị của mình: “Vậy mời người nhân lúc vẫn chưa bị chính nghĩa bắn nát đầu, hãy ngoan ngoãn đưa tay vào còng rồi chịu sự trừng trị của pháp luật.”

“Ta vẫn chưa nói hết.” Thiên Nhất bỗng đứng dậy.

Kinh Diệu lùi về sau nửa bước với vẻ cảnh giác, còn nòng súng thì vẫn luôn chĩa vào đầu của Thiên Nhất theo từng động tác của hắn mà không hề sai lệch một chút nào.

Thiên Nhất bước đến giá sách bên cạnh với vẻ khoan thai: “Nhưng cũng phải nói, chính nghĩa là thứ khiến ta chán ghét và buồn nôn nhất. Đó chẳng qua chỉ là một loại ảo giác của con người mà thôi.”

Hắn giơ tay lên chỉ vào Kinh Diệu: “Người tuân theo quan niệm đúng sai thiện ác được diễn giải từ một loạt lí luận đạo đức to lớn. Người dùng hai chữ “chính nghĩa” để tự thôi miên mình và biến nó thành tín ngưỡng khiến mình phải tin tưởng. Vì vậy người cho rằng mỗi sự việc người làm,

mỗi lựa chọn của người đều chính xác. Nhưng nói trắng ra, điều này chỉ là một loại đạo đức giả cao cấp mà thôi.”

Hắn lấy bốn quyển sách bìa đen từ trên giá sách xuống rồi đặt lên bàn. Sau đó, hắn lại bước đến một góc phòng rồi ngồi xõm xuống, sau đó mở tủ ra.

“Đối với sư tử, bắt linh dương chính là chính nghĩa, nếu không nó và con sẽ chết đói. Đối với linh dương, chạy trốn sư tử cũng là chính nghĩa, nếu không nó sẽ bị ăn thịt. Chẳng lẽ trong tình huống này, chính nghĩa tự mâu thuẫn với nhau sao? Không đúng, vì bọn chúng vẫn tuân theo một quy luật. Quy luật này diễn ra khi động vật tuân theo bản năng sinh tồn, cũng có thể nói đó là quy luật của tự nhiên. Trong cõi u minh có một thứ duy trì và vận hành quy tắc của thế giới. Thứ này không thể viết lên trên giấy, không thể bóp méo và vi phạm hay chụp cái mũ được gọi là "chính nghĩa", vì đó chính là sự sỉ nhục không gì lớn bằng.”

Thiên Nhất lấy một cái thùng bằng sắt ra khỏi tủ rồi một tay cầm sách, một tay xách cái xô và đi về phía cửa: “Nếu người không phiền thì hãy giúp ta mở cửa.”

Lúc này, Kinh Diệu đã buông súng. Hắn có thể nhận thấy Thiên Nhất hoàn toàn không có ý định chạy trốn.

“Rốt cuộc người định làm gì?” Tuy hỏi như vậy nhưng Kinh Diệu vẫn giúp Thiên Nhất mở cửa, sau đó cùng với hắn bước ra khỏi tiệm sách.

Bầu trời ở bên ngoài rất âm u, gió Bắc lạnh thấu xương. Thiên Nhất chỉ mặc một cái áo sơ mi bên trong áo vest nên rõ ràng đã hơi run rẩy vì lạnh.

Hắn đặt cái thùng sắt xuống đất rồi lấy một chiếc bật lửa Zippo ra, sau đó châm lửa đốt quyển sách đang cầm trên tay.

Thiên Nhất tiếp tục nói về chủ đề lúc này: “Cho nên, con người cũng như vậy. Theo quan điểm của bất cứ người bình thường nào, chỉ có bản thân hãn mới là nhân vật chính duy nhất trong cuộc đời của hãn. Còn những người khác, cho dù có nổi bật đến đâu đi chăng nữa thì cũng chỉ là nhân vật phụ mà thôi. Vì vậy chính nghĩa cũng trở thành một thứ rất chủ quan. Những đứa trẻ sinh ra trong thời loạn, những đứa trẻ sinh ra trong thời bình, những đứa trẻ sinh ra trong khu ổ chuột, hậu duệ của vương công quý tộc... những đứa trẻ tiếp xúc với các tầng lớp khác nhau sẽ được truyền thụ những quan điểm khác nhau. Cuối cùng, mỗi người đều có chính nghĩa của riêng mình. Kinh Diệu, người cho rằng việc người làm là đúng, cũng chỉ vì nó phù hợp với chính nghĩa trong lòng người mà thôi.”

Kinh Diệu hừ lạnh một tiếng : “Vậy... ý người là hành vi lạm sát người vô tội của người mới là đúng sao?”

Thiên Nhất ném quyển sách đã cháy hết một nửa ở trên tay vào trong thùng sắt rồi trả lời: “Ta không giết bọn chúng. Từ khi ta đến Hokkaido vào ngày năm tháng mười hai, ta chưa từng ra khỏi tiệm sách, nhiều nhất chỉ ra khỏi cửa đốt sách hoặc ký nhận những vật phẩm đã mua. Sao người có thể nói ta lạm sát người vô tội?”

“Nhưng những vụ án đó đều do người giết đây!”

“Vậy sao? Vậy người có chứng cứ gì không? Cho dù những kẻ đã chết có sống lại, bọn họ cũng sẽ nói cho người biết: Ta chưa từng "sai khiến" bọn họ giết người. Ta chỉ hướng dẫn bọn họ làm những việc lật vật để trao đổi vài tin tức có ích, hoặc xem quyển sách trên tay ta mà thôi.”

Kinh Diệu nhìn không được nên lập tức đưa mắt nhìn vào quyển sách hầu như đã cháy gần hết trong thùng sắt, không ngờ làn khói đang bốc lên lại mang màu tím nhạt.

“Rốt cuộc những quyển sách này là gì?”

Thiên Nhất ngẩng đầu nhìn bầu trời: “Những quyển sách này ghi lại "Tội" của con người.”

Hắn hít sâu một hơi, ánh mắt liếc sang đồng tro trong thùng: “Xấu xa tham lam, xác treo giữa chợ.”

Kinh Điều nghe xong, tim bỗng đập thình thịch. Cái chết của Matsuo lập tức vụt qua trước mắt.

Thiên Nhất lại bỏ quyển sách thứ hai vào trong thùng. Lần này, trong thùng lại bốc lên làn khói có màu cam.

“Hung ác ngang ngược, loạn đao phân thân.”

Kinh Điều bỗng trừng đôi mắt trâu rồi bước đến nắm lấy cổ áo của Thiên Nhất: “Trừ Matsuo và Miura ra, hai quyển sách còn lại trên tay người là ai? Người còn giết ai nữa? Có phải giết luôn Ikeda không?”

Thiên Nhất mỉm cười, hắn tiện tay bỏ quyển sách thứ ba vào trong thùng. Làn khói màu đỏ bỗng bốc lên: “Lười biếng buông thả, mổ bụng moi gan.”

Hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Kinh Điều: “Chủ nhân của quyển sách này cũng có họ là Ikeda nhưng không phải là Ikeda Nozomu mà là Ikeda Takeshi.”

Kinh Điều nghiêng răng nghiêng lợi: “Người là tên khốn...”

Thiên Nhất nâng quyển sách cuối cùng lên: “Đây mới chính là Ikeda "nhu nhược và hay ghen tị" của chúng ta. Yên tâm đi, hắn còn chưa chết.”

Nhưng hai giây sau, Thiên Nhất vẫn ném quyển sách này vào ngọn lửa trong thùng: “Đáng tiếc, hắn điên rồi. Cuối cùng sống cũng không bằng chết. Cho nên, quyển sách của hắn chẳng còn tác dụng gì nữa. Nội dung

phía sau đều là những lời lẽ điên khùng không thể hiểu nổi.Ồ, đúng rồi, hôm qua hăn trở về nhà nhìn thấy một số chuyện nên bị kích động đến độ phát điên nên hôm nay hăn không đến lớp, không biết hiện giờ ra sao...”

Kình Diệu buông Thiên Nhất ra rồi chạy thục mạng về phía nhà của Ikeda: “Đáng ghét...”

Thiên Nhất sửa cổ áo, sau đó lại quay mặt về phía bóng lưng của Kình Diệu rồi bật cười như điên: “Bây giờ người hiểu rồi chứ! Cái gì mới là chính nghĩa! Ha ha ha ha!”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10: Khách Hàng Ban Đầu

Chín giờ tối ngày bảy tháng mười hai.

Thiên Nhất liếc nhìn đồng hồ trên tường rồi gấp quyển sách trước mặt lại, sau đó đứng dậy vươn vai.

Hắn bước tới giá sách cuối cùng, ngón tay lướt qua hàng sách trên kệ, còn miệng thì lầm bầm : “2010, 2000, 1990... hóa học, dụng cụ vệ sinh, sinh tồn ngoài hoang dã. À à, có rồi... có rồi... điện dân dụng.” Sau mấy phút, hắn ôm một cái máy quay phim và bước ra khỏi cửa tiệm.

Ngoài cửa có một gã say quắc cần câu đang ngồi trước tủ kính của tiệm sách, trong miệng hắn đang lầm bầm gì đó. Tuy từ trong phòng nhìn ra ngoài không thể nhìn thấy góc chết này nhưng dường như Thiên Nhất đã biết trước sẽ có người ngồi tại đây.

"Ông Ikeda, say đến mức nói nhảm phải không? Hay quên lối về nhà rồi?" Thiên Nhất vừa cười vừa nói.

Ikeda Takeshi hươ chai rượu đã cạn tới đáy rồi mới nói: “Bớt nói xàm đi! Bối mòi rất tỉnh táo! Rượu! Mau đem rượu đến đây!”

Thiên Nhất ngồi xồm xuống: “Ông Ikeda, ta muốn phiên ông làm một việc.” Hắn cầm máy quay phim đặt xuống bên cạnh Ikeda Takeshi rồi nói tiếp: “Giúp ta bán cái này.”

“Khốn khiếp!” Ikeda Takeshi bỗng chửi đồng một câu, sau ngừng lại một lúc rồi mới nắc cụt một tiếng: “Mày tưởng bố mày là người thu đồng nát sao! Xem thường ta phải không?”

Thiên Nhất không hề để ý hấn mà đứng dậy rồi đi vào trong tiệm sách: “Đề nghị người đem đến khu phố thương mại ở phía Nam thành phố để bán, hãy tìm mấy cửa hàng bằng đĩa ấy, nơi đó chắc hẳn sẽ có người thu mua. Giá cả chắc chắn sẽ cao hơn bán sắt vụn.”

Ikeda Takeshi vẫn kêu gào trong cơn say: “Này, đồ khốn! Mày có nghe tao nói không?”

Lúc này, một chân của Thiên Nhất đã bước vào trong phòng nhưng vẫn quay đầu nói một câu: “Ờ, đúng rồi. Vui lòng bán xong trước chiều mai. Bán được bao nhiêu thì người cứ giữ lấy, sau đó người có thể đến cửa hàng của ta lấy thêm một phần thù lao khác.”

Lời còn chưa dứt, cánh cửa tiệm sách đã đóng lại. Còn tên say bên ngoài cửa thì sau khi tỉnh táo lại đôi chút liền cầm lấy chiếc máy quay phim trên mặt đất, xem như đã chấp nhận vụ trao đổi này...

-----oOo-----

Ngày tám tháng mười hai.

Nửa tiếng trước khi Matsuo đến tiệm sách.

“Này, thằng nhóc! Đóng sắt vụn người đưa ta vào ngày hôm qua đã bán được rồi. Người nói còn có thù lao nữa phải không?” Ikeda Takeshi vừa bước vào phòng đã đi thẳng vào vấn đề chính.

Thiên Nhất vừa cười vừa nói: “Ha ha, ta rất thích người luôn đi thẳng vào vấn đề.” Hấn quăng quyển sách đang xem lên trên bàn: “Đáng tiếc, ta

không thể đưa người thêm tiền uống rượu như trong tưởng tượng của người.”

Sau lại làm thế mời: “Đây là phần thưởng thêm, người có thể mang đi.”

Ikeda Takeshi hoàn toàn chẳng thèm động vào quyển sách: “Cái gì? Khốn khiếp, chơi ông à?! Thứ này có tác dụng gì chứ?” Hẳn quay người định bỏ đi, trong miệng vẫn còn chửi mắng: “Đáng ghét, hại ông đây đi một chuyến không công.”

Thiên Nhất gồi hai tay sau đầu: “Người thực sự muốn từ bỏ thù lao của vụ trao đổi này sao, ông Ikeda?”

Ikeda Takeshi không thèm quay lại mà bước ra ngoài: “Không sai, người để dành lau nước mũi của mình đi thẳng nhóc khốn nạn.”

Một giây sau, Thiên Nhất bỗng bật cười như điên.

Ikeda Takeshi ngừng bước: “Người có bệnh hả, đồ ngu?”

Thiên Nhất lắc đầu, nụ cười trên môi dần ngưng đọng. Sau khi hớp một ngụm cà phê, hẳn nói: “Ày, nếu nói về ngu thì trong phòng này đúng là có một người...”

Hẳn vừa nói vừa ngược nhìn trần nhà: “Lấy chi phiếu khổng của người khác đánh thua một trận cá độ quyền anh rồi bị điều tra. Nhưng vì đối phương có chỗ dựa vững chắc nên chẳng sao cả, còn kế sinh nhai của mình lại bị đứt, sau đó cờ bạc rượu chè nên nợ nần chồng chất. Cuối cùng vợ tự sát, còn mình thì mang đứa con nhỏ rời khỏi Tokyo, sống một cuộc sống nghèo rớt mùng tơi.” Ánh mắt của hẳn lại di chuyển, vừa hay lại trùng với ánh mắt giận dữ của Ikeda Takeshi: “Người nói xem, người như thế có phải là đồ ngu hay không?”

Ikeda Takeshi bỗng hét lên rồi nhào qua bàn làm việc, hai tay tóm lấy cổ áo Thiên Nhất rồi nhắc hẳn lên: “Người là ai?! Ai kể chuyện này cho người?”

Thiên Nhất nghiêng đầu sang một bên, hẳn tiếp tục cười mà không hề để ý đến hành động của đối phương: “Ha ha, trong quyển sách này có viết.”

Ikeda Takeshi buông Thiên Nhất xuống rồi cầm quyển sách nội tâm trên bàn. Nhưng một luồng sức mạnh không biết ở đâu ra bỗng từ sau lưng nhắc hẳn lên rồi ném ra xa ba mét. Lúc này, hẳn liền rơi xuống những chiếc bàn vuông được ghép lại với nhau ở giữa căn phòng khiến những quyển sách bừa bộn như một ngọn núi nhỏ trên bàn rơi đầy đất. Nhưng lạ là chiếc bàn lại chẳng hề bị đè gãy và cả Ikeda Takeshi cũng không cảm thấy đau đầu. Có cảm tưởng như hẳn là một đồ vật bị nhắc lên rồi đặt xuống chứ không phải là người bị ném xuống mặt đất.

Thiên Nhất ngồi trên sô pha, hai chân gác lên chiếc bàn trước mặt. Vừa hay gót chân của hẳn lại đè lên quyển sách bìa đen.

“Ông Ikeda, có hai chuyện ta muốn nhắc nhở người. Thứ nhất, cho dù người là một thằng ngu nhưng trí nhớ vẫn chưa kém tới mức quên hết những chuyện vừa mới xảy ra. Vì vậy chắc hẳn người vẫn còn nhớ mình đã từ bỏ thù lao từ chỗ ta. Nếu đã lựa chọn từ bỏ thì muốn lấy lại nó, người phải trả một cái giá tương xứng, bằng không cho dù ta có dùng nó để chùi nước mũi cũng không liên quan đến người. Thứ hai, xin đừng nhảy qua chiếc bàn của ta vì nó là một ranh giới. Mấy năm nay, những người nhảy qua nó đều bị băm thành thịt nát rồi cho heo ăn cả.”

Ikeda Takeshi bước xuống đất rồi nói với vẻ cảnh giác: “Vừa rồi, người đã làm gì?”

Thiên Nhất nói: “Chuyện đó không quan trọng. Quan trọng là ta đã khiến người hiểu được giở trò bạo lực ở chỗ ta sẽ không giải quyết được gì

hết. Cho nên chúng ta lại bàn chuyện giao dịch đi thôi. Lại nói chỉ cần người hoàn thành một chuyện nhỏ mà ta giao cho, người sẽ có thể đem quyển sách này đi.” Hãn vừa nói vừa rút chân về.

Bấy giờ, Thiên Nhất cầm quyển sách lên, tùy ý lật đến một trang rồi đưa cho Ikeda Takeshi xem: “Xem như cho người kiểm tra hàng hóa. Như vậy người mới có thể tin tưởng nội dung của quyển sách là thật chứ không phải do ta bịa ra.”

Ikeda Takeshi nhìn những dòng chữ đen trên giấy trắng viết đầy tiếng lòng của mình. Sự thật kỳ lạ đến hoang đường khiến trán hãn đổ đầy mồ hôi lạnh: “Vì sao người làm vậy?”

Thiên Nhất trả lời: “Ta có nói lí do làm việc của ta thì người cũng không thể hiểu được. Điều người được biết là trong tiệm sách của ta ẩn chứa bí mật của rất nhiều người. Sau khi người lấy quyển sách của mình về thì có thể giao dịch lần nữa để xem bí mật của người khác, cho dù người rất ngu nhưng chắc hẳn cũng hiểu được. Khi người nắm được bí mật trong quá khứ hoặc kế hoạch trong tương lai trong lòng người khác thì người có thể đạt được lợi ích lớn đến đâu. Và nếu người cũng biết suy nghĩ trong lòng những người chức cao quyền trọng đang nắm giữ kinh tế hoặc quân sự thì sẽ đáng giá đến thế nào. À, tất nhiên là nơi này cũng có sách của loại ma men như người. Mặc dù không đáng giá bao nhiêu cũng không cấm người khác xem thử. Chuyện cười, đề tài lúc nhậu nhẹt gì đó cũng không thiếu.”

“Được rồi, ta biết rồi, người muốn ta làm gì?!” Ikeda Takeshi vội vàng nói.

Thiên Nhất gãi đầu: “Chuyện rất đơn giản. Chiều ngày mốt, người cứ đến quán rượu như bình thường rồi ở đó đến mười hai giờ mới về nhà. Kể từ đó cho đến khi trời sáng, người không được nói câu nào với con trai người, một chữ cũng không được.”

Ikeda Takeshi do dự một lúc mới trả lời: “Chuyện này liên quan gì đến con trai ta?! Ta cảnh cáo người, đừng lôi nó vào chuyện này.”

“Ta chỉ bảo người giữ im lặng thôi.” Thiên Nhất nói: “Tất nhiên, viết lên giấy hoặc ra hiệu cũng không được. Ngay cả nghĩ người cũng không được nghĩ.”

“Nghĩ cũng bị người phát hiện sao?”

Thiên Nhất cười gằn rồi bỗng rút quyển sách của Ikeda Takeshi lại, sau đó lấy một quyển sách khác và bắt đầu đọc: “Người có thể đi được rồi, đừng ảnh hưởng đến công việc làm ăn của ta.”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11: Quân Chiến

Thời gian: Hiện tại.

Bóng lưng của Kinh Diệu ngày càng xa dần, rồi biến mất.

Những quyển sách trong thùng sắt đã biến thành tro tàn, chỉ còn sót lại một làn khói đang chậm chậm bốc lên cao nhưng chưa bay được bao xa đã bị những cơn gió lạnh thổi tan.

Thiên Nhất vẫn chưa trở về phòng. Hãn đang đứng trước cửa, dường như đang chờ đợi gì đó.

“Kinh Diệu vốn không cần phải chết.” Hãn bỗng nhiên mở miệng.

Lúc này, trên phố không một bóng người.

“Nhưng mấy giây trước, các người đã ép ta phải đổi ý.” Thiên Nhất thở dài: “Nếu biết trước thì vừa rồi ta thuận tay giết luôn Kinh Diệu. Bây giờ ta phải xử lý xong các người mới có thể đi tìm hãn một chuyến.”

Giờ đây, trên phố bỗng xuất hiện bóng người.

Là bốn người.

“Tuy ta không hiểu người nói gì nhưng chắc chắn người đang nói chuyện với chúng ta có phải không?” Người đàn ông cao lớn nhất trong bốn người nói.

Thiên Nhất ngẩng đầu nhìn trời, chẳng thèm để bốn người này vào trong mắt: “Khi vừa uống xong ly cà phê thứ nhất sau khi thức dậy, ta đã biết các người mai phục trên phố. Nhưng lúc ấy, ta vẫn chưa rõ cấp bậc của các người. Khi ngoài đột sách vào lúc này, các người đã thu hẹp vòng vây. Còn khi Kinh Diệu bỏ đi, các người đến gần ta hơn.”

Hắn thở dài một tiếng: "Ày... Ngay trước khi các người nói câu đầu tiên, ta đoán rằng các người đều thuộc cấp “Bính” và cũng đã có thể xác định được thân phận của các người.”

Một kẻ khác trong số bốn người nói: “Cho dù sự thật đúng như người nói, rằng chúng ta đã bị phát hiện từ sớm và cũng xem như người đoán được chúng ta đều thuộc cấp ‘Bính’. Nhưng người dựa vào đâu để đưa ra kết luận là ‘xử lý xong các người?’” Hắn cười với vẻ xem thường: “Nghịch Thập Tự, sau khi phân tích những vụ án có thể liên quan đến người trong những năm qua, bọn ta suy ra rằng người chắc chắn chưa đạt đến cấp ‘Cường’, có phải vậy không?”

Thiên Nhất trả lời: “Ta thuộc cấp ‘Giấy’ và tên ta là Thiên Nhất.”

Người đàn ông cao lớn cười gằn: “Thiên Nhất, người đã hiểu rõ cấp bậc của mình thì đừng nghĩ đến việc chống cự vô ích nữa. Hãy đưa tay chịu trói, như vậy còn có thể giữ được mạng sống của mình.”

“Ha ha ha.” Thiên Nhất gãi mái tóc như ổ quạ của mình rồi trả lời: “Chẳng lẽ các vị cho rằng cấp ‘Giấy’ chắc chắn không thắng nổi cấp ‘Bính’ sao?”

Bốn người đều lộ ra vẻ mặt khinh thường, còn người đàn ông cao lớn lại lộ ra vẻ kiêu ngạo của người mạnh nhất. Hắn nói: “Người muốn giả thần giả quỷ hoặc tự lừa mình lừa người cũng được. Nhưng trong tình huống một và một, khả năng cấp ‘Giấy’ thắng cấp ‘Bính’ chắc chắn không quá

5%. Chẳng lẽ người nghĩ rằng người không những có thể lấy yếu thắng mạnh mà còn có thể một địch bốn sao?”

Thiên Nhất nghiêng đầu sang một bên rồi hừ lạnh: “VẬY trước tiên ta cứ giết một người cho các người xem thử là được rồi.”

Câu nói còn chưa dứt thì vẻ mặt của một trong bốn tên bỗng thay đổi, một tiếng nổ lớn phát ra từ lồng ngực của hắn.

Thật không thể ngờ lồng ngực của kẻ này đã phát nổ từ bên trong!

Bấy giờ, các mảnh vỡ và nội tạng bằng kim loại xen lẫn máu tươi bắn phọt ra ngoài. Mùi thịt khét và mùi máu tanh lập tức tràn ngập khắp nơi như một bóng đen đáng sợ bao phủ lấy ba đồng bọn của hắn.

“Thay thế các bộ phận và cơ giới hóa cơ thể đúng là một phương pháp hay. Kẻ nghĩ ra phương pháp này vào mấy chục năm trước đáng được khen ngợi bởi hắn đã thành công trong việc giúp những người bình thường không có năng lực đặc biệt như các người có cơ hội bước vào đội ngũ cường giả cấp 'Bính'.”

Giọng nói của Thiên Nhất vẫn chậm rãi như đang kể lại một câu chuyện: “Nhưng người là người, máy móc là máy móc. Người thường chỉ cần ăn uống là đủ, còn người được cải tạo không những cần hấp thu thức ăn và nước uống mà còn cần nguồn năng lượng. Lại nghĩ đến sự tiêu hao khi chiến đấu, chắc chắn các người không thể chỉ dựa vào thiết bị chuyển hóa nguồn năng lượng từ sinh vật để hành động như ngày thường nên đã phải nạp năng lượng trước khi đến đây.”

Thiên Nhất nhìn vào nửa thân trên bị nổ tan tành của xác chết trên mặt đất bằng ánh mắt lạnh lẽo: “Một kẻ được lắp đặt các thiết bị tinh vi vào trong cơ thể nhưng các máy móc bên trong bỗng nhiên bốc cháy hoặc phát nổ vì một bộ phận nào đó bị đoản mạch... Ha ha ha, kẻ chết vì nguyên nhân buồn cười như vậy có còn được xem là cấp 'Bính' hay không?”

Đến lúc này, ba người còn sống sót mới tỉnh táo lại rồi vội vàng tách nhau vài bước và đưa hai tay lên trời.

Làn da giữa lòng bàn tay của bọn chúng bỗng lún vào trong, một khẩu súng sáu nòng kiểu Gatling Gun liền xuất hiện. Thì ra xương khuỷu tay và xương cổ tay của bọn chúng đã được thay thế bằng vũ khí nóng hạng nặng.

Tên cao to chỉ giơ cánh tay phải lên, trên lòng bàn tay của hắn cũng thò ra một nòng súng. Hắn nghiêng người sang một bên rồi nhắm vào vị trí của Thiên Nhất, sau đó hét lên: “Ra tay!”

Những tiếng nổ chói tai vang lên liên miên bất tận, bọn chúng đang 'ra tay' theo đúng nghĩa đen của nó. Ba người, năm cánh tay, ba mươi nòng súng. Chỉ trong một phút, hơn sáu ngàn viên đạn bay theo ba quỹ đạo khác nhau nhưng cùng giao nhau tại vị trí của Thiên Nhất.

Nhưng Thiên Nhất vẫn đứng nguyên tại chỗ, vậy mà hắn không bị tổn thương chút nào. Đến khi hết đạn, bọn chúng không thể không ngừng bắn.

“Không thể nào!” Ba người khó có thể tin vào cảnh tượng trước mắt mình.

Thiên Nhất nói: “Tất nhiên là có thể. Ví dụ mỗi viên đạn trên ba quỹ đạo đều có thể bắn trúng ta, nhưng trên đường bay, nó lại va chạm với một viên đạn trên quỹ đạo khác, sau đó bị văng đi. Hơn nữa, đa số các viên đạn, vì độ giật của nòng súng, vì lực cản của không khí, thậm chí vì nhân tố như nhiệt độ không khí, vân vân... nên quỹ đạo bay bị lệch đi đôi chút, vì vậy hoàn toàn không thể bắn trúng ta.”

“Chỉ là một tên khốn cấp ‘Giấy’ mà thôi!” Người đàn ông gọi Thiên Nhất là Nghịch Thập Tự khi này bỗng lộ ra vẻ mặt bặm trợn. Sau đó, hắn cúi người lấy đà rồi lao thẳng đến Thiên Nhất. Nơi cùi chỏ tay phải của hắn xuất hiện một lưỡi dao sắc bén như hình vây cá mập.

Chỉ trong vài giây, hắn đã đến bên cạnh Thiên Nhất.

Khi lướt qua người Thiên Nhất, hắn dồn hết sức vung dao lên rồi tiếp tục lao về phía đất trống. Nhưng sau đó, hắn ngờ ngàng quay người lại vì khoảng đất trống bên tay phải hắn hoàn toàn không có người nào cả.

Thiên Nhất tựa lưng vào lưng hắn rồi tuyên án: “Nếu ống dẫn những chất hóa học trong cơ thể rách vỡ vì bị mài mòn sau nhiều năm. Vậy nói không chừng chất lỏng màu xanh biếc đó sẽ chảy vào não. Trong tình huống này, có cấp cứu cũng vô dụng.”

“Người... người... A... A...” Con mắt bên phải của hắn chợt ngập đầy máu, sau đó máu tươi còn bắn ra khỏi hốc mắt. Cuối cùng, ngay cả tròng mắt và mạch máu đều nổ tung.

Chất lỏng đục ngầu và đặc sệt gồm màu hồng, màu trắng, màu xanh chảy ra từ mũi khiến hắn ngã quỵ gối xuống mặt đất, trong miệng không ngừng lảm nhảm vài câu gì đấy. Giọng nói của hắn cũng đã run rẩy dữ dội vì thân thể bắt đầu co giật. Đến khi một tiếng nổ như tiếng pháo trong đồng phân mèo vang lên trong đầu, hắn mới ngã sấp xuống mặt đất và không còn động đậy được nữa.

Hai kẻ còn sống không dám cự quậy, vì sợ hãi chính là bản năng của con người.

Tên cao lớn hỏi dò: “Rốt cuộc người đã làm gì?”

“Hừ, phí lời. Bây giờ kể cho người nghe thì sẽ bất lợi với ta. Nhưng nếu kể khi các người chết đi thì lại vô dụng. Vì vậy người không thể hỏi câu nào có tính xây dựng hơn sao? Ví dụ như thế nào mới có thể tha cho các người?”

“A!!!” Người đàn ông bên cạnh tên cao lớn bỗng quay người bỏ chạy. Hắn không muốn chết thảm một cách mờ ám tại nơi này.

Nhưng còn chưa chạy được mười mét, hắn chợt ngã xuống đất. Sau mấy giây ngẩn ngui, kẻ này đã tắt thở.

“Bây giờ, chỉ còn lại một mình người. Nếu xét trên quan điểm lúc này, người cảm thấy tỉ lệ xảy ra tình huống như thế này là bao nhiêu? 0% sao?” Thiên Nhất vừa cười vừa hỏi.

Tên cao lớn quay đầu lại nhìn xác chết của tên đồng bọn cuối cùng, sắc mặt tái nhợt: “Sao hắn có thể bị ngã gãy cổ... trên mặt đất bằng phẳng?”

Giọng điệu của Thiên Nhất như một người qua đường đang xem cuộc vui: “Đúng vậy, hắn không may vấp té, té từ trên vài bậc cầu thang xuống cũng có thể chết người đó.”

“Như thế nào người mới tha cho ta?” Người đàn ông cao lớn đã bỏ đi lòng tự trọng để hỏi một câu hỏi rất thực tế.

“Hỏi rất hay, xem như người thông minh vì biết nghe lời khuyên của người khác.” Thiên Nhất lại ngẩng đầu nhìn trời: “Nhưng... ta không định thả người đi. Ta chỉ muốn sỉ nhục người trước khi người chết cho vui ấy mà.”

“Người là thằng khốn!!” Người đàn ông cao lớn hét lên. Bàn chân của hắn đạp lên mặt đất làm xuất hiện những vết nứt như mạng nhện. Trong chớp mắt, hắn đã lao đến trước mặt Thiên Nhất. Nhưng ngay lúc ấy, khi hắn còn chưa kịp thực hiện bất cứ đòn tấn công nào, thân hình của hắn bị cắt thành hai nửa từ đầu đến chân.

Thân thể vạm vỡ cao khoảng hai mét bị cắt thành hai phần và ngã sang hai bên của Thiên Nhất theo quán tính. Đứng tại vị trí của Thiên Nhất, có thể nhìn thấy một bên là máu thịt nội tạng, còn một bên là máy móc kim loại.

“Ái chà, ngay cả não cũng chỉ có một nửa. Đúng là ngu xuẩn có khác...” Thiên Nhất nhìn những mảnh xác chết vương vãi trên mặt đất, vẻ mặt thờ ơ và chán chường vẫn không hề thay đổi.

Chỉ thấy hắn nhấc thùng sắt bên cạnh lên rồi rải tro xuống đất. Cuối cùng, hắn vừa huýt sáo vừa bước vào tiệm sách nhưng cũng không quên đóng cửa lại.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 12: Cuộc Trò Chuyện

Trên bầu trời Thái Bình Dương, tại 160 độ kinh Đông, vĩ độ 0.

Ở khoảng không gian cách mặt nước biển hơn bốn ngàn mét có một hòn đảo đang lơ lửng, mãi mãi không thể rơi xuống. Đó chính là Thiên Đô

Đây là nơi xây dựng hoàng cung, được tạo nên bằng kỹ thuật đỉnh cao của loài người. Cho dù nước biển dâng lên, chiến tranh hạt nhân bùng nổ, vỏ trái đất biến động, khí hậu thay đổi, virus lây lan cũng không thể uy hiếp đến nó.

Vì tòa thành Thiên Đô là thành lũy cuối cùng của đế quốc, cho nên lúc xây dựng đã xét đến toàn bộ các mối uy hiếp từ phần cứng đến phần mềm có thể xảy ra ở Địa Cầu. Bên ngoài hòn đảo nổi là một hệ thống vũ khí phòng ngự, bên trong là hệ thống an ninh chặt chẽ không một kẻ hở, cho dù là vương tộc hay quý tộc đều phải tuân thủ nghiêm ngặt. Từ trăm năm trước đã như vậy, cho đến bây giờ vẫn chưa từng xảy ra sơ xuất.

Còn dưới đáy biển phía đông Thiên Đô lại là một nơi được mệnh danh là địa ngục.

Đảo Địa Ngục, cứ cách chín ngày sẽ xuất hiện một lần. Cũng vào ngày này, nhà tù nghiêm ngặt nhất thế giới – Tide Prison sẽ tiếp xúc với thế giới bên ngoài trong một khoảng thời gian ngắn ngủi.

Hôm nay chính là ngày đó.

Một lượng lớn vật tư và tù nhân được đưa lên đảo bằng hai lối đi. Trong hòn đảo nằm dưới đáy biển, cảnh sát và công nhân vận chuyển đều phải tập trung toàn bộ tinh thần, tuyệt đối không dám lơ là. Ai nấy cũng đều hi vọng công việc của mình hoàn thành sớm và không xảy ra sự cố gì.

Nhưng trên thực tế, điều này là không thể. Mỗi khi hòn đảo nổi lên khỏi mặt nước đều xảy ra chuyện tù nhân vượt ngục.

Chỉ là nhà tù này đã xây dựng được hơn sáu mươi năm nhưng vẫn chưa có một tù nhân nào thành công.

Cũng có nghĩa là, cứ cách chín ngày sẽ có tù nhân vượt ngục bị giết chết.

"Nè, Trần ca, người xem chiếc tàu kia kìa." Một thuyền viên trên tàu chở hàng nói với phó thuyền trưởng: "Chiếc tàu đó của đơn vị nào vậy? Trước đây ta chưa từng nhìn thấy nó, có phải là đơn vị nào đó của quân đội hay không?"

Phó thuyền trưởng nhìn theo ánh mắt của tên thủy thủ thì thấy một chiếc tàu con thoi thiết giáp, trên thân tàu có in huy hiệu màu vàng của đế quốc (Huy hiệu này hình thoi, được bao bởi hai quỹ đạo kiểu ngôi sao). Chiếc thuyền đang đậu bên cạnh hòn đảo vì dường như không muốn thu hút sự chú ý của người khác. Xung quanh cũng không có người trông nom.

"Đơn vị đó tên là 'Less inquire'. Nếu người muốn sống để lên đến vị trí của ta thì nhớ cho kỹ, ném lòng hiếu kỳ của người vào trong bờ rồi sau đó quẳng xuống biển."

(Less inquire: Bớt thăm dò, nguyên văn 少打听)

Tên thủy thủ đó nhếch miệng tỏ vẻ xem thường: "Hừ, nếu ta lặn lộn đến lúc nghỉ hưu thì phải làm đến chức thuyền trưởng của tàu chở hàng." Nhưng lập tức lại dùng ngón cái chỉ về phía bầu trời sau đầu hẳn: "Nhưng

trong mắt của mấy lão già trên đảo nổi, chức thuyền trưởng lại là món đồ chơi không bằng cả con chó.”

Phó thuyền trưởng nện vào gáy tên thủy thủ đi: “Người nhìn lại đức hạnh thối tha của mình đi. Người chưa nghe câu 'Thà làm chó thời bình còn hơn làm người thời loạn' à? Nếu người chê khổ thì đập đầu chết rồi đầu thai đi. Còn nếu có gan thì đến châu Âu tìm 'Steel Commandment', đến Nam Phi tìm 'Flame Alliance', đến Bắc Mỹ tìm 'Frontline of Freedom', để thực hiện giấc mộng làm đại ca, đừng theo ông đây lẩn lộn nữa”

(Steel Commandment: Giới Luật Thép; Flame Alliance: Liên Minh Rực Lửa; Frontline of Freedom: Tiền Tuyến Tự Do)

“Ha ha, Trần ca à. Là người nói chứ ta cũng có nói vậy đâu. Bây giờ chúng ta ngày ngày đều có cá có thịt, mỗi năm còn có thể lên bờ vài lần để ăn chơi cũng đã tốt lắm rồi. Ta nào dám đối chọi với đế quốc. Lại nói đám phiến loạn đầy đều là những kẻ mắc bệnh thần kinh. Cho dù có một phần vạn cơ hội thành công nhưng nếu thành công rồi thì sao, có ai nhớ họ đã đầu rơi máu chảy mà cuối cùng chỉ có con cháu sau này được hưởng phúc mà thôi.”

Phó thuyền trưởng còn muốn tán dóc với tay thủy thủ vài câu nữa nhưng vẻ mặt của hắn bỗng thay đổi, những lời muốn nói sắp ra đến miệng bỗng quên sạch sẽ. Chỉ thấy hắn vừa lắp bắp vừa chỉ về phía chiếc thuyền màu đen: “Người... người xem... người kia.”

Thị lực của tay thủy thủ không tốt bằng phó thuyền trưởng nhưng không lâu sau hắn cũng đã nhìn thấy rõ ràng.

Đó là một thanh niên tóc lam, người này đang chậm rãi bước về phía chiếc thuyền màu đen, bên cạnh hắn có một người đàn ông trung niên cúi đầu khom lưng suốt đường đi. Không ngờ người đàn ông trung niên này lại là tay cai ngục trưởng ngày thường luôn coi trời bằng vung.

“Được rồi, không cần tiền nữa đâu cai ngục trưởng”. Thanh niên tóc lam vẫy tay ra hiệu cho hăn ngừng lại.

“Gọi ta là Jefferson được rồi, thưa ngài.” Tay cai ngục nói với giọng khấp nép, còn bước chân của hăn cũng đã ngừng lại và không dám bước thêm nữa bước ngay khi đối phương nói “Không cần”.

Tuy thanh niên tóc lam không thích hăn lắm nhưng cũng rất lịch sự đáp: “Được rồi ngài Jefferson, cảm ơn sự nhiệt tình của người nhưng tiền đến đây đã đủ. Chắc hăn người cũng còn việc phải làm chứ nhỉ?”

Tay cai ngục trưởng hơi cúi đầu xuống để ánh mắt của mình không tiếp xúc với ánh mắt đối phương, hăn tỏ ra cực kỳ khiêm nhường: "Ngài nói phải, đợi ngài lên thuyền, thuộc hạ lập tức trở về.”

“Ờ.” Thanh niên trả lời một tiếng, vốn định quay người bỏ đi, nhưng lại nhớ ra gì đó nên quay đầu hỏi: “Đúng rồi, không phải ta không tin người nhưng người hãy giám sát chặt chẽ tên phạm nhân vừa rồi theo cách ta đã bố trí, nếu không hăn có thể sẽ chạy thoát.”

“Hiểu rồi, thuộc hạ không dám sơ suất.”

“Được vậy thì tốt.”

“Ngài cứ đi thông thả.” Đến khi con thuyền màu đen đã đi, tay giám ngục trưởng vẫn còn khom lưng đứng đó, cũng chẳng biết hăn làm vậy cho ai xem.

Năm phút sau, trên con thuyền màu đen.

Tuy căn phòng của thanh niên tóc lam không thể coi là xa hoa nhưng cũng không kém hơn căn phòng của thuyền trưởng.

Hắn pha một bình trà rồi mở máy tính lên để kiểm tra hòm thư gần như mãi mãi không thể xem hết của hắn. Bỗng nhiên, tựa đề của một bức thư đã thu hút sự chú ý của hắn – Đó là vụ án giết người liên hoàn của “Nghịch Thập Tự” ở Hokkaido.

Hắn chỉ xem nội dung sơ lược rồi lập tức đặt cái ly trên tay xuống, sau đó gọi một cuộc điện thoại: “Xin chào, có phải thống đốc của phủ Anh đang nghe không?”

Âm thanh vang lên trong máy tính đang run rẩy: “Vâng ... vâng ... xin hỏi ngài là?”

“Xin lỗi, vì sự việc vô cùng khẩn cấp mà trình tự liên lạc của sở tư pháp lại quá chậm chạp nên ta mới dùng đường dây nóng của vương thất. Ở chỗ người đang là rạng sáng phải không, đã quấy rầy giấc ngủ của người rồi.”

“Không! Không không! Tuyệt đối không có! Đại nhân có gì cứ việc dặn dò!” Thực ra, lúc đầu thống đốc rất giận dữ vì hắn đang trèm chán ngủ say sưa giữa đêm đông thì điện thoại trên tủ đầu giường bỗng nhiên reo lên. Hắn vốn định nhắc máy lên chửi một hơi và mặc kệ đối phương là ai. Chỉ đến khi hắn nhìn thấy dãy số điện thoại do phủ tổng đốc chuyển tiếp tới là đường dây nóng của vương thất, nỗi sợ hãi đã dập tắt cơn giận của hắn. Nhưng thái độ ôn hòa của đối phương lúc này lại khiến cho thống đốc có cảm giác được cưng nhen hoảng sợ.

“Được rồi, là thế này...” Thanh niên tóc lam cũng không để ý mà tiếp tục nói đến chuyện của mình.

Khi cuộc trò chuyện kết thúc, thống đốc đánh thức rất nhiều người khác với tốc độ nhanh như chớp. Còn những người này thì lại đánh thức rất nhiều người khác nữa...

Sau đó khoảng hai mươi phút, trong lúc thanh niên tóc lam đang gọi điện cho tổng đốc thêm lần nữa thì cuộc gọi liền chuyển tiếp đến điện thoại di động của một người nào đó.

“Ta là Kuwahara Junichi, tổ viên của đơn vị HL thuộc phủ Anh, quân hàm thiếu úy, cấp ‘Bính’, trú quân tại Hokkaido với bổn phận là nhân viên khám nghiệm tử thi. Xin hỏi cấp trên có gì dặn dò?” Người ở đầu dây bên kia tự giới thiệu rất tỉ mỉ và thái độ rất đúng mực.

“Ta thấy cấp trên của người gửi cho ta một e mail. Người chính là người báo cáo lên trên phải không?”

“Vâng, thưa cấp trên.”

“Vụ án ra sao rồi, trong báo cáo nói rằng người đã có manh mối.”

“Tất nhiên rồi.” Giọng điệu ở đầu dây bên kia bỗng thay đổi một cách bất thường: “Kẻ phạm tội đang trò chuyện cùng người đây, không phải sao? Ha ha ha ha ha ha ha...”

Từng tràng cười điên cuồng truyền vào tai thanh niên tóc lam khiến hắn trợn mắt và không biết nên nói gì cho phải.

“Hôm qua Kuwahara đã tuân theo qui trình tiêu chuẩn của HL, sau khi hắn phát hiện điều bất thường đã lập tức cử bốn 'người dọn dẹp' đến giám sát ta. Ha ha, thực ra như vậy cũng không sao. Nhưng vì hắn yêu cầu người dọn dẹp hành động nên chắc chắn phải viết báo cáo. Theo tính toán của ta, không lâu sau người sẽ nhúng tay vào chuyện này.”

Thiên Nhất cười với vẻ đắc ý rồi nói tiếp: “Nếu sinh ra trong thế kỷ XIX, người sẽ là trinh sát rất xuất sắc. Phải biết rằng mấy năm nay, những nhân vật có năng lực theo sát đít ta để vạch lá tìm sâu càng ngày càng ít đi. Bởi vậy, người là một kẻ nhận được rất nhiều kỳ vọng từ ta. Mau đến

Hokkaido đi, ở đó có rất nhiều manh mối còn mới tinh đang đợi người đây.”

Thanh niên tóc lam thở dài để ổn định lại tâm trạng của mình: “Người đã không còn ở Hokkaido, có phải không?”

“Đúng vậy, ta đã muốn đi từ lâu rồi, bởi ngay từ ngày thứ hai đến đó ta đã hối hận. Quả nhiên cua và sushi là thứ không thể ăn thường xuyên được, vậy nên ta vẫn thích những hộp cánh gà chiên có vị cay hơn.”

“Cho nên người quyết định trước khi ra đi sẽ để lại một ván cờ để kiểm tra ta?”

Thái độ của Thiên Nhất vẫn dửng dưng: “Chỉ là một trò chơi mà thôi, người cũng không cần phải nghiêm túc như vậy. Cứ yên tâm đi, ta sẽ không để lại thứ gì khiến cuộc chơi mất vui đâu. Chẳng hạn như cảnh sát có thị lực phản quang, sĩ quan khám nghiệm tử thi múa dao chơi súng, ta đều đã xử lý hết rồi. Chỉ còn sót lại vật chứng và một vài dân thường làm nhân chứng thôi. Người có thể chơi đùa vui vẻ một lúc.”

“Xem ra người đã giết Kuwahara ...”

“Sao người cứ thích nói nhảm vậy? Nếu không thì người gọi số của Kuwahara sao lại tìm được ta? Không ngờ đến bây giờ sĩ quan cấp cao vẫn chưa biết thuộc hạ của mình đã chết. Người nói xem, ngành công nghệ thông tin phát triển như hiện nay rồi cuộc đã rút ngắn cự li giữa người với người hay kéo dài ra thêm? Ha ha ha...”

“Ta nhất định sẽ bắt được người, Thiên Nhất.” Thanh niên tóc lam nói bằng giọng rất lạnh.

Đầu dây bên vang lên những tiếng tặc lưỡi bắt chước âm thanh của những cái rầm. Sau đó, lại là một những tiếng cười dài.

Cuối cùng, cuộc trò chuyện cũng kết thúc.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 13: Quân Cờ

Ngày mười ba tháng mười hai, một tiếng trước khi tinh thần của Ikeda trở nên thất thường.

Trong khoảnh khắc khi “Ngày bốn tháng chín” được nói ra từ miệng Thiên Nhất, Ikeda sợ hãi đến biến sắc. Hắn cảm thấy mình lại bị đưa vào tròng nhưng lại không thể nhìn thấy hết toàn bộ diện mạo của cạm bẫy.

Thiên Nhất vừa cười lạnh vừa nói: “Mỗi lần nhìn thấy mặt mũi của người, ta đều cảm thấy vô cùng chán ghét. Có thể nói người cực kỳ đáng thương và cũng là người khiến ta cảm thấy khó chịu nhất trong số tất cả những người từng giao dịch với ta.”

“Tất cả những người từng giao dịch với người?!” Ikeda hô lên với vẻ kinh ngạc: “Người còn giao dịch với người khác sao?”

Đến lúc này, dường như hắn đã hiểu ra một vài chuyện nhưng đáng tiếc đã quá muộn.

Thiên Nhất nói: “Đúng, bao năm nay ta đã nhìn thấy phản ứng giống như người không biết bao nhiêu lần. Mỗi người trong số các người đều bỏ qua khả năng còn có những người giao dịch khác. Nói thật, ta không hề bất ngờ. Vì về cơ bản, chín mươi phần trăm nhân loại đều phản ứng như vậy. Cho nên khi suy nghĩ về bất cứ vấn đề nào, các người đều đưa ra những đáp án ngu xuẩn.”

Ikeda hỏi: “Người còn giao dịch với ai nữa? Chẳng lẽ... là Miura, là Matsuo?”

Thiên Nhất thở dài: “Ày, tiếp xúc với bọn ngu xuẩn như người thật khổ. Đủ rồi, trò chơi này đến đây là hết. Ta không muốn chơi cùng các người nữa, dù sao thì manh mối cũng đã được thu thập gần hết...”

Hắn hớp một ngụm cà phê rồi nói với giọng điệu thông thả: “Trước khi sự việc xảy ra, ta đã đoán được phản ứng của các người, còn các vụ giao dịch chỉ là một loại chỉ dẫn. Ta muốn xem thử biểu hiện của các người có vượt ra khỏi dự đoán của ta hay không. Đáng tiếc, chẳng có sự việc nào vượt ra khỏi phạm vi tính toán của ta. À, trước tiên hãy nói về cha người. Bao nhiêu năm nay, người luôn cho rằng hắn là một tên ma men vô trách nhiệm và nhận xét này cũng không hề sai. Nhưng phải biết rằng Ikeda Takeshi luôn có một gánh nặng trong lòng, đó chính là người...”

"Tuy người cảm thấy cuộc đời của mình chẳng ra làm sao nhưng người hãy mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ. Tuy cuộc sống thiếu thốn nhưng hắn vẫn gửi người vào học tại một trường cấp ba ưu tú. Tuy hắn mắng chửi người nhưng đó là vì muốn người trở thành một người đàn ông hoàng. Lúc nhỏ, hắn bỏ quên người ở sở thú và sau đó không phải cũng đã liều mạng tìm kiếm người khắp nơi hay sao? Người tự xem mình là nhân vật chính của một vở bi kịch, người oán trách cuộc sống của người không đầy đủ, thế mà người chưa từng cố gắng thay đổi nó... Bởi vậy trước mắt loại người như người chỉ có sự tuyệt vọng..."

"Người chưa từng đứng trên góc độ của người khác mà suy nghĩ. Năm nay người đã mười bảy tuổi. Người có nhớ sinh nhật của cha mình không? Người có hiểu suy nghĩ của hắn không? Người không biết gì cả, người cũng giống như những người bình thường khác, chỉ quan tâm đến cảm xúc của bản thân và đổ kị những người bẩm sinh đã ưu tú hơn mình, ví dụ như Fujita hay Miura..."

"Nhưng nếu đặt người ở vị trí của bọn chúng thì người sẽ không còn là Ikeda nữa mà người sẽ trở thành một Miura khác. Cha người đã nuôi nấng dạy dỗ người nhưng người không biết cảm ơn. Trong lòng người luôn ngập tràn đổ kỵ và oán trách, còn bản thân thì yếu đuối, hèn nhát và không có năng lực gì. Cuối cùng, cha người đã thành toàn cho người bằng cách giúp người giết Miura."

"Cái gì?" Ikeda run rẩy rồi vừa lắc đầu vừa thì thào với đôi mắt sững sờ: "Không thể nào... Không thể nào... Vì sao cha lại giết Miura? Bọn họ vốn..."

"Cho nên vừa rồi ta đã hỏi người có muốn thay đổi nội dung của vụ giao dịch để nghe xem ai đã giết Miura hay không nhưng lựa chọn của người vẫn tự tư và ngu xuẩn như lần giao dịch thứ nhất." Thiên Nhất cắt ngang lời nói của Ikeda: "Đêm ngày hôm kia, sau khi người tận mắt chứng kiến cái chết của Matsuo rồi trở về nhà, thật ra lúc ấy cha người không hề ngủ. Hẳn chẳng hề nói chuyện với người để hoàn thành vụ giao dịch với ta mà thôi. Vì vậy, hẳn chỉ đành giả vờ ngủ."

...

"Nửa đêm về nhà không thấy con mình mà vẫn đi ngủ được."

...

"Khi người đến trường vào sáng hôm qua, hẳn đã đến cửa hàng của ta để hoàn thành vụ giao dịch. Sau đó hẳn bèn hỏi ta những câu hỏi liên quan đến việc đêm qua người đã đi đâu. Vì ta đã bảo hẳn phải giữ im lặng với người trong một khoảng thời gian nhất định nên tất nhiên hẳn sẽ cho rằng ta biết gì đó..."

"Thế là ta đã kể cho hẳn nghe: Con trai người đến trường lúc nửa đêm và phát hiện ra một xác chết, đã vậy còn để lại dấu vết. Khi ấy ta không hề nhắc đến những chi tiết nhỏ nhặt. Sau đó chúng ta thực hiện một vụ giao

dịch khác, ta bảo cha người giúp ta chuyển cho người một tin tức vì ta muốn xem thử liệu người có thể hiểu được gợi ý hay không. Chắc hẳn người vẫn còn nhớ, hôm ấy cha người bỗng nhiên nổi hứng muốn xem thời sự, đúng chứ?”

...

“Năm mới sắp đến, tình hình trị an cuối năm tại Hokkaido vẫn đang có xu thế đi xuống. So với các khu vực khác trong phủ, tình hình trị an ở đây là kém nhất. Trừ nạn trộm cướp đột nhập vào nhà ra, tình trạng bạo lực cũng đang gia tăng. Người phát ngôn của phía cảnh sát từ chối giải thích những số liệu này. Hôm nay, phóng viên của đài và các chuyên gia được mời đến sẽ cùng...”

...

Thiên Nhất lắc cổ sang hai bên với vẻ uể oải: “Dựa vào vẻ mặt của người lúc này thì trí nhớ của người cũng xem như không quá kém. Thật ra bản thân ta cũng không thích xem những chương trình tin tức, bởi ta có thói quen đọc suy nghĩ của người khác một cách trực tiếp nên cũng có thể biết được những tin tức mà TV sẽ chiếu.”

“Rốt cuộc người đã giao dịch với bao nhiêu người?” Ikeda lại hỏi với vẻ ngạc nhiên.

Thiên Nhất trả lời: “Người người quen, người người không quen, người quen của người quen của người. À há, mối quan hệ giữa người với người như một cuộn chỉ rối, nhờ dùng đúng cách nên ta đã có thể tạo ra một phản ứng dây chuyền với số lần giao dịch cực thấp tại một nơi nhỏ bé như Hokkaido.”

Hắn quay đầu lại để nhìn cái tủ nằm trong góc ở bên cạnh: “Mấy ngày hôm nay đốt sách đến mỏi cả tay...”

Cà phê trong ly đã cạn đến đáy nên Thiên Nhất rót thêm một ít rồi tiếp tục nói: “Đáng tiếc là người luôn hoang tưởng rằng mình sẽ trở thành người hùng. Nhưng trên thực tế người lại quá thiếu trách nhiệm đối với xã hội. Nói thật nhé, ta cho rằng giấc mơ của người không phải là trở thành người hùng mà là muốn được hưởng đãi ngộ của người hùng và đúng là người không thể đảm đương trách nhiệm của người hùng...”

"Cho nên khi xem thời sự, người hoàn toàn không phản ứng, không nghi ngờ, không hứng thú. Thật đáng thương. Đây cũng chính là lí do vì sao người không nghĩ ra được còn có những người giao dịch khác cho đến khi ta kể với người."

Thiên Nhất lấy một quyển sách ra khỏi ngăn kéo, sau đó lật đến trang cuối rồi quay ngược lại cho Ikeda thấy: “Đây là một vài suy nghĩ của Miura.”

Ikeda nhìn thấy nhiều dòng chữ:

“Giết hăn ... giết hăn ... khốn khiếp ... đồ khốn ... nhất định phải giết hăn ...”

“Nhang muỗi ướt sống ở một nơi rất hẻo lánh. Vậy cứ đợi trên đường hăn về nhà, cho dù thế nào cũng phải làm thịt hăn...”

“Chết tiệt, sao lại có một tên ma men ở đây? Mình phải đuổi hăn đi.”

“Thằng già này, rớt cuộc...”

Những dòng chữ đến đây thì ngừng lại.

Thiên Nhất nói: “Khi người chạy đến đây vào ngày hôm qua thì cha người vẫn luôn theo sát phía sau, nhưng vì hăn phải trở về để giả vờ ngủ trước khi người quay lại nên không thể vào trong tìm ta. Sáng nay, lúc người nói chuyện với Miura ở trường, Kinh Diệu đã đến nhà người và hỏi

cha người rất nhiều câu hỏi. Điều này khiến hãn càng trở nên lo lắng hơn. Thế là đến chiều, cha người đã đến chỗ ta để tìm kiếm câu trả lời. Sau đó, ta đưa cho hãn xem quyển sách của Miura, và thế là nội dung của cuốn sách ngừng lại tại thời điểm Miura định giết người. Bởi vậy cha người xem xong liền trở về nhà lấy dao."

"Lẽ ra hãn vốn chỉ muốn rình rập để dọa Miura, nhưng do tên mập ấy hiếu chiến bẩm sinh nên đã đánh nhau với cha người. Cuối cùng, cha người đã quyết định giết chết hãn."

Ikeda bỗng nhào tới phía trước rồi nắm lấy cổ áo của Thiên Nhất: "Là người! Tất cả đều do người không chế! Tất cả đều phải trách người!"

Thiên Nhất tiện tay đẩy Ikeda ra: "Cha nào con nấy, đức hạnh đều như nhau cả."

Sau khi sửa lại cổ áo, hãn nói tiếp: "Thật uổng cho ta có lòng tốt giúp cha người dọn dẹp hiện trường rồi cửa xác chết ra thành nhiều mảnh và mới đưa đến nơi khác. Lại nói hãn ta giết người xong rồi ném dao bỏ chạy như vậy thì làm sao được? Có phải là đi đại tiện tiểu tiện đâu..."

"Vì sao người làm thế! Vì sao!" Ikeda hét lên.

Thiên Nhất vẫn đứng đờ: "Đêm ngày tám, Matsuo gửi xong cuộn băng video rồi trở lại đây. Sau đó ta nói với hãn 'Vì ta muốn xem thử lòng tham của người'. Và nhờ gợi ý của ta, hãn đã từ bỏ quyển sách nội tâm của mình để đổi lấy bí mật của người khác. Đó là một bí mật có thể giúp hãn phát tài. Sáng ngày hôm kia, người đã làm rồi. Bởi vì không phải hãn cười lạnh với người mà là cười với Miura đang ngồi phía sau người cơ..."

"Còn Miura, vào ngày chín hãn cũng đã từng hỏi ta về vấn đề này. Ta trả lời hãn 'Vì ta muốn xem thử sự hung ác của người'. Thế là hãn đã giao dịch với ta. Ta hứa với hãn sẽ mãi mãi giữ kín miệng. Còn điều kiện chính là bảo hãn đánh người một trận vào sáng ngày hôm sau. Tuy nửa tin nửa

ngờ nhưng đối với hắn, việc đánh người là chuyện như cơm bữa nên hắn không có lí do gì để từ chối vụ trao đổi này. Ngày mười, tức là hôm kia, khi người bước vào cửa tiệm của ta cùng với sự oán hận, người chưa từng nghĩ đến ngày hôm nay, ta sẽ nói với người: Ta chỉ muốn xem thử lòng đồ kỵ của người mà thôi.”

“Người điên rồi... hoàn toàn điên rồi!” Ikeda bước lùi.

“Ha ha ha ha...” Quả thật khi Thiên Nhất cười rất giống một kẻ điên: “Được rồi, người rút đi. Ta không có hứng thú lưu lại ‘Nghịch Thập Tự’ trên người một phế vật như người. Nhưng tốt xấu gì người cũng đã phát huy một ít tác dụng trong vở kịch của ta. Vì vậy, ta lại kể cho người hai chuyện nữa: Thứ nhất, trước đây Kinh Diệu chưa từng hoài nghi người. Hắn có một năng lực đặc biệt, đó là chỉ cần dùng mắt thường, hắn có thể lập tức phát hiện được những thứ như dấu vân tay, dấu chân, vết máu, vân vân. Hôm đó, mọi chuyện từng xảy ra ở hiện trường đều bị hắn phát hiện...”

"Lại nói trên cổ của Matsuo có hai vết hằn. Tuy giữa hai vết hằn có một phần chồng lên nhau nhưng sau khi bị treo quá lâu, hai bên rìa vết hằn sẽ nông hơn phần ở giữa nên bất cứ cảnh sát nào cũng có thể phán đoán được đây là một vụ giết người được ngụy trang thành tự sát. Còn dấu tay người để lại trên mặt đất cũng không thể trở thành chứng cứ gì cả. Vì hôm đó, bảo vệ đã làm một việc giống hệt người. Hắn cũng vừa ngồi vừa lết về trên mặt đất sau khi nhìn thấy xác chết. Cũng phải nói chẳng có thằng hung thủ nào thèm để lại dấu vết như vậy vì có ai lại bị hù dọa bởi hiện trường do mình bố trí chứ?"

"Thế là hôm qua, ta chỉ dùng Miura để kích động người một chút thì người đã làm theo mong muốn của ta. Thật ra Miura cũng không sáng suốt đến thế, bởi phương pháp giết người của hắn là do ta cung cấp. Nhưng lúc hắn thực hiện vẫn để xảy ra sơ suất. Đây là lí do vì sao ta nói hắn đã 'hoàn thành một vụ giết người khá hoàn hảo', nên nhớ khá hoàn hảo ở đây vẫn kém hoàn hảo rất xa. Tóm lại, mỗi vụ giao dịch mà người thực hiện đều

chưa từng mang lại lợi ích thiết thực cho người, chỉ là suy nghĩ hạn hẹp của người đang tự ép mình trở thành quân cờ của ta mà thôi..."

"Còn điều thứ hai: Cha người..." Thiên Nhất vẫn nói với giọng đều đều: "...liệu có sợ tội nên tự sát hay không nhỉ? Cái đó cần phải chờ người về nhà xem lại. Ha ha ha!"

Trong khi những tràng cười khiến người khác không rét mà run văng vẳng ở đằng sau, Ikeda chạy ra khỏi cửa tiệm sách mà hắn sẽ không bao giờ có dịp trở lại.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 14: Diệt Khẩu

Kình Điều rời khỏi nhà Ikeda vì bầu không khí nặng nề tại đây khiến hắn không thể ở lại lâu.

"A lô, ta là Kình Điều. Ủ, đúng là phát hiện một xác chết. Theo phán đoán ban đầu là tự sát, tâm thần của con trai nạn nhân cũng không được bình thường, hẳn là một học sinh cấp ba... Không sai, mau gọi xe cấp cứu và phòng điều tra đều đến cả đi... địa chỉ là..."

Sau khi báo địa chỉ với sở cảnh sát, hắn vừa định cúp máy thì một nòng súng đã dí vào sau gáy.

Giọng nói của Thiên Nhất vang lên sau lưng Kình Điều: "Lại gặp nhau rồi, cảnh sát Kình Điều."

"Rốt cuộc thì người cũng đã đích thân ra tay rồi sao?" Kình Điều không hề quay đầu hay nhúc nhích cần cổ, thậm chí ngay cả ngón tay cũng không dám động đậy. Vì hắn biết, người đàn ông sau lưng chính là một kẻ coi mạng người như cỏ rác.

Trong nháy mắt ngăn ngừa, Kình Điều phán đoán đối phương không nổ súng ngay chắc hẳn là vì muốn nói gì đó với hắn. Có lẽ là khoe khoang, có lẽ là bàn một vụ giao dịch... Tóm lại, chắc chắn phải có nguyên nhân nên hắn mới làm thế. Vì vậy, hắn đang nghĩ cách đàm phán với Thiên Nhất để tìm cơ hội thoát khỏi cục diện chắc chắn phải chết này.

"Quay người lại." Thiên Nhất nói.

Kình Điều làm theo lời hăn. Nhưng khi đối mặt với Thiên Nhất, vẻ mặt hăn không hề có vẻ gì gọi là sợ hãi: “Người có chuyện muốn nói với ta sao?”

Thiên Nhất ngẩng đầu rồi hết nhìn đông lại sang nhìn tây như đang nghĩ ngợi gì đấy. Và chỉ ba giây sau, bộ dạng của hăn cứ như vừa làm trò cho vui vậy thôi.

Hăn nói: “À, lúc này ta cho rằng có nhưng bây giờ nghĩ lại thì dường như không.”

Một giây sau, tiếng súng vang lên.

Trên gương mặt vẫn còn nguyên vẻ ngạc nhiên của Kình Điều xuất hiện một lỗ đạn đen ngòm. Viên đạn xuyên qua mi tâm hăn khiến cả não sau của hăn nổ tung một cách rất khoa trương, óc và máu phun ra xa đến vài mét.

Vài giây sau, thi thể mới ngã ngửa xuống mặt đất.

Thiên Nhất lấy một chiếc khăn giấy dày để lau miệng súng, sau khi lau xong, hăn bèn vứt khăn giấy xuống đất rồi nhún vai nói: “Được rồi... Lúc nằm trong quan tài, nhìn thoáng qua chắc hăn sẽ thấy đáng vẻ của người nghiêm chỉnh hơn. Bọn họ chỉ cần làm cho người thêm một cái gối hơi cao là được.” Dường như hăn đang nói đùa với thi thể của Kình Điều.

Thiên Nhất cất súng rồi ngồi xổm xuống lấy tờ giấy chứng nhận trong túi áo của Kình Điều. Lúc đứng dậy, hăn vừa hát một khúc dân ca vừa bỏ đi.

Nửa tiếng sau, tại nhà xác của sở cảnh sát...

Cấp trên của Kuwahara Junichi – Thiếu tá Shimaki đang gọi điện thoại cho hăn.

“Xin hỏi có chỉ thị gì thưa sếp.” Sau khi nhìn thấy số điện thoại, Kuwahara cũng không nói những lời vô dụng mà đi thẳng vào việc chính.

Shimaki nói: “Kuwahara à, tiểu đội C xảy ra chuyện.”

Kuwahara trả lời: “Bọn họ bị đối phương phát hiện rồi sao? Hay là xuất hiện thương vong trong khi chiến đấu?”

Giọng điệu của Shimaki rất kỳ quặc: “Kuwahara, trong bản báo cáo trước đây người viết rằng: Theo đánh giá sơ bộ, đối phương là tội phạm giết người có năng lực cấp 'Giấy'; Phán đoán này có phải quá thấp hay không?”

Kuwahara hiểu được chút manh mối từ câu nói này, thế là hần trở nên căng thẳng: “Không thể nào. Nếu nhân vật từ cấp 'Cường' trở lên tiến vào phủ Anh, chắc chắn hần sẽ bị giám sát ngay từ đầu. Trong khu vực của chúng ta quản lý sẽ không có loại người này đâu, hần sếp cũng hiểu tên đó cao nhất chỉ là cấp ‘Bính’.”

Shimaki nói: “Người nói rất đúng. Nhưng người có thể giải thích vì sao bốn người thuộc tiểu đội C bỗng dưng mất liên lạc với đơn vị vào khoảng một tiếng trước được không? Ta vốn cho rằng thiết bị bị trục trặc hoặc bị nhiễu sóng nhưng sau khi kiểm tra, mọi thứ vẫn bình thường.”

Sắc mặt của Kuwahara bỗng thay đổi: “Chẳng lẽ... tiểu đội C đã đào ngũ tập thể?”

Shimaki nói với vẻ lạnh lùng: “Kuwahara, có phải người tiếp xúc với người chết quá lâu nên não cũng trở nên cứng nhắc không? Đừng dùng câu hỏi để trả lời lại câu hỏi của ta, cũng đừng gửi cho ta những tin tình báo chưa được xác nhận.”

Yết hầu của Kuwahara bỗng nhúc nhích, vẻ mặt tái mét: “Hiểu rồi thưa sếp. Ta sẽ đi xác minh ngay lập tức...”

Shimaki nói: “Hừ, người cải tạo tốt cuộc cũng chỉ là người cải tạo. Tuy được xếp vào cấp ‘Bính’ nhưng ai cũng hiểu bọn chúng và cường giả cấp ‘Bính’ hoàn toàn thuộc hai phạm trù khác nhau, bởi vậy có chết bao nhiêu cũng không quan trọng. Nhưng hi vọng người, Kuwahara, có thể còn sống trở về... như vậy đã đủ khiến ta hài lòng.”

“Vâng, thưa sếp!” Kuwahara trả lời mạch lạc, rất có lực.

Lúc này, đối phương đã cúp máy.

Kuwahara cắt điện thoại. Giờ này đây, dường như hắn đã trở thành một người khác... còn đâu bộ dạng lúc nào cũng cười ha ha như thường ngày.

Chỉ thấy hắn ném bỏ bữa trưa đang chuẩn bị ăn rồi bước về phía cửa nhà xác với vẻ mặt đờ đẫn sát khí.

Ngay lúc này, cánh cửa lại bị đẩy mở từ bên ngoài. Thì ra có người đang đẩy một túi đựng xác chết vào phòng.

“A, Kuwahara! May mà có người ở đây, vừa hay có một xác chết được chuyển đến.” Viên cảnh sát trẻ tuổi chỉ tay về phía xác chết được bọc kín ở trên giường: “Lúc mở khóa kéo phải cẩn thận đó, tình trạng tử vong của tên này rất đáng sợ.”

Trong lòng Kuwahara bỗng xuất hiện một dự cảm chẳng lành, loại dự cảm theo bản năng như vậy khiến hắn cảm thấy sự việc có chỗ kỳ quặc. Vì sao lại chuyển xác chết đến đây vào lúc này? Chẳng lẽ...

Hắn cầm lấy một cái cửa xương ở trên khay, tay lại còn chậm chậm mở khóa kéo một cách cẩn thận.

“Này, người đang làm gì vậy...”

“Bớt nói nhảm đi, người hãy đứng xa ra một chút...” Kuwahara không rảnh để giải thích, cũng chẳng thèm quay đầu khi quát viên cảnh sát ở bên cạnh. Đôi mắt hắn chỉ nhìn chăm chăm vào túi đựng xác chết, hết như bên trong sẽ có một con thú dữ đột ngột chồm ra ngoài.

Phần đầu của xác chết dần dần lộ ra. Máu và thịt trên gương mặt của xác chết đã lẫn lộn với nhau, mùi máu tanh lập tức xộc vào mũi.

Kuwahara không dám sơ suất. Nếu đây chỉ là nguy trang thì đối phương sẽ có thể bật dậy và ra tay bất cứ lúc nào.

Hắn tiếp tục mở khóa kéo để nửa thân trên của xác chết hoàn toàn lộ ra. Lúc này, Kuwahara mới phát hiện xác chết nam trước mắt trần như nhộng.

"Vì sao thi thể vừa chuyển vào lại không có cả quần áo? "

Vừa nghĩ đến đây, hắn bỗng phát hiện vết máu trên ngực xác chết dường như là chữ!

Kuwahara bước tới thêm một chút.

Giờ đây, hắn đã nhìn rõ dòng chữ lơ mờ được viết bằng máu... đó là “Người đoán sai rồi”.

Não của hắn bỗng vang lên một tiếng "ông ông". Lúc này, hắn mới phát hiện nhiệt độ của xác chết vẫn chưa biến mất hoàn toàn, còn vết máu lại chưa hề được lau!

“Phập!” Lưỡi dao sắc bén bỗng xuyên thủng da, xé rách bắp thịt rồi đâm vào nội tạng của hắn. Một con dao phẫu thuật đã đâm vào người Kuwahara đến ngập cả cán. Hắn loạng choạng quay người lại, gương mặt hắn ngập tràn vẻ kinh ngạc và hối hận.

Viên cảnh sát trẻ tuổi ném chiếc nón trên đầu xuống rồi mở cúc áo của đồng phục cảnh sát. Sau đó, hắn cởi nó ra để lộ áo sơ mi và bộ vest màu đen bên dưới.

"Ha ha..." Thiên Nhất chế giễu: "Vừa rồi ta đã hỏi người rằng 'người đang làm gì'..."

"Người..." Kuwahara ngồi xuống đất. Phổi của hắn đã bị thương nên việc hô hấp và nói chuyện trở nên vô cùng khó khăn.

"Người chết thì cần gì phải đề phòng? Chẳng lẽ người không cảm thấy người sống mới đáng sợ hơn sao?" Thiên Nhất bước đến gần Kuwahara rồi nói tiếp: "Ấn tượng của những đồng nghiệp khác về người chỉ ngừng lại ở... nhân viên khám nghiệm tử thi vừa tươi cười hơn hở vừa thực hiện món 'mì lúa mạch' trong buổi liên hoan hàng năm. Ai có thể ngờ người lại là thành viên của HL."

Kuwahara vẫn nắm chặt lưỡi cửa xương trong tay. Hắn đang chờ đợi đối phương từ từ đến gần. Một khi đối phương lọt vào phạm vi tấn công, hắn sẽ chớp lấy thời cơ tung ra một đòn chí mạng.

Nhưng Thiên Nhất chỉ dừng lại ở một cự ly khiến Kuwahara rất khó xử: "Lúc đầu ta còn tưởng người và Kinh Diệu giống nhau. Hai người từ cấp 'Giấy' trở lên cùng làm việc trong một sở cảnh sát chỉ là trùng hợp mà thôi. Nhưng đáng tiếc, ngay cả phán đoán của ta cũng xuất hiện sai lầm. Vì Kinh Diệu đã thu hút quá nhiều sự chú ý của ta nên ta đã xem nhẹ người. Sáng ngày hôm kia, năm tiếng sau khi xác chết được phát hiện, lúc một đám cảnh sát ngu ngốc vẫn đang cố gắng thu thập chứng cứ tại hiện trường nơi Matsuo bị hại, Kinh Diệu đã dựa theo dấu vết do Ikeda, Matsuo và Miura lưu lại để tìm đến tiệm sách của ta. Không thể không nói năng lực của hắn quả thật rất thích hợp làm công tác điều tra. Lúc đó, ta đã có thể xác định, người mà ta không thể đọc được tiếng lòng là cường giả cấp 'Giấy'. Nhưng hôm đó, hắn lại không lựa chọn bước vào tiệm sách của ta,

có lẽ hắn chờ thu thập thêm chứng cứ rồi sẽ đến sau. Còn người, ta vẫn không hề hoài nghi thân phận cho đến sáng nay, khi 'người dọn dẹp' xuất hiện.”

Thiên Nhất quay người. Hắn tản bộ một cách hờ hững, dường như cố ý lộ ra sơ hở để dụ dỗ đối phương tấn công: “Lúc đó ta đã hiểu. Người không những lợi hại hơn Kinh Diệu mà còn là nhân viên nằm vùng của HL.” Không ngờ lúc này hắn còn vờn vai một cách thông thả: “Yên tâm đi, ta sẽ viết giúp người một bản báo cáo sau khi người chết. Chắc hẳn bản báo cáo này sẽ khiến cấp trên của người 'hài lòng'. Ha ha ha...”

Khi tiếng cười của Thiên Nhất còn chưa dứt, Kuwahara đã ra tay.

Thân mình của hắn như một mũi tên rời cung, còn chiếc cửa xương trong tay thì lại chém thẳng đến sống lưng của Thiên Nhất.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 15: Bước Cuối Cùng Còn Chưa Bắt Đầu

Tám giờ tối ngày mười bốn tháng mười hai.

Tại một con phố hoang vắng ở Hokkaido, ngay cả ngày thường cũng không nhiều người qua lại.

Tiếng súng nổ vào chiều qua khiến cư dân xung quanh nơm nớp lo sợ. Đến những cửa hàng thừa thớt cũng không dám mở cửa buôn bán.

Vài chiếc xe cảnh sát đang đậu trước một vùng đất trống.

Trên mảnh đất không lớn đó, hôm qua rõ ràng vẫn còn một tiệm sách. Nhưng bây giờ chẳng còn lại gì cả.

Có lẽ căn nhà đó đã bay mất rồi...

Từ trên cao nhìn xuống sẽ thấy trên mặt đất có một dấu thập tự khổng lồ, màu đen. Có cảm tưởng như tiệm sách đó là một con dấu, tuy bị lấy đi nhưng vẫn để lại dấu ấn của mình.

Một thanh niên tóc lam lặng lẽ đứng trên mảnh đất trống đó rất lâu. Đến lúc này, hắn mới nói với người đàn ông trung niên ở bên cạnh: “Ngài Shimaki.”

Shimaki trả lời: “Vâng!”

“Lát nữa gọi người đến đây tẩy sạch dấu vết này đi, cùng với những vết máu trên phố, cúng đã không còn giá trị nữa rồi.”

“Tuân lệnh!”

Thanh niên tóc lam nói tiếp: “Ồ, còn một người sống sót duy nhất thì phải. Hẳn tên là... Ikeda Nozomu đúng không?”

“Vâng, bây giờ hẳn đang ở bệnh viện tâm thần. Thuộc hạ đã cử người đến trông chừng. Nếu cần, có thể dẫn đến gặp ngài bất cứ lúc nào.”

“Đúng rồi, trên mặt hẳn có Nghịch Thập Tự hay không?”

Shimaki nghĩ ngợi một lúc rồi mới trả lời : “Không có.”

“Vậy sao?” Thanh niên tóc lam trả lời với dáng vẻ như đang nghĩ ngợi gì đó.

“Thưa ngài, cảnh sát Kinh Diệu, thiếu úy Kuwahara cùng với tiểu đội C... À, đã kiểm tra xác của toàn bộ xác của bọn họ và cũng không phát hiện Nghịch Thập Tự. Không biết manh mối này có giúp ích gì được cho vụ án không?” Shimaki nhắc nhở.

“Ồ...” Thanh niên tóc lam thở dài rồi nói: “Thực ra, cách làm việc của hẳn rất đơn giản. Những người vì 'tội' mà chết mới bị lưu lại lời nguyện của Nghịch Thập Tự. Còn những người do hẳn tự tay giết chết thì sẽ không có ký hiệu đó. Riêng người sống vẫn phải xem thử mới biết.”

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, nhìn ánh trăng mờ ảo thoát ẩn thoát hiện sau mây đen: “Thiên Nhất, hẳn có một bộ quy tắc trò chơi của riêng hẳn. Hẳn không giống với bất cứ người nào trên thế giới này. Dường như hẳn là một loại sinh vật nào đó cao cấp hơn nên cảm thấy dùng sự xem thường và đùa bỡn để đối xử với giống loài đang thống trị hành tinh này là chuyện đương nhiên.”

Shimaki hỏi dò: “Thưa sếp, dường như ngài hiểu rất rõ kẻ tình nghi này?”

“Không, ta thậm chí còn chưa gặp hắn bao giờ. Đây là điều khiến ta bức mình nhất...” Nói đến đây, hắn bỗng phất tay áo. Không ngờ mây đen trên bầu trời lại xoay tròn rồi tan mất, ánh trăng nhợt nhạt liền trở nên sáng tỏ ngay lập tức.

Trong lòng Shimaki không rét mà run. Hắn có thực lực cấp ‘Cường’ nhưng thanh niên trước mặt hắn chỉ cần vung tay một cách qua loa đã đạt đến cảnh giới khiến hắn không thể theo kịp. Tầng lớp cao cấp của HL đúng là “sâu không thấy đáy” như trong lời đồn.

“Hắn giống như mặt trăng trên cao, luôn đứng trên vạn vật nhưng lúc ẩn lúc hiện và không thể với tới được. Khi người biết đến hắn thì hắn đã ở đó, từ trước đến giờ vẫn ở đó. Mỗi giây, hắn đều đang chế giễu mọi hành động chúng ta.” Thanh niên tóc lam quay người lại rồi bước đến xe cảnh sát: “Người này quá nguy hiểm. Tuy hiện giờ hắn vẫn chưa làm việc gì uy hiếp trực tiếp đến đế quốc. Nhưng nếu có một ngày, hắn thật sự làm vậy thì đó chính là tai nạn, bởi hắn có thể phá vỡ và thay đổi toàn bộ quy tắc của thời đại này, khiến cả thế giới hỗn loạn, vô số nhân vật lớn, đoàn thể có thực lực một tay che trời sẽ...” Hắn không nói ra từ đó: “Tóm lại, khi bọn chúng phát điên thì giống như một mụ đàn bà đánh đá phát điên vậy. Còn người bị hại cuối cùng, e rằng vẫn chỉ là dân thường.”

Lúc này, Shimaki đã bước đến phía bên trái thanh niên tóc lam. Sau đó, hắn mở cửa xe một cách cung kính.

“Cảm ơn.” Hắn nói với Shimaki: “Để xem rốt cuộc kẻ sống sót đó có giá trị gì.”

Hết quyển 1...

Quyển 2

Chương 1+1: Tự Chương Của Blood Owl

Chương 1: Cuộn Băng Camera

Chương 2: Dọn Dẹp

Chương 3: Người Môi Giới

Chương 4: Báo Thù

Chương 5: Ba Chi Thị

Chương 6: Bao Vây

Chương 7: Khiếp Sợ

Chương 8: Chuyển Giao

Chương 9: Kết Quả Của Chuyển Đi Săn

Chương 10: Hợp Tác

Chương 11: Time Warrior

Chương 12: Đánh Giá Gián Tiếp

Chương 13: Huyết Ấn Tái Diễn

Chương 14: Vây Thành

Chương 15: Tắm Máu

Chương 16: Kẻ Phải Chết Và Kẻ Sống Sót

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1+1: Tự Chương Của Blood Owl

Cảnh giới cao nhất của tàn nhẫn không phải là mất hết tính người hay chìm đắm trong nó, mà là hoàn toàn không biết tàn nhẫn là gì.

Ba Ngày Ngủ Hai ngữ lục

Ta rất ghét cô gái trước mặt.

Nhưng không phải do tính cách của cô ta.

Tất nhiên, ta cũng không biết rõ tính cách của cô ta.

Ta chỉ ghét khuôn mặt của cô ấy.

Có thể nói khuôn mặt đó rất đẹp: Đôi mắt to, sống mũi cao, da dẻ vô cùng mịn màng và không hề có nếp nhăn... Ta còn ngửi thấy mùi của không ít loại mỹ phẩm đắt tiền, e rằng khuôn mặt của ngôi sao điện ảnh cũng chỉ đến thế là cùng.

Nhưng có một vấn đề.

Gương mặt của cô ta.

Gương mặt của cô ta quá không tự nhiên.

“A!!!!!!”

Cô ta lại thét lên. Cô ta đã thét suốt cả ngày nhưng hoàn toàn không có dấu hiệu bị khản giọng, điều này khiến ta hơi khâm phục cô ấy. Phải biết rằng mấy chục vật thí nghiệm trước cô ta, bất kể nam nữ già trẻ, không ai có thể thét lên tiếng nào tiếng này đều như quỷ khóc sói tru như thế.

Nhưng sắc mặt của cô ta vẫn không thể bình thường.

Ta đoán rằng cô ta không những từng phẫu thuật thẩm mỹ mà còn phẫu thuật rất nhiều lần.

Khi mở xẻ gương mặt ấy ra, ta đã chứng minh được suy đoán của mình... Có trời mới biết cô ta đã phẫu thuật thẩm mỹ bao nhiêu lần vì cho dù ta đủ nhẫn tâm với khuôn mặt của mình thì cũng không thể chỉnh sửa cho bằng cô ấy được.

Nói đến thí nghiệm, đó là một công việc vô cùng cực nhọc nhưng cũng chính là sở thích, sự nghiệp, cuộc đời và là một phần không thể thiếu trong cuộc sống của ta.

Năm tám tuổi, ta đã dùng một miếng sandwich để lừa con chó già thích sữa của nhà hàng xóm vào gara của cha. Sau đó, ta dùng một cái cờ lê và một cái cửa để bắt nó phải câm miệng mãi mãi.

Đó là bước đầu tiên của ta, cũng giống như Mozart chạm tay vào đàn lúc ba tuổi. Và ta cũng biết đây là năng khiếu bẩm sinh sẽ gắn liền với cuộc đời mình.

Nhưng sau đó, mọi chuyện lại không hề thuận lợi như ta nghĩ. Khi trở về nhà trong hoàn cảnh máu me dính đầy người, cách cư xử của cha mẹ khiến ta vô cùng bất an.

May mắn thay, mấy tuần sau ta đã giải quyết xong mọi chuyện. Đồng thời, ta cũng hoàn thành hai thí nghiệm với vật thí nghiệm là con người.

Xử lý xác chết không hề tốn quá nhiều sức. Từ nhỏ, ta đã là một đứa bé vô cùng khỏe mạnh. Nhưng nói thật là cho đến dạo gần đây, ta mới nghe nói đến một phương pháp rất tốt... đó là băm nhỏ cho heo ăn.

Cái quái gì thế này? Tin tức này làm ta quá đau lòng, chẳng lẽ mấy chục năm đào mộ của ta đều trở thành công cốc hay sao?

Còn nhớ có một lần, ta đào một cái hố trên bãi biển Miami. Khi đó là hai giờ sáng, ta cần phải xử lý hai valy căng phồng đến mức máu đã bắt đầu thấm ra ngoài. Nhưng nào ngờ mới đào bởi không lâu, ta đã đào được một thứ. Đoán thử xem là gì nào?

Không sai, đó là một xác chết khốn khiếp.

Đúng là ta đi chôn xác nhưng không ngờ chọn bừa một nơi trên bãi cát dài vài mile lại đào được một xác chết chỉ sau vài lần vung xẻng.

Điều này cũng giống như người đang ở giữa rừng núi hoang vu thì bỗng cảm thấy đau bụng. Sau đó, người tìm thấy một bụi cỏ và định ngồi xuống thì bỗng phát hiện nơi này đã có một bãi phân lớn, đã vậy đó lại còn là một bãi phân có hình dáng vô cùng kỳ lạ.

Ta cần phải kể cho các người biết, rằng bọn mafia ở Miami đều mặc áo sơ mi hoa trông rất buồn cười. Tên nào cũng tưởng mình là người đàn ông rắn rỏi máu lạnh như trong phim ảnh. Nhưng trên thực tế, đám khốn nạn ấy nhiều nhất chỉ có thể xem như lưu manh bán chuyên nghiệp. Bọn chúng thích nhét xác người vào những cái bao da rắn ngu ngốc rồi chôn xuống đất. Các người cho rằng mình đang rao bán phim cấp ba tại ga xe lửa à? Có giỏi thì các người dùng chiếu ấy? Xem thử cái nào bốc mùi thối trước.

Thế là ta chỉ đành lấp cái hố đó rồi tìm một nơi khác. Có đoán được không, khi mà ta chỉ kéo valy đi chưa được hai trăm mét thì nhìn thấy hai tên đàn mặc áo sơ mi hoa đang đào hố dưới một gốc cây.

Đêm hôm ấy, ta chôn thêm hai người...

Đúng, đây chính là điều ta muốn nói. Đối với những kẻ thích đá ỉa bậy khắp nơi, ta đẩy bọn chúng xuống hố xí rồi đập nắp lại.

Trở lại vấn đề chính. Câu chuyện vừa rồi chỉ để nói rõ: Không gian sống trên hành tinh này đúng là quá quý giá. Chúng ta cần phải sử dụng một cách tiết kiệm, vì vậy “xả rác” bừa bãi là một hành vi không văn minh.

Dù sao thì lúc này ta không thể không thừa nhận rằng: Cho heo ăn là một biện pháp rất tốt, ít nhất cũng tốt hơn nhiều so với cách đích thân ăn sống của ta.

Có một thời gian, ta đã thử cách này vài lần và đó thật sự là kỷ ức vô cùng ghê tởm.

Chờ đã, đó là tiếng gì? Có người vào phòng, tiếng bước chân... một, hai, ba... tổng cộng có năm người. Là cảnh sát à? Quả nhiên căn hầm này cách âm quá kém, không biết lại bị ai phát hiện rồi đây?

Ta phỏng đoán phía sau còn quân chi viện nên sau khi giết sạch bọn chúng, ta cũng không thể ở lại thành phố này nữa.

Thực ra, khí hậu của Seoul khá tốt... Nhưng mà thôi, ta sẽ đi châu Âu. Dù sao đã mười năm rồi ta chưa hề ghé qua đó, cũng nên đến đó một chuyến để ôn lại quá khứ.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1: Cuộn Băng Camera

Kể từ ngày Venice ra đời, số phận đã định trước rằng nó sẽ trở thành một thành phố không bình thường. Bởi vậy, Venice không những là thành phố trọng điểm của phong trào văn hóa Phục Hưng mà còn là trung tâm công thương nghiệp và là cảng khẩu tấp nập nhất Địa Trung Hải.

Trong lịch sử châu Âu trước thế kỷ XX, nơi đây đã từng trải qua vài lần hưng thịnh và lụn bại... Tất cả đã biến nơi này thành một thành phố trên sông nên thơ với vẻ đẹp mê người.

Nhưng những điều này đã trở thành quá khứ.

Gần một trăm năm trước, sự thống trị của đế quốc đã thay đổi tình hình của Venice.

Trong thời đại đó, quân phản kháng nổi dậy khắp nơi và các hành động mưu hại, ám sát hay xâm chiếm xảy ra ở khắp các xó xỉnh.

Không bao lâu sau, tôn giáo cũng trở thành mục tiêu cần phải xử lý. Thế là quyền lực của toàn bộ các tôn giáo trên thế giới hầu như đã bị tước bỏ hoàn toàn. Đến cả thương nghiệp cũng bị can thiệp, quý tộc và hoàng tộc bắt đầu nhận được một chén canh từ lợi ích đằng sau mỗi vụ buôn bán lớn trên hành tinh từ khi ấy.

Chẳng qua Venice chỉ là một trong những thành phố lịch sử bị ảnh hưởng mà thôi.

Đến hôm nay, cần phải mua vé nếu muốn vào bảy giáo đường lớn. Về hình thức, vài giáo đường được cải cách để trở thành một hệ thống như viện bảo tàng. Một số giáo đường khác lại trở thành địa điểm tham quan du lịch, cha xứ và nữ tu sĩ trong giáo đường chỉ đóng vai nhân viên thần chức. Sau khi hết giờ làm việc, bọn họ liền phóng ngay vào hộp đêm.

Hàng trăm cung điện và nhà cửa bên bờ Grand Canal cũng bị đế quốc chiếm dụng. Tinh túy của nghệ thuật kiến trúc châu Âu thời trung đại giờ quá nửa đã trở thành cơ quan làm việc của đế quốc, một phần nhỏ trở thành dinh thự tư nhân. Nhưng đa số những người sống tại đây đều là những nhân vật ban ngày làm việc trong những cung điện sát bên, ban đêm trở về dinh thự của mình để ngủ.

Cứ trôi qua như vậy, tất nhiên bùn đất của sự mục nát sẽ dần tích tụ bên dưới mặt nước hào nhoáng sau một thời gian dài.

Vào năm 2101, thành phố Venice lệ thuộc vào quận Quan, một trong năm quận thuộc vùng Tây Âu và trực thuộc đế quốc.

Nơi đây giờ đã không còn bao nhiêu cảm giác lãng mạn của thành phố trên mặt nước bởi vinh quang ngày xưa đã không còn lại một chút. Dân số chủ yếu gồm năm loại: công nhân cảng, thủy thủ, nhân viên các ngành dịch vụ, du khách và nhân viên doanh nghiệp. Rượu và hộp đêm mọc lên khắp nơi, những cơ sở kinh doanh hoàn toàn không phù hợp với không khí nghệ thuật của châu Âu trở thành nơi thường trú duy nhất được người dân tìm đến để thư giãn.

Tháng một, tháng hạn của ngành du lịch, là thời điểm âm u nhất trong năm của Venice.

Trước cửa quán rượu Bronze Parrot xuất hiện một dải cách ly màu vàng. Bên ngoài, vài cảnh sát đang cản những người tò mò lại.

Giữa màn đêm, một người đàn ông lặng lẽ bước đến.

Áo khoác có cổ cao, mũ lưỡi trai lạc hậu... dường như hắn đang đóng vai một tay trình thám cổ điển của thời đại phim trắng đen.

Chỉ thấy hắn đưa giấy tờ chứng nhận cho cảnh sát rồi bước vào quán rượu. Mặc dù không ai chạm vào dây cách ly đang chắn trước mặt hắn nhưng nó bỗng cong lên để hắn bước qua. Cảnh này chỉ diễn ra trong hai giây ngắn ngủi nên không ai phát hiện rằng đôi tay của hắn vẫn còn trong túi áo khoác mà không hề động đậy.

Hắn tên là Elot Neith, ba mươi ba tuổi, cấp “Cường”, là nhân vật huyền thoại của sở cảnh sát Venice và được bọn lưu manh trong thành phố gọi là “Paperman”.

Elot Neith rất thích biệt danh này. Quan điểm của hắn là dù cái tên lúc sinh ra có vang dội đến đâu thì cũng chỉ là cái tên được cha mẹ đặt cho. Còn cái tên Paperman lại do hắn giành được. Cũng như lý do Superman được gọi là Superman không phải vì hắn có siêu năng lực mà là vì hắn dùng siêu năng lực để giúp đỡ và cứu rất nhiều người, còn nếu hắn không làm gì hết thì chỉ là Clark Kent mà thôi.

“Này, Elot! Cuối cùng thì người cũng đã đến rồi.” Viên cảnh sát bụng phệ Deacon vẫy tay với Paperman rồi nói: “Người nên đến xem cái này. Ha ha, vừa rồi có một viên cảnh sát nôn mửa đầy đất sau khi xem xong đấy.”

Paperman bước đến bên cạnh Deacon rồi nhận lấy PVP670 từ tay hắn. Sau đó, hắn bấm nút phát hình rồi hỏi: “Đây là cuộn băng của camera theo dõi sao?”

“Không sai. Người xem, nghi phạm chính là tên to con đang ngồi uống rượu bên trái màn hình. Nhìn kìa, ba thằng lưu manh đang quấy rối nữ tiếp viên khiến cô ta làm đổ hết rượu trên khay lên áo của tên to con.” Deacon vừa chỉ lên màn hình của máy chiếu phim trên tay Paperman vừa giải thích: “Sau đó... đồng nghiệp à, người nên nhìn cho kỹ.”

Nghi phạm trên màn hình cao hơn một mét chín, thân hình giống như vận động viên bơi lội. Hắn ta để đầu dính và còn mang kính đen trong khi ánh đèn của quán rượu rất mờ.

Khi nữ tiếp viên không cẩn thận làm đổ thức uống lên người hắn, hắn từ từ quay đầu lại rồi tháo kính đen xuống. Sau đó, hắn nói vài câu gì đó với đám côn đồ. Trong tình huống bình thường, câu này có lẽ là "Tránh xa tao ra" rồi thì tên to con sẽ diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân. Nhưng tiếc là cảnh tiếp theo trong cuốn băng lại trở thành màn hắn nắm lấy đầu của nữ tiếp viên bằng một tay rồi nhấc bổng cô ta lên và tiện tay ném đi.

Paperman khẽ ngẩng đầu để nhìn vị trí mà camera ghi hình không thể quay được. Theo hướng nữ tiếp viên bị ném đi, hắn nhìn thấy một quầy rượu sát tường đã biến thành một đồng bừa bộn.

“Bây giờ nữ tiếp viên đó ra sao rồi?” Paperman hỏi, sau đó ánh mắt lại trở về hình ảnh của cuộn băng.

Deacon trả lời: “Vẫn còn sống, trên người bị thương nhiều chỗ. Mặc dù phần mềm bị dập và cổ bị tổn thương khá nghiêm trọng nhưng không hề nguy hiểm đến tính mạng, nửa tháng sau có thể xuất viện. Còn nếu so với bọn côn đồ kia, cô ta may mắn hơn chúng nhiều lắm.” Hắn vừa nói vừa chỉ vào màn hình của PVP670: “Nhìn xem, đây là nạn nhân thứ nhất.”

Trên màn hình, tên to con đâm tên côn đồ đứng gần mình nhất, nắm đâm xuyên thủng ngực trái và thò ra sau lưng một cách trơn tru như mũi dao sắc bén đâm xuyên qua một cục thịt mỡ.

“Ta nghĩ cảnh này có tác dụng giúp mọi tên ma men trong quán đều tỉnh rượu. Sau đó khoảng hai mươi giây, chúng ta sẽ mất đi toàn bộ nhân chứng bởi bọn họ chạy trốn còn nhanh hơn gặp phải hỏa hoạn.” Deacon lấy một thanh sô cô la ra khỏi túi áo rồi bắt đầu ăn.

Paperman nhúu mày thật chặt, không ngờ một đấm này lại đáng sợ đến thế. Nếu năm ngón tay khép lại thành chưởng rồi dùng đầu ngón tay tấn công thì còn có thể hiểu được. Nhưng kẻ này lại dựa vào sức mạnh của năm đấm bình thường để đấm xuyên thân thể đối phương, đã vậy lại không có mảnh nội tạng nào bắn ra ở sau lưng nạn nhân. Điều đó đủ chứng minh tốc độ và sức mạnh của cú đấm đáng sợ đến nhường nào.

Trong cuộn băng, hai tên côn đồ còn lại sững sờ hai giây. Ngay khi bọn chúng muốn bỏ chạy, tên to con đã tóm được gáy của một tên trước khi hắn kịp chạy ra khỏi tầm quan sát của camera. Nhìn về mặt của tên côn đồ, chắc hẳn tay của tên to con đang siết ngày càng chặt. Vài giây sau, từ miệng của hắn chảy ra rất nhiều máu... một cảnh hết như một hộp kem đánh răng bị người ta dùng sức bóp thật mạnh. Lại nói cổ của tên côn đồ đã bị bóp đến mức biến hình, sắc mặt tái xanh, mắt trợn ngược, cả khuôn mặt bắt đầu sưng lên.

Cuối cùng, tên to con vừa cười gằn vừa đập đầu của tên côn đồ lên mặt quầy bar cứng rắn. Cảnh tượng đó lại giống một cái mụn nhọt đang mừng mủ bị kim châm vào khiến chất nhầy bên trong bắn ra rất xa...

Paperman lại ngẩng đầu lên và nhìn quầy bar ở trước mặt: “Được rồi, điều này giải thích vì sao nơi này luôn ngập tràn mùi ấy khi ta bước vào...” Hắn tắt PVP670 rồi đưa nó cho Deacon, sau đó nói: “Tên chạy ra khỏi tầm camera đâu?”

Deacon nói: “Hắn chạy đến cửa thì bị tên to con bắt được. Người khó mà tưởng tượng được hung khí là gì đâu.” Hắn nghiêng đầu nhìn về phía bàn bi da.

Paperman nửa hỏi nửa đùa: “Sao thế? Hắn dùng gậy bi da để làm 'xiên thịt nướng' sao?”

“Ha!” Deacon không thể cười nổi nhưng vẫn gắng gượng nở nụ cười: “Ta không nói thì người không nghĩ ra được đâu.” Tay hắn làm tư thế như đang nắm gì đó rồi đưa lại gần mắt mình, hắn nói: “Nghỉ phạm nhét một quả bóng bi da vào mắt thẳng ấy.”

“Ồ? Ta tưởng đường kính của món đồ chơi ấy lớn hơn hốc mắt chúng ta chứ?”

Deacon không để ý đến câu đùa giỡn nhạt như nước ốc của Paperman mà trả lời: “Đúng, đây là nguyên nhân vì sao xương mắt và xương má của nạn nhân đều xuất hiện tình trạng nứt vỡ. Có vẻ như hung thủ mạnh tay ghép hai mảnh ghép không phù hợp trong trò xếp hình, bởi thế nên không gian trong đầu đối phương bị nén chặt. Chúng ta đã tìm thấy một ít óc phọt ra ngoài qua lỗ mũi và tai nạn nhân. Nhân viên khám nghiệm tử thi còn phát hiện ra nhân cầu ở bên trong đồng não nát như tương. Đây không phải là chuyện thú vị nhất kể từ bữa tiệc năm mới tới giờ hay sao?” Hắn sầm mặt xuống: “Được rồi, đùa thế đã đủ. Chuyện này giao toàn quyền xử lý cho người. Ta không muốn nhúng tay vào bãi nước đục này.”

Paperman nói: “Ta biết, người chỉ phụ trách tranh công khi kết thúc vụ án.”

“Này! Người có biết đồng hồ sơ đáng chết của người do ai...”

“Thôi nào, người và người của người tiếp tục dọn dẹp hiện trường đi. Ta phải ra ngoài thay đổi không khí.” Paperman cắt ngang công cuộc lải nhải của Deacon rồi quay người bỏ đi.

Khi đi ngang một cảnh sát trẻ tuổi với gương mặt đã tái xanh, hắn vừa cười vừa nói: “Này anh bạn, thích ăn sandwich kẹp phô mai không?”

Nghe xong, đối phương lập tức xoay người rồi nôn thốc nôn tháo.

Đằng sau bỗng vang lên tiếng gào thét của Deacon: “Khốn khiếp! Lúc này ta đã bảo tìm một cái túi giấy rồi mà!”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2: Dọn Dẹp

Quận Quan, đơn vị thứ hai của HL tại phương Bắc.

Jim Malone đang ngồi trong phòng làm việc và hút xì gà một cách thoải mái. Nhưng trên thế gian, những vị khách không mời lại thích đến vào những lúc như thế này.

Điện thoại trên bàn bỗng vang lên, thế là Malone đành phải nhấn nút trò chuyện.

"Thưa sếp, ngài Neith đã đến và nói muốn gặp sếp ngay lập tức."

"Cho hẳn vào." Malone nói xong liền cúp máy.

Vài phút sau, Paperman không cần gõ cửa đã đẩy cửa bước vào, sau đó hẳn cũng không chào hỏi mà bước thẳng đến trước bàn làm việc của Malone rồi nói: "Ta cần người mở niêm phong của một hồ sơ bí mật."

"Phù..." Malone thối ra một vòng khói: "Ừ, sao ta không ngạc nhiên tí nào thế nhỉ? Người cần gì? Ảnh người tình của vợ thống đốc sao?"

"Nghe này, Jim. Ta nghĩ mình tìm ra rồi." Paperman nói với vẻ mặt nghiêm túc: "Hung thủ của vụ án 'Đêm đẫm máu' tại San Marco vào mười năm trước."

Malone lấy điều xì gà ra khỏi miệng, vẻ mặt vẫn dửng dưng: "Người có biết ta trực đêm quanh năm là vì muốn tránh người không?"

Paperman vẫn không để ý đến lời trêu chọc của đối phương mà nói tiếp: “Ta không đùa đâu.”

“Được, ta hiểu ý người.” Malone đứng dậy: “Nói thử xem bây giờ người tìm được manh mối gì rồi?”

Paperman: “Chiều nay có một vụ án mạng xảy ra tại quán rượu Bronze Parrot, người cứ xem băng ghi hình thì biết.”

Malone nói: “Được, người chờ chút.”

Hắn quay người lại rồi nhấn điện thoại trên bàn...

Hiệu suất làm việc của HL cao đến mức có thể tùy ý sử dụng toàn bộ tư liệu băng ghi hình trong khắp khu vực mình quản lý. Một lát sau, hai người đã xem lại vụ án thêm một lần nữa bằng màn hình khổng lồ trên tường tại phòng làm việc của Malone.

Bấy giờ, Malone lập tức cử một tổ điều tra tiến hành phân tích và nghiên cứu toàn bộ băng ghi hình trong vòng một tuần của quán rượu để xem thử có thể phát hiện ra gì mới hay không.

Paperman tỏ ra khá hưng phấn, hắn đứng tại chỗ tự nhủ rằng: “Chiều cao và thể hình giống hệt nhau, thủ đoạn tàn nhẫn, phong cách làm việc hoàn toàn không thèm để ý đến mạng người... Những đặc điểm này hoàn toàn giống với những manh mối vụn vặt thu được vào mười năm trước. Chắc chắn là hắn! Nếu xét nghiệm DNA trùng khớp, vậy thì...”

“Vậy thì sao?” Malone dội cho hắn một gáo nước lạnh: “Nên nhớ DNA mà chúng ta thu được vào mười năm trước không trùng với bất cứ người nào, mặc dù đã tra hết kho dữ liệu trên toàn thế giới. Cho dù kết quả so sánh DNA lần này trùng khớp thì chúng ta cũng chỉ biết tên ma vương giết người mười năm về trước đã trở lại, ngoài ra vẫn không biết chút gì khác.”

“Loại người như hăn vốn không xem trọng việc có thân phận hợp pháp hay không. Điều quan trọng bây giờ là chúng ta đã nắm được tướng mạo và đặc điểm của hăn, từ đó có thể bắt đầu điều tra dần từ ghi chép của bên cơ quan xuất nhập cảnh...” Paperman còn chưa nói xong, Malone đã cắt ngang lời hăn: “Người không cần nhúng tay vào vụ này, cứ giao cho HL là được rồi.”

“Người nói gì?”

Malone nói: “Nếu người nhất định muốn điều tra thì cũng được thôi.” Hăn chỉ cánh cửa sau lưng Paperman: “Ra khỏi cửa, rẽ trái rồi đi đến cuối hành lang tìm thư ký của ta. Sau khi gặp nàng, người cứ ký tên vào một tờ hợp đồng còn con là xong.”

Paperman nói: “Jim, người biết ta sẽ không gia nhập HL mà.”

“Vậy người cũng nên biết mỗi năm có biết bao người phải chịu đựng đau đớn cực lớn để trở thành người cải tạo chỉ vì muốn được trở thành một tên sai vặt trong HL, huống chi bọn họ còn phải điền vào hơn nửa ký giấy tờ nữa. Mấy năm trước, ta đã giúp người làm xong mọi chuyện, còn người đến tận bây giờ vẫn không chịu ký tên.”

Paperman nói: “Chúng ta đã nói về vấn đề này biết bao nhiêu lần rồi, ta thích làm cảnh sát bởi nó tự do hơn, đã vậy...”

Malon không để cho hăn nói tiếp : “Người đã thích tự do thì đừng mong sử dụng bất cứ tư liệu và quyền hạn nào của HL. Ta đưa người tin tức là xuất phát từ tình cảm cá nhân và vì ta có đủ quyền lực đủ để gách vác một số chuyện. Nhưng bây giờ chúng ta đang nhắc đến một tội phạm truy nã với mức độ nguy hiểm cấp bốn. Chỉ có người gách vác 'bốn chữ đó' mới có quyền hạn điều tra.”

"Vậy nếu ta cứ điều tra thì sao?" Paperman vẫn hỏi một cách cố chấp.

Malone lại châm thêm một điếu xì gà : “Vậy người cứ việc điều tra, đừng cản đường của HL là được. Đây là sự nhượng bộ lớn nhất mà ta có thể dành cho người trong phạm vi quyền hạn của ta.”

Paperman trả lời với vẻ hờ hững: “Vậy thì cảm ơn.” Lời nói còn chưa dứt, hắn đã bước ra khỏi cửa.

Một phút sau khi hắn bước ra khỏi cửa, Malone nhắc ống nghe điện thoại trên bàn lên. Sau khi bấm số điện thoại bí mật của tổng bộ HL châu Âu, hắn nói: “Ta là thượng tá Malone của đơn vị thứ hai tại phương Bắc. Xin tiếp viện một ít quân... Đúng, ta biết ở đó là sáng sớm, vì vậy tốt nhất người nhanh chóng gọi hắn dậy.”

-----oOo-----

Cùng lúc đó, tại rạp hát Phoenix nằm dưới mặt đất khoảng hai mươi mét.

“Làm khá lắm. Thành phố ngằm dưới mặt nước, ha ha ha...” Blood Owl vừa cười gằn vừa nói: “Khó tưởng tượng nổi muốn xây dựng những lối ngầm thông nhau phức tạp như tổ kiến dưới lòng thành phố Venice phải tốn bao nhiêu thời gian, sức người và tiền của. Càng không cần nhắc đến tài trí của người thiết kế.”

Trước mặt Blood Owl là một người đàn ông đang nằm trên mặt đất. Từ đầu gối chân trái của người này trở xuống đã không còn lại gì, trong khi giọng nói của hắn run rẩy vì tuyệt vọng và sợ hãi: “Rốt cuộc người là ai?! Đơn vị thứ hai không thể có nhân vật như người!”

Blood Owl bật cười: "Steel Commandment chỉ cử một đám bỏ đi như các người phòng thủ nơi này sao? Trên đường tản bộ đến đây, ta cũng không gặp tên cấp ‘Cường’ nào. Sao vậy? Theo ý của người, HL ở Venice cũng không có người mạnh hơn ta nhỉ? Như vậy thì hơi buồn chán đó... Hừm, xem ra thành phố này quả thật đã suy tàn rồi.”

Dường như người đàn ông đó đã hiểu ra Blood Owl cũng không phải là người do lãnh đạo cấp cao của đế quốc cử tới. Vì vậy, hắn lập tức hét lên như điên như cuồng: “Vì sao người lại làm vậy?”

“Hả? Làm gì?” Blood Owl ngẩn ngơ rồi lại quay đầu nhìn những đoạn tay chân gãy và vết máu trải dài khắp nơi: “Người nhắc đến việc dọn dẹp sao? Điều này có gì đáng để người kích động đến nổi gào rú như vậy? Ta chỉ cần một nơi yên tĩnh để nung nấu, nhân tiện thực hiện một vài nghiên cứu khoa học. Người phải biết rằng khi dọn đến nhà mới thì trước tiên phải dọn dẹp để tránh rắn giun chuột kiến gì đó bò ra gây khó chịu...”

“Người... người...” Kẻ kia không biết phải nói gì vì hắn đã hiểu tên điên trước mặt chắc chắn sẽ không chừa người sống. Thế là hắn liền đặt tay lên ngực mình: “Hôm nay, người tàn sát hai giáo sĩ cấp cao, ba mươi sáu giáo sĩ, chín mươi tín đồ của Steel Commandment... Cấp trên của ta chắc chắn sẽ không làm ngơ trước thương vong trầm trọng như thế.” Tay hắn nắm chặt chiếc đồng hồ bỏ túi rồi vẽ hình thánh giá lên giữa trán và ngực, sau đó hét lớn: “Ý trực ngã chủ, thân dữ thần tội!”

Lời còn chưa dứt, chiếc đồng hồ bỏ túi bỗng bùng lên một luồng ánh sáng màu trắng.

Blood Owl biết điều này có nghĩa là gì nên hắn liền di chuyển tới bên cạnh người đàn ông trong nháy mắt rồi kéo đứt cả bàn tay và cổ tay của hắn, sau đó thuận thế giẫm nát đầu.

Ánh sáng của chiếc đồng hồ bỏ túi dần dần mờ nhạt rồi biến mất...

"Hi vọng bọn họ đến sớm một chút." Blood Owl nhìn thi thể đã nát vụn trên mặt đất bằng ánh mắt khát máu: "Dù gì thì ta vẫn thích làm thí nghiệm với người sống hơn."

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3: Người Môi Giới

Không ai có thể xác định được thời gian sáng lập cụ thể của Steel Commandment mặc dù tiền thân của nó có thể xuất phát từ thành phố thần thánh Jerusalem vào đầu thế kỉ XII. Ban đầu, tổ chức chỉ có chín thành viên và mục đích thành lập là để bảo vệ người hành hương không bị giặc cướp tấn công.

Đến cuối thế kỷ XII, quy mô của tổ chức này đã vô cùng to lớn: Họ sở hữu hơn 9000 sản nghiệp ở châu Âu, bao gồm rất nhiều giáo đường và thành lũy nổi tiếng. Thành viên của tổ chức lên đến hàng chục ngàn và tổ chức có thể thu thuế của người dân hoặc thẳng tay cướp đoạt. Ngay cả những quý tộc thời bấy giờ cũng rất biết điều nên thường xuyên quyên tặng rất nhiều vàng bạc và nghe lệnh của giáo hoàng. Họ cũng có lực lượng quân sự thuộc về tôn giáo mạnh mẽ nhất ở châu Âu thời bấy giờ: Knights Templar.

(Knights Templar: Hiệp sĩ dòng Đền)

Nhưng sự bành trướng quyền lực và tài sản quá mức cuối cùng đã trở thành một mũi dao đâm vào tim tổ chức.

Vào thứ sáu, ngày 13 tháng 10 năm 1307, tại Pháp là một ngày thứ sáu đen tối và đây cũng là ngày Knights Templar diệt vong.

Một quốc vương sáng suốt đã thực hiện việc này với lí do rất đơn giản: Vào thời đại bấy giờ, bất cứ giai cấp thống trị của quốc gia nào cũng

không thể chịu đựng việc một tổ chức sở hữu vài ngàn thành lũy và lượng tài sản khổng lồ tồn tại bên trong vương quốc của mình, trong khi mình lại không thể giành được chút lợi ích nào.

Bảy năm sau, tàn dư của đoàn kỵ sĩ lưu vong khắp các vùng của châu Âu. Phần lớn thành viên đã chết vì tù tội hoặc bị thiêu sống.

Khi đại đoàn trưởng cuối cùng của bọn họ là Jacques de Molay lên giàn hỏa thiêu đã nguyên rủa giáo hoàng và quốc vương thời ấy rằng: Trong vòng một năm, hai người sẽ chết bởi “Sự phán quyết vĩnh hằng”.

Chưa đầy một năm sau, giáo hoàng và quốc vương đều lần lượt qua đời vì bạo bệnh và tai nạn khi đi săn.

Có vẻ toàn bộ ân oán đã kết thúc, nhưng ngọn lửa của Knights Templar vẫn chưa bao giờ tắt.

Có lời đồn rằng trước ngày thứ sáu đen tối, Jacques de Molay đã bí mật truyền chức vị của mình lại cho cháu trai là một bá tước trẻ tuổi và bắt hắn phải thề trước thượng đế rằng sẽ giữ gìn bảo tàng cho đến ‘Ngày tận thế’ để cứu vãn Knights Templar. Bảo tàng này được cất giấu trong cây trụ khổng lồ tại ngôi mộ của tổng đoàn trưởng đời trước. Sau đó, bảo tàng này được tổ chức “Thuần Kiến Trúc Sư” do bá tước điều khiển ngấm vận chuyển đến nơi khác và phải dựa vào một loạt ký hiệu thần bí và nghi thức tôn giáo bí mật của Knights Templar mới có thể lấy ra được.

Sau bảy thế kỷ vẫn không một ai phá giải được bí mật của những ký hiệu này nên bảo tàng cũng trở thành một câu đố của lịch sử.

Năm 2000, thời đại đế quốc thống trị hành tinh bắt đầu.

Trong thời đại đã được định trước sẽ lâm vào cảnh hỗn loạn, vô số tổ chức chống đối ra đời nhưng sau đó lại bị tiêu diệt một cách vô tình. Cuối

cùng chỉ còn vài tổ chức ẩn sâu trong bóng tối mới có thể tồn tại, một trong số đó chính là Steel Commandment.

Bọn họ không những là người kế thừa của Knights Templar mà còn gộp giáo nghĩa của Thiên chúa giáo và Cơ Đốc giáo lại với nhau rồi lập nên luật pháp và giáo đing của riêng mình. Trong đó, đại đoàn trưởng kiêm nhiệm luôn chức giáo hoàng vừa là người tuyên truyền tín ngưỡng vừa là linh hồn của quân đội.

Đến nay, sự thống trị của đế quốc đã kéo dài được một thế kỷ. Còn Steel Commandment đã trở thành tổ chức nổi dậy lớn nhất trên thế giới và là một trong số ít tổ chức có lực lượng quân sự đủ để chiến đấu chính diện với đế quốc. Tại châu Âu, tổ chức này như một vương triều thứ hai tồn tại bên cạnh đế quốc. Muốn trừ khử bọn họ tận gốc là chuyện hoang đường, vì người có thể bị giết chết nhưng tín ngưỡng thì không.

Vì vậy, đơn vị HL tại châu Âu là đơn vị đông nhất trên toàn thế giới, sức chiến đấu tổng hợp chỉ thua tổng bộ ở Thiên Đô.

Đa số những tội phạm có siêu năng lực hoạt động trong thế giới ngầm đều không dám trêu chọc thành viên của Steel Commandment, bởi ai cũng biết một khi gây hấn với bọn họ thì sẽ bị phán tội và gặp cảnh đuổi giết khắp chân trời góc biển, cho đến khi bị giết mới thôi.

Nhưng Blood Owl sẽ không suy nghĩ về những vấn đề như vậy. Cho dù là Steel Commandment hay HL thì cũng như nhau, hấn chẳng cần quan tâm đến lập trường của người rơi vào tay mình, bởi tất cả chỉ là vật thí nghiệm của hấn mà thôi.

Mặc dù bề ngoài giống dân dâm thuê chém mướn chuyên nghiệp hoặc kiện tướng bơi lội nhưng Blood Owl là một nhà khoa học chân chính. Trên thực tế, hấn từng tốt nghiệp một trường trong Ivy League. Chỉ là hấn đã

dùng thân phận khác khi học tập tại đó, còn học sinh bị hấn mạo danh và cả gia đình lại trở thành vật thí nghiệm của hắn.

Bao nhiêu năm nay, Blood Owl luôn nghiên cứu phương pháp 'điều trị' cho mình. Đến nay, hắn đã phát hiện có hai phương pháp để đạt được mục đích cuối cùng. Thứ nhất là hắn nghiên cứu thành công, thứ hai là nhân loại trên thế giới bị tuyệt chủng.

Cho dù nhìn trên góc độ nào, Blood Owl vẫn đang vững bước trên con đường thực hiện lí tưởng của mình.

Sau khi xử lý xong giáo sĩ cao cấp cuối cùng, hắn tốn thêm nửa ngày để lục soát hết thành phố ngầm của Steel Commandment. Sau khi xác định không còn người nào sống sót, hắn mới bắt đầu việc thiết kế và sắp xếp.

Mê cung dưới lòng đất này được tạo thành từ những đường hầm và phòng ốc. Thoạt nhìn, mỗi một đường hầm đều giống hệt nhau với bốn mặt là tường kim loại dày, trên đầu có một dãy đèn kéo dài suốt dọc đường nên cho dù đi đến bất cứ đoạn nào cũng rất khó cảm thấy sự khác biệt.

Còn những căn phòng chỉ xuất hiện bên dưới lòng đất của một số công trình đặc biệt. Ngoài lớn hơn đường hầm và trên trần có nhiều đèn hơn thì những căn phòng này không có gì đặc biệt. Kích cỡ và cách bày trí của mỗi căn phòng đều theo hình chữ nhật và có thể chứa khoảng bốn mươi người. Bên cạnh đó, vì trong phòng không có bất cứ bàn ghế gì nên trông nó giống như một cái hộp sắt trống trơn. Cũng giống như đường hầm, cho dù đang đứng bên trong cũng không thể đoán được rốt cuộc mình đang ở phòng nào.

Cách thiết kế này có lợi cho việc ngăn ngừa người ngoài xâm nhập vì khi người ngoài bước vào đường hầm sẽ không thể xác định được vị trí của mình. Do đó, kẻ xâm nhập sẽ bị những thành viên của Steel Commandment bao vây và bắt giữ rất nhanh chóng.

Dựa vào những đường hầm và phòng ốc ngầm này, thành viên của tổ chức có thể hành động bên dưới thành phố một cách nhanh chóng, chỉ tốn một khoảng thời gian rất ngắn đã đến được mục tiêu. Đã vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể trốn thoát bằng các lối vào bí mật trên mặt đất. Nói không ngoa, mê cung dưới lòng đất chính là vũ khí mạnh nhất để các thành viên Steel Commandment ở Venice dùng để truyền tin và chạy trốn.

Nhưng bây giờ nó lại lọt vào tay Blood Owl...

Tất nhiên Blood Owl rất hài lòng về nơi này vì hắn luôn khát khao một nơi như vậy. Ở đây, hắn có thể bày biện được đủ thứ dụng cụ thí nghiệm và không bị những hàng xóm nhiệt tình quấy rầy. Với độ sâu bao gồm mực nước hai mét cộng với lớp đất cát gần hai mươi mét, cho dù hắn có mở một liveshow thì âm thanh cũng không thể truyền lên mặt đất.

Nhưng câu nói uy hiếp của giáo sĩ cao cấp trước khi chết mới là thứ làm hắn kích động nhất. Vì hắn đã biết trước đối phương sẽ cử một đội thành viên còn mạnh mẽ hơn đến tiêu diệt mình. Liệu có người cấp ‘Cường’ không nhỉ? Blood Owl đang rất mong đợi.

Nếu bàn về cấp bậc của năng lực thì không ai biết cách phân chia cấp bậc này bắt đầu được lưu truyền từ khi nào. Dường như nó luôn tồn tại trong một thế giới thần bí mà người thường không thể biết được.

Ở thời đại đa quốc gia, chính phủ các nước luôn che giấu một nhóm người có siêu năng lực, người cải tạo, người đột biến, vân vân... để bồi dưỡng bọn họ trở thành vũ khí của mình. Còn trong thời đại thế giới thống nhất, đế quốc cũng chưa từng công khai loại sức mạnh này cho toàn dân. Nhưng bọn họ lại vạch ra một hệ thống tiêu chuẩn để có thể chia cấp một cách chính xác nhất.

Thực ra hệ thống này rất đơn giản, từ cấp ‘Giấy’ đến cấp ‘Thần’ chỉ dựa vào hai số liệu để xác định, đó là “Thời gian” và “Số lượng”.

Ví dụ một người cấp “Giấy” có thể giết chết hai mươi người thường trong một giờ, vậy thì cấp “Bính” có thể giết chết hai trăm người trong một giờ, hay nói cách khác là giết chết hai mươi người trong vòng mười phút.

Giả thiết này được xây dựng trên tiền đề là mục tiêu sẽ phản kháng và bỏ chạy. Thời gian càng ngắn và số người càng nhiều thì cấp bậc càng cao. Khi có thể giết chết một triệu người trong một giây, thì đó chính là Thần. Tất nhiên, điều kiện của phương pháp xác định cấp bậc này nằm ở chỗ phải sử dụng sức mạnh của bản thân để làm việc này. Những người tương tự như phi công lái máy bay ném bom không thể tính vào đây được.

Trong hệ thống đánh giá của đế quốc. “Thời gian” đồng nghĩa với sức phá hoại cao nhất, cho nên những người có siêu năng lực chiếm ưu thế về thời gian thông thường sẽ có khuynh hướng tấn công. Còn “số lượng” lại chứng minh cho khả năng phá hoại và sinh tồn của người có siêu năng lực.

Tất nhiên cũng có những trường hợp ngoại lệ, ví dụ như người cải tạo. Bản thân những người này không có năng lực gì đặc biệt mà chỉ có thể dùng thân thể đã được cải tạo để chiến đấu. Tuy chúng có thể đạt được yêu cầu về mặt cấp bậc nhưng trong tình huống một chọi một với người có siêu năng lực cùng cấp, đặc biệt là những người có xu hướng tấn công, thì kẻ thua trận chắc chắn là người cải tạo.

Nhìn chung thì hệ thống này khá tiêu chuẩn và có thể áp dụng rộng rãi cho toàn bộ loài người trên hành tinh. Chỉ là đến tận bây giờ, trên Địa Cầu chưa từng xuất hiện nhân vật đạt đến cấp “Thần”. Những người có siêu năng lực đến cuối đời thường chỉ có thể dừng chân tại cấp “Cường”. Những người có thể đạt đến cấp thứ tư “Hung” đã có thể xem là tuyệt thế cao thủ.

Blood Owl chính là cao thủ thuộc đẳng cấp này. Không những thế, hắn mới ba mươi tuổi nên thực lực hoàn toàn có thể tăng thêm. Để đạt được điều đó, hắn chỉ cần càng nhiều con mồi và vật thí nghiệm...

Giữa trưa ngày thứ hai sau khi xảy ra vụ án tại Parrot, Blood Owl lại xuất hiện ở Venice. Hắn bước đi nghênh ngang trên đường và không hề lo lắng về ngoài khá bắt mắt của mình sẽ thu hút sự chú ý của người đi đường.

Thật ra đây là một hiện tượng rất kỳ lạ, tội phạm càng sợ bị bắt thì càng có vẻ lấm la lấm lét. Còn loại người như Blood Owl lại có thể hòa mình vào biển người. Cho dù có người nhìn hắn nhiều lần thì cũng chỉ vì thân hình cao lớn của hắn mà thôi.

Mọi người không thể ngờ hung thủ vừa gây ra vụ án đẫm máu tại nơi công cộng vào đêm qua lại dám đi lại nghênh ngang trên phố như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Bởi vì điều này không phù hợp với đường lối tư duy thông thường.

Một giờ chiều, Blood Owl đang ngồi ăn ngấu nghiến một suất tôm cá và cua tươi dành cho hai người trong một căn tin. Thậm chí hắn còn gọi đến hai phần tráng miệng kiểu Ý.

Không lâu sau, một người đàn ông châu Á đeo kính đen gọng tròn và cột tóc đuôi ngựa rất dài bước vào căn tin. Tên này đầu hoẵng mắt chuột, bộ dạng lấm la lấm lét. Hắn kéo cổ áo gió lên che kín mặt và cằm. Vừa bước vào, hắn liền tính toán tất cả các con đường chạy trốn một cách thành thạo. Sau đó, ánh mắt hắn nhìn qua toàn bộ nam nữ bên trong quán một lượt. Chỉ cho đến khi xác định không có gì bất thường, hắn mới ngồi xuống đối diện với Blood Owl.

“Ngài Gillies, là ta.” Trong lúc hắn nói chuyện, ánh mắt vẫn không ngừng nhìn ngó xung quanh.

Blood Owl trả lời: “Ta đã gọi thức ăn cho ngươi. Nhưng vì ngươi đến muộn nên ta đã ăn hết phần của ngươi.”

“Ta chỉ đến muộn năm phút, ngươi đã ăn hết cả món tráng miệng. Đồ ăn ở đây được đem lên lần lượt mà...”

“Bớt nói nhảm đi, thứ ta cần đã làm xong chưa?”

“Nghe này anh bạn. Đêm qua sau khi người rời khỏi quán rượu, sự việc do người người làm đã náo động toàn thành phố. Nói không chừng cảnh sát dựa vào camera theo dõi đã điều tra ra ta từng nói chuyện với người. Giờ ta cũng bị dính vào phiền phức rồi...”

Blood Owl cắt ngang đối phương: “Ngài Tả Đạo, người muốn nâng giá sao?”

Đúng là Tả Đạo muốn nâng giá, ít nhất trước khi Blood Owl hỏi câu hỏi này thì hẳn muốn nâng giá. Nhưng bây giờ, khi ánh mắt của hắn tiếp xúc với ánh mắt đối phương, Tả Đạo bất chợt rung mình: “Không dám, không dám... Ta làm người môi giới không chỉ mới ngày một ngày hai, trước giờ luôn giữ uy tín...”

“Cách làm việc của người rất nổi tiếng nên không cần giải thích gì nhiều. Chỉ cần nói cho ta biết thứ đó khi nào đến nơi là được.”

Đôi mắt của Tả Đạo dưới cặp kính đen bèn xoay hai vòng rồi trả lời: “Bức họa của người đã tìm được người mua rồi. Đó là một nhà sưu tập tư nhân thuộc hoàng tộc và có chỗ dựa rất chắc chắn nên cái gì cũng dám mua. Trong vòng hai ngày, hắn sẽ trả tiền. Khi tiền của hắn được chuyển khoản cho người thì dựa theo bàn bạc lúc đầu, ta sẽ được hưởng 10% lợi nhuận, 90% còn lại dùng để mua dụng cụ cho người. Ta đã bàn bạc kỹ lưỡng với những ông chủ chợ đen. Ngay ngày hôm nay, những dụng cụ điều trị sẽ đến. Chất hóa học cũng dễ kiếm, chỉ có dụng cụ tra tấn thì hơi khó. Bọn họ phải đi các cửa hàng đồ chơi người lớn ở các thành phố khác... À, ý ta là đến các đại lý cung cấp mới mua được. Còn thiết bị nghiên cứu nếu cần ngay thì sẽ hơi mắc nhưng cũng không khó kiếm. Về số tiền còn lại, trước kia người đã nói muốn rửa thành tiền mặt. Bần đạo đã giúp người bàn bạc với các ông trùm ở quanh đây. Bọn họ nói người phải trích ra 15%

thì bọn họ mới chịu rửa giúp người, cũng không được mặc cả. Người thấy có được không? Nếu không được thì ta đưa thẳng tài khoản cho người.”

Blood Owl cũng không suy nghĩ nhiều. Hắn quét sạch chút thức ăn còn lại trên đĩa rồi đứng dậy nói: “Ba ngày sau gặp lại tại nơi này, thời gian như cuộc hẹn lần trước.” Nói xong, hắn ném hai tờ tiền lên bàn rồi bỏ đi một cách nghênh ngang.

Tả Đạo nhìn theo Blood Owl cho đến khi bóng dáng hắn khuất dần dần sau cửa kính. Lúc này, hắn nhìn đông nhìn tây một lượt rồi nhét hai tờ tiền kia vào ngực nhanh như chớp. Sau đó, hắn hắt lên: “Phục vụ, tính tiền!”

Vừa nói, hắn vừa lấy một tấm thẻ tín dụng nợ nần chồng chất ra khỏi ví da...

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4: Báo Thù

Tiếng ồn ào đã đánh thức Paperman. Hắn liếc nhìn đồng hồ thì thấy bây giờ đã là hoàng hôn.

Thường thì khi hắn ngủ gục trên bàn làm việc sẽ không ai gọi hắn dậy, trừ khi xảy ra tình huống như có một bưu kiện chứa bom được gửi tới sở cảnh sát.

“Được rồi. Mau ngồi xuống hết cho ta! Thành thật một chút, hừ! Đưa tên sùi bọt mép kia tới bệnh viện! Người là lính mới à? Đừng còng tay những tên sử dụng ma túy quá liều lại! Nếu nó chết trong hành lang thì biết làm sao!” Tiếng quát mắng của Deacon vang lên bên ngoài cửa.

Lại có hai đám lưu manh bị bắt vì đánh nhau bằng vũ khí. Những tên lưu manh đã sút đầu mề trán trên hành lang dù bị còng tay nhưng vẫn không chịu yên lặng mà đang đấu võ mồm với nhau.

Trị an của vùng này thật sự khiến các cảnh sát phải đau đầu, hầu như sở cảnh sát đều tấp nập đến lạ thường vào khoảng thời gian từ đêm tới sáng mỗi ngày.

Paperman thở dài một hơi. Hắn thầm nghĩ dù sao bây giờ mình cũng chẳng ngủ nổi nữa nên lắc đầu cho tỉnh táo, rồi mở chiếc máy tính đã bị khóa màn hình để tiếp tục công việc điều tra.

Trong mắt vẫn ngấn nước, còn miệng thì liên tục ngáp dài, hắn thật sự không có hứng thú với công việc trong văn phòng. Nếu bảo loại cảnh sát

như Paperman chạy mấy chục cây số để truy bắt tội phạm thì chắc chắn tinh thần của hắn sẽ phấn chấn, nhưng nếu bảo hắn phân tích và sàng lọc tin tức thì thật chẳng khác chịu cực hình.

“Chỉ tính riêng đường hàng không, một ngày đã có nhiều người thế này ra vào... Thành phố du lịch chết tiệt.” Paperman vừa xem những ghi chép xuất nhập cảnh được gửi tới từ sân bay vừa chửi chửi ầm lên.

Vì không thể dùng tên tuổi để điều tra nên nếu muốn tìm Blood Owl thì chỉ còn cách xem từng tấm ảnh CMND của các du khách đã xuất nhập cảnh (Cả thế giới không phân quốc gia mà chỉ phân thành vùng miền nên không còn khái niệm hộ chiếu). Thế là Paperman bắt đầu rà soát từ ghi chép của bảy ngày trước bằng cách quan sát gương mặt của mỗi người nhập cảnh một cách tỉ mỉ.

Nếu là HL, bọn họ hoàn toàn có thể điều động một lượng lớn nhân viên để làm việc này nhưng Paperman đã ăn canh bế môn bên phía ông bạn già Malone (từ chối không cho khách vào nhà gọi là cho khách ăn canh bế môn) nên hắn đành phải dùng cách duy nhất nằm trong phạm vi quyền hạn của một cảnh sát bình thường.

Paperman cũng không giao việc này giao những cảnh sát khác, bởi hắn không yên tâm. Có lẽ là do công việc truy bắt tên tội phạm này không thể xảy ra bất cứ sơ suất nào, hoặc chẳng hắn lo rằng nếu có người bỏ sót thì cơ hội tóm được Blood Owl sẽ mãi mãi tuột khỏi tầm tay.

Sau ba giờ làm việc liên tục, công tác điều tra của Paperman vẫn chưa có bất cứ tiến triển nào.

“Thưa sếp!” Cửa phòng bỗng nhiên bị mở, sau đó một viên cảnh sát không gõ cửa đã chạy vào với bước chân lảo đảo. Sau đó, hắn nói lớn :
“Steel ... Steel...”

“Đừng lấp bắp nữa, trông người luống cuống giống như dân thường ấy. Người là cảnh sát mà.” Paperman trả lời bằng giọng bình tĩnh.

Sự uy nghiêm và bình tĩnh của hắn khiến viên cảnh sát hơi bình tĩnh lại, ít nhất thì hắn nói chuyện đã lưu loát: “Thưa sếp! Steel Commandment! Ngài mau ra ngoài xem thử đi!”

Paperman đứng dậy, không nói gì thêm mà chỉ đi thẳng ra ngoài. Thật ra trong lòng hắn cảm thấy khá vui vẻ, bởi mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng cuối cùng hắn đã có lí do để ra ngoài hít thở không khí.

Bước ra khỏi sở cảnh sát, hắn thấy tất cả mọi người đều nhìn về bầu trời phía Bắc, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi và ngỡ ngàng.

Một thánh giá khổng lồ, sáng rực đang lơ lửng giữa bầu trời đêm. Đó không phải là khói lửa, cũng không phải là hình ảnh ba chiều, mà là hoa văn do một loại năng lượng nào đó tạo thành khi cháy lên.

“Đùa gì vậy?” Paperman nhìn thánh giá, khóe miệng hắn lại nhếch lên: “Nhân vật lớn như giám sát trưởng của Thánh Vực cũng đã đến, muốn gây chiến tranh sao?” Sau đó, trong áo khoác của hắn có nhiều tờ giấy trắng bay ra tầng tầng lớp lớp. Chúng tự động bay xuống dưới chân hắn rồi tạo thành một tấm thảm bay bằng giấy.

Paperman đứng lên tấm thảm bay và nhanh chóng bay về phía thánh giá đang lơ lửng ở phía xa.

...

HL, đơn vị thứ hai tại phương Bắc.

Trên màn hình lớn trong phòng làm việc của Jim Malone hiện lên hình ảnh thánh giá khổng lồ đang lơ lửng giữa trời. Còn hắn thì đang trợn mắt há

mồm, đến nỗi hăn không hề hay biết tàn thuốc của điếu xì gà trên tay đã rơi xuống đôi giày da bóng loáng của mình.

“Thượng tá, vừa rồi người nói đến đâu rồi?” Kê vừa hỏi là một người đàn ông mặc quân phục màu đen của HL, hăn đang ngồi đối diện với bàn làm việc của Malone. Tóc của người này màu vàng và được chải chuốt rất gọn gàng, khuôn mặt cũng có thể nói là anh tuấn. Đáng tiếc, một vết sẹo ngang đã chia toàn bộ khuôn mặt của hăn thành hai phần và góp phần khiến nó toát lên vẻ dữ tợn.

Malone xoay ghế rồi nhìn đối phương mà nói: “À! Đừng lo lắng, ngài Faeroe. Mọi việc vẫn nằm trong tầm kiểm soát. Ta sẽ cử người đến đó ngay đây.” Hăn vừa nói vừa định vươn tay cầm chiếc điện thoại trên bàn.

Faeroe ra hiệu cho hăn ngừng lại, sau đó mới mở miệng nói: “Không cần đâu. Để một mình ta đi là được rồi. Không phải ta không tin tưởng sức chiến đấu của đơn vị nhưng... ta muốn gặp người của Steel Commandment, nói không chừng lại có thể gặp được trong tình huống này.”

Malone vội vàng nói: “Ngài Faeroe, ngài mới đáp máy bay được vài giờ, hơn nữa, tướng quân cử ngài đến...”

“Thượng tá đừng nhiều lời. Mệnh lệnh của tướng quân không hề xung đột với trách nhiệm đối với HL.” Faeroe đứng dậy, nói tiếp: “Hung phạm với mức độ nguy hiểm cấp bốn cần phải bị giết. Những kẻ phản loạn dám điều võ giương oai ở thành phố cảng cần phải bị giết.”

Hăn quay người, có lẽ hăn muốn nhắc nhở đối phương bằng bốn chữ “Vương Quyền Vô Thượng” trên lưng áo của mình: “Luật pháp luôn đứng trên tất cả, bất cứ nhân tố nào bị phán quyết rằng có khả năng uy hiếp đến sự thống trị của đế quốc đều phải giết sạch, không cần bấm lên trên hay đặc xá.”

...

Phía bắc thành phố Venice.

Trên mặt biển cách đảo Murano không đầy hai cây số bỗng xuất hiện một tảng băng trôi với đường kính lên đến cả trăm mét. Màu sắc của khối băng cũng là một màu trắng vô cùng kỳ lạ. Còn trên mặt của khối băng lại có hơn mười người đang đứng.

Chân bọn họ đi ủng kim loại, mình mặc quần áo màu trắng và vạt áo kéo dài đến tận đầu gối, trên thắt lưng có khắc hình thánh giá, từ hai vai đến cổ áo được chế tạo bằng chất liệu cứng rắn, cổ áo cao đến tận xương gò má che hết nửa khuôn mặt. Trước ngực của chiếc áo dài màu trắng còn có một biểu tượng thánh giá màu đỏ rực rỡ. Đó chính là biểu tượng của Steel Commandment.

Người dẫn đầu hơn mười kỵ sĩ giáp nặng là giám sát trưởng Gavar Bottelinos. Người này cao đến hai mét, một cây thánh giá còn lớn hơn cả cột đèn đường đang đặt xéo trên lưng hắn.

Gavar Bottelinos mặc áo dài màu trắng được mạ kim loại nhiều nơi nhưng lại không có giáp trụ che phủ các bộ phận của cơ thể. Sau khi lấy một chiếc đồng hồ bỏ túi ra khỏi ngực và nhận ra kim đồng hồ đang rung lên một cách dữ dội, hắn liền cười gằn rồi nói: “Xem ra cao thủ ở đây cũng không ít.”

Một người đàn ông mặt đen có xương quai xanh dựng đứng ở bên cạnh Bottelinos nói: “Thưa sếp, trước đây mục sư trưởng đã cảm ứng được hung thủ giết chết hơn trăm huynh đệ của chúng ta chỉ có một người. Nhưng theo tình hiện nay, nếu dẫn dụ một mình hắn xuất hiện thì không sao. Nhưng nếu lỡ như hắn không đến, ngược lại còn thu hút sự chú ý của quân chủ lực HL thì...”

Bottelinos nói: “Quận Quan là gốc rễ của chúng ta. Tuy Venice chỉ là một nơi nhỏ bé nhưng hơn trăm huynh đệ đã bị giết tại đây trong thời gian chưa tới nửa ngày, đã vậy lại còn do một người ra tay. Ta không cần biết hắn là ai, thuộc thế lực nào. Tóm lại, chúng ta không để cho hắn nhìn thấy ánh bình minh ngày mai.”

...

Trong thành phố ngầm dưới lòng Venice.

Ban ngày, sau khi Blood Owl gặp Tả Đạo, hắn đã đi đến một cửa hàng và mua một lượng lớn chất bảo quản và những nguyên liệu khác để điều chế một loại chất hóa học có thể át đi mùi xác chết. Tiếp theo, hắn còn dành một ít thời gian để đến cửa hàng kim khí để mua vài thứ nhằm cải tạo lại hệ thống thông gió của hai căn phòng rồi gom tất cả xác chết và tay chân đứt gãy vào đó.

Bận rộn suốt cả ngày, rốt cuộc cũng có thể xem như đã dọn dẹp xong. Về phần vết máu và các chất lỏng không biết tên thì được Blood Owl dùng để trét lên tường như sơn. Dù sao hắn cũng không quan tâm đến mùi ấy nên chẳng có lý do gì phải xử lý.

Dụng cụ thí nghiệm và thiết bị máy tính thì cần phải chờ tin tức của Tả Đạo, còn các dụng cụ gia đình thông thường như giường và tủ lạnh thì hắn không có thời gian để đi mua. Vì vậy, hắn quyết định sẽ đi tìm một khách sạn trên mặt đất để ở tạm một đêm.

Blood Owl tìm đại một lối đi lên. Sau khi rà soát toàn bộ lối ngầm một lượt, hắn đã hiểu rõ các vị trí của thành phố Venice trên mặt đất nên hắn biết mình sẽ xuất hiện ở nơi nào trong thành phố.

Nhưng sau khi lên mặt đất, hắn còn chưa kịp nhìn biến tên đường ở bên cạnh thì đã nhìn thấy một cảnh còn thú vị hơn.

Chỉ thấy Blood Owl vừa nhìn bầu trời phương Bắc, vừa bật cười như điên ở giữa phố xá. Bấy giờ, một thánh giá màu trắng xuất hiện trong mắt hắn.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5: Ba Chỉ Thị

Khi Paperman bay qua bến cảng, hắn bỗng phát hiện một bóng người giữa màn đêm và đang tiến lại gần mình.

Người này liên tục nhảy qua đỉnh các tòa nhà từ phía Nam, thế mới thấy thân thủ của hắn ta thật không tầm thường. Nhưng trong phút chốc, khó có thể xác định được lai lịch và mặt mũi người đến. Cũng chính vì vậy, Paperman đành phải ngừng bước để đề phòng gặp phải tình huống trước sau đều có địch xuất hiện.

Lúc này vẫn đang là ban đêm, phía trên mặt biển chỉ có ánh sáng do thánh giá rực rỡ rơi xuống. Người vừa đến mặc áo đen và hành động rất nhanh. Khi hắn còn cách mình chừng trăm mét, Paperman vẫn không thể xác định được hắn là địch hay bạn.

Người đó chợt ngừng lại ở trên cao rồi nhìn về phía Paperman, đến tám mươi phần trăm là đang suy đoán thân phận của Paperman.

Hai người đều là cao thủ cấp Cường nên suy nghĩ trong lòng đều như nhau, với lại khoảng cách giờ đây đã xấp xỉ phạm vi an toàn của bản thân, vừa có thể chiến vừa có thể lùi. Nếu như tiến lên thêm thì khi ra tay chắc chắn sẽ là một mất một còn.

Tất nhiên, hai người đều giả thiết rằng cấp bậc năng lực của đối phương nhỏ hơn hoặc bằng mình. Còn nếu người đối diện là cao thủ cấp “Hung” thì khoảng cách cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa.

Paperman mở miệng trước: “Nghe này anh bạn, ta là cảnh sát. Nếu người là đồng bọn của đám người trên biển thì ta rất xin lỗi vì ta không thể để người đi qua được.”

Faeroe nghe xong bèn thở phào một hơi, trong lòng thầm nhủ: Thì ra chỉ là một tên cảnh sát. Năng lực bay của hắn cũng hiếm thấy, nhưng ở một nơi nhỏ bé như Venice này... nhiều nhất hắn chỉ là một nhân vật cấp Bính mà thôi.

Nghĩ đến đây, hắn bèn bật cười và trả lời: “Ồ, thì ra là người phe mình. Ngại quá, vì người không mặc đồng phục nên ta không nhận ra.” Giọng điệu của hắn ẩn chứa chút kiêu ngạo và xem thường.

Hai người cùng di chuyển khiến khoảng cách hơi rút ngắn lại, chỉ là cả hai vẫn chưa buông lỏng hoàn toàn vì ai biết được đối phương có lừa gạt mình hay không.

Đến khi Paperman nhìn rõ đồng phục màu đen trên người của Faeroe, hắn mới có thể xác định đó là quân phục của HL và bỏ qua sự đề phòng: “Người là người của Jim à? Trước đây ta chưa từng gặp người.”

“Jim? Người muốn nói đến thượng tá Malone sao?” Faeroe bỗng đánh giá người đàn ông trước mặt với vẻ nghi ngờ: “Xem ra người hiểu rất rõ HL ở vùng này.”

“Cũng biết chút đỉnh thôi.” Paperman nói: “Nói như vậy thì người không phải là thành viên của HL vùng này?”

Faeroe không muốn lãng phí thời gian với một tên cảnh sát còn con nên chuyển chủ đề: “Được rồi. Với quân hàm của ta thì không có nghĩa vụ phải tiết lộ bất cứ thông tin gì về nội bộ của HL cho người. Ta thấy dường như người là người có siêu năng lực nên chỉ bằng cứ ở lại nơi này ngăn chặn những tên tâm thần hoặc ma men đến gần, tránh lát nữa chiến đấu lại

lỡ tay làm bị thương người khác. Đồng thời cũng vì an toàn của bản thân người.”

Hắn nói xong bèn quay người bay về phía mặt biển với tốc độ nhanh như gió giạt. Mấy giây sau, hắn đã đập lên mặt nước và chạy đi rất xa.

Tuy Paperman hơi bức vì thái độ Faeroe nhưng nhìn phong thái của đối phương thì chắc hẳn cũng phải là cao thủ trong HL. Chỉ nhìn bước chân như chuồn chuồn đá nước, hắn đã biết mình không thể thực hiện được.

“Thôi được. Trước tiên ta cứ đứng nhìn từ xa, hy vọng sẽ không cần đến mình ra tay.” Paperman thấy có người bằng lòng xung phong đánh trận đầu nên cũng thành toàn cho hắn, còn mình làm quân chi viện là được. Mấy năm trước, hắn từng đọc một vài tài liệu báo cáo về sức chiến đấu của giám sát trưởng Thánh Vực nên hôm nay hắn muốn chứng kiến tận mắt, xem thử người đó có phải có ba đầu sáu tay hay không.

Thế là hắn ngồi trên thảm giấy và đuổi theo hướng Faeroe vừa chạy đi với tốc độ không nhanh không chậm.

Nhắc đến ba đầu sáu tay thì lúc này đúng là có một tên ác ôn ba đầu sáu tay đang chạy đến. Tất nhiên, ba đầu sáu tay chỉ là ẩn dụ bởi nếu áp dụng cho Blood Owl thì đúng là hơi thiệt thòi cho hắn. Hắn đâu chỉ ba đầu sáu tay. Nếu ở trong thời đại thông tin chậm như rùa bò thì loại người như hắn chắc phải được đồn thổi thành: tám cánh tay, có sừng, ăn thịt người, vân vân.

“Lão già, người không có tay sao?” Blood Owl ngồi trên một chiếc thuyền đáy bằng và đang nhìn gã lái thuyền bằng ánh mắt nôn nóng.

Tóc của người lái thuyền đã hoa râu. Hắn mang chùm râu giả đến mức không thể giả thêm được nữa. Giọng nói của hắn đậm chất sông nước Italy: “Ha ha ha, chàng trai trẻ. Thuyền của ta là thuyền tham quan nên tốc độ không thể so với đám đồ chơi chạy bằng động cơ được.”

“Đám hải tặc cụt chân chèo thuyền bằng chân còn nhanh hơn người.”

“No, no, no... chàng trai trẻ. Phải biết rằng trên sông nước trong thành phố phải chèo chậm mới có thể thưởng thức phong cảnh.” Lái thuyền chỉ lên trời: “Người hãy thưởng thức ánh trăng của Địa Trung Hải đi.”

Blood Owl lăm bắm một mình với giọng thật nhỏ: “Tại sao ta vẫn chưa giết hẳn? Khi nhìn thấy gương mặt của hắn vào mười phút trước, ta đã muốn giết hắn kia mà.”

Hắn hít sâu một hơi rồi nhìn lái thuyền: “Lão già. À không. Chú em, ta nhắc lại câu nói mà ta đã nói với người vào mười phút trước thêm lần nữa. Chính là câu nói lúc ta đưa tiền cho người, chắc hẳn người vẫn còn nhớ chứ.” Rồi bỗng hét lớn: “Con mẹ nó! Tốc độ nhanh nhất! Đưa ta đến nơi có ánh sáng màu trắng kia!”

“Ồ! Chàng trai trẻ, ta không trẻ như người nói đâu...” Không biết tại sao giọng của lái thuyền lại biến thành giọng của người Uighur.

Blood Owl nói: “Nếu không phải ta đã đi cả ngày nên muốn nghỉ ngơi một chút...” Hắn siết chặt năm đấm, sau đó lại nhả nhin bỏ tay xuống: “Nghe này anh bạn, ta biết người sợ đến đó sẽ gặp nguy hiểm cho nên mới rề rà nhằm khiến ta mất hết kiên nhẫn rồi lên bờ để kiếm được một món hời. Nhưng để ta phân tích tình huống cho người.”

Nói đến đây, hắn ngừng lại một lúc rồi dùng tay bẻ gãy một khúc gỗ trên thuyền. Sau đó, lái thuyền còn chưa kịp hét lên thì hắn đã gồng tay trái rồi ném khúc gỗ đi. Khúc gỗ giống như tên lửa bắn vỡ một cây cầu nhỏ cách đó hơn mười mét ở bên bờ sông.

Tay lái thuyền lập tức trợn mắt há mồm tại mạn thuyền, cái cằm dường như đã rớt ra ngoài. Lúc này, Blood Owl lại nói tiếp: “Nếu mười phút sau ta vẫn chưa đến bến tàu thì người sẽ biến thành mái chèo. Còn nếu người định nhảy khỏi thuyền thì... Tin ta đi, người sẽ biến thành mái chèo

ngay lập tức. Người cũng không được hét lên hoặc tiếp tục nói nửa câu bằng bộ râu giả và khẩu âm các vùng chuyên dùng để lừa du khách tham quan, mau chèo đi! Còn mái chèo mà ta muốn nói đến là một vật cứng ngắc, không thể hít thở, không có bất cứ đặc điểm nào của sinh vật. Ta chỉ đứng ở đuôi thuyền, cầm lấy phần giữa của nó rồi quay với tốc độ cao bằng lực tay gần ba trăm kilogam của ta thì thế nào cũng nhanh hơn những món đồ chơi gắn động cơ kia.” Câu nói cuối cùng của hắn đã chuyển thành tiếng gào lớn.

Trong lòng tay lái thuyền thầm thét lên: Đó là chân vịt chứ! Tên này không phải là người! Có thể chết đó... tiêu rồi... quanh năm trôi nổi trên sông, ta nào phải kẻ nhát gan. Lừa khách tham quan biết bao năm nay, bây giờ xem như xong rồi.

Tuy hắn sợ nhưng tay lại tăng thêm sức. Tốc độ chèo thuyền có thể sánh ngang với tay chèo trong đội thuyền rồng. Vì vậy mới có câu, con người toàn bị ép buộc mà thành, lúc đao kề lên cổ thì mấy ai có thể kêu cha gọi mẹ, đây gọi là ý chí cầu sinh.

...

Khi Blood Owl và tay lái thuyền đang ngắm cảnh trên sông thì ở trên biển, Faeroe đã đụng độ với hơn mười người của Steel Commandment.

Faeroe bay thẳng một đường từ phía Nam, sau chốc lát hắn đã xuất hiện trên một tảng băng trôi. Nhưng đối phương không hề tấn công hắn ngay mà chỉ tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, dường như một vị khách không mời vẫn chưa đủ khiến bọn họ ra tay.

Ánh mắt của Faeroe lướt qua khuôn mặt của từng kỵ sĩ, trong đó có cả người đàn ông mặt đen, cuối cùng mới ngừng trên mặt của Bottelinos: “Trước đây chỉ nhìn thấy mặt trên lệnh truy nã, hôm nay rốt cuộc đã được gặp.”

Bottelinos nhìn đối phương bằng ánh mắt xem thường. Hiển nhiên rằng bộ quân phục đã chứng minh thân phận của người đến, chỉ thấy hần hờ lạnh một tiếng: “Quả nhiên người đầu tiên đến nơi là chó săn của HL, vậy... người giết các giáo sĩ vào hai mươi tiếng trước là người sao?”

“Phản tặc, giọng điệu của người lớn thật.” Faeroe không hề phủ nhận sự việc liên quan đến giáo sĩ, tất nhiên hần cũng không thừa nhận vì hần không biết đối phương muốn ám chỉ điều gì nên tạm thời im lặng có lẽ sẽ đối được nhiều tin tình báo hơn.

Có lẽ vì vậy mà hần trả lời: “Nhớ cho kỹ, Bottelinos. Người sắp chết trong tay của Grid Faeroe.”

Bottlelinos nói: “Ồ? Ra là Faeroe, thành viên của ‘Viên Tước Mãng Long’. Được lắm, nhìn thấy thánh giá của ta vẫn dám một mình đến đây, quả nhiên không phải hạng tầm thường. Dù đêm nay tên sát thủ kia không đến nhưng nếu trừ khử được người thì cũng xem như không phí công đi một chuyến.”

Faeroe rất kiêu ngạo nên sẽ không chịu thua: “Hừ... Phản tặc không biết sống chết...”

Sát ý của hai người đã dâng lên thật cao, cuộc chiến sống còn sắp bùng nổ trong nháy mắt.

Bấy giờ, người đàn ông mặt đen lại đến gần và nói thầm vào tai Bottelinos: “Thưa sếp, mục sư trưởng đã cảnh cáo rằng phải chờ hung thủ xuất hiện mới có thể dùng Thánh Giá.”

Bottlelinos trả lời với vẻ lạnh lùng: “Ta biết tự cân nhắc.”

Thực ra trong lòng giám sát trưởng như hần đã bất mãn đối với mục sư trưởng từ trước. Không chỉ vì đối phương chưa từng tham gia chiến đấu đã đạt được địa vị cao quý chỉ thua đại đoàn trưởng, điều khiến hần càng

bực tức hơn chính là việc phải làm theo những lời tiên đoán rất chính xác. Nếu hãn không chịu tiếp thu và gặp phải nguy hiểm, kết cục chắc chắn là phải chết không có chỗ chôn.

Lần này, khi Bottlelinos dẫn theo mười kỵ sĩ thiện chiến rời khỏi Thánh Vực, mục sư trưởng dặn dò hãn ba điều: Thứ nhất, khi hung thủ xuất hiện trước mắt người, người tự nhiên sẽ biết được đó chính là hung thủ. Thứ hai, sau khi hung thủ xuất hiện mới có thể sử dụng thánh giá. Thứ ba, cho dù kết quả ra sao, sau khi sự việc kết thúc phải lập tức rút lui, trong vòng hai tháng không thể bước chân đến Venice lần nữa.

Ba điều này khiến Bottlelinos, vốn cũng rất tự cao, cảm thấy vô cùng kỳ lạ. Chẳng lẽ cần phải dùng thánh giá mới có thể tiêu diệt được cường giả đã giết chết hơn trăm giáo sĩ sao?

“Thưa sếp, lại có người đến.” Một kỵ sĩ đứng trước bẩm báo.

Chỉ thấy một chiếc thảm bay bằng giấy màu trắng đang bồng bềnh trôi đến. Người ngồi trên thảm bay không phải là người Ấn Độ mà là một người đàn ông châu Âu mặc áo khoác và đội mũ lưỡi trai. Paperman đứng là thiếu chút phong cách của cao thủ nên cho dù là người cùng phe hay kẻ địch đều xem thường và không xem hãn là nhân vật lợi hại.

Bottlelinos nói: “Các người trừ khử hãn, sau đó lên bờ và dừng để cho những tên lâu la đến đây.” Hãn tiếp tục nhìn chăm chăm vào Faeroe rồi nói: “Còn ta thì sẽ lột da của con mãng xà này.”

Paperman cũng không rảnh để phản bác cách gọi lâu la, bởi mười kỵ sĩ đã nhào tới mà không hề nói một lời.

Mặc dù đồ đạc trên người cồng kềnh nhưng những kỵ sĩ này vẫn có thể nhảy lên cao một cách thoải mái. Đám kỵ sĩ liên tục rút vũ khí sáng loáng ra khỏi hông, kẻ thì cầm kiếm, kẻ cầm giáo ngắn. Mười người tạo

thành một hình bán nguyệt giữa không trung và bao vây Paperman, sau đó lần lượt đâm tới.

Tình thế trước mắt đã không thể né tránh được nữa.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6: Bao Vây

Faeroe đứng đối mặt với Bottlelinos nhưng không dám làm bừa. Khóe mắt hần thì liếc nhìn Paperman, trong lòng thầm nói: Bảo người thủ ở bờ biển nhưng người lại đi theo. Bây giờ nếu ta mạo hiểm cứu người thì khó tránh lộ ra sơ hở. Thật là phiền phức...

Trong vài giây ngắn ngủi, trong lòng Faeroe đã tính toán một lượt. Cuối cùng, Faeroe quyết định bỏ rơi Paperman bởi hần cảm thấy tên cảnh sát này cùng lắm chỉ là một người có siêu năng lực cấp Bính, nếu có cứu hần thì cũng chẳng giúp được gì nhiều mà ngược lại còn vướng tay vướng chân. Chẳng may mình sơ suất mà lâm vào thế bị động thì hai người chỉ còn một con đường chết.

Nhưng trong khoảnh khắc này lại xảy ra thay đổi nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người. Giấy trắng trùng trùng điệp điệp bỗng bay ra khỏi áo khoác của Paperman rồi che phủ lấy hần, giống như một cái trứng đà điều khổng lồ.

Vũ khí của các kỵ sĩ vừa tấn công lên "vỏ trứng" liền vang lên tiếng kim loại va chạm vào nhau. Bức tường do giấy kết thành không ngờ còn cứng rắn hơn cả kim loại vì cho dù chém hay đâm cũng không thể để lại chút vết xước. Ngược lại, cánh tay cầm vũ khí của các kỵ sĩ bị chấn đến tê rần. Vài giây sau, bọn họ từ lưng chừng trên không lần lượt đáp xuống mặt bằng, sau đó không còn ai định nhảy lên nữa.

Chỉ dùng một lớp giấy gần như trong suốt nhưng không ngờ có thể đỡ được đòn tấn công của mười kỵ sĩ thiện chiến. Khoảnh khắc này, mọi người có mặt tại đây đều thay đổi cách nhìn về tên "lâu la" kia.

Người đàn ông mặt đen đến gần Bottlelinos để xin chỉ thị: “Thưa sếp, người này là cao thủ. Thuộc hạ có thể thu cờ để đánh với hãn một trận không?”

Bottlelinos hừ lạnh một tiếng rồi trả lời: “Tùy người. Nếu hung thủ vẫn còn ở Venice thì chắc hãn hãn đã nhìn thấy thánh giá. Nếu hãn không còn ở đây thì trưng thánh giá ra cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.”

Người đàn ông mặt đen nghe xong liền vẫy tay phải, thánh giá màu trắng giữa trời bỗng nhiên biến mất. Lúc này, trên tay hãn liền xuất hiện một cột cờ cao khoảng ba mét, trên nền trắng của lá cờ có một thánh giá màu đỏ. Hãn lặng lẽ cầm cột cờ đó làm vũ khí rồi nhảy lên không.

Faeroe nói với Paperman: "Này cảnh sát! Muốn sống thì mau dùng năng lực của người trở về bờ sông. Tên này là tội phạm truy nã có độ nguy hiểm cấp hai đấy!"

“Người tự lo cho mình trước đi.” Tiếng nói vừa vang lên thì thân hình cao lớn của Bottlelinos đã lao đến trước mặt Faeroe. Nhân lúc đối phương đang nói chuyện, hãn tấn công một cách bất ngờ.

Khó tưởng tượng nổi một người cao lớn còn vác theo một cây thánh giá khổng lồ lại có tốc độ đáng sợ đến thế!

Chỉ là Faeroe vẫn kịp phản ứng bằng cách di chuyển sang bên cạnh một chút, tuy khoảng cách không lớn nhưng lại vừa đủ để bốn chi của đối phương không thể chạm vào hãn.

Còn ở trên không, tường giấy xung quanh Paperman đã tan biến. Tầm thăm bay dưới chân cũng đã không còn, thay vào đó là một đôi cánh bằng

giấy trắng khổng lồ. Hai vai và ngực của hắn không những xuất hiện vòng bảo hộ do giấy tạo thành mà còn nối liền với đôi cánh.

Nếu nói hình tượng bây giờ của Paperman giống thiên sứ thì thật có phần gượng gạo, nhưng nếu nói là người chim thì cũng chẳng sai.

Tóm lại, lúc này Paperman hành động trên bầu trời càng tự do thoải mái hơn. Hắn dứt khoát bay lên cao một tí để tránh khỏi phạm vi mà đối phương có thể nhảy lên, sau đó hắn mới trả lời một cách ung dung: “Ta biết, ta từng nhìn thấy lệnh truy nã của hắn trong hồ sơ của HL. Quan cầm cờ Suez Cedric, người có siêu năng lực cấp Bính, có thể thay đổi nhiệt độ của những vật mình chạm vào.”

Cú vung tay này của Suez Cedric tạo ra một thanh đao ánh sáng khổng lồ. Hắn rất tin tưởng mình có thể phá vỡ phòng ngự của Paperman, nhưng lúc này khoảng cách lại quá xa nên đòn tấn công đã trượt mất. Thế là hắn điều chỉnh thân hình đang ở trên không nhằm mượn lực rơi xuống để chuyển sang tấn công vào lưng của Faeroe. Mười kỵ sĩ cũng lặng lẽ tản ra rồi âm thầm tạo thành vòng vây siết chặt lấy Faeroe.

Đường kính của khối băng không quá trăm mét nên không gian né tránh của Faeroe không lớn. Lúc này, Suez Cedric đánh lén sau lưng từ trên không, còn bên cạnh đã bị Botttelinos chặn, bên ngoài lại bị mười kỵ sĩ lại vây kín, xem ra hắn đã không còn chỗ trốn.

Nhưng vẻ mặt của Faeroe vẫn vô cùng ung dung. Bấy giờ, hắn nhanh chóng lùi nhanh về phía sau rồi chạy trên mặt biển lạnh lẽo như đi trên đất băng, nhờ đó đã hóa giải nguy cơ một cách nhẹ nhàng.

Đến lúc này Paperman mới hiểu. Thì ra bước chân như chuồn chuồn đá nước của thằng này không phải chỉ dựa vào tốc độ mà bản thân hắn có một loại năng lực nào đó giúp hắn bước đi trên mặt nước.

Sau khi đánh hụt, Suez Cedric nhanh chóng phân tích tình thế tiếp theo. Không lâu sau, hắn đã đoán được suy nghĩ của Faeroe, thế là hắn quay đầu lại rồi nói với Bottlelinos: “Thưa sếp, xem ra năng lực của hai người này đều không thuộc hệ tấn công. Bọn chúng muốn kéo dài thời gian để quân đội chi viện của HL bao vây nơi này.”

Trên mặt của Bottlelinos vẫn lộ ra vẻ xem thường: “Cho dù ta đã chọn mặt bằng nhỏ hẹp làm chiến trường nhưng lại đụng phải hai tên có thể bước đi chân không chạm đất. Hừ, thật chẳng ngờ HL đã sa sút đến mức phải cử loại thông minh vật chỉ biết giở trò để đến kiếm chuyện.”

Tất nhiên, Faeroe biết đây chỉ là phép khích tướng đơn giản mà thôi. Trong tình huống liều mạng với người có siêu năng lực theo hướng tấn công trong không gian có hạn thì cho dù có thắng cũng chỉ là thắng thảm. Huống chi, đối phương còn có ưu thế về số lượng. Nếu cứ gắng gượng xông lên thì chẳng khác gì tự sát.

“Ha ha ha ha...” Faeroe bỗng bật cười, hắn trả lời: “Trước khi gặp các người, ta vốn nắm chắc có thể bắt sống toàn bộ các người. Nhưng... nếu không xét về năng lực, vừa rồi chỉ nhìn các người ra tay, ta đã biết rằng tiêu diệt toàn bộ các người là một việc rất khó khăn. Chỉ là ta chắc rằng mình có thể thoát đi một cách an toàn.” Hắn bỗng ngừng cười: “Nhưng lúc này, một kẻ gọi là Gavar Bottlelinos lại dùng phương pháp khiêu khích để gây chiến. Ngược lại, điều này khiến ta yên tâm không ít. Xem ra các người không có quân chi viện, cũng chưa sắp xếp chặt chẽ mà chỉ muốn dùng lá cờ thánh giá để dẫn dụ "người nào đó" đến, kẻ đó cũng chính là người đã giết chết các giáo sĩ của phe người. Sau khi dẫn dụ mục tiêu xuất hiện và đạt được mục đích báo thù, các người sẽ nhanh chóng rút lui. Đây là những điều các người muốn làm.”

Dựa vào vẻ mặt của đối phương, Faeroe biết những điều mình suy đoán là đúng. Thế là giọng điệu của hắn càng trở nên đắc ý hơn: “Nhưng các người không ngờ lại gặp phải Grid Faeroe ở nơi nhỏ bé như Venice.

Đồng thời, cũng không ngờ đến mục tiêu của người vẫn chậm chạp chưa chịu đến và viên cảnh sát đang lơ lửng trên trời. Trong chốc lát, các người không thể xử lý ổn thỏa được, vì vậy bây giờ các người đã lâm vào thế cưỡi hổ khó xuống. Nếu bỏ đi với hai bàn tay trắng thì rất mất mặt. Còn liệu một ván thì các người chưa chắc có thể giết được hai người chúng ta. Mà nếu dây dưa mãi thì sớm muộn gì cũng bị HL bao vây.” Hãn thò tay ra chỉ về phía Bottlelinos: “Vì vậy, bây giờ người có nói gì cũng vô dụng thôi. Ta sẽ không để các người chạy thoát, cũng sẽ không ngu xuẩn đến mức liều mạng với các người. Người cứ đợi quân đội của đơn vị thứ hai đến, sau đó suy nghĩ xem nên đầu hàng hay đợi xử tử tại chỗ.”

Huyệt thái dương của Bottlelinos bỗng nảy lên thành thành. Cơ bắp toàn thân căng phồng tới mức sắp phá rách quần áo. Hãn thò tay nắm lấy thánh giá khổng lồ ở đằng sau với vẻ giận dữ: “Tên hèn nhát! Người thật sự cho rằng ta không thể giết người được sao...”

Suez Cedric ngập ngừng muốn nói gì đó. Hãn định ngăn cản hành động của giám sát trưởng nhưng hãn bỗng suy nghĩ: Faeroe đã phát hiện được mục tiêu của phe mình, với lại mình cũng không có viện quân, mà hung thủ lại chậm chạp chưa xuất hiện nên bây giờ tốc chiến tốc thắng mới là thượng sách.

Thế là hãn cũng không nói nữa mà chuẩn bị chi viện cho Bottlelinos.

Paperman đang lắng nghe cuộc trò chuyện của bọn họ, sau đó lại thấy bên dưới bắt đầu có hành động nên cảm thấy mọi chuyện sắp hỏng bét. Thế là hãn giảm độ cao xuống còn cách mặt nước một mét rồi nói với Faeroe: “Phải cẩn thận, ta đến giúp người.”

Faeroe cảm thấy rất buồn cười. Chẳng lẽ một trong những cao thủ có thể đếm trên đầu ngón tay của HL tại châu Âu mà lại cần một cảnh sát bình thường giúp đỡ sao?

Nhưng hắn cũng biết trong tình huống hiện giờ không thể nhiều lời nên nói: “Tùy người, nếu người bị giết thì ta cũng không có cách nào khác.”

Cùng lúc đó, trên bầu trời đằng xa đã có thể thấy vài đốm sáng lơ lửng đang từ từ đến gần. Đó là trực thăng chiến đấu của HL, còn trên mặt biển cũng xuất hiện một vài cái đốm sáng đang nhấp nháy, chắc hẳn là tàu con thoi thiết giáp. Còn phía đất liền, trên bên cảng sớm đã dày đặc xe cảnh sát. Quân đội của HL còn xuất hiện sớm hơn cả cảnh sát. Bọn chúng đến nơi sau khi Faeroe và Paperman rời khỏi bến tàu được một phút.

Bottlelinos biết sự việc không thể chậm trễ thêm. Nếu nhanh chóng giết chết Faeroe rồi trở về đảo Murano bằng tàu ngầm thì cũng còn kịp. Nếu không, có thể đánh vào thành phố Venice sau đó cùng thủ hạ chia nhau ra chạy vào thành phố ngầm, tránh khỏi một trận này rồi sau đó trà trộn ra khỏi thành phố.

Bottlelinos nghĩ đến đây liền hạ quyết tâm nên không còn kiêng dè gì nữa. Chỉ thấy hắn bỗng vung thánh giá lên rồi chém xuống, một dải trắng chợt xuất hiện rồi ập vào bờ xóa với khí thế như muốn xé rách trời và biển.

Trong nháy mắt, bến tàu như phải chịu một trận sóng thần cỡ nhỏ với tốc độ gấp ba lần bình thường. Những cảnh sát và nhân viên HL đứng trên bờ chỉ cảm thấy gió mạnh ùa vào mặt, sau đó bọn họ vừa hét lên đã uống phải hai ngụm nước biển, tiếp đến lại phát hiện hai chân mình đã rời khỏi mặt đất rồi bay lên trời cùng với xe hơi, gỗ vụn, bùn đất, sau đó đập mạnh xuống đất.

Vài giây sau, cảnh tượng trong phạm vi trăm mét xung quanh bến tàu giống như vừa bị nước bắn tạt lên. Người và vật sứt mẻ nằm la liệt khắp đường phố, tạo nên một khung cảnh bừa bãi.

Tất cả mọi chuyện xảy ra quá nhanh. Khi những người sống sót tỉnh táo lại thì chợt nghe thấy tiếng ầm ầm như hàng ngàn con ngựa đang phi. Không biết là do tốc độ âm thanh chậm hơn hay là bọn họ đã bị sóng đánh đến nỗi điếc tạm thời.

Trên mặt biển, Faeroe trợn trừng đôi mắt, cơ bắp toàn thân đều căng cứng. Năm tay đang siết chặt của hắn cũng không tự chủ mà run rẩy. Trong vài giây ngắn ngủi vừa rồi, dù hắn thấy rõ mọi chuyện xảy ra nhưng vẫn không đủ năng lực và không gian để trốn tránh. Thế mà lúc này, hắn vẫn không bị tổn thương chút nào vì người đàn ông bên cạnh hắn đã dùng đôi cánh giấy để chặn đứng nước biển ập đến.

Một cánh của Paperman bao lấy thân thể mình còn một cánh ngăn trước mặt Faeroe. Trước cơn sóng dữ do thánh giá tạo nên, hắn vẫn không chút sụt mẻ và đứng vững như Thái sơn.

"Rốt cuộc thì người là ai..." Ánh mắt Faeroe nhìn Paperman giống như nhìn một quái vật. Cho dù Bottlelinos là tội phạm nguy hiểm cấp ba nhưng nếu không cầm thánh giá thì Faeroe cũng không để vào mắt. Vậy mà viên cảnh sát này lại dùng năng lực của thân thể để chống lại đòn tấn công của thánh giá? Chẳng lẽ... hắn cũng là cường giả cấp Cường?! Hơn nữa hắn vẫn là cảnh sát mà không gia nhập HL?

Bottlelinos cảm thấy lưng mình đang chảy đầy đổ mồ hôi lạnh. Biểu hiện của Paperman hiển nhiên đã khiến hắn sợ hãi. Lúc này, giám ngục trưởng của chúng ta đã không còn lòng dạ để chiến đấu. Hung thủ mà hắn muốn tìm vẫn chưa xuất hiện nhưng lại lộ ra Faeroe, một thành viên trong Viên Tước Mãng Long, sau đó không biết từ đâu lại chui ra một cảnh sát thần bí mà thực lực của hắn dường như cũng không kém Faeroe. Nếu cùng lúc đối mặt với hai cường giả cấp Cường, vậy thì đừng nói đến nhanh chóng giết chết bọn chúng, chỉ riêng ai thắng ai thua đã là một ẩn số.

Suez Cedric mở miệng rất đúng lúc: “Thưa sếp, ta thấy sự việc hôm nay không tầm thường, không nên ở lại đây lâu, hay là...”

Bottlelinos đang chờ đợi cơ hội xuống thang như vậy, thế là hắn vội nói: “Hừ... quan cầm cờ đã nói vậy thì món nợ này cứ để đấy, sau này...”

“Muốn chạy à?” Một giọng nói trầm thấp bỗng vang lên phía dưới chân hắn. Sau đó, chỉ thấy một cánh tay với cơ bắp săn chắc bỗng thò lên từ dưới mặt nước rồi bám vào mép tảng băng trôi.

Bấy giờ, một người đàn ông cao lớn bỗng nổi lên khỏi mặt nước.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7: Khiếp Sợ

Sự chú ý của mỗi người có mặt tại đây đều bị hấp dẫn về phía vị khách không mời vừa gia nhập chiến trường. Paperman nhận ra người này chính là hung thủ của vụ án tại quán rượu Bronze Parrot, còn Faeroe cũng đã xem qua cuộn băng camera nên hẳn cũng có thể xác định được người này chính là hung thủ gây ra vụ thảm án tại giáo đường San Marco mười năm về trước. Biệt danh của người này trong danh sách truy nã của HL là “Blood Owl” và là hung phạm có mức độ nguy hiểm cấp bốn.

Còn vẻ mặt của Bottlelinos sau khi nhìn thấy Blood Owl chỉ có thể dùng từ kinh hoàng để hình dung, lời dặn dò của mục sư trưởng cũng lóe lên trong đầu hẳn ngay lúc này.

...

"Khi kẻ giết người xuất hiện trước mặt người, người tự nhiên sẽ biết đó chính là hắn."

...

"Là người..." Trong số các kỵ sĩ, có vài người khi nhìn thấy Blood Owl bỗng sợ hãi đến mức mặt mày trắng bệch và trở ra như con gà gồ. Quan cầm cờ Suez Cedric trước giờ luôn bình tĩnh cũng sợ hãi đến tột đỉnh.

Tất cả các thành viên cao cấp của Steel Commandment đều có thể nhận ra gương mặt của Blood Owl, vì hình ảnh của hắn được vẽ trên quyển “Giới Luật Pháp Điện” có lịch sử từ hơn một trăm năm trước, đây cũng

chính là luật lệ cao nhất mà Steel Commandment phải tuân thủ. Lại nói trang cuối cùng của quyển sách này có vẽ một ma đầu. Khi ấy, mục sư trưởng từng tiên đoán đó chính là một ác ma có thể sẽ hủy diệt tín ngưỡng của bọn họ trong tương lai.

Bản thân Blood Owl lại không biết chuyện tầm phào của đám kỵ sĩ này, nhưng hẳn vẫn có thể cảm thấy được sự hoảng sợ của chúng. Tất nhiên, điều này khiến hẳn vô cùng hài lòng và tâm trạng bức bối này giờ nhờ thế cũng đỡ hơn chút đỉnh.

Chỉ thấy hẳn leo lên mặt tảng băng trôi, rồi vừa nhìn thẳng, vừa cười gằn về phía Paperman: “Tên.”

Những người khác lại bị hẳn xem như không khí.

Paperman không kể tên khai sinh của mình mà nói ra cái tên hẳn cho là thích hợp nhất, cũng chính là đáp án mà đối phương muốn nghe nhất: “Paperman.”

Blood Owl luôn biết mình được gọi là gì. Hẳn cũng vui vẻ mà tiếp nhận biệt danh do HL đặt cho mình nên cũng không nói tên thật mà trả lời: “Ta là Blood Owl.”

Hẳn nói xong, liền quay đầu lại và nói với Bottlelinos: “Người vọc nước vui quá nhỉ. Tên lái thuyền của ông đây nhân đó mà chuồn mất. Ta vốn định sau khi tới bến cảng sẽ chặt chân hẳn để làm mái chèo, nhưng bây giờ chỉ có thể bơi đến đây. Người có biết ta ghét cảm giác bị ướm lăm không?”

Trong lòng Bottlelinos đang thầm tính toán. Từ khi sóng thần dâng lên tới bây giờ, khoảng cách từ đây đến bến tàu đã bị rút ngắn lại khoảng nửa cây số... ước chừng tốc độ bơi của người này cũng xấp xỉ ngư lôi.

“Người chính là người đã giết các giáo sĩ phải không?” Bottlelinos hỏi Blood Owl với vẻ thận trọng, dù gì thì hắn cũng chẳng biết truyền thuyết trăm năm trước là thật hay là giả. Nhưng hiển nhiên là người đàn ông trước mặt không dễ trêu chọc, nếu lần này mình là mục tiêu báo thù của hắn thì tình thế của trận chiến này đã trở nên khó khăn hơn bao giờ hết.

Blood Owl “Hả?” một tiếng với vẻ rất không vui rồi trả lời: “Steel Commandment cử người đến sao?”

Hắn đánh giá Bottlelinos từ trên xuống dưới một lượt rồi bình luận: “Đúng là rác rưởi...”

Ánh mắt của hắn lại chuyển lên Paperman: “May mắn thay, nơi này vẫn còn con mồi tốt hơn.”

Faeroe đã không thể kiềm chế nổi. Giờ đây, hắn cảm thấy mình như trở thành một tên lâu la bị Blood Owl phớt lờ. Mục tiêu khi đến Venice của hắn là phải bắt Blood Owl cho bằng được, mặc kệ đối phương chết hay sống.

Nhưng bây giờ kẻ truy nã kia lại xem thường hắn, hỏi sao có thể làm ngơ đây?

Nghĩ đến đây, Faeroe không nhịn nữa mà quyết định đạp nước và lao về phía Blood Owl như một mũi tên. Dẫu sao hắn cũng là người có siêu năng lực cấp Cường, nếu chỉ xét về năng lực thân thể thì chắc chắn không thua kém người cải tạo. Một chiêu này lại vô cùng sắc bén, uy lực và tốc độ chẳng khác sấm sét và đánh thẳng lên mặt của Blood Owl.

Để xem người né hay đỡ!

Vì sự việc xảy ra đột ngột nên Paperman muốn ngăn cản Faeroe cũng không kịp nữa.

Còn Blood Owl, tuy hẳn không rõ tin tức tình báo về HL như lòng bàn tay nhưng cũng có thể xem như thuộc lòng. Ngay cả biệt danh của mình trên danh sách truy nã bí mật của tổ chức đối phương hẳn cũng rõ thì tất nhiên hẳn cũng biết mặt mũi của Grid Faeroe.

Blood Owl nhìn đối phương đang xông về phía mình bằng ánh mắt khinh thường. Trong hai giây ngắn ngủi, hẳn đã cảm thấy nhàm chán vì Faeroe tấn công quá chậm và quá yếu. Kẻ này thuộc Viên Tước Mãng Long thật sao?

Cảnh tượng khi hai người va chạm vào nhau có thể diễn tả như Blood Owl là một người bắt bóng bắt lấy quả bóng mà người giao bóng ném cho hẳn, sau đó thuận thế ném xuống đất. Tất nhiên, nơi này không phải là sân bóng chày. Vì thế, bàn tay của Blood Owl ấn lên mặt của Faeroe, sau đó nắm chặt đầu hẳn rồi ném cả người hẳn xuống dưới chân.

Kết quả là mặt băng bị vỡ ra, còn Faeroe thì chìm xuống đáy biển với tốc độ còn nhanh hơn lúc hẳn lao về phía Blood Owl.

Sau khi ném xong, Blood Owl mới khởi động cổ tay rồi nói với vẻ như chưa từng xảy ra chuyện gì: “Đây là Mãng Xà? Ta thấy là ốc sên mới đúng. Thứ như thế này thì cứ ném xuống nước biển cho nó tự tan ra chứ để nó trôi nổi trên mặt biển thì thật đáng ghét.”

Bottlelinos thấy thế cũng không cần quan tâm đến thuộc hạ mà đeo thánh giá lên lưng rồi quay đầu bỏ chạy. Suez Cedric và các kỵ sĩ cũng phản ứng không chậm một chút nào. Chúng không dám mở miệng nói vài câu đe dọa mà chạy theo nhanh như chớp vì lúc này chạy trốn mới là việc quan trọng nhất.

Blood đại gia, không phải ngài chỉ giết vài trăm giáo sĩ thôi sao? Cứ giết thoải mái, bọn tiểu nhân không trêu nổi nhân vật như ngài. Hôm khác sẽ mời kỵ sĩ tổng quản đến độ sức tiếp.

“Hừ...” Blood Owl hừ lạnh một tiếng rồi không thèm quay đầu lại mà dùng ngón tay cái của bàn tay phải chỉ về phía sau lưng rồi nói với Paperman: “Người cũng nhịn đám ăn hại này lâu lắm rồi phải không?”

Paperman biết Blood Owl định làm gì, nên chỉ trả lời một cách bình thản: “Cứ tự nhiên.”

Blood Owl xoay người nửa vòng. Đồng thời, tay phải hất đuổi thành đao rồi chém thẳng về phía sau.

Chỉ thấy tảng băng bị cắt ra làm hai, không những thế, mặt biển mênh mông cũng bị xé toạc ra tạo thành một vết cắt dài khoảng ngàn mét. Sau gần năm giây, vết lõm trên mặt biển mới được nước biển lấp đầy như cũ. Sóng xung kích làm hai cơn sóng khổng lồ dâng lên và dạt sang hai bên rồi lan rộng ra mặt biển theo hình cánh quạt. Uy lực không hề thua kém một đòn vung thánh giá của Bottlelinos lúc này.

Ba mươi giây sau, Malone đang ngồi trong phòng làm việc bỗng nhận được báo cáo hạm đội tàu con thoi thiết giáp đã bị hư hỏng mười mấy chiếc với mức độ nặng nhẹ khác nhau. Thế là hắn chỉ đành ra lệnh cho ba nhánh hải, lục và không quân tạm thời ngừng siết chặt vòng vây, chỉ đứng từ xa đợi lệnh tiếp theo.

Malone không ngừng đi tới đi lui trong phòng vì tư tưởng của hắn đang đấu tranh dữ dội. Sau khi Faeroe rời khỏi, hắn đã lập tức đưa ra rất nhiều mệnh lệnh, có thể nói đã sắp xếp chu đáo. Nhưng không ngờ trận chiến lại leo thang đến mức này, cũng không biết bây giờ tình hình trên biển ra sao rồi.

“Căn cứ theo tin tình báo cuối cùng từ bờ biển chuyển đến. Người đàn ông bay trên trời chắc chắn là Elliot, cùng với trung tá Faeroe... Theo tình hình chiến đấu, Steel Commandment có ít nhất một người có siêu năng lực cấp Cường. Vậy tổng cộng đã có ba người. Nếu quân đội cơ giới hóa cũng

không thể khống chế được tình hình thì chỉ có thể xin tổng bộ châu Âu cử nhân vật cấp tướng lĩnh tới chi viện...” Malone đang tự nhủ, lúc này tinh thần của hắn phải chịu áp lực lớn đến mức hắn hận không thể nhai luôn miếng xì gà trong miệng.

Trên mặt biển.

“Chắc hẳn bọn chúng chưa chết phải không.” Paperman hỏi: “Người không đuổi theo để giết sạch bọn chúng à?”

Blood Owl nói: “Ta chỉ muốn cho bầy chó nhà có tang đó nếm thử mùi vị của nước biển mà thôi. Sau đó, bọn chúng sẽ phải sống chung với nỗi nhục nhã này, nhờ đó mà mạnh mẽ lên hoặc tìm người lợi hại hơn đến báo thù cho chúng. Như vậy không phải sẽ tốt hơn sao?”

Nói đến đây, bỗng nhiên xuất hiện một đám vật thể hình mây đang dần bay đến từ phía bờ biển. Khi đến gần một chút, thoát nhìn thì nó giống một đàn chim. Khi nó đến gần hơn nữa thì đã có thể nhìn rõ. Trong bóng đen khổng lồ này toàn là các trang giấy đủ loại. Giấy báo, giấy dùng trong văn phòng, giấy nháp, thậm chí có cả ảnh chụp với đủ kích cỡ và chủng loại trong trạng thái lành lặn hoặc rách nát... Tổng thể tích khi chồng lên nhau có thể lớn bằng một cồn cát.

Lúc này, tất cả giấy đã bay đến sau lưng Paperman.

Blood Owl biết không cần phải nhiều lời. Thế là hắn lao đến sau khi để lại một dấu chân sâu cả tấc trên mặt băng.

Trong nháy mắt, thân hình của Blood Owl đã biến mất trong tầm mắt của Paperman.

Paperman vẫn chưa bay lên trời vì hắn không có thời gian để làm việc đó. Trong một giây, đôi cánh giấy của hắn khép lại và bao bọc thân mình chặt chẽ như một viên sỏi đang đứng.

Quả nhiên, năm đấm của Blood Owl đã nện lên trên đôi cánh giấy và để lại một vết lõm hình năm đấm trên đôi cánh mà vũ khí kim loại cũng không thể làm trầy xước.

Trong lòng Paperman kinh ngạc vì vừa rồi hẳn hoàn toàn không nhìn thấy động tác của Blood Owl. Nếu không, nhờ khả năng phòng ngự hoàn hảo không chừa lại bất cứ góc chết nào của đôi cánh, e rằng đối phương chỉ cần liên tục tấn công khoảng một phút thì mình chắc chắn sẽ bị đánh chết.

Blood Owl lại nói với vẻ không hề để ý: “Đây chỉ là màn chào hỏi mà thôi. Người không chết ngay thật khiến ta vui mừng phấn khởi.” Một năm đấm khác của hắn lập tức chào hỏi Paperman.

Paperman vốn cho rằng năm đấm thứ hai sẽ nhẹ hơn một chút vì đầu sao lúc này hai chân đối phương cũng không chạm đất nên hoàn toàn không thể mượn lực. Đợi đến lúc đó, mình chỉ cần nhờ phản lực của năm đấm thứ nhất để xoay nửa thân trên là được.

Nhưng khi hắn còn chưa suy nghĩ xong, một luồng sức mạnh không lồ đã truyền lên người hắn mặc dù cách một lớp cánh bằng giấy.

Paperman chỉ có thể liên tục lùi lại để triệt tiêu luồng sức mạnh này. Sau đó, hắn thuận đà bay lên cao theo một hình vòng cung. Cho dù như vậy, khí huyết trong ngực hắn vẫn quay cuồng, không ngờ đôi cánh đã bị đánh đến nỗi xuất hiện vết rách.

Trong cơn hoảng sợ, hắn giang rộng đôi cánh và bay lên không với tốc độ cao nhất. Cảnh Blood Owl giết người trong cuộn băng camera lại hiện lên trước mặt Paperman, tên lưu manh kia đã chết vì bị cú đấm giống như vừa rồi xuyên qua người.

Cách tấn công của năm đấm thứ hai hoàn toàn không giống cú đấm thứ nhất. Lấy ví dụ như một tấm thép dày, nếu năm đầu tiên của Blood Owl nện lên nó thì tấm thép sẽ bị lõm vào ở giữa, sau đó bay thẳng về phía sau.

Nhưng nếu đâm thứ hai nện lên tấm thép thì nó sẽ không di chuyển chút nào, chỉ là ở giữa sẽ xuất hiện một lỗ thủng và cánh tay của Blood Owl sẽ đâm xuyên qua nó.

“Trong thời gian ngắn như thế mà hăn đã nghĩ ra được kế sách này sao? Không thể nào, đó chính là bản năng... bản năng giết chóc. Hăn đánh như vậy không phải xuất phát từ chiến thuật, chắc chắn cũng không cần xét đến hoạt động tâm lí của ta. Hăn chỉ dựa vào trực giác đã biết được làm thế nào mới có thể giết chết một người có siêu năng lực một cách hiệu quả nhất, cho dù đây là lần đầu tiên đụng độ với mình...”

Paperman hiểu rằng hăn đang đối mặt với một quái vật hung tợn nhất từ trước đến nay, một quái vật có mức độ nguy hiểm cấp bốn... và không chỉ là cấp Cường. Ví dụ như Bottlelinos, hăn cũng thuộc cấp Cường nhưng mức độ nguy hiểm chỉ có cấp ba.

Còn cấp bốn, theo suy đoán ban đầu là người từ cấp Cường trở lên, trong tình huống cấp bậc còn chưa rõ còn đẳng cấp thật sự thì không biết rõ. Đó cũng là cấp nguy hiểm cao nhất mà Paperman biết đến.

“Nếu là cấp Cường thì e rằng ta đã chết từ sớm. Vậy... hăn là người có siêu năng lực cấp Hung sao?”

Cho dù như vậy, hăn cũng phải chiến đấu một trận vì hăn là Paperman, giống như mọi anh hùng, hăn tuyệt đối không thể bỏ chạy.

Paperman nhìn hình dáng của Blood Owl đang lơ lửng trên mặt biển ngày càng trở nên nhỏ bé, còn không khí xung quanh mình cũng ngày càng loãng thì mới đoán chừng độ cao đã đủ rồi.

Bấy giờ, một lượng lớn giấy từ trong đám mây giấy do hăn gọi đến bỗng tụ lại trước mặt hăn và tạo nên một mũi khoan xoay tròn với tốc độ cao. Nếu nhìn từ bờ biển, dường như trên mặt biển đang xuất hiện lỗ xoáy.

Mười giây sau, vòi rồng bằng giấy dưới chân Paperman đã không còn tán loạn nữa mà ngày càng ổn định, đầu dưới của vòi rồng cũng dần biến thành một mũi nhọn. Giờ phút này mới có thể nhìn rõ bề ngoài của chiêu thức, có thể nói nếu đứng từ xa thì thoạt nhìn nó giống như một ngọn tháp bị lật ngược lại, còn khi nhìn gần thì nó giống như một mũi khoan khổng lồ với tốc độ quay trên ngàn vòng mỗi phút.

Blood Owl ngẩng đầu nhìn lên, miệng nở nụ cười thật lạnh. Mặc dù đang ngâm mình trong nước biển lạnh lẽo, nhưng hắn lại cảm thấy máu nóng sôi sục vì đã không thể đợi nữa mà muốn thử chiêu này ngay lập tức.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8: Chuyển Giao

Trên sân thượng của một căn nhà bình thường trong thành phố Venice, một người đàn ông châu Á đặt một cái ghế dựa tại đó, rồi vừa ngồi, vừa quan sát cảnh tượng trên biển lúc về đêm bằng kính viễn vọng. Có lẽ vì khoảng cách quá xa nên hắn cũng không nhìn rõ, chỉ nhìn thấy lờ mờ mũi khoan giấy khổng lồ mà thôi.

Bỗng nhiên, hắn bỏ kính viễn vọng xuống, rồi quay đầu lại, nói với màn đêm sau lưng mình: “Ai?”

“Người rất cảnh giác, đúng hệt như lời hắn nói...” Bóng của một người đàn ông bỗng bước ra từ màn đêm cùng chiếc vali khổng lồ của hắn.

“Người là Tả Đạo phải không?”

Lúc này, một chân của Tả Đạo đã thò ra ngoài lan can: “Người không được đến gần, còn bước tới nữa thêm là ta nhảy xuống đó.”

“Ha ha... Lần đầu gặp mặt, người có cần dùng cái chết để uy hiếp người khác như vậy không? Người cảm thấy một người xa lạ sẽ để ý đến sống chết của người sao?”

Con người của Tả Đạo xoay hai vòng: “Vậy... Người đến để đòi nợ à?”

“Hay là người rút chân lại rồi bàn tiếp.” Trong lúc nói chuyện, người đàn ông đã đặt va li xuống.

Lúc này, Tả Đạo mới bước xuống lan can: “Được rồi... Để cho chắn ăn... người đừng để bụng... Nghe này, có phải ta chưa từng ngủ với người nhà của người không?”

Người đàn ông thở dài như than thở nhân phẩm của Tả Đạo. Hắn cũng không trả lời mà chuyển đề tài: “Người có thể gọi ta là Kế Toán, ta nghĩ việc chúng ta dùng biệt danh để xưng hô rất công bằng.”

“À... Tả Đạo là tên thật của ta...”

Kế Toán ngấn người khoảng ba giây rồi lại thở dài: “Gì nhĩ... Ta định nói gì? À, đúng rồi. Có người nhờ ta gửi cho người một món đồ.” Hắn vừa nói vừa khom lưng định mở va li.

Tả Đạo lại nhảy lên lan can nhanh như cắt: “Người chắc rằng đó không phải là bom chứ?”

Kế Toán nhìn hắn rồi nói: “Đúng, ta chắc chắn.”

“Nếu người cho rằng nhân lúc ta buông lỏng cảnh giác, người có thể lấy súng tiểu liên hoặc lựu đạn ra khỏi va li để đối phó ta thì người quá ngây thơ rồi. Mỗi khi ta ngủ đều mở một con mắt, lúc nào cũng ở trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu và không hề để lộ bất cứ sơ hở nào.”

Lúc này Kế Toán đã lấy đồ vật ra, đó chỉ là một cuộn băng mà thôi.

“Anh bạn... Nói thật nhé, người có thể bước xuống để nói chuyện với ta được không?”

Tả Đạo lần thứ hai trèo xuống khỏi lan can: “Ha ha, thật xin lỗi. Người cũng biết đó, nghề nghiệp của ta rất nguy hiểm.”

Kế Toán nói: “Được rồi, không cần phải giải thích... Người chuẩn bị bắt điện thoại đi.”

“Điện thoại gì?” Tả Đạo trả lời với vẻ khó hiểu. Ngay lúc này, điện thoại trong ngực hắn bỗng đổ chuông.

Chuyện này dọa Tả Đạo sợ đến nổi mặt cắt không còn giọt máu, da dẻ trắng hơn cả người da trắng.

Tại sao đối phương biết được điện thoại sẽ đổ chuông, đã vậy còn biết số điện thoại của mình nữa? Khoan đã, nhờ đâu mà hắn phát hiện được nơi ở của mình?!

Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của hắn, Kế Toán cảm thấy rất buồn cười: “Đừng hoảng sợ, anh bạn. Khoảng mười sáu tiếng trước, ta cũng gặp phải tình huống gần giống như người. Người cứ nghe điện thoại là biết thôi.”

Với tính cách của Tả Đạo, tất nhiên là hắn nửa tin nửa ngờ. Thế là sau khi nuốt vài ngụm nước miếng, hắn nghe máy với giọng nói run rẩy: “Xin chào?”

Người ở đầu dây bên kia nói: “Ta muốn người giao cuộn băng này cho Blood Owl thay ta.”

“Ai... ai là Blood Owl?” Tả Đạo hỏi: “Người là ai?”

“Blood Owl chính là Gillies. Khi đưa cuộn băng trong tay Kế Toán cho hắn, người có thể nói với hắn rằng có một người tên Thiên Nhất bảo người giao cho hắn. Người cũng có thể miêu tả sự việc đêm nay cho hắn nghe. Còn theo phỏng đoán của ta, cho dù lúc đó người không muốn nói thì hắn cũng có cách khiến người phải nói ra.”

“Người muốn làm gì? Vì sao ta phải giúp người? Còn nữa, làm sao người nắm bắt được hành tung của ta?” Tả Đạo liên tiếp đưa ra câu hỏi.

Thiên Nhất trả lời hắn bằng giọng điệu không nhanh không chậm: “Đầu tiên, người không thể hiểu được ý đồ của ta nhưng nó không liên

quan đến lợi ích của người. Tiếp theo, về lí do người tại sao phải giúp ta thì hãy tham khảo đáp án khi ta trả lời câu hỏi thứ ba của người. Cũng chính là câu hỏi làm sao nắm bắt được hành tung của người. Và câu trả lời của ta là: Người tìm ta, mặt đất mênh mông không hình bóng. Ta giết người, thần binh trời giáng khó đề phòng. Con mẹ nó, người còn muốn sống thêm vài năm thì bớt đặt câu hỏi với ta đi. Nhớ là ta bảo gì thì người cứ làm nấy, nếu không lúc nào cũng có thể xuất hiện vài trăm cảnh sát đến bao vây nơi ở như cái WC công cộng của người, rồi còng đầu người vì tội lừa gạt thẻ tín dụng đấy. E hèm, rồi người sẽ trải qua những ngày tháng cuối đời ở một nhà tù dành cho trọng phạm, mà ở đó, xu hướng tình dục của người sẽ thay đổi trong vòng một tháng.”

“Đại đại đại... đại đại... đại ca, xin rủ lòng thương. Ta ta...” Tả Đạo lắp bắp cầu xin.

Thiên Nhất ngắt lời hẳn: “Bảo người xa lạ đến liên lạc với Blood Owl thì quá nguy hiểm nên ta mới tìm người. Ta biết người đang làm người môi giới chạy việc cho Blood Owl. Lần tới người gặp Blood Owl thì đưa cuộn băng cho hẳn, như vậy là xong nhiệm vụ. Nếu sau này ta không có việc cần đến người thì chúng ta sẽ mãi mãi không liên lạc nữa. Cứ thế nhé.”

Cuộc điện thoại đã bị ngắt.

Lẳng nghe tiếng tí tí vang lên dồn dập trong điện thoại, vẻ mặt Tả Đạo ngập tràn nỗi sợ hãi.

Hắn nhìn Kế Toán bằng ánh mắt cầu cứu rồi kêu: “Đại ca...”

“Được rồi... ta không dám nhận. Người cũng giống như ta, tự cho rằng không ai biết được hành tung của mình... Thế là cái điện thoại chết tiệt bỗng vang lên, rồi một gã tên Thiên Nhất bảo ta đến tủ giữ đồ của bến xe nào đó để lấy cuộn băng này.” Hắn thở dài với vẻ cam chịu: “Người xem như may mắn, còn ta đã không chớp mắt hơn hai mươi tiếng rồi. Hắn bảo ta

có thể tìm được một người tên Tả Đạo vào lúc này và tại nơi này. Sau đó thì chuyển đồ cho hắn.”

Tả Đạo cảm thấy sống lưng lạnh lẽo: “Chẳng lẽ hắn đoán được tương lai? Cái gì cũng biết?”

“Vậy thì chưa chắc. Mấy chục tiếng vừa rồi, ta luôn suy nghĩ xem rốt cuộc người này đã làm gì. Cuối cùng ta đã hiểu. Trên lí luận, muốn làm được những việc này thì hoàn toàn có thể. Nhưng trên thực tế, tỷ lệ thành công cực thấp...” Kế Toán nói: “Hắn không nhìn thấy tương lai mà dựa vào một cách tính toán nào đó. Nếu chúng ta giả thiết có một công thức như thế này (Cách tư duy + Hành động thực tế) x Sự thật đã được định trước về mặt vật lý = Kết quả của sự việc nào đó, vậy Thiên Nhất đã hoàn thành tính toán theo công thức trên. Ta cũng dám chắc hẳn đang nắm giữ một mạng lưới tình báo rộng lớn và đáng tin đến tuyệt đối nên mới có thể suy đoán trước, thậm chí ảnh hưởng đến khả năng phát sinh của một số chuyện.”

Tả Đạo trợn trừng mắt: “Anh bạn, người đang nói tiếng nước nào thế?”

Kế Toán trả lời: “Người không hiểu cũng không sao. Đây cũng chỉ là suy đoán của ta mà thôi, không chừng hắn thật sự có thể đoán trước được tương lai gì gì đó. Ai mà biết được chứ? À, giờ ta phải tìm một nơi để chợp mắt một lúc đây.” Hắn vừa nói vừa bước về phía trước rồi đặt cuộn băng lên tay Tả Đạo, sau đó bỏ đi với chiếc va li.

Giờ chỉ còn lại một mình Tả Đạo đứng ngẩn ngơ tại chỗ. Một lúc sau, một tiếng nổ lớn bỗng vọng tới từ phía Bắc.

Tả Đạo vội vàng cầm kính viễn vọng lên và nhìn về phía mặt biển.

Chỉ thấy một con rồng trắng đang bay lượn trên bầu trời, cũng không biết lúc này ai đang chiến đấu với ai mà lại gây ra cảnh tượng như thiên tai

liên tiếp thế kia...

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9: Kết Quả Của Chuyến Đi Săn

Mũi khoan khổng lồ từ trên trời lao xuống. Cú đánh đã phong tỏa toàn bộ đường né tránh xung quanh vì sau khi mũi khoan đâm vào mặt biển sẽ tạo thành một xoáy nước khổng lồ cuốn hết nước biển vào giữa. Nếu không muốn chịu ảnh hưởng thì chỉ còn cách lặn sâu xuống đáy biển.

Trước khi ra tay, Paperman đã tính toán hết những điều này. Đối phương đang ngập nửa mình trong nước biển lạnh lẽo nên khó có thể mượn lực. Vì vậy, đón đỡ đòn này chỉ là hạ sách, còn nếu muốn né tránh thì chỉ có cách lặn xuống biển, như vậy vẫn lâm vào thế bị động. Paperman biết rõ cấp bậc của đối phương cao hơn mình nên lúc này đã dốc hết sức liều mạng. Chỉ có cách không ngừng tích lũy ưu thế mới có thể tìm được thời cơ để chiến thắng.

Nhưng Blood Owl thì ngược lại. Đối với hắn, hạ sách trong mắt người khác chính là cách hắn thích dùng nhất.

Khi mũi khoan còn cách đầu Blood Owl chưa tới hai mét thì bỗng tăng tốc lao xuống. Tuy mũi khoan khổng lồ do Paperman tạo nên có bán kính đến mười lăm mét nhưng đỉnh đầu lại cực kỳ bén nhọn và nhắm chuẩn vào mắt của Blood Owl không lệch chút nào.

Blood Owl giơ hai tay lên, sau đó nắm chặt hai bàn tay cùng một lúc. Trong khoảnh khắc này, mũi khoan với tốc độ quay lên đến hơn hai ngàn vòng mỗi giây bỗng ngừng lại và không thể nhích thêm chút nào.

Sức mạnh của một phía phải lớn hơn mới có thể ảnh hưởng đến chuyển động của phía còn lại. Theo lý mà nói, đáng lẽ lúc này Blood Owl phải quay tròn theo mũi khoan hoặc toàn thân sẽ bị xay thành thịt nhão từ trên xuống dưới bắt đầu từ hai cánh tay mới đúng. Nhưng sự thật, hắn vẫn trôi nổi trên mặt biển và chỉ dùng đôi tay là đã có thể ngăn cản mũi khoan có thể tích lớn hơn mình gần trăm lần.

“Chỉ dựa vào lực cổ tay đã có thể làm được việc này, sức mạnh quá chênh lệch...” Trong lòng Paperman thầm kết luận và cũng phân tích tình huống một cách vô cùng bình tĩnh trong lúc đó: “Tốc độ nhanh đến mức mình không nhìn thấy được. Về sức mạnh, vũ khí giấy của ta có độ cứng rắn ngang ngửa với vàng ròng, đã vậy chất lượng và trọng lượng được nâng cao bằng cách tăng thêm thể tích nhằm tăng vận tốc và tần số. Kết quả lại bị hắn ngăn chặn một cách dễ dàng như kẹp lấy một cái chong chóng giấy... Lúc này, ưu thế duy nhất của mình là quyền khống chế bầu trời, nhưng cũng không thể xem như tuyệt đối an toàn... Tình hình gay go thật. Rốt cuộc hắn làm thế nào mới có thể nâng cao thực lực tới mức này vậy?”

Lúc này, mũi khoan bỗng nổ tung rồi biến thành vô số trang giấy bay tán loạn trên không. Sau đó, chúng lại nối liền với nhau thành một mặt phẳng khổng lồ như một chiếc thảm bay và che phủ trên đỉnh đầu của Blood Owl cách mặt biển ngàn mét.

"Muốn ngăn cản tầm nhìn của ta sao?" Blood Owl cười lạnh và nói: "Người đang giở trò gì ở trên đó thế? Hay là lại một tuyệt chiêu?"

Có lúc, bản năng giống như của dã thú đưa ra kết luận còn chính xác hơn cả suy nghĩ và quả đúng là Paperman đang chuẩn bị gì đó thật.

Năng lực của hắn rất mạnh, gần như là không chịu hạn chế. Tiếc rằng thể lực và tinh lực của con người thì lại có hạn. Trong tình huống tập trung tinh thần cao độ, có lẽ bản thân sẽ không nhận thấy sự tiêu hao này một cách rõ ràng. Nhưng một khi cơ thể bị trọng thương hoặc là vì thời gian

chiến đấu quá dài nên ý chí hơi buông lỏng. Đến lúc đó, sự mệt mỏi của bản thân sẽ đột nhiên bùng nổ như nước lũ tràn bờ. Điều này còn nguy hiểm hơn cả chiêu thức của đối phương.

Paperman biết rõ nếu cứ tiếp tục kéo dài, bản thân mình sẽ gặp bất lợi vì khi ấy, kẻ ngã xuống đầu tiên chắc chắn không phải là đối phương. Kết quả cùng lắm là mình chết trận, sau đó ba nhánh hải, lục, không quân sẽ tấn công hủy diệt vùng biển này. Vì vậy, tốt nhất nên tung ra tuyệt chiêu sớm một chút.

Blood Owl đang huyết sáo và kiên nhẫn chờ đợi. Hắn không vội giết Paperman vì đây là trò chơi đi săn nên thưởng thức quá trình của nó rất quan trọng. Còn kết thúc trò chơi vào lúc nào và bằng cách nào là do người đi săn quyết định chứ không phải do con mồi quyết định.

Chiếc thảm giấy chỉ là một mặt phẳng nên không cần quá nhiều giấy để tạo thành. Số giấy còn lại đều tập trung trên trời rồi dần dần kết thành hình dạng của một sinh vật nào đó trông giống như rắn. Không đầy một phút, thảm giấy che phủ trên đỉnh đầu của Bloodman đã tan đi. Trừ đôi cánh giấy của Paperman, những trang giấy còn lại trên trời đều bám vào mình của một sinh vật kỳ lạ kia.

Cái bóng to lớn ẩn trong mây có râu hổ, đuôi như bờm sư tử, mình dài như rắn lại có vây như cá, trên đầu mọc đôi sừng như hươu và móng vuốt thì như chim ưng. Đó là một con rồng khổng lồ do giấy tạo thành, sống động như thật, linh hoạt có thần. Lúc này, tiếng gió trên biển nghe giống như tiếng rồng ngâm trầm thấp và hùng hồn.

“Sinh vật hư cấu sao... Rất thú vị.” Blood Owl nhìn con rồng giấy đang bay lượn giữa trời, gương mặt toát lên vẻ hưng phấn.

Theo lý mà nói, con rồng này không thể là thần tiên mà chỉ là vũ khí do Paperman dùng năng lực để mô phỏng hình dạng của sinh vật, xem ra

tác dụng không lớn lắm, còn không bằng tạo thành đao kiếm khổng lồ hoặc là hàng chục ngàn mũi phi tiêu giấy.

Chẳng qua sự thật lại không phải vậy, ví dụ như một món được trình bày đẹp đẽ ngon mắt và cũng món ăn đó nhưng được làm thành hình dạng giống như phân thì khi ăn vào miệng, tuy mùi vị của hai món ăn vẫn giống nhau nhưng người ăn vẫn cảm thấy món đầu tiên ngon hơn. Lại lấy thêm một ví dụ, một con rối mặc quần áo có thể tham gia biểu diễn hài kịch còn một con rối không mặc quần áo chỉ có thể đóng phim kinh dị mà thôi.

Cũng giống như Giáng Long Thập Bát Chương phải có tiếng rỗng ngâm. Đả Cầu Bổng phải dùng gậy. Âm Nhiên Tiêu Hồn Chương phải là những kẻ đau khổ bị cầm sừng mới luyện thành. Lục Mạch Thần Kiếm thì con mẹ nó phải phọt ra từ động mạch và Hình Thần Nhất Thể mới là cảnh giới cao thất.

Paperman điều khiển con rỗng nhào về phía Blood Owl, tuy còn cách rất xa nhưng kinh phong đã ảnh hưởng đến mặt biển. Miệng rỗng mở to vừa hay đủ nuốt lấy Blood Owl.

Trong nháy mắt, nửa thân mình của rỗng giấy đã chìm xuống biển, còn Blood Owl cũng đã biến mất, chắc hẳn đã bị nuốt vào bụng rỗng.

Độ sâu trung bình của biển Italy không tới năm trăm mét. Đã vậy, bờ biển của Venice lại nông, càng gần bờ biển thì mực nước càng thấp. Paperman biết cho dù có xuống tới đáy biển, rỗng giấy của hắn vẫn có thể chịu đựng được áp lực của nước biển. Vì vậy, Blood Owl tất nhiên cũng sẽ không sao. Trong tình huống tấn công mãnh liệt nhưng vẫn không thể thắng, chỉ còn cách nhấn chìm hắn cho đến khi chết đuối. Chắc hẳn thằng này không thể hít thở dưới nước chứ nhỉ?

Kế hoạch ban đầu của hắn là cho rỗng giấy nuốt lấy Blood Owl rồi cuộn tròn lại, sau đó điều chỉnh giấy bên trong con rỗng để dùng giấy ướt

bao chặt lấy Blood Owl. Tiếp theo lại thêm giấy vào mặt ngoài để tăng độ dày và đảm bảo không còn kẽ hở như từ từ đổ đất sét vào để lấp đầy xác ướp trong quan tài, cho dù xác chết có sống lại cũng phải chết thêm lần nữa.

Nhưng tình huống thật sự ở dưới nước lại là: Blood Owl giang rộng hai tay hai chân chặn lấy hàm trên và hàm dưới của con rồng khiến nó không thể ngậm miệng lại.

“Quả nhiên không những thay đổi hình dạng mà lực cắn dưới nước còn mạnh hơn mũi khoan lúc này nhiều.” Blood Owl thầm nghĩ.

Càng cách xa Paperman, năng lực của hắn càng trở nên yếu ớt. Vì vậy, dần dần hắn đã không thể gắng gượng nổi. Áp lực của nước mạnh dần lên khiến phổi hắn cũng bắt đầu không chịu nổi. Vì vậy, miệng của con rồng đã sắp ngậm lại. Lúc này, tư thế của Blood Owl giống như Bàn Cổ uống nhầm thuốc xổ nhưng vẫn kiên trì làm công việc của mình.

Trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc, bước ngoặt đã xuất hiện: Gần đây có người.

Ban đầu, Blood Owl cho rằng đó là Faeroe, kẻ vừa bị ném xuống biển. Nhưng sau khi nghĩ lại, hắn cảm thấy không đúng. Thằng ấy chắc chắn đã khôi phục lại ý thức rồi trở về bờ. Nếu có người ở dưới biển từ này tới giờ thì ắt hẳn đã chết đi hơn mười mấy lần. Vậy... ở nơi này, chắc chắn là quân đội hoặc chẳng là tàu ngầm của HL.

Cho dù ra sao, có người là tốt rồi vì sức mạnh trên người Blood Owl lại bắt đầu tăng lên. Nửa cái đầu rồng cũng bị hắn gồng sức xé tan thành từng mảnh.

Vừa thoát khỏi sự kiềm chế, hắn vùng hai tay bơi lên mặt biển với tốc độ đáng sợ như của một con cá mập, đến nỗi tạo nên một dòng chảy ngầm mạnh mẽ dưới đáy biển.

Khi sự tiếp xúc giữa mình và Blood Owl chấm dứt, Paperman không thể đoán được vị trí của đối phương. Giữa màn đêm, đôi mắt thường hoàn toàn không thể nhìn thấy vật thể bên dưới mặt biển. Tình hình lúc này không rõ nên Paperman chỉ còn cách gọi rồng giấy về rồi tính toán tiếp.

Blood Owl vừa nổi lên mặt biển liền há mồm thở dốc, hắn nói thầm với giọng khó chịu: “Tên này có quá ít tâm trạng tiêu cực, đúng là phiền phức. Thà trên đất liền thì không sao. Nếu ở dưới biển thì ta quá bất lợi. Không chơi nữa, giết quách cho xong.” Nghĩ đến đây, hắn đánh xuống mặt biển, nhờ đó thân người hắn bắn lên cao tới mấy chục mét.

Lúc này, Paperman đã nhìn thấy Blood Owl. Cái đầu rồng đã được sửa chữa nguyên vẹn nên hắn lại thúc con rồng nhào đến Blood Owl, định giở trò cũ.

Blood Owl bay theo một hình vòng cung, còn nơi hắn đáp xuống chính là một tảng băng trôi bị vỡ ra. Tuy diện tích chỉ một mét vuông nhưng như vậy đã đủ rồi. Chút lực cản của nước đối với khối băng đã đủ để Blood Owl thực hiện được một cú không kích đáng sợ.

Con rồng giữa trời đang đâm xéo xuống dưới. Còn Blood Owl lại từ phía dưới vọt lên. Lần này, rồng giấy thực sự đã nuốt chửng Blood Owl. Nhưng sau đó, nó bắt đầu bị tan rã từ phần đầu trở đi, tầng tầng lớp lớp giấy bị nổ tung từ bên trong rồi biến thành những cuộn giấy hình trụ ở giữa trời.

Sau khi phá tan con rồng, đà của Blood Owl không hề giảm sút mà bay thẳng đến Paperman. Còn Paperman thì bỗng cảm thấy lồng ngực ngưng hoạt động, ngay khi con rồng giấy sắp bị hủy diệt hoàn toàn thì hắn đã thế. Có lẽ do năng lực điều khiển giấy do tâm thần ngưng tụ nên khi bỗng bị người khác phá hủy, hắn đã bị ảnh hưởng rất nhiều.

Cuối cùng, Blood Owl đã bay đến trước mặt Paperman, rồi quay người lại, tiếp theo là một cú thúc cùi chỏ. Lần này, đôi cánh giấy của Paperman không bao toàn bộ người hắc mà chỉ xếp chồng lên trước mặt để đỡ đòn.

Thế là những trang giấy bỗng rơi rụng lá tả giữa bầu trời tựa lông vũ, còn thân hình của Paperman thì bay về hướng bên cạnh như một viên đạn pháo, rồi đâm sầm vào thành đồng đồ nát. Nơi hắc rơi xuống, nước biển xung quanh như vừa bị một viên đạn pháo oanh tạc qua.

“Mấy tờ giấy này chắc chắn thật...” Blood Owl đoán chừng có lẽ Paperman vẫn chưa chết. Mấy năm trước, hắc đã từng thí nghiệm, dù xương sườn bị đánh vỡ đâm vào nội tạng vẫn có thể cứu chữa được.

Blood Owl lại rơi xuống mặt biển và vì không kiềm được nên hắt xì một cái.

Ngâm mình trong nước lạnh quá lâu, thân thể sẽ bị thiếu nước. Giờ thì Blood Owl cảm thấy vô cùng khó xử, não hắc đang phân vân rằng có nên bơi vào bờ để kéo Paperman ra khỏi đồng đồ nát, rồi bồi thêm cho hắc một đao hay không?

Nhưng mười mấy nòng nhắm hồng ngoại đã khiến Blood Owl thay đổi ý định. Những chấm hồng đang lay động đó chứng minh cho hỏa lực dày đặc của bộ đội cơ giới hóa. Vì vậy, hắc lập tức hít sâu một hơi rồi lặn xuống nước. Hai giây sau, chỗ vừa rồi được vô số đường đạn của súng máy chào hỏi liên tục suốt một phút khiến nước bắn tung tóe.

Tiếc là không hề có một giọt máu nào nổi lên trên mặt nước, xem ra chẳng viên đạn nào bắn trúng mục tiêu.

Tốc độ bơi của Blood Owl còn nhanh hơn cả tàu ngầm, bên cạnh đó radar cũng không dò được con người. Vì vậy, hắc mới có thể bình yên trốn đi, kết thúc một đêm hỗn loạn.

...

Hôm sau, các kênh truyền thông ùn ùn đưa tin, phía chính phủ giải thích rằng: Đó là một vụ khủng bố vũ trang của Steel Commandment nhằm vào dân thường. Nếu xét theo một khía cạnh nào đó, điều này cũng không sai. Vì Blood Owl đúng là dân thường còn Bottlelinos, giám sát trưởng của thánh vực cầm thánh giá đến để trừ khử hắn.

Thánh giá màu trắng được nhiều người tận mắt chứng kiến và chụp hình lại được miêu tả là một loại pháo hoa đặc biệt. Còn cơn sóng thần quy mô nhỏ và tiếng nổ được giải thích là tiếng động do lực lượng vũ trang của quân đội chống trả lại Steel Commandment.

Một vài người theo chủ nghĩa duy tâm đã upload những đoạn clip mờ nhạt do mình quay lên mạng rồi tuyên truyền những lời tương tự như “Cơn lốc màu trắng và rồng khổng lồ” một cách trắng trợn. Không lâu sau, những clip này đã bị nhấn chìm bởi những comment tương tự như “Đây là trailer của game sao?”, “Trailer phim à?”, “Photoshop cùi vãi”, “Bà xã, mau đến xem thượng đế kìa!” và trở thành những tin tức giải trí không thu hút được bao nhiêu người. Tuy sự việc gây nên sóng gió không nhỏ nhưng cũng chìm xuống rất nhanh.

Paperman được chuyển tới bệnh viện còn Faeroe lại trở thành người hùng sau khi bị người khác đánh bại chỉ với một cú đấm, rồi lặng lẽ bỏ chạy lên bờ một cách thảm hại. Cái hay là hắn vẫn có thể lĩnh công, đây vốn là một biện pháp ổn định lòng người của HL: Chính phủ là vô địch, vinh quang phải thuộc về trung tá của HL. Dưới sự chỉ huy sáng suốt của HL, lực lượng quân sự có thể đánh trăm trận trăm thắng để bảo vệ dân chúng.

Và bạn mãi mãi không biết rằng có một cảnh sát kỳ lạ đã từng xuất hiện trong sự kiện này...

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10: Hợp Tác

Bây giờ có lẽ là buổi sáng sớm, Blood Owl đang ở trong một căn phòng nào đó dưới thành phố ngầm. Quả thật ở nơi này rất khó cảm thấy thời gian trôi.

Giờ thì nơi này đã khá giống một nơi ở, tuy thiết bị chiếu sáng vẫn là dây đèn trên đầu nhưng một số dụng cụ gia đình và đồ dùng sinh hoạt lại khiến căn phòng này đã khác với những chiếc hộp vuông khác. Tất nhiên, cách bày trí tổng thể vẫn vô cùng kỳ dị. Vì không gian của căn phòng vô cùng lớn mà nếu khoảng cách giữa các dụng cụ gia đình nếu quá xa thì lại không tiện lợi nên khu vực sinh hoạt của Blood Owl chỉ chiếm khoảng một phần ba diện tích.

Lúc này, hắn đang ngồi trên sofa, trước mặt hắn là một TV LCD treo tường. Sau lưng TV là một mớ dây nhợ lộn xộn nối vào một cái hộp dẹp hình chữ nhật màu đen, món đồ chơi này chính là đầu video trong truyền thuyết.

Blood Owl đặt cuộn băng video vào trong máy, rồi quay lại, ngồi lên ghế sofa và bấm nút play trên thiết bị điều khiển từ xa.

Hôm nay là ngày thứ năm sau khi hắn đụng độ với Paperman. Hôm qua, Tả Đạo đã lần lượt hoàn thành việc giao hàng. Là một người môi giới, quả thật hắn làm việc rất khá. Các loại thiết bị, chất hóa học, tiền mặt hợp pháp, thậm chí đến cả những dụng cụ gia đình có nguồn gốc không rõ ràng đều khiến Blood Owl vô cùng vừa ý.

Sau khi hoàn thành tất cả việc giao hàng thì hai người xem như người xa lạ. Trước khi hợp tác lần nữa thì tốt nhất không qua lại với nhau cho đến lúc chết. Việc hợp tác lần này cũng xem như hoàn mỹ.

Đáng bất ngờ là việc Tả Đạo còn đưa thêm cho Blood Owl một cuộn băng video.

Blood Owl cũng hỏi Tả Đạo một số vấn đề nhưng tin tình báo nhận được chỉ là hai cái tên nghe có vẻ hoàn toàn không giống tên thật, đó là "Kế Toán" và "Thiên Nhất".

Tả Đạo vốn tưởng rằng đối phương sẽ tra hỏi hoặc tra tấn mình nhưng Blood Owl lại không làm vậy vì dường như hắn có thể phán đoán được lời người khác nói là thật hay giả.

Cuộn băng bắt đầu được chiếu, cảnh mở đầu là một hình bông tuyết. Vài giây sau, âm thanh tu tu kỳ lạ vang lên, nghe có vẻ giống như tiếng chuông của đồng hồ điện tử. Chiếu được mười giây, màn hình hiện cảnh một căn phòng đầy rẫy giá sách và những đồng sách bừa bộn. Dường như máy quay được đặt trên một chiếc bàn làm việc nhưng trên ghế lại không có người.

Chốc lát sau, trên màn hình lại vang lên tiếng nước chảy. Rồi thì một người đàn ông mặc áo sơ mi bên trong áo vest, cổ áo được phanh ra, bước đến trước ống kính: “Ồ, xin chào ngài Blood Owl.”

Blood Owl nhìn màn hình với vẻ mặt cứng ngắc. Khi câu nói của Thiên Nhất vang lên, hắn đã bấm nút stop trên điều khiển từ xa, trong miệng chửi thề: “Ngốc nghếch.”

Nhưng cuộn băng vẫn không hề ngừng lại. Thiên Nhất trên TV chậm chậm bước đến bàn làm việc rồi ngồi xuống sofa, hắn tăng hăng rồi nói: “Đầu tiên, đây không phải là trò đùa dai nhằm mục đích lừa người đọc thoại với TV. Vì vậy, kết luận ‘ngốc nghếch’ rõ ràng không hề chính xác.

Cho dù ta thật sự muốn làm một bộ phim với tính chất như thế thì chắc chắn nó sẽ là một siêu phẩm.”

Blood Owl cho rằng mình nhấn điều khiển từ xa không đúng hướng, thế là hắn lại bấm thêm mấy lần nhưng đoạn phim vẫn tiếp tục.

“Đầu thu video do Tả Đạo tìm giúp người phải không? Mấy ngày trước, hắn muốn xem trộm nội dung của cuộn băng video, kết quả bị dọa suýt chết. Hắn cảm thấy dường như ta có thể bước ra khỏi màn hình nên rút luôn phích cắm.” Thiên Nhất rút cà phê rồi nói: “Ngài Blood Owl, người có thể ngừng nhấn điều khiển từ xa chứ? Đây không phải là một cuộn băng video bình thường mà là một dạng truyền tin qua trung gian. Chỉ cần có người chiếu cuộn băng video này, máy tính trên bàn ta sẽ báo hiệu. Sau đó sẽ tự động kết nối với màn hình TV của người. Vì vậy, thực ra bây giờ người đang thực hiện một cuộc video call.”

Hắn lộ ra vẻ mặt không vui rồi nói tiếp: “Có vẻ không khớp với thời gian ta dự tính. Ngài Blood Owl, mấy hôm nay ta đều ngủ không ngon vì sợ chênh lệch múi giờ sẽ khiến chúng ta bỏ lỡ cuộc trò chuyện.”

“Ta chưa từng nghe thấy thiết bị âm thanh và hình ảnh của thế kỷ XX có thể tương thích với máy tính để thực hiện video call.” Tuy Blood Owl nói vậy nhưng cuối cùng hắn đã mở miệng nói chuyện với màn hình.

“À, đúng vậy. Nhưng người phải biết rằng người làm ra cuộn băng này có thể nói là kỹ sư xuất sắc nhất thời đại này. Nếu hắn sinh ra sớm một trăm năm, vậy thì công tác thiết kế của Thiên Đô chắc chắn sẽ do hắn đảm nhận.” Thiên Nhất trả lời.

Blood Owl vừa cười lạnh vừa nói : “Người nói bản thân mình sao?”

“Ta? Không, không, ta hoàn toàn không biết thứ đồ chơi này hoạt động ra sao. Ta chỉ phụ trách việc đặt hàng và lời vừa rồi cũng có ý thôi phồng mà thôi, bởi kỹ sư ưu tú nhất của thời đại này là một tên vô cùng ngu

ngốc. Nếu có cơ hội gặp hân, người đừng quên giúp ta đâm hân vài nhát rồi tiện tay băm vằm ra cho heo ăn.”

Blood Owl nói: “Vậy thì ta đã tìm hiểu về cuộn băng này đủ rồi. Ngài Thiên Nhất, có thể đi vào vấn đề chính được không? Rốt cuộc thì người tìm ta có việc gì?”

Thiên Nhất cũng nói thẳng không vòng vo: “Ta muốn hợp tác với người.”

Blood Owl hừ lạnh một tiếng rồi trả lời: “Sao ta cảm thấy câu nói này nghe có vẻ giống như ‘Ta muốn người làm thủ hạ của ta’ hoặc ‘Ta muốn lợi dụng người’ vậy nhỉ?”

Thiên Nhất cười đáp: “Hợp tác, thưa ngài Blood Owl, ý nghĩa của nó chính là lợi dụng lẫn nhau cho đến khi đối phương không còn giá trị nữa thì giải tán. Sau đó, nếu cảm thấy kẻ hợp tác vô cùng chướng mắt thì có thể tiện tay giết luôn là được.”

“Ồ, xem ra cách nhìn của người về việc này cũng có chút mới mẻ. Nhưng phải nói người làm thế nào để tìm ra ta trước...”

Blood Owl còn chưa nói xong, Thiên Nhất đã biết đối phương muốn gì nên trả lời thẳng thừng: “Được, ta có thể nói cho người biết.”

Rót xong nửa ly cà phê, Thiên Nhất bắt đầu kể: “Sự việc cần phải kể bắt đầu từ vụ thảm án ở giáo đường San Marco mười năm về trước. Người có thể không biết rõ trước đó khoảng một tháng, có một đám trộm thuê ta lên kế hoạch viếng thăm giáo đường San Marco. Đám người này có thân thủ rất khá, đầu óc cũng không ngu ngốc, lại có một chút chỗ dựa về mặt quân sự. Ta cảm thấy cuộc làm ăn này có thể làm được nên chấp nhận.

Sau nửa ngày, ta đã vạch ra kế hoạch nhưng việc thu thập tình báo, do thám, chuẩn bị cùng với huấn luyện và diễn tập đã chiếm hầu hết thời gian

nên không được may mắn cho lắm. Vào đêm bọn chúng ra tay lại trùng hợp gặp phải người.

Rồi thì liên lạc giữa ta và bọn họ đã bị cắt đứt rất nhanh. Khi ta đến hiện trường thì chỉ còn sót lại một hiện trường gây án vô cùng thú vị, không hề có kế hoạch, không hề do dự, không hề xót thương và không có... người sống. Kể từ lúc đó, ta đã nảy sinh hứng thú với người.”

Blood Owl bốc một miếng đồ ăn vặt ở bên cạnh lên: “Ồ, đêm đó tại giáo đường San Marco quả thật có một đám người kỳ lạ xuất hiện, trông đáng vẻ cũng không giống bảo vệ.”

Thiên Nhất nói tiếp: “Ta cho rằng có hai con đường có thể dẫn đến một tội ác hoàn mỹ. Thứ nhất: kế hoạch cặn kẽ, thực hiện chính xác, khắc phục hậu quả ổn thỏa. Thứ hai: làm xong rồi tính tiếp.

Nhiều năm nay, ta sinh sống bằng nghề lên kế hoạch cho tội phạm nên đối với con đường thứ nhất, có thể nói là ta đã quen tay hay việc. Nhưng người, ngài Blood Owl đã tạo ra một hiện trường gây án thoát nhìn rất bộp chộp. Bước vào giáo đường, đóng gói các tác phẩm nghệ thuật, đem ra, giết chết tất cả người có ý định ngăn cản người cho đến khi không còn người để giết. Sau đó nhanh chóng rời đi. Cho dù cảnh tượng này đã tái hiện trong đầu ta không biết bao nhiêu lần, cho dù thoát nhìn người để lại rất nhiều dấu vết và sơ hở nhưng thực chất lại rất hoàn hảo.

Vô số tác giả tiểu thuyết trinh thám dùng bố cục phá án tinh tế để làm cốt truyện nhưng bọn họ mãi mãi không thể chạm vào được con đường thứ hai, chính là cách phạm tội đơn giản nhất, trực tiếp nhất. Ví dụ như gây tai nạn giao thông rồi bỏ chạy, dùng súng cướp bóc vào ban đêm, móc túi trên xe buýt... Nếu những tội phạm này có thể trốn thoát và mãi mãi không tái phạm thì có thể tránh xa vòng pháp luật, thậm chí người sáng suốt hơn nữa cũng không thể điều tra được.”

Blood Owl nói: “Người đang gián tiếp khoe khoang rằng mình có cách liên hệ với ta sao?”

Thiên Nhất nhếch miệng: “Không, không có gì đáng để khoe cả. Mười năm nay, ta vẫn không thể tìm được tung tích của người. Chuyện này là thất bại to lớn cho đến khi người giết người ở quán rượu Bronze Parrot, ta mới có manh mối. Tiếp theo, ta sẽ nói cho người biết phần người thích nghe nhất. Đó là ta làm cách nào tìm được người.” Hãn uống hết cà phê trong ly rồi chỉ về phía giá sách sau lưng: “Trong tiệm sách của ta, có một thứ gọi là quyển sách nội tâm. Mỗi một quyển đại diện cho một người, ta có thể xem toàn bộ tiếng lòng của những người từ cấp Giấy trở xuống. Đây là nguồn tình báo của ta.”

Vẻ mặt của Blood Owl tỏ ra khinh thường, dường như hoàn toàn không tin được lời nói của đối phương: “Người nói trong tiệm sách của người có hơn mười tỷ quyển sách?”

Thiên Nhất trả lời: “Ngài Blood Owl, vì sao người lại giống hệt người thường bị không gian và số lượng hạn chế suy nghĩ vậy? Vừa rồi người có tưởng tượng được sau khi mình đặt một vật ghi chép hình ảnh của thế kỷ XX vào trong đầu video thì có thể nói chuyện với ta không?”

Hãn quay đầu lại nhìn giá sách và tiếp tục câu chuyện: “Nhìn từ bên ngoài, những quyển sách này không có gì khác nhau, toàn bộ đều có bìa màu đen.”

Thiên Nhất tiện tay lấy một quyển sách xuống: “Vì vậy, khi ta lấy quyển sách này xuống và lật nó ra, cái tên bên trong có thể là Trương Tam, cũng có thể là Lý Tứ. Khi người chuyển sự chú ý lên quyển sách trên tay ta, người lại không phát hiện rằng giá sách nơi ta vừa lấy quyển sách ra giờ vẫn còn đầy mà không hề có bất cứ chỗ trống nào.”

Dường như Blood Owl đã hiểu, hắn nói: “Đây chính là năng lực của người sao?”

Thiên Nhất nói: “Ồ ồ... anh bạn, câu hỏi này đã vượt khỏi giới hạn rồi.”

“Hừ... không sao, ta cũng không muốn nghe.”

“Sự việc tiếp theo có lẽ dễ giải thích hơn rồi nhỉ.” Thiên Nhất lại rút đây một ly cà phê: “Trong HL cũng không thể toàn là người có siêu năng lực hoặc người cải tạo. Người bình thường không có siêu năng lực nếu muốn rèn luyện thân thể lên trên cấp Giấy cũng là một chuyện khó khăn.

Nhưng hồ sơ của người rất đặc biệt. Bắt đầu từ mười năm trước, gần như nó chưa từng qua tay những người bình thường. Cho dù có qua tay, bọn họ cũng không có đủ tư cách để xem. Thế là gần đây ta mới biết được biệt hiệu của người trong HL. Trong biển người mêh mông, ta có thể giám sát toàn bộ mọi người. Tất nhiên, bây giờ ta đã xác nhận được hình dạng và thân phận của người nên có thể tìm kiếm dựa theo những tin tình báo này để biết được một vài chuyện người từng làm.

Trước đây ta rất xấu hổ, trừ những việc người đã làm ở giáo đường San Marco ra thì ta không biết gì hết. May mắn thay, viên cảnh sát có biệt danh Paperman đã liên tưởng đến người dựa vào vụ án giết người mấy ngày trước. Trong đơn vị HL số hai tại phương Bắc ở quận Quan có một vài người làm việc văn phòng đã xử lý vụ án của người. Thế là ta đã tìm được mục tiêu và manh mối, sau đó bắt tay vào việc điều tra tiếng lòng của một vài người ở Venice. Không tốn bao nhiêu thời gian, ta đã gom góp được một vài chuyện đang xảy ra trong thành phố từ đồng manh mối lộn xộn như cái bánh Ma Hoa cuộn lại thành một cục kia.”

Blood Owl hỏi: “Nói vậy, người đã nắm rõ hành tung của Steel Commandment, Tả Đạo, HL và Paperman.”

Thiên Nhất nói : “À... Thật ra chuyện cũng không quá phức tạp. Người sống trên đời thì phải giao tiếp với người khác. Vô số người đi lại trên đường, thành viên bình thường của Steel Commandment, cảnh sát trong đồn cảnh sát. Người nào cũng có thể cung cấp tình báo cho ta. Bọn chúng có thể trở thành tai mắt của ta, hơn nữa chắc chắn không thể nói dối. Có mạng lưới tình báo như vậy, kết hợp với một vài suy đoán đơn giản thì không khó để đoán ra hướng phát triển của sự việc.

Nếu dựa vào hành tung những năm trước của người, ta đoán rằng thói quen của người chính là sử dụng những tác phẩm nghệ thuật như tiền bạc. Đây là cách làm sáng suốt nhất vì chi phiếu thì cần phải đến ngân hàng để đổi, tiền mặt thì không thể mang theo một lượng lớn khi qua lại giữa các vùng. Còn những bức tranh kia có thể vượt qua kiểm tra của sân bay một cách dễ dàng và không cần phải đến ngân hàng để đổi thành tiền, đã vậy chỉ một lần đổi đã có thể kiếm được một số vốn đủ cho người tiêu xài phung phí. Mười năm trước, người cướp viện bảo tàng chính là vì nguyên nhân này.”

Blood Owl tiếp tục hỏi: “Cho nên người dựa vào loại tình báo này để biết được có thể liên hệ với ta qua người môi giới Tả Đạo.”

“Không sai, những tin tức vừa rồi đã chứng minh cho thành ý muốn hợp tác của ta.”

“Ha ha ha...” Nụ cười của Blood Owl toát lên từng đợt sát khí: “Sao ta cảm thấy việc người nói ra chuyện đáng sợ như thế này một cách dửng dưng lại toát lên ý dọa dẫm đến thế kia chứ?”

Thiên Nhất vừa cười vừa trả lời: “Ồ? Ý kiến này rất mới mẻ. Người thường nghe xong chuyện này chắc chắn sẽ dùng từ đáng sợ để hình dung năng lực của ta. Ngài Blood Owl, khả năng lý giải của người vượt xa dự đoán của ta.”

Blood Owl cười gằn, rồi chuyển chủ đề một cách đột ngột: “Rốt cuộc người muốn làm gì?”

Chỉ có Thiên Nhất mới biết nên trả lời câu hỏi khó hiểu này như thế nào: “Bây giờ chưa phải là lúc nói ra chuyện ta muốn làm. Ngài Blood Owl à, người là một phần rất quan trọng trong chuyện đó.”

“Quan trọng đến mức nào?”

“Ta đã chọn được một vài đối tượng hợp tác. Có vài người đã thỏa thuận xong với ta, có vài người vẫn chưa. Một số người trong đó có siêu năng lực không hề thua kém Paperman. Một vài người lại có tài năng trên lĩnh vực đặc thù như Tả Đạo. Tất nhiên cũng có một vài người chỉ đơn thuần là những tên điên biến thái. Còn người, Blood Owl...” Vẻ mặt của Thiên Nhất giống như đang ném một món ăn dở tệ: “Người quan trọng hơn bất cứ ai trong bọn họ. Vì cho đến bây giờ, người là tên điên biến thái nhất mà ta từng gặp, có thể nói là trước giờ chưa từng có, sau này cũng sẽ không có.”

“Ha ha ha ha...” Blood Owl ngẩng mặt lên trời cười lớn. Sau khi cười xong, hắn đứng dậy rồi bước về phía màn hình.

“Người định đánh nát TV sao?” Thiên Nhất hỏi.

Blood Owl đã siết chặt năm đấm và chuẩn bị ra tay.

Thiên Nhất chỉ đành nhún vai và nói: “Được rồi, được rồi, cứ xem như đàm phán thất bại đi... Ồ, xuất phát từ lòng tốt nên ta cung cấp cho người một tin tình báo miễn phí, đó là...”

Khi Blood Owl đấm về phía màn hình, năm chữ cuối cùng của Thiên Nhất chính là: “Người đã ở trong cuộc...”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11: Time Warrior

Năm tuần sau khi đụng độ với Blood Owl, tại bệnh viện.

Vết thương của Paperman đã bình phục. Với cơ sở vật chất của bệnh viện thế kỷ XXII, chỉ cần nạn nhân không chết ngay tại chỗ thì đều có thể cứu sống được.

Ước chừng nghỉ ngơi thêm vài ngày thì Paperman có thể xuất viện. Tốc độ hồi phục của hắn vốn nhanh hơn người thường, huống chi HL còn bao hết toàn bộ viện phí để hắn được nằm ở phòng bệnh tốt nhất và sử dụng các loại thuốc đắt tiền nhất.

Sáng hôm nay, tên mập Deacon không gõ cửa đã xông thẳng vào phòng bệnh, trên tay là một hộp thức ăn. Sau khi đặt nó xuống, hắn nói: “Có rảnh thì nếm thử món bánh mì nướng do vợ ta làm đề.”

Lúc này, Paperman đang đọc một tờ báo lơ lửng trước mặt mình.

“Nói thật, lần trước ta đã bảo người đừng mang đến nữa, không phải vì ta khách sáo mà bởi vì món bánh mì nướng do vợ người dở tệ.”

“Ha ha. Tất nhiên là ta biết, nếu không ta mang đến cho người làm gì? Nếu ngon thì ta ăn hết rồi.” Deacon trả lời với loại giọng cực kỳ trơ tráo, rồi quay người, đóng cửa và ngồi xuống một cái ghế trong phòng.

“Nghe này, trong mấy ngày tới người sẽ xuất viện. Cục trưởng và ta đều nhất trí cho rằng người nên nghỉ ngơi thêm một khoảng thời gian nữa.”

Paperman đặt tờ báo xuống rồi nói: “Ta đã nghỉ ngơi đủ lâu rồi.”

Deacon nói: “Ta biết người sẽ nói vậy. Vì thế ta mang đến cho người một lá thư. Lần này ra viện, người cần phải giữ 'im lặng' đối với một số chuyện.” Hắn đưa tay làm động tác như dấu ngoặc kép.

("Tay làm dấu ngoặc kép" vừa có ý nhấn mạnh, vừa mang ý châm biếm)

“Yên tâm, ta vốn không muốn nhắc lại chuyện đêm đó.” Paperman nói.

Deacon lắc đầu: “Đó chỉ là một phần, bên cạnh đó người cố gắng đừng phơi bày siêu năng lực của mình.”

“Có cần phải vậy không? Phải che giấu những chuyện ngay cả nhân viên làm vệ sinh trong sở cảnh sát cũng biết sao.”

“Đây chính là ý của Malone, ông bạn già của người, cũng chính là ý kiến của phía HL. Anh bạn của ta ơi, trước đây mọi người chỉ rất hứng thú với những trò ảo thuật của người mà thôi, chưa có ai từng tưởng tượng rằng người có thể tạo ra một thứ giống rắn khổng lồ hoặc giống lốc xoáy như thế.”

Deacon nói tiếp: "Đối với những chuyện như đọc suy nghĩ, bẻ cong muỗng, làm bể bóng đèn thì những người có tư tưởng hơi thoáng đều có thể tiếp thu, còn siêu năng lực mà người phơi bày vào đêm đó thật sự đã dọa mọi người sợ hãi. Dường như chỉ trong một đêm, người đã trở thành nhân vật giống như Superman trong phim ảnh. Ta nghĩ mọi người còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để tiếp nhận thay đổi này.”

Paperman nhú mày và nói: “Malone nói với người như vậy đúng không?”

“Ta chỉ trích dẫn vài câu, ý nghĩa đại khái chắc cũng không khác mấy.” Deacon lấy một thanh sô cô la từ trong ngực ra rồi bắt đầu ăn, hoàn toàn không muốn động tới món bánh mì nướng nọ.

“Được rồi, ta sẽ phải tiết kiệm lời. Dù sao trước giờ ta vẫn hay làm vậy.” Paperman đành phải đồng ý cho qua chuyện.

Hai người tán gẫu được một lúc, Deacon ra về. Sau khi ăn xong cơm trưa, Paperman định ra hành lang đi dạo.

Kết quả là một vị khách không mời năm ngoài dự tính của hắn lại đến.

Khi nghe tiếng gõ cửa của đối phương, Paperman nói: “Mời vào.”

Hai người đàn ông bước vào, một trong số đó là Faeroe. Hôm nay hắn mặc áo khoác của quân đội, nhưng trước mặt Paperman, vẻ mặt của hắn không còn kiêu ngạo như lần trước.

Còn vẻ mặt của người đàn ông còn lại thì giống như đã bị táo bón suốt ba ngày nay, đầu tóc màu xám rối như tổ quạ. Hắn đeo cặp kính râm màu nhạt. Điều khiến người ta chú ý đó là bộ đồng phục màu xám tro trên mình hắn. Ngay cả Paperman cũng chưa từng nhìn thấy.

Faeroe mở miệng trước : “Xin chào, cảnh sát Elliot. Chúng ta đã từng gặp nhau một lần. Bây giờ ta xin chính thức tự giới thiệu, ta là trung tá Grid Faeroe của tổng bộ HL đóng quân tại châu Âu.”

Paperman cũng không phản ứng quá nhiều mà chỉ trả lời một cách bình tĩnh : “Ồ, hân hạnh được gặp.”

Faeroe lập tức chìa tay ra giới thiệu : “Vị này là EAS...”

“Ta tên là Joseph Norland. Đồng nghiệp đều gọi ta là Time Warrior. Ta vốn đang nghỉ phép và cũng không phụ trách công việc trước mắt. Nhưng

những kẻ bóc lột tàn khốc, máu lạnh, mất hết tính người kia lại tùy ý lấy mất thời gian nghỉ ngơi quý báu, làm xáo trộn toàn bộ thời gian biểu hàng ngày và khiến ta phải bay từ vùng nhiệt đới đến đây để gặp người. Vì vậy, có lẽ người đã nhận ra tính nghiêm trọng và cấp bách của chuyện này. Làm phiền người phối hợp với ta để ta có thể sớm trở về nghỉ ngơi!” Time Warrior đón lời của Faeroe rồi nói thẳng một lượt. Tốc độ chữ từ trong miệng hắn bật ra ngoài còn nhanh hơn những người thường đánh máy. Điều đáng quý là dù lời nói của hắn lúc trầm lúc bổng nhưng vô cùng rõ ràng.

Paperman gượng cười hai tiếng: “VẬY xin hỏi người tìm ta có việc gì?”

“Dựa theo tình báo do EAS thu được, cấp trên đã quyết định thực hiện một đợt đánh giá năng lực đối với cảnh sát Elliot, cũng chính là người, Paperman. Số liệu thu được phải báo cáo với tốc độ nhanh nhất.” Time Warrior trả lời.

Paperman nói: “Trước tiên, ta có thể hỏi EAS là đơn vị nào được không?”

Tốc độ trả lời của Time Warrior vẫn không giảm: “Trăm năm trước, công tước Carlo, anh hùng của đế quốc được trao một chức vụ bí mật với cái tên Extra Ability Supervisor, viết tắt là EAS. Sau một quá trình phát triển, đến hôm nay EAS tồn tại dưới hình thức tổ chức. Nơi làm việc được thay đổi thường xuyên, số lượng thành viên không thể tiết lộ, phúc lợi và đãi ngộ khiến người và thần đều cảm phần. Dù gì đi nữa thì mỗi năm ta chỉ được nghỉ phép hai tuần mà thôi. Tóm lại, chức năng chủ yếu của EAS là phụ trách giám sát và quản lý người có siêu năng lực trên thế giới này.”

Faeroe bổ sung thêm : “Đừng lo lắng, ngài Elliot. Bọn họ chỉ làm việc công mà thôi. Trong điều kiện cho phép, đế quốc sẽ thu thập tư liệu về tất cả người có siêu năng lực từ cấp Cường trở lên. Điều này cũng là vì an toàn.”

Paperman cười mà như không cười: “Không cần nói thêm nữa, điều này ta có thể hiểu được. Người có siêu năng lực cấp Cường một là tội phạm bị truy nã, hai là trở thành thành viên của HL hoặc một vài tổ chức nào đó ta chưa từng nghe thấy thu nạp... Người có tình huống giống như ta hẳn phải cực ít. Tính toán thực lực và nhân tiện giám sát mới có thể khiến một vài nhân vật lớn yên tâm.”

Dường như Time Warrior không hề để ý đến câu nói của đối phương mà nói tiếp: “Tốt lắm, hai bên hiểu nhau có thể nâng cao hiệu suất làm việc. Mời người đến đơn vị số hai một chuyến vào chiều nay để kiểm tra, chúng ta vốn đã chuẩn bị xong sẵn rồi.”

Paperman nói: “Sao ta cảm thấy lời mời này như thể sẽ áp dụng những thí nghiệm tàn ác vô nhân đạo trên thân thể con người vậy?”

Time Warrior nói: “Đây không phải là thí nghiệm, thưa ngài Elliot. EAS không cần phải kiểm tra bất cứ gì về mặt sinh lý đối với những người có siêu năng lực như người mà chỉ cần xem thử sức phá hoại cực hạn của siêu năng lực trong một môi trường được định sẵn mà thôi.”

Paperman trả lời với vẻ ngạc nhiên: “Ồ? Thì ra còn có cách kiểm tra thế này? Có phải chuẩn bị gần trăm bù nhìn bằng kim loại trong một môi trường kiên cố được định sẵn để xem ta có thể chặt bọn chúng thành tám mảnh trong bao lâu chứ gì?”

Time Warrior quay đầu bước ra khỏi phòng như thể không muốn lãng phí một giây phút nào, cũng không biết hẳn đi đâu mà gấp gáp như vậy.

Chỉ là trước khi bóng lưng đi khuất, hẳn để lại một câu: “Việc chịu đựng sức phá hoại do ta đảm nhận, hoan nghênh người đến.”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12: Đánh Giá Gián Tiếp

Vừa hơn ba giờ chiều, Paperman đã đi qua con đường quen thuộc để đến trước cửa đơn vị số hai của HL phường Bắc thuộc quận Quan. Hắn vẫn mặc chiếc áo khoác cũ nát, đầu đội mũ lưỡi trai. Tuy trọng thương mới bình phục nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến khả năng phát huy năng lực của hắn, vì vậy hắn vẫn đến đây.

Ấn tượng của Paperman về người có biệt danh là Time Warrior cũng không tệ. Mặc dù có thể dễ dàng nhận ra được khuyết điểm về mặt tính cách nhưng hắn vẫn tạo ra cảm giác thân thiết hơn những tên hách dịch khác.

Nhân viên làm công việc đón tiếp cũng quen mặt Paperman nên hai người chào hỏi nhau vài câu rồi để hắn tự đi vào trong. Dù gì thì cứ cách hai ba ngày hắn lại chạy tới văn phòng của Malone một chuyến, cần mẫn như chạy tới nhà mẹ vợ nên không cần chào đón, dẫn đường... chi cho thêm chuyện.

Giống như trước đây, Paperman không cần gõ cửa đã bước vào phòng. Kết quả là hắn nhìn thấy một cảnh tượng như thế này: Time Warrior đang nằm ngửa gập bụng trên bàn của Malone còn Malone đang giữ chân cho hắn.

Mấy giây đầu tiên, Paperman cảm thấy não mình có lẽ đã bị Blood Owl đánh hỏng hoặc để lại di chứng nặng nề về mặt tinh thần. Nếu không

thì mình vẫn đang nằm hôn mê tại bệnh viện còn mọi thứ trước mắt đều là ác mộng.

Nhưng trí tưởng tượng của Paperman còn chưa bay được bao xa thì Time Warrior đã nhìn thấy hắn, sau đó bèn bước xuống bàn làm việc rồi nói: “Người đến rồi à? Tốt lắm, đi theo ta.”

Time Warrior đi trước dẫn đường còn Paperman cùng Malone theo sau. Paperman nhìn Malone bằng ánh mắt khó hiểu, cũng không thể nói rõ là chán ghét hay khinh bỉ.

Vẻ mặt của Malone lại như diếc không sợ súng, hắn vẫn ngậm điếu xì gà một cách dửng dưng.

“Sau khi hắn trở về từ bệnh viện thì đến văn phòng của ta để đợi người. Sau khi ngồi được khoảng ba mươi giây, hắn nói cuộc đời của mình đang bị lãng phí bằng vẻ mặt đáng sợ và giọng điệu vô cùng gấp gáp.”

Paperman liếc nhìn Malone, hắn nói bằng giọng nửa tin nửa ngờ: “Cho nên hắn mới gập bụng suốt hai tiếng đồng hồ trên bàn làm việc của người?”

“Không, đầu tiên là chạy qua chạy lại, rồi trồng cây chuối, tiếp theo còn có nằm sấp chống đẩy, bật cóc, vừa trồng cây chuối vừa chạy...” Trong mắt Malone vẻ buồn bực: “Sau mỗi động tác, hắn kèm thêm một đợt gập bụng để nghỉ ngơi.”

Khóe miệng Paperman không tự chủ được nên rục rịch: “Người có nói với hắn có phòng tập thể hình ở lầu hai không?”

Ngay lúc này, Time Warrior cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người bằng tốc độ nói y như súng máy: “Ở văn phòng đợi người đến rồi lập tức đi đến địa điểm kiểm tra dưới lòng đất là lựa chọn hiệu quả nhất. Còn nếu đến phòng tập thể hình ở lầu hai thì lúc người đến văn phòng của thượng tá

Malone mới thông báo cho ta xuống địa điểm kiểm tra. Tổng thời gian đưa tin và thời gian bình quân bị lãng phí khi di chuyển theo đường thẳng dao động trong khoảng từ tám đến mười phút. Trong thời gian này, ta có thể lựa chọn nghe hai bài hát, ăn một bữa cơm, đi WC, mát xa mắt hai lần, chơi ba ván bài, đọc tài liệu khoảng ba ngàn chữ, vân vân... Đó là còn chưa kể đến trong số những việc trên, có rất nhiều việc có thể làm cùng lúc.”

Molone che mặt và lắc đầu: “Sau khi ta nói cho hăn nghe vị trí của phòng tập thể hình thì hăn cũng trả lời như vậy đấy.”

Paperman thở dài: “Được rồi, ta đã hiểu tâm trạng của người.”

Time Warrior vẫn nói dù đầu không quay lại: “Đời người vô cùng ngắn ngủi. Thưa các quý ngài, nếu có thể sử dụng mỗi phút mỗi giây một cách có hiệu quả thì sẽ làm được nhiều việc hơn người khác trong cùng một khoảng thời gian, đó chính là một lợi ích. Phương Đông có câu châm ngôn: Thời gian là vàng bạc. Xét trên góc độ này thì ta là tỷ phú còn các người là những tên nghèo túng.”

Paperman nhún vai: “Hai năm trước ta từng nghe một quý tộc nói một câu, cũng có thể áp dụng trong trường hợp này. Đại ý của hăn là: Người nghèo tự cho rằng mình nghèo rất mừng tơi, còn người giàu luôn nghĩ mình quần vàng bạc quanh người.”

Time Warrior trả lời: “Chẳng lẽ người không nghĩ rằng người mang quan điểm như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy chán ghét hay sao?”

Paperman nói: “Tất nhiên, nhưng ta phải thừa nhận rằng điều này là sự thật.”

Time Warrior quay đầu lại và liếc nhìn Paperman: “Ta hiểu rồi, quan điểm của người là dù sao đi nữa thì quan điểm về thời gian chúng ta cũng không thể thống nhất với nhau. Thế là người mới cam lòng chịu cảnh nghèo kiệt xác để ta thôi đi, đúng không?”

Paperman cười và nói: “Ha ha ha, người hiểu được thì tốt.”

Malone phun ra một vòng khói rồi cũng vừa cười vừa nói: “Ta cũng hết thuốc chữa rồi, đừng thông cảm cho ta.”

Time Warrior lộ ra vẻ khó hiểu. Hắn hoàn toàn không thấy buồn cười: “Rõ ràng hai vị đều lớn hơn ta nhưng lại lãng phí thời gian một cách vô ích. Thái độ của hai vị đối với cuộc đời và công việc đúng là đã hết thuốc chữa.”

Nói xong, hắn đã đứng trước một cánh cửa rồi chà thẻ lên máy quét, sau đó cánh cửa tự động mở ra.

“Được rồi, thời gian tán gẫu bốn phút hai mươi ba giây trong khi đi đã kết thúc. Tiếp theo, hãy phối hợp cùng ta để có thể hoàn thành công việc trong thời gian sớm nhất. Kế hoạch của ta là lên máy bay trước năm giờ và hoàn thành bản báo cáo ngay trong chuyến bay. Sau khi chuyển bản báo cáo về tổng bộ, ta sẽ đáp thẳng xuống nơi nghỉ phép. Hy vọng các người đừng làm rối loạn thời gian biểu mới nhất mà ta vừa nghĩ ra trong khi gặp bụng lúc này.”

Time Warrior dẫn Paperman vào một căn phòng hình lập phương có ba chiều dài, rộng, cao đều là năm mét.

Còn Malone dừng lại ngay cửa mà không đi vào, hắn nói: “Ta quan sát ở căn phòng kế bên, các người có thể nói chuyện trực tiếp với ta qua màn hình.”

Cánh cửa điện tử đã đóng lại ngay sau đó.

Bốn phía căn phòng đều là kim loại sẫm màu, thiết bị chiếu sáng trên đỉnh đầu dường như có thể phát ra ánh sáng với các màu sắc khác nhau nhưng lúc này chỉ là màu trắng ôn hòa bình thường.

Trước đây, Paperman chưa từng đến nơi này nhưng hẳn cũng từng nghe nói trong rất nhiều đơn vị của HL có xây dựng một căn phòng dùng để kiểm tra sức chiến đấu của người có siêu năng lực. Trong tình huống khẩn cấp, căn phòng này còn có thể chống bom hạt nhân, chống không kích, chống virus, chống nổ...

“Nếu muốn kiểm tra cực hạn của ta thì còn cần một vài thứ.” Paperman nói.

“Tất cả đã chuẩn bị xong hết rồi.” Time Warrior nói lớn: “Thượng tá Malone, xin chuyển giấy đã chuẩn bị sẵn đến đây.”

Câu trả lời của Malone vang lên trong màn hình: “Chú ý dưới chân.”

Khoảng đất giữa căn phòng bỗng mở ra sau câu nói của Malone, rồi thì mười mét khối giấy trắng văn phòng được đưa lên một cách gọn gàng.

Paperman nói thầm: “Anh bạn, người chắc chắn căn phòng này có thể chịu được không đó? Nếu không may làm hư hỏng một bộ phận nào đó thì Jim sẽ phát điên giống như một con ma men đấy.”

“Ta nghe được tiếng người nói! Tên khốn!” Malone chửi ầm lên trong màn hình.

Time Warrior nói: “Đừng phí phạm thời gian nữa, cảnh sát Elliot. Con người có thể tạo ra thép nhưng không thể đánh vỡ thép bằng nắm đấm. Cùng một nguyên lý, chúng ta đã có thể tạo ra căn phòng kim loại này nên tuyệt đối tự tin chỉ cần không phải là người có siêu năng lực từ cấp Hung trở lên thì không thể phá hỏng căn phòng. Nếu không, tội phạm có siêu năng lực trong Tide Prison đã vượt ngục tập thể từ lâu rồi.”

Lúc này, giấy trước mặt Paperman đã tự động bay lên trời và bắt đầu ngưng tụ thành hình: “Vậy xin hỏi nếu người có siêu năng lực cấp Hung đồng ý kiểm tra thì phải kiểm tra hẳn bằng cách nào?”

Ánh mắt của Time Warrior vẫn bình tĩnh, hắn trả lời: “Tin tình báo về mặt này không thể tiết lộ cho người có thân phận như người, nếu muốn biết thì người cứ đạt đến cấp bậc đó rồi đến tìm ta là được.”

Chỉ thấy giấy do Paperman điều khiển từ từ ngưng tụ thành một con thú khổng lồ với hàm răng có thể nhai gân nghiền xương, móng vuốt có thể vồ mồi leo trèo, xương sống như đúc bằng sắt, đuôi như roi thép, mắt như kim tinh, trán có hoa văn chữ vương. Hung, ác, tàn, bạo cùng tập trung trên mình của sinh vật có thể phóng, nhảy, trèo, vồ này... đó là một con hổ giấy.

“Lần trước khi người đối đầu với tên tội phạm có mức nguy hiểm cấp bốn dường như dùng rồng đúng không. Rốt cuộc sinh vật mô phỏng nào mới là tuyệt chiêu của người?” Time Warrior hỏi.

Paperman đáp: “Hổ sống trên núi, rồng lượn biển sâu.”

“Hiểu rồi, ý người là trong hoàn cảnh lúc này thì dùng hổ thích hợp hơn.” Hai tay của Time Warrior cho vào túi, hoàn toàn không có ý di chuyển hoặc chuẩn bị, hắn nói thẳng: “Vậy mau tấn công đi, ta đang vội.”

Lời nói còn chưa dứt, hổ giấy bỗng nhào tới. Paperman nói: “Người đừng chết đó.”

Time Warrior chỉ đứng bằng một chân trái, chân phải thì từ từ co lên. Trong khoảnh khắc con hổ khổng lồ nhào tới trước mặt, hắn dùng chân phải đá con hổ vỡ vụn thành ngàn mảnh giấy bay lả tả khắp không trung.

Paperman trợn tròn đôi mắt. Cảnh Blood Owl đánh tan rồng giấy dường như lại hiện lên trước mắt, không ngờ trên thế giới này không chỉ có một người có thể dựa vào sức mạnh để đánh vỡ thú giấy của mình.

Vẻ mặt của Time Warrior đã chứng minh hắn cảm thấy chuyện này chẳng có gì ghê gớm cả. Sau khi đứng vững lại, hắn hỏi: “Ta đã được lĩnh

giáo động vật họ nhà mèo đứng trên đỉnh của chuỗi thức ăn, lần tấn công vừa rồi có phải là sức phá hoại cực hạn của người không?”

Paperman trả lời thẳng thắn, không hề e ngại: “Đúng thế, đó chính là cực hạn của ta.”

Time Warrior bước chậm chậm về phía trước rồi nói: “Vây bây giờ phiền người dùng giấy tạo thành chiêu phòng ngự mạnh nhất để đỡ một đấm của ta.”

“Được.” Paperman lại điều khiển giấy kết hợp với nhau tạo thành một tấm khiên hình kim tự tháp lơ lửng trước thân thể hắn.

Mười mấy giây sau, Time Warrior hỏi: “Xong chưa?”

Paperman nói: “Ra tay đi.”

Đó là một cú đấm không kèm theo bất cứ âm thanh nào. Paperman cũng không thể theo kịp động tác của Time Warrior, hắn chỉ cảm thấy một làn sóng khí bùng nổ từ nơi bị tấn công rồi như cuồng phong cuốn qua toàn bộ phòng kiểm tra. Hai giây sau, từ đỉnh kim tự tháp bắt đầu xuất hiện vết nứt, nhưng tấm khiên chỉ vỡ hơn một nửa chứ không vỡ vụn hoàn toàn, phần đáy còn sót lại vẫn chưa bị biến dạng.

Time Warrior nói: “Rất tốt, vô cùng cảm ơn sự hợp tác của người, cảnh sát Elliot. Cuối cùng ta còn một câu hỏi.”

Hắn vừa nói vừa bước về phía cửa vì không muốn lãng phí một giây một phút nào: “Giả sử cú đấm của ta có sức mạnh là một trăm thì đòn cuối cùng mà Blood Owl đánh trúng người là bao nhiêu?”

Paperman nghĩ ngợi một lúc, khi Time Warrior bước ra khỏi căn phòng, Paperman mới trả lời trước khi cánh cửa điện tử đóng lại: “Ít nhất cũng trên năm trăm.”

“Cảm ơn, tạm biệt.” Nói xong câu này, vừa hay cũng là lúc cánh cửa sau lưng Time Warrior khép lại.

Paperman thở dài một hơi: “Phù... Tên này là ai vậy...”

Bấy giờ, giọng nói của Malone từ trên màn hình vọng đến: “Ellot, vừa rồi ta nhận được một tin tức khẩn cấp, người nên đến nghe thử, gấp lại ở văn phòng của ta.”

...

Cùng lúc đó, Time Warrior đang bước đi trên một hành lang không bóng người.

Hắn bỗng rút điện thoại trong ngực ra rồi bấm số thật nhanh. Chỉ sau ba giây, đối phương đã bắt máy.

Một giọng nói vang lên: “Xin chào phó cục trưởng, xin hỏi có chỉ thị gì?”

Time Warrior nói: “Nói với đại ca, đã có đánh giá gián tiếp về sức mạnh của Blood Owl. Sau này ta sẽ viết một bản báo cáo rồi gửi cho hắn, còn Elliot Neith cũng không đủ giá trị để lưu vào hồ sơ như dự tính. Sau khi nộp báo cáo ta sẽ tiếp tục nghỉ phép, đừng liên lạc với ta nữa.”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13: Huyết Án Tái Diễn

"Nạn nhân là một người đàn ông khoảng năm mươi đến năm lăm tuổi, chết ngay tại chỗ vì thân thể bị một sức mạnh khổng lồ xé làm hai mảnh từ giữa cột sống ngực..." Tuy thời tiết rất lạnh nhưng lúc này Deacon đang vừa lau mồ hôi trên trán vừa nghe cấp dưới báo cáo.

Hiện trường vụ án xảy ra tại một phòng ngủ vô cùng rộng rãi đến mức diện tích đủ cho cả một gia đình bình thường sinh sống. Vì toàn bộ xác chết đều nát vụn nên tạm thời chưa thể xác định được số lượng người chết cụ thể, nhưng ít nhất cũng trên năm người.

Cảnh tượng trong phòng như một lò mổ, cho dù phần lớn các đoạn tay chân đứt gãy đã được dọn dẹp nhưng máu tươi, chất lỏng và một số vật chất trơn bóng còn sót lại vẫn không ngừng tỏa ra mùi vị khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

Lúc này, Paperman từ cửa bước vào liền nhíu mày rồi kéo cổ áo khoác lên cao một chút: "Được rồi, được rồi. Mùi vị này thật quen thuộc..."

Deacon quay đầu lại hỏi: "Sao người ra viện rồi?"

Paperman nói: "Vừa đến đơn vị của HL làm một ít chuyện rồi nhận được tin tức. Dù sao cũng đến rồi, người kể cho ta nghe xảy ra chuyện gì đi."

Deacon nói: "Sau khi rời khỏi bệnh viện, ta vào một quán ăn. Khi ta ngồi xuống và gọi vài món, cục trưởng gọi điện thoại đến rồi nói rằng đã

xảy ra chuyện lớn bằng giọng điệu như bệnh dịch hạch đã sắp lây lan khắp thành phố còn không bằng.”

Paperman nói: “À, quý tộc sao? Ta nhớ hình như đây là phủ của nam tước Giuseppe nhỉ?”

Deacon nói tiếp: “Có lẽ chết vào sáng sớm hôm nay. Theo thói quen hàng ngày, người giúp việc đến trưa mới gõ cửa nhưng không có tiếng trả lời, rồi sau đó hắn ngửi thấy mùi kỳ lạ.”

“Dựa theo những dấu vết này thì người chết không chỉ là một mình nam tước.” Paperman ngồi xổm xuống để kiểm tra những vết máu.

Deacon nói: “À, nam tước chắc chắn đã chết. Phần từ ngực trở lên của hắn tương đối hoàn chỉnh nên có thể xác định nhờ vào gương mặt. Những người khác thì... có lẽ là bốn hoặc năm cô gái.”

“Hơ hơ, nghèo thì chỉ lo thân mình, giàu thì thê thiếp cả đàn.” Paperman cười lạnh và nói tiếp: “Căn phòng ngủ khổng lồ này được cách âm sáu mặt, người giúp việc đến trưa mới gõ cửa 'theo thói quen hàng ngày'. Xem ra hắn ta cũng đêm đêm vui vẻ, có chết cũng chết trong sung sướng.”

“Bây giờ không phải là lúc bình luận vấn đề cách sống của hắn, rất nhiều quý tộc đều có phong cách như vậy. Chúng ta cứ làm tròn trách nhiệm của mình là được.” Thỉnh thoảng, Deacon cũng nói vài câu rất tận tụy. Rõ ràng hắn không muốn Paperman phát biểu những lời bình không hợp thời tại nơi công cộng.

Paperman lại không hề để ý nhiều đến vậy: “Điều này là lẽ đương nhiên, nhưng ta cảm thấy nơi này không còn việc gì để làm. Từ hiện trường đã có thể đoán được kẻ giết người là ai.”

Deacon cũng không ngốc mà hỏi dò: “Chẳng lẽ là hung thủ của vụ án tại quán rượu Bronze Parrot?”

Paperman nói: "Biệt danh của hã là Blood Owl."

Deacon vội vàng nói: “Người có manh mối về hành tung của hã?”

Paperman cười khở một tiếng: “Không có, cho dù có ta cũng không bắt nổi.”

Vừa nói, hã vừa rời khỏi hiện trường: “Không thể không thừa nhận, những ý kiến mà Jim nói với ta lúc trước đều chính xác. Tội phạm với mức nguy hiểm cấp bốn thì chỉ có thể chờ HL cử viện binh tới mà thôi.”

...

Đêm đó, tại phòng làm việc của Jim Malone.

Khi Paperman đến, Malone và Faeroe đã đợi hã từ lâu.

“Ngại quá, ta đã đến muộn rồi.” Paperman nói câu này với Faeroe vì với tình cảm giữa hã và Manlone thì không cần phải khách sáo như thế.

Faeroe nói: “Không sao, bọn ta đợi chưa lâu.”

Paperman ngồi xuống rồi nói: “Ta đã xem xét hiện trường. Nam tước Giuseppe đúng là bị Blood Owl giết.”

Malone lại châm điếu xì gà: “Người cảm thấy mục đích của hã là gì?”

Paperman nói: “Xét theo tư duy của người thường thì việc hã làm lần này nếu nói rộng ra là thay trời hành đạo, còn nếu xét trên phạm vi nhỏ là vì dân trừ hại.”

Faeroe tăng hăng: “Ngài Neith, xin chú ý từ ngữ của mình.”

Paperman nhún vai, chuyển chủ đề: “Nhưng theo ta thấy, việc suy đoán mục đích của hăng là một việc vô nghĩa. Tuy tiếp xúc với hăng không bao lâu nhưng ta có thể chắc chắn rằng hăng không phải là người bình thường mà là một thằng điên. Hăng ta làm việc tùy ý, dám giết bất kỳ người nào vào bất cứ lúc nào và tại bất cứ đâu mà không vì lí do gì cả, hoặc có thể nói là hoàn toàn không cần lí do.”

Rồi nói với Faeroe: “Đêm đó, người cũng nghe thấy cuộc đối thoại giữa Blood Owl và Bottlelinos đúng không. Hăng không những giết những tên lưu manh trong quán rượu mà còn giết giáo sĩ của Steel Commandment nên mới khiến giám sát trưởng của Thánh Vực và quan cầm cờ cùng một đám kỵ sĩ thiện chiến giương cờ giống trống tới báo thù. Có thể thấy hăng đã giết không ít người, có thể là ba mươi, năm mươi tên, ai mà biết được? Người cảm thấy thế giới này có người siêu năng lực nào đơn độc như hăng mà lại vô duyên vô cớ gây hấn với Steel Commandment không? Xét trên khía cạnh khác, nếu người, hoặc ta không có thân phận hợp pháp giống như hăng, không có bất cứ chỗ dựa nào, vậy dám làm chuyện như vậy không?”

Faeroe cân nhắc một lúc mới nói: “Dựa vào hồ sơ vụ án này, Blood Owl vẫn còn ở Venice. Hăng đúng là không giống với những tội phạm bị truy nã bình thường. Người thường sau khi trải qua sự việc đêm đó chắc chắn sẽ lựa chọn cách lẩn trốn một thời gian và đợi cho tình hình lắng xuống mới lựa thời cơ rời khỏi thành phố. Thế mà hơn một tháng sau, hăng lại gây thêm án mạng.”

"Ta lại cảm thấy có thể lợi dụng điều này. Hăng đã quá điên cuồng, hoặc có thể nói tính cách hăng như thế. Chi bằng chúng ta hãy điều động lực lượng nằm ngoài sức tưởng tượng của hăng, từ đó khiến tên nghiện giết người không để ai vào trong mắt này nhìn thấy chiến lược đáng sợ của hàng ngũ cấp cao trong HL."

Malone hỏi: “Người có kế hoạch hay người thực hiện chưa?”

Faeroe trả lời: “Ta định liên hệ với sĩ quan huấn luyện Luca ở tổng bộ, vị này là thầy của ta. Nếu hấn chịu đến Venice để giúp đỡ chúng ta thì dù là Blood Owl cũng phải chết không có chỗ chôn.”

Ngay lúc này, điện thoại trên bàn Malone bỗng đổ chuông. Thế là hấn nhấc máy lên nhưng còn chưa kịp nói nửa chữ, đầu dây bên kia bỗng vang lên một giọng nói run rẩy: “Thượng tá Ma... Malone... thống... thống đốc...”

Vẻ mặt của cả ba người đều đột nhiên biến đổi, chẳng lẽ phía tổng đốc xảy ra chuyện?

“Con trai của tổng đốc... đã bị hại.” Cuối cùng thì người đó đã nói hết câu.

Tuy đây cũng không phải là tin tức xấu vì tổng đốc vẫn không sao nhưng cũng khiến ba người hoảng sợ đến mức mồ hôi lạnh đã đổ đầy người.

Paperman đứng dậy rồi nói : “Được rồi, ta đi xem thử. Nhưng theo ta đoán, người làm chuyện này chắc chắn không phải là ai khác.”

Faeroe cũng ngồi không yên nữa: “Bây giờ ta đi liên lạc với sĩ quan Luca, hi vọng có thể ngăn cản hấn trước khi tên điên này giết sạch toàn bộ quý tộc trong thành Venice.”

Malone là lớn tuổi nhất trong ba người nên thật sự có chút phong cách của đại tướng. Hấn bỏ điếu xì gà xuống rồi mở miệng với vẻ mặt nghiêm túc: “Điều động quân đội đến chi viện, toàn bộ công việc xử lý hậu quả đều do ta xử lý. Trước khi tập hợp đủ lực lượng có thể đánh bại Blood Owl, an nguy của thành phố này đều phải trông cậy vào hai vị. Hấn cùng lăm chỉ là con người mà thôi... Nói trắng ra là một kẻ tàn bạo và mạnh mẽ như ác ma.

Nhưng dù gì người vẫn là người, trên thế giới này không có ai vô địch. Chúng ta không thể tự làm loạn bước chân của mình, cần phải làm việc theo đúng nguyên tắc.”

Hai người đều trả lời một tiếng rồi bước ra khỏi văn phòng, sau đó chia nhau ra làm việc của mình.

Một mình Faeroe đang bước đi trên hành lang, hẳn đang nhớ lại cảnh tượng khi mình mới đến nơi này: vừa xuống máy bay, chưa quen với việc thay đổi múi giờ thì đã gặp một trận ác chiến. Trong một đêm, hẳn đã gặp phải hai người mạnh hơn mình. Sau đó bị thương, rồi nhận được một loạt báo cáo sau chuyện đó, phải trả lời vô số câu hỏi, phải công bố vô số lời nói dối. Đến hôm nay, án mạng liên hoàn lại bùng nổ...

Trong một tháng nay, Faeroe cũng âm thầm điều tra được rất nhiều chuyện thú vị. Ví dụ như quá khứ và mối quan hệ giữa Paperman và Malone. Hai mươi năm trước, hai người cùng đi lính trong một đơn vị bộ đội. Rồi cách đây tám năm, cuộc chiến tranh kéo dài bốn năm tại Nam Phi kết thúc thắng lợi, hai người sống sót trở về. Malone vốn là sĩ quan nên được thăng vài cấp và được điều đến đơn vị HL này làm tổng chỉ huy; còn Paperman, thật không ngờ hẳn lại trở thành một cảnh sát.

Đến bây giờ, xem ra tình hình thành phố trên mặt nước này quả thật ngọạ hổ tàng long. Việc chỉ huy quân đội vào đêm ấy cùng với việc phong tỏa hàng loạt tin tức đến nỗi giọt nước cũng không lọt sau sự việc, lời lẽ ngoại giao, vân vân... đều chứng minh được năng lực làm việc của Jim Malone.

Đối với đế quốc, một người có tài năng như thế chắc chắn có tác dụng hơn nhiều so với một người có siêu năng lực chỉ biết đánh đấm.

Còn Paperman lại càng làm tổn thương lòng tự trọng của Faeroe. Mặc dù người này chưa từng trải qua bất cứ huấn luyện cường hóa nào của HL

và cùng thuộc một cấp bậc nhưng hẳn lại vượt xa mình. Điều này có thể nói là chênh lệch về năng khiếu bẩm sinh. Nếu Paperman gia nhập HL thì quân hàm rất có thể còn cao hơn Faeroe một cấp.

Tuy những suy nghĩ này khiến người ta phải bận lòng nhưng Faeroe cũng không có tinh lực và thời gian để nghiên cứu tỷ mỉ thêm. Chuyện quan trọng nhất trước mắt là truy bắt Blood Owl. Ngày nào tên hỗn thế ma vương này còn nhõn nhơ bên ngoài thì đến lúc đó khi đi ngủ vẫn phải mở một con mắt ngày ấy.

Hắn trở về phòng mình rất nhanh chóng rồi mở màn hình liên lạc để kết nối với một người tên Luca...

...

Năm phút sau, Paperman vừa đến trước cửa phủ tổng đốc thì chạm mặt Deacon. Có lẽ tên mập này sắp điên rồi, vẻ ngoài của hắn nơm nớp vì hoảng sợ.

“Ellot! Người có biết rốt cuộc là chuyện gì không? Nếu biết thì mau mau nghĩ cách, nếu không toàn bộ anh em trong cục mất việc hết?!”

Paperman chỉ cảm thấy buồn cười: “Người bình tĩnh chút. Cứ tưởng tượng những vụ án này như một vụ thiên tai mà sức người không thể can nổi. Không lâu sau, HL sẽ cử một kẻ ghê gớm tới giải quyết mọi chuyện.”

“Người còn cười nói thoải mái được à? Dạo gần đây, cái gì mà cướp bóc, trộm vào nhà, hiếp dâm đã không còn ai đến báo án. Sở cảnh sát ngoài việc giúp người ta dán thông báo tìm mấy tên ma men đêm không về nhà ra thì ngay cả việc bọn oắt con đánh nhau cũng không còn xảy ra. Ta vốn tưởng rằng tình hình tội phạm giảm xuống rõ rệt, nếp sống xã hội tốt lên. Kết quả là người vừa ra viện thì trong thành bỗng nhiên xảy ra chuyện hai quý tộc liên tiếp bị giết chỉ trong một ngày. Người xem người có phải từng

bị phù thủy nguyên rửa không, người trở về bệnh viện nằm thêm vài ngày có được không.”

Paperman cũng chẳng thèm để ý đến hấn mà đi vào đại sảnh: “Người đã điều tra xong rồi à. Vậy ta vào xem thử hiện trường, lát nữa gặp lại ở sở cảnh sát.”

Deacon giơ ngón tay thối lên rồi gầm gừ vài tiếng, sau đó dẫn vài viên cảnh sát đi theo trở về. Paperman bước thẳng vào trong phòng, những cảnh sát còn lại ở hiện trường đều nhận ra hấn nên không hề ngăn cản.

Xác chết trên hiện trường lần này vẫn chưa được chuyển đi. Con trai của tổng đốc là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, thân thể của hấn vụn vụn như một chiếc khăn bị vắt khô, xương bị lệch và đâm cả ra ngoài, vẻ mặt hấn đau đớn đến nỗi méo mó, máu chảy ra thành một bãi lớn trên mặt đất.

Thống đốc Venice đến già mới có con. Năm nay hấn đã sáu mươi ba tuổi. Paperman phỏng đoán tâm trạng của lão già này trong khoảng thời gian tiếp theo chắc hấn sẽ phát triển theo ba bước: Đau khổ → giận dữ → phát điên.

Tất nhiên hấn cũng không quan tâm đến những điều này. Bây giờ, trong lòng Paperman đã không giống với quá khứ, hấn đã không còn cách nghĩ khẳng khẳng “Giương cao chính nghĩa”, còn trách nhiệm của cảnh sát thì đã bị hấn quăng đi từ lâu.

Cách nói năng tùy tiện và thái độ chán chường đối với mọi việc khiến đằng sau vẻ ngoài hờ hững, một loại tâm trạng khác đang lặng lẽ nảy mầm trong lòng Paperman.

Trong tương lai không xa, nó sẽ thay đổi vận mệnh nửa cuộc đời còn lại của hấn...

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14: Vây Thành

Tổng bộ Highest Laws tại châu Âu nằm ở quận Thủy Tinh thuộc Trung Âu.

Đó là một quần thể kiến trúc bằng kim loại nằm trên diện tích 1285 kilomet vuông. Phía ngoài được bao bọc bằng tường thép cao ngất và một con kênh đào cùng với bình nguyên mà không biết phải tốn bao nhiêu năm mới có thể xây dựng được.

Khi đế quốc chưa được thành lập, nơi này từng là một trong những quốc gia giàu có nhất, kinh tế phát triển nhất và mức sống người dân cao nhất thế giới. Quốc kỳ của họ là chữ thập trắng trên nền đỏ, màu trắng tượng trưng cho hòa bình, sáng suốt và công bằng, còn màu đỏ tượng trưng cho thắng lợi của nhân dân, hạnh phúc và nhiệt tình. Được sống ở nơi này là ước muốn lớn nhất của đa số người dân trên Trái Đất vào lúc ấy.

Nhưng tại quận Thủy Tinh ngày nay, trong đầu con người luôn hiện lên một huy hiệu màu vàng, đó là một hoa văn hình thoi được quần quanh bởi hai hình elip, cùng với những người chấp pháp mà bản thân họ đã đứng trên pháp luật vì phải gánh vác bốn chữ trên lưng.

(Bốn chữ đó là "Vương Quyền Vô Thượng", được in trên lưng đồng phục của HL)

Sĩ quan huấn luyện Luca đang mặc một bộ quân phục màu đen và bước đến phòng họp. Sau khi bước vào, hắn chào các tướng lĩnh đang ngồi

chờ bên trong theo cách của quân đội.

“Ngồi đi Luca.” Một người đàn ông ngồi ở giữa nói.

“Vâng.” Luca ngồi xuống ngay ngắn.

“Ngày hôm qua, trung tá Faeroe đã trò chuyện riêng với người rồi phải không?”

“Vâng.” Luca trả lời.

“Vậy thì tốt, giúp chúng ta tiết kiệm không ít lời. Vậy dựa theo báo cáo chính thức của thượng tá Malone thuộc đơn vị số hai ở quận Quan, bây giờ chúng ta cử người đến Venice để bắt giữ tội phạm truy nã cấp bốn có biệt danh ‘Blood Owl’. Hãy nhanh chóng chấp hành!”

Luca trả lời một tiếng rồi đứng dậy và nói một câu: “Tạm biệt.”

Hắn rời khỏi phòng họp.

Sau khi Luca đi khuất, mấy người trong phòng lại mở miệng: “Không đầy hai mươi bốn tiếng, bốn nhân vật quan trọng trong thành Venice đã chết, bao gồm cả con trai của thống đốc. Cho dù là tổ chức phản loạn cũng không thể thực hiện việc ám sát liên tục một cách mù quáng như thế. Hành vi của Blood Owl thật sự có phải chỉ là tùy ý hay không? Ta cho rằng cần phải xem xét lại độ tin cậy trong bản báo cáo của Malone.”

“Dù sao đi nữa, việc cần làm trước mắt chính là ngăn chặn hành động giết chóc này lại. Nếu không hoàng tộc và quý tộc bản địa sẽ gây sức ép lên cấp trên. Một khi bên phía Thiên Đô trách tội thì danh dự của tổng bộ châu Âu sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.”

Người đàn ông ngồi giữa lại mở miệng: “Không cần phải lo lắng những điều này. Ta đã có tính toán, trước tiên cứ đợi Luca xử lý xong tên

điên cấp ‘Hung’ đó. Sau đó, ta sẽ xin phép Thiên Đô cử một ‘chuyên gia’ đến để điều tra rõ đầu đuôi sự việc rồi cho hãn dẫm chân vào vũng nước đục Venice. Đến khi đó, trách nhiệm sẽ do hãn gánh vác.”

“Ngài ám chỉ?” Các tướng quân trong phòng họp đều biết hãn muốn nhắc đến ai.

“À, không sai. Chính là hãn ta. Nghe nói cuối năm ngoái, hãn dừng chân tại Hokkaido và điều tra một vài vụ án dân sự, không biết việc đó có ý nghĩa gì...”

...

Venice, bảy giờ tối ngày thứ hai sau khi Paperman ra viện.

Máy bay riêng của Luca ít nhất phải sáng sớm mới tới nơi nhưng việc giết người nhằm vào quý tộc và người giàu có vẫn đang tiếp diễn. Lúc này, số người bị hại đã lên đến mười hai người, đó là còn chưa kể những người thân thích bị liên lụy mà chết.

Toàn bộ thành phố nhỏ này đã bị bầu không khí đáng sợ bao phủ. Thống đốc đã ra lệnh giới nghiêm ban đêm, toàn bộ nơi buôn bán phải đóng cửa, cư dân không được ra ngoài, du khách không được rời khỏi khách sạn, các đầu mối giao thông ra vào thành phố đều bị giám sát chặt chẽ và đang ở trong trạng thái ngưng hoạt động. Trước khi bắt được hung thủ, cảnh sát và quân đội có quyền bắt giữ bất cứ người nào đi lại trên đường. Nếu phản kháng hoặc bỏ chạy thì có thể nổ súng, hậu quả do đương sự tự gánh chịu.

Theo luật pháp của đế quốc, đây là quyền hạn cao nhất mà thống đốc có thể sử dụng trong tình huống cực kỳ nghiêm trọng để bảo đảm sự an toàn của thành phố.

Quân đội đóng ở địa phương, cảnh sát, lực lượng vũ trang của HL, toàn bộ lực lượng có thể điều động được đã bắt đầu kiểm tra thân phận hợp pháp của mỗi hộ dân trong thành. Trên phố đầy rẫy những tiểu đội tuần tra mặc đồng phục, ngay cả những người vô gia cư cũng khó có thể bắt gặp, cũng không biết họ đã trốn vào đâu.

Bây giờ, người duy nhất vẫn mặc thường phục đi dạo trên đường chính là Paperman. Hắn đã không ngủ hơn ba mươi tiếng nhưng vẫn bay lượn tuần tra trên không. Vì những vụ án liên tiếp chứng minh rằng Blood Owl cũng chưa từng nghỉ ngơi.

Hắn vừa nhìn thành phố chết vừa lẩm bẩm một mình: “Rốt cuộc hắn ở đâu?”

...

Tại thành phố ngằm dưới lòng đất.

Blood Owl đang dùng axit flohydric (HF) hòa tan xác chết cho vui. Chất hóa học bị quản lý chặt chẽ này không dễ gì kiểm được, nếu tiệm tạp hóa cũng có bán thứ đồ chơi này thì việc xử lý xác chết sẽ tiện lợi hơn rất nhiều.

Bỗng nhiên, từ trong đường hầm vọng tới tiếng người: “Là khách, người không cảm thấy mình đã ở đây quá lâu hay sao?”

Giọng nói càng ngày càng gần nhưng không thể đoán được đến từ nơi nào, dường như nó vọng tới từ khắp bốn phương tám hướng.

Blood Owl cười lạnh rồi cất cao giọng trả lời: “Steel Commandment? Lần này lại cử thứ rác rưởi nào tới đây vậy?”

“Ngài Blood Owl, giữa người và chúng ta không hề nảy sinh xung đột về lợi ích. Còn nếu dựa vào những việc làm của người, chúng ta còn có

chung kẻ thù. Không phải người cũng bị đế quốc truy nã sao?”

Gương mặt của Blood Owl toát lên vẻ khinh thường: “Ồ... lần này đến để đàm phán à?”

Giọng nói kia lại vang lên: “Nếu người chịu hợp tác với Steel Commandment như Bottlelinos, lúc nào ta cũng có thể bỏ qua chuyện giết các giáo sĩ. Đại đoàn trưởng cũng sẽ tha thứ cho người.”

“Tha thứ cho ta?” Blood Owl bật cười: “Người có biết không. Nghe lời người nói, ta bỗng nhiên cảm thấy người bàn chuyện ‘hợp tác’ với ta lần trước quá lễ phép, quá thông minh con mẹ nó rồi.”

Dường như người kia đã hiểu ý của Blood Owl nên giọng nói càng thêm lạnh lùng: “Vậy câu trả lời của người là?”

Blood Owl nói: “Người đến trước mặt ta, ta sẽ nói cho người biết.”

Kẻ ngốc cũng biết nếu xuất hiện trước mặt Blood Owl thì có chẳng hăn sẽ bỏ nhào tới và xé xác người ra.

Thế là giọng nói kia trả lời: “Hừ! Người đã không biết điều thì cũng không còn gì để bàn nữa. Cho dù ta tạm thời không thể đoạt lại quyền khống chế thành phố ngầm nhưng người cho rằng chúng ta sẽ để người trốn tại nơi này một cách yên bình sao?”

Giọng nói còn chưa dứt, những tiếng nổ liên tiếp bỗng vang lên từ các nơi trong đường hầm.

Tất nhiên Blood Owl biết chuyện gì xảy ra. Thế là hăn bước đến trước máy tính rồi upload toàn bộ dữ liệu thí nghiệm hôm nay lên ổ đĩa ảo của mình trên mạng, sau đó đấm thùng CPU để lấy ổ cứng ra và bóp nát nó.

Hắn liếc những dụng cụ và vật thí nghiệm với vẻ tiếc nuối, còn đồng tiền mặt chất thành đống trên mặt đất lại chẳng đổi được một cái nhìn.

Giờ thì nước biển đã ngập đến đầu gối hắn, nơi này rồi sẽ bị nhấn chìm với tốc độ cực nhanh. Hắn phải chạy đến lối ra kế bên với tốc độ nhanh nhất.

Khi Blood Owl leo lên cầu thang, giọng nói như gần như xa lúc này lại vang lên, cũng không biết người nói chuyện đang ở nơi nào.

Chẳng lẽ hắn vẫn đang ngâm mình trong đường hầm đã bị nước biển nhấn chìm?

“Blood Owl, từ chối ta là một việc rất ngu xuẩn. Mất đi tác dụng che giấu của thành phố ngầm, người đã không còn nơi ẩn trốn nữa rồi. Ta hoàn toàn không cần ra tay, người cũng sẽ chết trong tay bọn chó săn của đế quốc. Vĩnh biệt, kẻ dị giáo.”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15: Tắm Máu

Blood Owl vừa lên trên mặt đất, còn chưa kịp nhìn rõ tình huống thì đã bị bao vây bởi mười mấy người cầm súng.

Vận của hắn cũng quá đen vì đúng lúc này, có hai đội tuần tra đang đi ngang qua. Một đội là người của HL, đội còn lại là quân đội trú tại thành phố.

Lại nói ban đêm là thời gian giới nghiêm nhưng trên con phố vắng tanh bỗng xuất hiện một bóng người cao gần hai mét, đã thể thân hình của hắn hết như ngôi sao phim hành động. Nếu người không bắt hắn thì có còn lẽ trời không?

“Giơ hai tay lên rồi quay người lại.” Tiếng lên đạn không ngừng vang lên bên tai, khoảng cách giữa các binh lính và Blood Owl không tới mười mét. Sĩ quan của một tiểu đội tuần tra đã bật bộ đàm trên vai định liên lạc với cấp trên.

Bỗng nhiên, cổ của người này bị vật gì đó trói chặt nên không thể nói được lời nào, còn những binh lính còn lại hầu như đều gặp phải tình trạng tương tự.

Chỉ thấy đôi chân của bọn họ rời khỏi mặt đất, thân thể bị một luồng sức mạnh kéo lên rồi bị ném bay với tốc độ cao mà không thể tự chủ được.

Cứ như thế, bọn lính biến mất giữa bầu trời đêm.

Trong khoảnh khắc, trên đường phố và khu vực lân cận đã không còn bóng người.

“Ha ha ha... Ha ha ha ha...” Blood Owl bật cười, tiếng cười của hắn càng ngày càng lớn và toát lên sự cuồng nhiệt xen lẫn vẻ kích động.

Trên bầu trời, một người đập giấy hạ xuống từ từ rồi mở miệng nói: “Cuối cùng người đã xuất hiện rồi.”

“Xem ra người muốn đánh thêm hiệp hai.” Blood Owl nói.

“Nếu người có thời gian.” Paperman trả lời: “Dù sao những kẻ cản trở đã được ta mời đi. Xét về mặt nào đó thì tuy cách làm hơi thô bạo nhưng ta đã cứu bọn chúng.”

Blood Owl nói: “Tất nhiên ta có thời gian... Nhưng thật không ngờ cách lần đụng độ trước mới hơn một tháng mà người đã mạnh hơn. Để tỏ lòng kính trọng, ta sẽ thả tay làm thịt người.”

Paperman cũng không nhiều lời mà liền vung tay lên.

Gần như ngay lập tức, một lưỡi dao giấy khổng lồ bỗng chém đến Blood Owl với tốc độ như gió giật. Blood Owl vốn định đỡ bằng một tay, nào ngờ khi lưỡi dao sắc bén bay đến trước mặt hắn bỗng tách ra thành những trang giấy thường.

Lúc này, bản năng của Blood Owl lại khiến hắn cảm thấy không bình thường. Quả nhiên, những trang giấy mềm mại kia nhanh chóng dính chặt và bọc kín thân mình hắn từ đầu đến chân giống như một xác ướp.

“Dựa vào lực phá hoại thì hẳn hẳn không thắng nổi người, nhưng năng lực của ta có thể biến hóa muôn màu muôn vẻ. Dựa vào điều này, kẻ chỉ biết dùng sức mạnh như người không thể chống đỡ được.” Paperman

vừa nói vừa điều khiển cho lớp giấy bao quanh người Blood Owl càng ngày càng dày.

Sắt thép cứng rắn có thể bị đánh vỡ nhưng giấy mỏng dán chặt vào da như thế này lại không thể nào thoát được. Blood Owl dần bắt đầu cảm thấy hít thở khó khăn, thị giác và thính giác bị hạn chế, hành động cũng vì vướng víu mà trở nên chậm chạp.

Giấy trên tay Paperman ngưng tụ thành một mũi khoan sắc nhọn rồi nhắm thẳng vào trán của Blood Owl.

“Kết thúc!”

Mũi khoan giấy bay nhanh tới nhưng Blood Owl vẫn đứng yên tại chỗ không hề động đậy.

Blood Owl chợt thò tay ra. Không ngờ hắn vẫn chụp được mũi khoan đoạt mạng kia.

Tiếng cười của hắn chợt vang vọng đằng sau lớp giấy.

Một tiếng hồ gầm vang lên, giấy trắng bao phủ khắp thân người hắn đều bị đánh nát, còn mũi khoan trong tay Blood Owl thì bị bẻ gãy một cách dễ dàng.

“Trong khoảnh khắc vừa rồi, người cảm thấy mình đã thắng rồi sao?”

Paperman kinh ngạc: “Không ngờ người có thể thoát được...”

“Tất nhiên có thể. Ta chỉ diễn kịch một chút để xem thử phản ứng của con mồi mà thôi. Đây là một phần rất thú vị.” Blood Owl nói tiếp: “Đúng là người đã mạnh hơn một chút và đã không còn là người mà ta đã gặp cách đây hơn một tháng. Bóng tối ở sâu trong linh hồn giúp người mạnh hơn, tiếc rằng nó cũng trở thành sức mạnh của ta.”

Hắn vung nắm đấm, quyền phong vút ngang qua tai phải của Paperman rồi đánh vào một toà nhà ở một nơi cách đó rất xa. Vách tường của tòa nhà chợt xuất hiện một loạt những vết nứt hình mạng nhện khổng lồ.

“Hiểu chưa? Giờ thì chênh lệch giữa chúng ta lại còn lớn hơn lần trước.” Blood Owl đến gần hắn: “Người thay đổi chiến thuật cũng được, đi hút thêm vài bao cần sa rồi đến đánh với ta cũng được... cuối cùng kết quả vẫn vậy mà thôi. Phải biết rằng địa điểm lần này là thành phố đông đảo dân cư chứ không phải trên mặt biển, cho dù có năm kẻ như ngươi ta cũng đối phó được.”

Blood Owl giơ nắm đấm lên rồi đánh về phía Paperman, kẻ vẫn đứng trơ ra như con gà gỗ, nhằm chuẩn bị kết thúc một “Hiệp hai” quá tẻ nhạt.

Bất ngờ lại xảy ra ngay lúc này!

Chỉ thấy một bóng người lao đến rồi tung một cước đá vào gáy hắn.

Blood Owl chỉ đành cản cú đá này bằng nắm đấm tay phải đang chuẩn bị nện vào Paperman. Còn tay kia, hắn dùng để bắt lấy cú đá của đối phương. Theo đó, hắn lại vung tay phải nắm lấy cổ chân của kẻ đánh lén rồi ném đi như ném một quả tạ xích.

Faeroe không hề bại trận trong nháy mắt như lần trước. Thay vào đó, hắn điều chỉnh thân mình đang ở trên không rồi đập lên vách tường của những tòa nhà xung quanh một cách uyển chuyển, sau đó đáp xuống đất.

“Ồ, là người à. Thì ra năng lực của ngươi là vậy... Lần trước dùng nắm đấm xông đến ta có phải do não ngươi bị hỏng không?” Blood Owl quay người về phía Faeroe và hỏi mà không hề để ý sau lưng hắn một mét chính là Paperman, người có siêu năng lực cấp Cường.

“Lần trước ta đã đánh giá thấp năng lực của ngươi. Ta cũng công nhận mình đã tính sai.” Faeroe trả lời.

Blood Owl hừ một tiếng: “Chẳng lẽ ngươi cho rằng ngươi tập trung toàn bộ tinh thần thì có tác dụng sao?”

Hắn dùng ngón tay cái chỉ ra sau lưng: “Đã đến rồi thì ngươi và hắn đều phải chết.”

Lúc này, Blood Owl bỗng rên rỉ vài tiếng vì sau lưng hắn đang phun ra rất nhiều máu. Hắn vốn cho rằng Paperman đã mất đi ý chí chiến đấu nhưng lúc này Paperman bỗng nhiên gây khó dễ. Đôi cánh với lông vũ hình răng cưa như một thanh đao chém đến Blood Owl.

Dù vậy, Blood Owl lại không hề tỏ ra đau đớn bao nhiêu và cũng chẳng quá ngạc nhiên.

Sau khi nhanh chân bước tới phía trước vài bước để vừa đủ thoát khỏi phạm vi tấn công, hắn quay người lại và tung một đấm.

Cú đấm lần trước là do hắn cố ý đánh trượt. Còn lần này, Paperman lại né tránh thành công.

“Ha ha ha... Tiếp tục giận dữ vì sự vô dụng của mình đi, để ta còn cảm nhận được chiến ý khát máu đó tăng thêm chút nữa.” Máu trên lưng Blood Owl chảy ra như suối nhưng hắn vẫn bật cười và nói chuyện với Paperman.

Paperman bay lên trời, rồi hét lớn một tiếng.

Một lượng lớn giấy từ trong thành phố bay đến tạo thành một đám mây trên bầu trời, sau đó lại dần dần tan ra và biến thành vô số châu chấu giấy. Trên mình mỗi con châu chấu đều mọc ra nhiều gai nhọn.

Giữa màn đêm, cảnh tượng khủng bố này như khung cảnh của ngày tận thế.

Được Paperman điều khiển, đàn châu chấu cứng như sắt thép được tạo thành từ giấy lao xuống. Những nơi chúng đi qua, ngay cả tòa nhà cũng bị ăn gần như sạch sẽ.

Mặc dù Faeroe đã lùi lại rất xa nhưng Blood Owl vẫn đứng yên tại trung tâm của cơn lốc châu chấu, mặc kệ chúng tấn công lên cơ thể mình.

Mấy phút sau, đàn châu chấu mới ngừng lại. Toàn bộ khu vực bị hủy diệt đến nỗi không còn hình dạng vốn có, cho dù một cơn bão có đi qua nơi này thì kết quả cũng chỉ đến là cùng.

Khi đàn châu chấu đen kịt hoàn toàn nhấn chìm Blood Owl thì đã không còn nhìn thấy hắc đầu. Còn bây giờ, hắc cũng không xuất hiện dù đàn châu chấu rợp trời đã biến thành giấy vụn và rơi xuống đất.

Faeroe thở phào nhẹ nhõm, thầm đoán rằng có lẽ Blood Owl đã bị nghiền thành ngàn vạn mảnh nhỏ như mây khói trong cơn lốc châu chấu. Paperman cũng đáp xuống và lung lay như sắp gục ngã.

“Làm tốt lắm, cảnh sát Elliot. Ta nghĩ không ai có thể sống sót sau đòn tấn công này. Người đã lập được công lớn rồi.” Faeroe bước đến định đỡ lấy Paperman.

Nào hay sự bất ngờ vẫn tiếp diễn!

Trong nháy mắt, tiếng súng vang lên dồn dập xung quanh hai người. Paperman hầu như không còn sức chống đỡ nên Faeroe phải gắng gượng kéo hắc tránh khỏi làn đạn. Kết quả là hai người vẫn trúng vài viên nên bị thương không nhẹ.

Paperman gục trên mặt đất nhưng vẫn còn chút ý thức. Còn Faeroe không bị thương nội tạng nhưng bốn chi đều trúng đạn nên không thể động đây.

Giờ thì hãn hét lớn như đã phát điên: “Ai? Ai nổ súng? Ta là trung tá Faeroe của HL! Các người...”

“Đừng lãng phí sức lực nữa, Faeroe.” Một giọng nói quen thuộc vọng đến. Câu nói này khiến Faeroe và Paperman như rơi vào hầm băng, đến lúc này mới thực sự dâng lên cảm giác tuyệt vọng.

Jim Malone vừa ngậm điều xì gà vừa chậm chậm bước đến từ đồng đồ nát đặng xa, sau lưng hãn còn có bốn lính đặc chủng. Bốn người này đều mặc đồ đen, đeo mặt nạ đen, cầm vũ khí tự động, ống nhắm hướng về phía hai người.

“Ta đề nghị các người đừng giở trò. Nơi này đã bị bao vây, các người đã không còn đường lui.” Trong lúc Malone nói chuyện, lại có thêm hơn mười lính đặc chủng mặc đồ đen từ bốn phương tám hướng chạy đến.

Faeroe gào lên: “Thượng tá Malone! Người có biết mình đang làm gì không?!”

“Nói nhảm. Vì vậy mới nói đám gọi là ‘cao thủ’ chỉ biết đánh đánh giết giết như các người chỉ là hạng hữu dũng vô mưu. Tất nhiên ta biết rất rõ mình đang làm gì. Người không biết gì chính là các người mới đúng.”

‘Ha ha... ha ha ha ha... ha ha ha ha!’ Paperman cười như điên, điều này khiến máu tươi trong miệng hãn chảy xuống không dứt: “Uống công ta luôn xem người như bạn bè.”

“Do người không biết điều!” Malone hét lên: “Ellot, khi ở trong quân đội ta cảm thấy người cũng là một nhân tài nên muốn bồi dưỡng người. Sau khi rời khỏi quân đội, người lại không muốn gia nhập HL mà làm cảnh sát

chó má gì đấy. Người hướng lên cao, nước chảy xuống thấp. Lúc đó ta đã hiểu, người chính là một con chó cứng đầu. Người phải biết rằng nếu mình không nhúng tay vào chuyện của Blood Owl thì có lẽ ta sẽ nể tình bạn nhiều năm mà tha cho người một con đường sống."

...

"Chẳng lẽ lời ta nói với người, người đều không nghe sao? Người có biết ta đi trực quanh năm là để tránh người không? Người cho rằng ta nói đùa sao?!"

...

Faeroe nói : "Rốt cuộc người định làm gì vậy, thượng tá Malone? Còn các người nữa, ta là trung tá Faeroe của tổng bộ châu Âu! Ta ra lệnh cho các người bỏ vũ khí xuống!"

Paperman nói: "Hừ... người vẫn chưa nhận ra sao? Những người bên cạnh hẳn hoàn toàn không phải là quân đội của đế quốc."

"Gì?" Faeroe cuối cùng đã hiểu, có lẽ những người đeo mặt nạ chỉ mặc đồng phục của lính đặc chủng mà thôi. Với thân phận của Malone, muốn tìm những bộ đồ này không hề khó khăn.

Rốt cuộc bên dưới lớp mặt nạ đen là ai?

Malone nói tiếp: "Một tháng trước, sau khi các người cùng Blood Owl và Bottlelinos đụng độ với nhau thì ta đã biết đây chính là thời cơ. Cho nên ta đã vạch ra một kế hoạch như các người đã thấy. Sau một tháng chuẩn bị, lẽ ra kế hoạch đã bắt đầu vào đêm ngày kia nhưng sự xuất hiện của Time Warrior phía EAS vào đêm qua thật sự đã khiến ta cảm thấy luống cuống. May mắn thay, tên quái vật đó đến rồi đi rất vội vàng. Khi xác của nam tước được phát hiện và thông báo cho đơn vị thứ hai, hẳn vừa vặn đã hoàn thành việc kiểm tra cho người rồi lập tức bỏ đi bằng máy bay riêng của

mình. Thế là toàn bộ kế hoạch vẫn diễn ra một cách thuận lợi theo đúng dự tính của ta. Vài tiếng nữa, khi sĩ quan huấn luyện Luca đến đây sẽ nhận được một báo cáo như thế này...”

Malone ném nửa điều xì gà đi rồi nói tiếp: “Nội dung đại khái là... Blood Owl giết chết quý tộc, sau đó cùng hai người các người liều mạng đến chết. Sự tận trung vì quốc gia của các người sẽ khiến người khác khâm phục.”

Paperman ngẩng mặt lên trời, rồi vừa cười khố, vừa nói: “Thống đốc đã lớn tuổi, dựa theo quy định cha truyền con nối của quý tộc thì mấy năm sau khi con trai hãn trưởng thành sẽ rất có thể trở thành phó thống đốc, nào ngờ bây giờ lại xảy ra chuyện này. Còn trong giới chính trị ở Venice, những người có chút quyền thế trong giới buôn bán và những quý tộc đang tuổi trung niên cũng liên tiếp bị giết. Trong những thành phố hạng nhỏ và trung như Venice, tình huống tổng chỉ huy HL đồng thời đảm nhận chức vụ thống đốc cũng diễn ra rất phổ biến. Đến lúc đó, Jim Malone sẽ là lựa chọn duy nhất cho chức tổng đốc.”

Nghe xong, vẻ mặt của Faeroe vẫn rất ngạc nhiên. Rồi hãn hỏi Malone: “Người biết giết sĩ quan của tổng bộ HL và quý tộc sẽ chịu tội gì không!”

“Tội danh có ý nghĩa gì? Chẳng phải tội gì cũng không tránh khỏi cái chết sao?” Malone cười nói: “Sau toàn bộ mọi việc, chỉ cần các người chết thì ta muốn viết báo cáo thế nào cứ viết thế ấy. Không những thế, ta còn dám cá rằng ngài thống đốc sẽ qua đời vì ‘bạo bệnh’ trong thời gian sắp tới, có lẽ do quá đau buồn vì mất con. Ha ha ha...”

"Rồi thì quân đội, cảnh sát, HL đều nằm trong tay ta! Ai dám điều tra ta đây? Ai có thể quản lý ta đây? Venice sẽ là thành phố dưới chân của một mình Jim Malone này! Ha ha ha ha!" Nói đến đây, hãn cười lớn như để bày tỏ sự hả hê tới cực điểm của mình.

“Ồ, kế hoạch hay lắm. Ta cũng hiểu chút đỉnh rồi đấy.” Từ dưới sông, một tên ác ôn có vẻ mặt hung tợn bỗng trèo lên bờ. Tuy trên mình hắn có vô số vết máu nhưng thoạt nhìn không có vết thương nào nguy hiểm.

Mọi người đều ngẩn cả ra như thể kẻ vừa leo lên không phải là người mà là một ác ma, hiện thân của sự khát máu và giết chóc.

Blood Owl vận cổ rồi nhìn Malone bằng ánh mắt xấu xa: “Người cho người bắt chước ta để đi chém giết khắp nơi phải không?”

Malone vừa quay người bỏ chạy, vừa hét: “Giết chết hắn!”

Những tên áo đen giơ súng lên và bắn, hỏa lực của bọn chúng có trình tự rõ ràng và kỹ năng bắn tỉa cũng không kém.

Thoáng thấy bóng người đầy máu me lướt qua, bốn người đứng sau lưng Malone lập tức đầu lìa khỏi xác sau khi tiếng thân thể ngã xuống đất vang lên.

Ba người mặc áo đen ở đằng xa thấy thế lập tức ném súng trường tự động, rồi rút dao quân dụng và lao tới. Không ngờ tốc độ của bọn này lại không hề kém Faeroe bao nhiêu.

“Ồ, người có siêu năng lực sao?” Blood Owl hào hứng như một con sói nhìn thấy cừu.

Vũ khí của ba người đã tới gần thân thể nhưng Blood Owl vẫn lao đến với đôi tay không một tắc sắt. Thế là mỗi tay hắn chop lấy một con dao, còn miệng cũng ngậm lấy con dao còn lại.

Không ngờ hắn đã đoạt lấy cả tất cả dao của ba người.

Trừ con dao miệng ra, trên rãnh máu của hai con dao còn lại đều có máu tươi chảy ròng ròng vì Blood Owl đã nắm lấy chúng bằng tay không.

Chỉ là hấn lại nhấc tay lên một cách thích thú rồi uống lấy những ngụm máu tươi như không hề muốn lãng phí.

Ba người đều là sát thủ máu lạnh từng trải qua biết bao trận chiến nhưng cũng chưa từng thấy cảnh tượng như thế này. Khi con người cảm thấy sợ hãi, theo bản năng hấn sẽ tránh xa khỏi thứ mà mình sợ. Vì vậy, bọn chúng lại rút súng ngắn ra mới bắt đầu bắn Blood Owl sau khi lùi lại vài bước.

“Hừ...” Blood Owl nhổ một bãi nước miếng rồi nhân tiện phun luôn con dao trong miệng ra.

“Rác rưởi.”

Hấn ném hai con dao trong tay lên trời, thuận tay chụp lấy cán dao.

Bóng người đầy máu me lại vụt qua, ba tên sát thủ đứng im không động đậy...

Mấy giây sau, thân thể của bọn chúng bị cắt thành vài khúc không đều nhau và ngã xuống như những mảnh ghép của trò chơi xếp hình.

Vừa quay đầu lại, Blood Owl phát hiện những sát thủ áo đen còn lại đã chạy hết. Giờ đây, hấn bước đến trước mặt Faeroe và Paperman với vẻ không vui: “Ta giúp người giết chết Malone thì sao?”

Faeroe đã không còn nói nổi nên Paperman trả lời: “Người không giống loại người đó.”

Blood Owl cười nói: “Đúng lắm! Trước khi giết hấn, ta phải tiễn các người lên đường trước đã!”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16: Kẻ Phải Chết Và Kẻ Sống Sót

Malone chạy thực mạng trong con hẻm của thành phố Venice. Lúc này, hắn chỉ muốn nhanh chóng tách khỏi Blood Owl càng xa càng tốt để bảo đảm an toàn cho bản thân mình.

Khi dẫn các sát thủ của Silver Shadow đến nơi này, hắn vốn tưởng rằng Blood Owl đã chết nên mới dám ra tay. Nào ngờ tên ma vương giết người không gớm tay kia vẫn sống sót sau đòn tấn công đáng sợ ấy. Mặc dù bất ngờ này cũng không hề nguy hiểm vì hắn vẫn có thể đổ hết tội giết Paperman, Faeroe và các quan chức lên đầu Blood Owl nhưng điều Malone đang lo lắng là sau khi hắn bỏ chạy, hai người kia vẫn chưa tắt thở. Nếu trong số bọn chúng có người còn sống và nói ra một vài chứng cứ bất lợi cho mình thì toàn bộ kế hoạch sẽ như nước chảy về biển, còn cái tên Jim Malone cũng bị đế quốc gạch bỏ với nỗi nhục nhã khôn cùng.

Tuy sát thủ của Silver Shadow rất mạnh nhưng trong lòng Malone hiểu rằng bọn chúng không thể thắng nổi Blood Owl, cùng lắm chỉ kéo dài thêm một chút thời gian cho mình chạy trốn mà thôi.

Còn có cách nào để giết người diệt khẩu không? Một suy nghĩ lóe lên trong đầu hắn nhanh như chớp, thế là hắn vừa bỏ chạy vừa rút bộ đàm ra.

Malone muốn gọi không quân thực hiện một cuộc không kích vào khu vực đó. Mặc kệ là nhà cửa, cầu, cảng hay cư dân đều sẽ nổ thành tro, cho dù Blood Owl không bị nổ chết thì ít nhất cũng có thể khiến Paperman và Faeroe mãi mãi câm miệng trước khi Luca đến.

Sau việc này, nếu bị truy cứu trách nhiệm thì hẳn có thể làm ra vẻ áy náy rồi nói vì Blood Owl giết chết trung tá Faeroe và bạn thân của mình nên mình mới mất đi lý trí, từ đó mới có ý định trừ đi mối nguy hiểm cho đế quốc.

Malone tin rằng cấp trên vẫn có thể chịu được mức độ hi sinh như thế này. Dù sao đi nữa, tội của hắn vẫn chưa đến mức tử hình.

Nhưng Malone còn chưa kịp bật bộ đàm thì một bóng đen cao lớn đã chặn trước mặt hắn và cướp lấy nó với tốc độ nhanh như chớp.

Chỉ thấy kẻ đó bóp nát bộ đàm bằng tay không cho đến khi thứ này biến thành một đồng sắt vụn.

Malone đứng im không dám nhúc nhích, cũng không phải hắn không muốn mà là vì hắn không thể nhúc nhích. Giờ thì tận sâu trong đáy lòng, Malone thầm hận mình sao không thể mọc ra bốn cái chân để chạy, thay vì đôi chân ngoài đã mất đi tác dụng vốn có và chỉ biết run rẩy không ngừng.

Chấn hắn lúc con cóc bị con rắn hổ mang nhìn chăm chăm, nó cũng lâm vào trạng thái như thế.

Toàn thân Blood Owl đầm máu. Hắn vừa cười gằn vừa bước đến trước mặt Malone, sau đó nhìn con mồi yếu đuối rồi mở miệng nói: “Bây giờ ta muốn hỏi ngươi vài câu hỏi. Có năm chuyện ngươi không thể làm, đó là: từ chối trả lời, nói dối, hỏi một đằng trả lời một nẻo, mặc cả và quỳ gối xin tha. Nếu xuất hiện những hành động kể trên, ta cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Nghe rõ chưa?”

Malone gật đầu rồi trả lời bằng giọng run rẩy: “Hiếu... hiếu rồi...”

Blood Owl cười lạnh một tiếng rồi hỏi: “Vừa rồi, đám sát thủ đi theo ngươi là ai?”

“Bọn chúng là sát thủ của Silver Shadow, là những lính đánh thuê đắt tiền nhất trên thế giới. Nhưng chỉ cần có tiền thì nhiệm vụ gì bọn chúng cũng dám làm.”

“Chính chúng bắt chước ta và đi giết người?”

“Đúng vậy.”

“Người nói đã chuẩn bị kế hoạch này một tháng. Vậy sao người biết rằng sau đêm đó ta vẫn tiếp tục ở lại Venice?”

“Người ở lại trong thành phố hay không cũng chẳng sao. Một tháng trước, Faeroe và Paperman đã tận mắt xác nhận người chính là Blood Owl, tội phạm bị truy nã có mức nguy hiểm cấp bốn, vậy đã đủ rồi. Vì trước đây người từng xuất hiện tại nơi này một lần nên chỉ cần ta không hành động quá muộn thì tất nhiên mọi người sẽ liên tưởng đến người. Thế là ta tìm người bắt chước thủ đoạn của người để tiêu diệt những người ta muốn trừ khử, cuối cùng lại diệt khẩu những người có thể điều tra ra sơ hở. Như vậy mục đích của ta đã đạt được.”

Blood Owl nhìn Malone bằng ánh mắt khinh bỉ: “Câu hỏi cuối cùng là người có còn tin tình báo có giá trị nào để đổi lấy tính mạng của mình không?”

Tâm kế của Malone khá kín kẽ nên tất nhiên biết muốn sống sót trước mặt Blood Owl thì đây là cơ hội cuối cùng.

Mà cũng có thể nói, hắn đã chờ đợi câu hỏi này từ lâu...

“Có! Thực ra toàn bộ kế hoạch này không phải do ta vạch ra, mà là một người khác!”

Trong đầu Blood Owl bỗng lóe lên cái tên Thiên Nhất, nhưng vẻ mặt hắn vẫn không thay đổi. Thay vào đó, hắn hỏi tiếp với giọng nghi ngờ: “Đó

là ai?”

“Hắn là Cố Vấn! Toàn bộ chi tiết về kế hoạch, bao gồm cả việc giới thiệu Silver Shadow và thời gian ám sát, thủ đoạn lẫn việc ta nên phản ứng với bên ngoài như thế nào đều do hắn dạy ta! Sau sự việc một tháng trước, tuy cảm thấy đây là thời cơ và nảy ra ý định thâm tóm thành phố này nhưng ta không thể nghĩ ra kế hoạch tường tận như vậy. Người thực sự vạch ra toàn bộ kế hoạch là Cố Vấn! Cho nên người muốn hãm hại người không phải là ta mà là hắn!”

“Ồ?” Blood Owl cảm thấy hứng thú với cái tên này: “Người biết tên của Cố Vấn không? Hay là vẽ bề ngoài của hắn?”

Malone nói: “Không, ta chưa từng gặp và cũng không biết tên thật của Cố Vấn. Ta chỉ nhìn thấy biệt danh này với mức nguy hiểm cấp một trên danh sách truy nã của HL vào hai năm trước. Dựa theo tình báo của HL, người này tiếp nhận sự nhờ vả của người khác bằng một email công cộng rồi cung cấp dịch vụ Tư vấn tội phạm. HL từng dùng đủ các cách nhằm bắt hắn cho bằng được nhưng cho dù dựa vào kỹ thuật để lần theo dấu vết hay giả mạo khách hàng để bẫy hắn đều không thu được bất cứ kết quả gì. Bên phía tổng bộ cũng từng hoài nghi tính chân thực của email, nhưng tin đồn về Cố Vấn chưa từng bị gián đoạn. Trong giới tội phạm không có siêu năng lực, đằng sau rất nhiều vụ án đều có cái bóng của hắn. Dựa theo miêu tả sơ lược của một số người, năm nay Cố Vấn chưa đến hai mươi tuổi và là tội phạm thiên tài mới nổi gần đây. Một tháng trước, ta cũng gửi hắn một email với tâm lý cầu may. Nào ngờ hắn lại chủ động liên lạc với ta, còn nói rằng hắn có cách để phân biệt người gửi email có phải thật sự cần tư vấn tội phạm hay không và xuất phát từ mục đích gì nên mới không thể bị bắt. Đáng ngạc nhiên là hắn vẫn vui vẻ phục vụ cho một người có HL chống lưng như ta.”

Nghe đến đây, Blood Owl lại hỏi: “Người chắc chắn hắn chưa tới hai mươi tuổi sao?”

“Đúng vậy. Tuy chưa hẳn là đúng nhưng độ tuổi là một trong số cực ít thứ mà HL có thể nắm được. Người này quá cẩn thận nên rất khó điều tra.”

“Bây giờ người có thể liên lạc với hắn không?”

Vẻ mặt của Malone bắt đầu trở nên căng thẳng: “Không. Một tháng trước, hắn vạch ra kế hoạch cho ta trong thời gian rất ngắn và đưa cho ta cách liên lạc với phía Silver Shadow. Sau đó, ta đưa tiền cho hắn và không thể liên lạc với hắn nữa.”

Blood Owl vuốt cằm: “Ồ, ta hiểu rồi.” Rồi đặt tay lên vai Malone khiến hắn ta sợ đến nổi suýt nữa tè ra quần.

“Đừng sợ. À, Matong này...”

“Là Malone... thưa ngài Blood Owl.”

“À, chuyện đó sao cũng được. Ta chỉ muốn nói người đừng lo lắng vì ta sẽ đích thân đến gặp Cố Vấn, sau đó sẽ trừ khử hắn. Trong toàn bộ âm mưu, vai diễn của người cùng lắm chỉ là một tên có dã tâm nhưng không có tài cán mà thôi. Trên Trái Đất này, loại rác rưởi như người đứng là quá nhiều. Ta không nhất định phải giết người.”

“Cảm... ơn... cảm ơn, ngài Blood Owl.” Malone không biết trong tình huống này, ngoài nói cảm ơn vị đại gia đã tha mạng cho mình ra thì nên nói gì cho phải.

Kết quả là một giây sau, Blood Owl lại chuyển chủ đề: “Nhưng người dám bắt lỗi ta nên đây là do người tự tìm chết, Matong à...”

Thế là hắn dễ dàng xé Malone thành nhiều mảnh.

...

Sáng sớm, tiểu đội dọn dẹp của HL đang thực hiện cuộc quét dọn trong đồng đổ nát, bao gồm việc chuyển những xác chết không nguyên vẹn cùng và làm sạch mặt đất đầm máu.

“Này các anh bạn, mau đến đây.” Một đội viên bỗng hét lên.

Năm sáu người chạy đến vây quanh nơi ấy. Không lâu sau, bọn họ đã nhìn thấy một xác chết mặc quân phục màu đen bị chôn trong một cái hố cách mặt đất khoảng nửa mét.

Xác chết bị gãy làm hai đoạn từ thắt lưng, nội tạng chảy cả ra ngoài. Cảnh tượng này hết như một cuốn chả giò đặt trên thớt bị người khác dùng búa đập mạnh xuống mà ngay cả cái thớt cũng gãy vậy.

Cuốn chả giò kia không ai khác mà chính là trung tá Faeroe.

Trong khi bọn họ vẫn còn đang sục sục vì đồng chí cấp trên không mấy thân quen kia, một nơi khác bỗng có người hét lên: “Ở đây còn người sống!”

Lần này, hầu như toàn bộ nhân viên ở xung quanh đều ào tới. Họ cũng không quên cầm theo cán gậy cứu thương.

Đó là một người đàn ông mặc áo khoác, nửa khuôn mặt của hắn đã không còn nguyên vẹn. Và mặc dù hàm răng, máu, da và xương đã lẫn lộn với nhau và đều lộ hết ra ngoài nhưng lồng ngực của hắn vẫn còn thoi thóp một cách yếu ớt, rõ ràng người này vẫn chưa đầu hàng trước thần chết.

Hết quyển 2...

Quyển 3

Chương 1+1: Tự Chương Của Cố Vấn

Chương 1: Gã Sinh Viên

Chương 2: Giao Hàng

Chương 3: Thẩm Vấn

Chương 4: Điều Tra

Chương 5: Đàm Phán

Chương 6: Thị Trường Không Đối Thủ

Chương 7: Truy Sát

Chương 8: Ernie

Chương 9: Sụp Đổ

Chương 10: Kiểm Tra

Chương 11: Kiểm Tra (Tiếp Theo)

Chương 12: Biểu Hiện Giả Dối

Chương 13: Khâu Cuối Cùng Của Trò Chơi

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1+1: Tự Chương Của Cố Vấn

Kẻ lập kế hoạch nhưng không biết tính đến thất bại và bố trí đường lui thì cùng lắm chỉ là dân cờ bạc mà thôi.

Ba Ngày Ngủ Hai ngủ lục

Chicago - Khi đặt chân lên mảnh đất này, ta biết rằng mình đã yêu nó rồi.

Suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, tạp âm không gián đoạn, mỗi ngày hai lần tắc đường vào buổi sáng và buổi tối đủ làm người ta muốn tự sát, không khí tản mát một thứ mùi gay mũi, ngoài ra còn có vô số hạt bụi lơ lửng mà mắt thường có thể nhìn thấy được. Thảo nào ngay cả những quán cafe ngoài trời cũng phải có "khu hút thuốc", ta nghĩ rằng có lẽ mọi người ở đây thà kiếm một góc nào đó để hút mấy điếu thuốc và hít những luồng khói độc vào phổi còn hơn việc phải hít thở bụi bặm trên những con đường ở bên ngoài.

Đây là một thành phố thuộc về người lao động điển hình, ngay cả vận động tranh cử cũng dễ hơn rất nhiều so với những khu vực khác của quận Tỉnh.

Bên dưới căn nhà trọ do ta thuê có một quầy hàng bán hotdog, giá ba đô một cái. Mỗi ngày ít nhất ta đều phải mua một cái. Bên dưới làn khói là lão chủ quầy đi WC cũng không thèm rửa tay, nguyên liệu của xúc xích Frankfurt là thịt lợn không rõ nguồn gốc, nguyên liệu làm bánh mì là bột

mì không rõ nguồn gốc, ăn kèm với mù tạt và sốt cà chua giá rẻ vì sắp hết hạn sử dụng.

Khi đem thứ hotdog này nhét vào trong miệng, người có thể cảm nhận được sinh hoạt của người dân và thứ mà người thưởng thức chính là mùi vị của cuộc đời.

Tới nơi này cũng đã sắp được ba tuần, mỗi đêm ta đều đi thử từ ba đến bốn quán rượu nhưng hầu như đến quán nào cũng đều bị yêu cầu xuất trình CMND. Ta thật sự rất kinh ngạc, con mắt của đám bảo vệ này sao có thể kém như vậy chứ? Nhìn kiểu gì mà lại không nhận ra ta thật sự đã hai mươi mốt tuổi sao? Mà thôi, không nói đến chuyện này nữa...

Hơn nửa tháng nay, trừ việc bị những cô nàng tìm kiếm tình một đêm, những cô nàng tìm kiếm mối quan hệ ổn định, đám đồng tính luyến ái tìm kiếm tình một đêm, đám đồng tính luyến ái tìm kiếm mối quan hệ ổn định, còn có cả mấy kẻ giới tính bất minh dẫn đến khuynh hướng tình dục không trong sáng đến bắt chuyện ra, cuối cùng ta cũng có thể nói rằng mình đã nắm rõ được tình hình của những bang phái bản địa ở đây.

Ta còn nhớ rõ khi mình nói chuyện gã da đen đầu tiên. Hôm đó, bọn ta ngồi cùng bàn lắm nhảm được vài câu thì ta bèn nói: "Này ông bạn, chỗ người có thứ gì khiến người ta bay lên không?"

Hắn đáp: "À, đương nhiên là có. Nhìn xem, ái này gọi là huy hiệu cảnh sát. Người đã cảm thấy nóng người lên chưa? Nhóc con, người đã bị bắt. Mau theo ta về đồn kiểm tra thuốc kích thích. Còn nữa, ta cho rằng người kì thị chủng tộc... có cần ta phải tuyên đọc quyền lợi của người không?" Hắn vừa nói vừa móc huy hiệu và súng ra.

Cũng may hôm đó ta chạy rất nhanh, nếu không chắc chắn đã gặp khó khăn với thằng cớm mặc quần áo bình thường đó.

Mà thằng này lại cũng lạ, sao lại nói ta kì thị chủng tộc chứ? Phải biết rằng, hắn cũng ngồi ở một góc bàn, trên người mặc áo vest, hai tay đeo tám cái nhẫn, cổ đeo dây chuyền to như xích chó... Với ngoại hình đúng chuẩn ma cô, sao người không cho ta hỏi có thuốc hay không? Chẳng lẽ phải hỏi người có gái hay không mới đúng chắc?

Vứt cái gã cảnh sát đi "câu cá" sang một bên đi. Lại có một lần, ta gặp phải một thằng cha tóc vàng dựng ngược, nhìn có vẻ đã đến tuổi trung niên nhưng vẫn chưa có bụng bia, mu bàn tay còn có vài vết sẹo, nhìn qua có vẻ như là một quân nhân xuất ngũ. Hắn mang theo một cái vali xách tay, mặc áo da và ngồi một góc một mình. Trên người kẻ này tỏa ra cảm giác như hắn là thủ hạ đắc lực của một vị đại ca nào đó vậy, chính là cái loại mà khi có giao dịch quan trọng thì người có thể giao phó ấy.

Thế là ta bước tới rồi dùng tiếng lóng nói chuyện với hắn khoảng nửa giờ, cuối cùng cũng biết được hắn tên là Ted. Những câu trả lời của hắn đủ để xác nhận rằng hắn là một nhân vật lớn, rồi thì hắn mở vali trong tay ra để biểu diễn "hàng" bên trong cho ta xem.

Con mẹ nó chứ, cả vali toàn là xì phòng. Đúng vậy đấy, hắn mặc áo da, để tóc vàng, trên tay có sẹo, xách theo một vali đầy xì phòng, lại còn tên là "Ted"...

Được rồi, mọi người đều đã xem qua bộ phim cũ rích ấy, nhưng làm gì có ai chơi đến độ chạy vào quán rượu để đóng vai nhân vật lớn. Có lẽ hắn bị cuồng phim hành động rồi chăng?

Cũng có vài lần ta cố gắng tạo ra một ít xung đột, nhưng rồi cũng chỉ có thể tìm ra được mấy gã lâu la. Có lẽ do thời vận của ta quá kém, lần nào gặp cũng đều là một đám tướng mạo hung ác nhưng thủ pháp lại bình dân. Bọn này chỉ biết đập vỡ bình rượu, xô vai, đâm thẳng vào mặt của người, chỉ cần người dùng một chút kỹ xảo đánh nhau chân chính để đánh ngã một gã là bọn họ lập tức kinh sợ rồi. Trò hay tới đó cũng kết thúc, bảo vệ vào

đưa tất cả người gây lộn ra ngoài hoặc sẽ trực tiếp gọi điện thoại báo án... Cứ tin ta đi, lần nào người chạy tới đầu tiên cũng là một gã ăn mặc y như ma cô.

Nói tóm lại, trải nghiệm trên có thể coi là vấp ngã trên đường đời.

Nhờ trải qua những sự việc như vậy, ta đã rút ra được một bài học. Đó là cái kiểu nhân vật chính bước vào quán rượu, tùy ý vợ đại lấy một gã say mềm nào đó là có thể moi ra được một đồng thông tin giá trị hoàn toàn chỉ là sản phẩm của gã đạo diễn bại não, không thì cũng là từ tay biên kịch đầu đất mà ra. Rõ ràng ta xem bản tin thời sự của đế quốc còn được nhiều thông tin hơn khi đến quán rượu.

Sau khi lãng phí hơn hai mươi ngày, giờ thì ta đã có cơ hội đi gặp một thành viên của gia đình Lucchesi. Hy vọng có thể tiến hành kế hoạch một cách thuận lợi, bởi vì ta khá xem trọng thực lực của gia đình Lucchesi, huống hồ ta cũng không muốn lại phải vắt hết óc để liên lạc với gia đình Janno Vessey. Có trời mới biết sẽ phải mất thêm bao nhiêu thời gian nữa...

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 1: Gã Sinh Viên

Ngày lễ là một trong những dấu hiệu sa đọa của nhân loại, bởi vì cứ mỗi năm chúng ta lại có vài ngày “đặc biệt” để nhắc nhở bản thân làm một vài việc “ý nghĩa”, trong khi ngày quái nào làm việc đó cũng được.

Mỗi ngày lễ đều được tạo ra từ hai bộ phận, đó là lừa dối và thăm kịch. Nếu người lớn nói với trẻ con: “Thế giới này có một lão già béo ú đi xe trượt tuyết đến tặng quà”; thì đàn ông nói dối phụ nữ rằng: “Cả đời anh chỉ yêu một mình em”; Và phụ nữ lại nói dối đàn ông: “Dù giàu sang hay nghèo đói thì người em yêu vẫn chỉ là anh”. Bên cạnh đó, lễ cảm ơn giúp bạn có lý do để cảm ơn dù cả năm bạn không cảm ơn ai bao giờ; còn Tết Nguyên Đán cho bạn lý do về nhà sau một năm đi xa.

Nếu ngày lễ nào đó không phải do tôn giáo hay phong tục tập quán truyền thống tạo ra thì chính là để kỷ niệm cái chết của một người hoặc một đám người nào đó, nhưng vì sao chúng ta lại phải kỷ niệm bọn họ nhỉ?

Đó là bởi vì bọn họ là anh hùng của thời đại, sự hy sinh của bọn họ đã làm thay đổi một vài sự kiện, thậm chí đem lại những lợi ích thiết thực cho chúng ta.

Nhưng dù là gì đi chăng nữa thì xét cho cùng, đây cũng chỉ là một kiểu giao dịch đặc biệt...

Hoa hồng, pháo, đóng vai con ngoan trò giỏi,... mục tiêu chính là lì xì, kẹo bánh, quà tặng, gấu 37 độ... Đương nhiên, nếu thời vận bạn hơi đen

một chút thì có lẽ sẽ nhận được vài thứ như câu trả lời "Xin lỗi, chúng ta chỉ có thể là bạn", hoặc vé phạt của cảnh sát hay bạo lực gia đình, vv...

Chicago - Buổi chiều ngày 14 tháng 2 năm 2101.

Hôm nay là ngày lễ tình nhân đầu tiên của thế kỷ 22, một nam thanh niên đi đến trước cánh cửa lưới của một ngôi nhà vô cùng bình thường. Hắn khoảng hai mươi tuổi, tóc nâu, da trắng, nhìn qua không có gì đặc biệt.

Vừa bước vào nhà, ánh mắt hắn nhanh chóng dừng lại trên người một gã cũng xấp xỉ tuổi mình, sau đó bắt đầu đi về phía người này.

"Xin chào, ta tên là Devitt." Gã thanh niên tóc nâu ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh người nọ rồi mở miệng bắt chuyện.

Người thanh niên kia đeo kính, vừa lên mạng, vừa uống cà phê. Nhìn qua trông hắn có vẻ nhã nhặn, vì là người gốc châu Á nên mái tóc ngắn vô cùng gọn gàng có màu đen tuyền. Cùng với khuôn mặt trắng nõn, có lẽ ai cũng sẽ nghĩ đây là một con mọt sách chính hiệu.

Người thanh niên đeo kính trả lời theo phép lịch sự: "Ah... Xin chào, người có thể gọi ta là Mike."

"Không cần khẩn trương đâu nhóc, ta tới đây để làm việc chứ không phải để kết bạn. Người cũng đừng có giả nai nữa, Sonny nói rằng ta có thể đến đây tìm người để được cung cấp một số hỗ trợ về kỹ thuật."

Mike nhìn Devitt bằng ánh mắt hoài nghi: "Sonny nào cơ?"

Devitt trả lời: "Sonny Lucchesi."

Mike đáp: "Ta từng gặp hắn vài lần nên cũng chẳng mấy thân quen. Rốt cuộc người là ai?" Cho dù có là loại xã hội đen gà mờ cỡ nào cũng có thể nhận ra người kia đang nói dối.

"Đã nói rồi, ta tên là Devitt."

"Gia đình Lucchesi hình như không có ai tên như vậy."

"Bởi vì hiện từ sáng hôm nay ta mới bắt đầu hợp tác với bọn họ, người cũng có thể gọi ta là Cố Vấn, chuyên gia tư vấn các loại vấn đề."

Nét mặt Mike khẽ biến đổi: "Đợi chút...Người nói mình là Cố Vấn?"

Hắn lặp lại câu thêm hỏi một lần nữa: "Người tới trước mặt ta, tự giới thiệu mình rồi sau đó nói cho ta biết mình chính là Cố Vấn sao?"

Ngược lại với Mike, trông Devitt có vẻ vô cùng bình tĩnh: "Nói như vậy, hẳn là người đã từng nghe qua danh hiệu này?"

"Người hỏi ta nghe qua hay chưa sao?" Mike trả lời với vẻ kích động: "Cố Vấn là truyền thuyết trên internet, từ lần đầu xuất hiện ba năm trước đến nay đã có vô số sự tích về hắn được lưu truyền. Tuy hiện nay những chuyện xưa phần nhiều đã khó phân biệt thật giả, bởi có một số người nói hắn đã bị bắt, còn một số khác lại nói hắn chỉ là một nhân vật hư cấu mà thôi. Tại trường đại học trước đây của ta, thậm chí có một nhóm người vì hắn mà thành lập câu lạc bộ dành cho người hâm mộ. Người quá lắm chỉ lớn hơn ta một hai tuổi, sao có thể là..."

Devitt cắt lời hắn: "Mike Byron, sinh viên năm thứ ba đại học Illinois, quê quán ở bang Tennessee, trong nhà ngoại trừ cha mẹ còn có một chị gái, hai em trai, hàng xóm tên là Fred, người đưa báo tên là Satuk. Hai xe đẩy bán hàng của cha người buôn bán không được tốt cho lắm, người yêu của chị gái người gặp vấn đề với tòa án đã được nửa năm, hai em trai chưa có tiền để đi học đại học. Ta nghĩ chừng này thông tin là đủ để giải thích vì sao một thanh niên có tiền đồ sáng lạn như người lại phải đi làm việc cho mafia rồi chứ?"

Mike đột nhiên cảm thấy căng thẳng, âm thanh cũng trầm xuống: "Những điều này người tìm được từ đâu? Người là cảnh sát hay HL?"

Devitt đáp: "Trường đại học của người có trung tâm nghiên cứu máy tính cao cấp tiên tiến nhất trên thế giới, hàng năm có nguồn tài chính khổng lồ của đế quốc làm hậu thuẫn nhưng tư liệu về sinh viên lại rất dễ dàng tìm ra. Vô luận là thông tin cá nhân của sinh viên chuyên ngành máy tính, khoa học kỹ thuật hay là nghệ thuật thì trong con mắt giảng viên cũng đều chỉ là rác rưởi, mà rác rưởi thì không có giá trị để bảo vệ kỹ lưỡng. Ta nghĩ kể từ nhỏ đến lớn đều đi học trường công lập như người hân là có thể hiểu ý ta chứ."

Mike gật đầu với vẻ bức dọc: "Được rồi, nếu người đã có thể công phá ba lớp tường lửa bảo vệ của đại học Illinois thì còn cần ta để làm gì nữa? Chẳng phải tự người cũng đã có thể hack được hơn 90% máy tính trên thế giới sao?"

Hân còn cảm thấy không phục nên bổ sung thêm một câu: "Theo ta thấy, chừng đó năng lực vẫn không thể chứng minh người chính là Cổ Vấn."

Devitt nói: "Ta chuẩn bị có một vụ làm ăn lớn, hiểu chưa hả nhóc? Người gia đình Lucchesi vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng ta, bọn họ yêu cầu ta phải làm một vài chuyện để chứng minh năng lực. Dù sao ta có thể hiểu được điều này, vì mỗi khi ta đến một thành phố mới đều sẽ gặp tình huống tương tự. Điều này cũng giống như khi người hỏi cái đám nhà quê ngày ngày xách súng đi buôn hàng cấm rằng liệu chúng có tin "Armchair Detective" hay không? Chắc chắn bọn chúng sẽ trả lời: Toàn chém gió. Thế nên mỗi khi gặp phải loại khách hàng như thế, thường thì ta đều phải show ít hàng nhằm giải quyết một số việc vốn chẳng cần phải tính toán tỉ mỉ làm gì. Mà việc bây giờ ta muốn làm lại cần có sự trợ giúp của người."

("Armchair Detective" là một thuật ngữ được sử dụng cho những điều tra viên không tham gia trực tiếp vào công việc phá án mà thường chỉ suy luận từ tin tức về vụ án trong một tờ báo mà mình đọc được, hoặc có người sẽ kể cho anh ta nghe tình tiết câu chuyện.)

Mike là một người thông minh. Hắn hỏi thẳng: "Thù lao?"

"Này nhóc, người không chỉ có thể giải quyết vấn đề kinh tế mà còn có thể nhận được rất nhiều tài sản vô hình khi hợp tác với ta, thế nên ta đề nghị người đừng đưa ra những quyết định ngu xuẩn, ví dụ như từ chối."

Mike khẽ cân nhắc một lát rồi trả lời: "Được rồi, cứ như vậy đi. Ta không thể chỉ dựa vào lời nói suông của người mà đồng ý bất cứ điều gì được. Ta cần gặp Sonny để xác nhận lại chuyện này, nếu như hắn có thể khẳng định người không phải cảnh sát, ta sẵn sàng nghe bước tiếp theo của kế hoạch. Thêm nữa, người đừng gọi ta là nhóc... Dù cho người có thật sự là Cố Vấn đi chăng nữa."

Devitt đứng dậy, rồi nói: "Cách liên hệ với Sonny không cần ta phải nói cho người nữa chứ? Ta ra ngoài hút thuốc chờ người vậy. Ngày hôm nay còn có rất nhiều việc cần làm, người nên nhanh lên một chút thì hơn."

Thấy gã đi ra, Mike suy nghĩ đắm chiêu: "Ngày hôm nay, chẳng lẽ hắn là định lôi mình đi phá vụ giao hàng của gia đình Janno Vessey sao? Ày, kẻ này thật chẳng khác lời đồn một chút nào."

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 2: Giao Hàng

Devitt mở lời: "Sonny nói người chỉ cần ngồi trước máy vi tính cũng có thể biết rõ rất nhiều chuyện đang diễn ra trong thành phố này, xem ra có vẻ tin tức là thật."

Mike nói: "Nghe này, ta có thể giúp người hack tin tức nhưng ta sẽ không xuất hiện tại bất cứ nơi nào có khả năng xảy ra đấu súng. Cuộc giao hàng hôm nay do Tony và Joe xử lý. Có lẽ người không biết bọn họ đều là những kẻ ưa dùng súng để giải quyết vấn đề. Còn ta thì lại không muốn tới gần loại người này trong bán kính hai trăm mét."

Devitt trả lời: "Chút nữa người cứ ngồi trong xe, ta sẽ phụ trách giao thiệp ở bên ngoài. Việc của người chính là dùng cái 'điện thoại di động hạng siêu' đang giấu trong túi áo phải. Hừm, ta cũng không biết phải gọi thứ đó thế nào nữa. Nói tóm lại là người phải dùng nó hack tất cả các thiết bị điện tử có trên người những kẻ xuất hiện. Còn nữa, nhớ giữ cho xe không bị tắt máy đấy."

"Sao người biết..." Mike kinh ngạc hỏi.

Devitt đáp: "Trong lúc ta ra hút thuốc, người không những liên lạc với Sonny mà còn làm thêm một việc, đó chính là xâm nhập vào điện thoại di động của ta. Thứ người dùng hiển nhiên không phải là máy vi tính loại thường, hacker cấp bậc như người chắc chắn sẽ luôn mang theo người máy tính mini sử dụng phần mềm do tự mình viết và để lúc nào cũng có thể

hack các thiết bị điện tử xung quanh, chuyện bình thường như mang ba con sói khi đi chơi với bạn gái vậy."

Mike nhú mào: "Ví dụ của người cũng không hợp lý cho lắm... nhưng tạm thời không nên đề cập tới chuyện này nữa. Đúng là khi ta dùng bộ điện thoại di động này, cho dù hack bất cứ thiết bị điện tử dân dụng nào — điện thoại di động phổ thông, GULP, PVP, thậm chí là máy móc trong tay chân giả cũng không bị phát hiện. Có giao cho chuyên gia kiểm tra thì trong thời gian ngắn cũng không thể nhận ra, vậy rốt cuộc người đã phát hiện nó như thế nào?"

Devitt lấy điện thoại di động ra khỏi túi, rồi ném cho Mike: "Cottage, điện thoại thẻ dùng một lần. Ngoài ra còn có một thiết bị kiểm tra tín hiệu tiếp nhận đơn giản, tổng cộng thành phẩm một trăm đô."

Mike chột hiếu: "Người không mang theo điện thoại di động của mình khi đến gặp ta, thay vào đó chỉ mang theo một chiếc máy cũ mới mua. Số điện thoại mới này không có ai biết nên chỉ cần thiết bị có phản ứng thì người có thể biết..."

Devitt tiếp lời: "Chắc chắn người đang giở trò. Ta nói đi hút thuốc, thật ra cũng muốn thăm dò một chút. Có lẽ nếu người không hack thì ta sẽ thất vọng. Mặt khác, qua cường độ biến hóa của tín hiệu khi di chuyển, ta đã tính được phạm vi tấn công tốt nhất của người là từ năm mươi đến hai trăm mét. Còn nữa, người nợ ta một trăm đô đó."

Ấn tượng về đối phương của Mike lập tức thay đổi chút ít, xem ra lòng dạ của Devitt còn thâm sâu hơn tưởng tượng của hắn nhiều lắm.

Mike suy nghĩ một chút rồi nói: "Được rồi, nói lại cho chắc nhé. Ta yên vị ở trong xe, phụ trách giải quyết điện thoại di động trên người bọn họ. Người có thể có được tất cả thông tin, ghi chép của người gia đình Janno Vessey và đối tác. Nếu bọn họ không đổi sim điện thoại thì sau này

người cũng có thể nghe lén và theo dõi họ bất kỳ lúc nào. Nhưng hãy nghe cho kỹ đây, ta vẫn muốn sống thêm mấy năm nữa nên chắc chắn sẽ không xuống xe. Một khi người bị bọn chúng bắn chết bất ngờ hoặc đánh ngất rồi mang đi, ta sẽ lập tức rời khỏi đảo."

Devitt nhìn dáng vẻ khẩn trương Mike, nhếch môi cười: "Yên tâm, ta sẽ không làm loạn đâu."

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện thì đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, một gã ăn xin bên đường nhanh chóng lại gần rồi dùng một khối bọt biển ướt sũng nước lau kính chắn gió trước xe của Devitt.

Đèn vàng vừa sáng lên, Devitt bất thành linh dẫm mạnh chân ga. Chiếc xe lập tức chồm lên, gã ăn xin không kịp né tránh bị hất tung lên nắp capo. Khi tốc độ xe lên đến 80km/h, Devitt lại dẫm phanh khiến gã ăn xin bay ngược ra ngoài.

Trên đường liên tiếp vang lên tiếng xe phanh gấp và tiếng tài xế chửi bậy, giao thông lập tức rơi vào cảnh hỗn loạn.

Tất cả xảy ra quá nhanh, đến khi Mike có phản ứng thì hắn lập tức chửi ầm lên: "Đáng chết! Người đang làm cái quỷ gì vậy?"

"Yên tâm, gã ăn xin không làm sao đâu. Hắn chỉ là bay ra ngoài theo quán tính và đau như ngã xe đạp mà thôi." Devitt lái xe lao lên vỉa hè: "Bây giờ chúng ta có thể bắt đầu màn bỏ chạy sau khi gây tai nạn rồi."

"Gây tai nạn là người! Ta muốn xuống xe!"

Chiếc xe lao đi trên vỉa hè như chỗ không người, người đi bộ thì nhau tung ra vô số tuyệt kỹ né tránh va chạm, không ít cột đèn đường và trụ nước cứu hỏa gặp họa: "Thả lỏng đi thẳng bốn mắt, ta biết rõ mình đang làm gì."

Trong miệng Devitt, Mike từ "thằng nhóc" biến thành "thằng bốn mắt" nhưng lúc này hẳn cũng không có sức mà tính toán nữa. Dù gì thì tay lái đang nằm trong tay đối phương, hẳn chỉ có thể thắt chặt dây an toàn và nắm ghì lấy tay nắm trên cửa xe, rồi chửi thật to: "Đồ điên, mau dừng xe lại!"

Devitt bình tĩnh giải thích: "Một vụ hỗn loạn vừa phải có thể thu hút cảnh sát, đây không phải là cướp ngân hàng nên bọn họ sẽ không tới quá nhanh nhưng va chạm giao thông cũng không phải việc nhỏ cho nên bọn họ cũng sẽ không tới quá chậm. Địa điểm giao dịch ở công viên Northerly Island, ngoại trừ bơi vào thì cũng chỉ có thể đi đường 1400 rồi rẽ vào đường E. Đầu tiên ta dùng phương pháp này để điều chỉnh cảnh sát trong thành phố. Nếu như ta và Tony có vấn đề, dẫn đến phát sinh đấu súng hoặc nổ bom thì cảnh sát có thể chạy tới hiện trường một cách nhanh nhất."

Lúc này, xe đã trở về đường chính. Nhờ đi tắt lên vỉa hè nên bọn họ đã thoát được khỏi vụ tắc đường.

Mike trả lời: "Ta đã nói rồi, nếu như người xung đột bạo lực với bọn họ, ta sẽ bỏ chạy ngay lập tức."

"Đúng vậy, hành động vừa rồi của ta cũng đã cân nhắc đến tình huống này. Khi người có ý đồ bỏ lại ta mà một mình rời khỏi công viên thì hẳn là sẽ gặp phải một lượng lớn cảnh sát đuổi tới. Đến lúc đó, họ sẽ nhìn thấy một chiếc xe vừa gây tai nạn khiến cho giao thông rối loạn không lâu trước đó đang chạy khỏi hiện trường một vụ đấu súng. À mà nói luôn, chiếc xe này là do ta trộm được. Khi người bị bắt sẽ đồng thời sẽ phải đối mặt với không ít tội danh..."

Mike ngồi thờ người trên ghế, ánh mắt đờ đẫn: "Ta nghĩ mình cần phải điều chỉnh lại ấn tượng về người, cùng lúc đó tính toán lại thù lao của lần phục vụ này."

...

Mười lăm phút sau, tại công viên Northerly Island.

Tony là một gã béo, vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt hung hãn. Trong gia đình Janno Vessey, tuy hẳn không phải là một sát thủ ưu tú nhưng về phương diện tàn nhẫn thì không thua bất kỳ kẻ nào. Còn Joe là một tay mafia tóc muối tiêu, chỉ là đã lẫn lộn đến lúc này mà còn phải đi phụ trách loại công việc giao hàng thì chỉ có thể chứng tỏ dù hẳn không đủ thông minh nhưng có thể sống cho tới hôm nay thì ngoại trừ mạng lớn, chắc chắn phải có một chút tài năng.

Cả hai gã đều từng bị những vết thương trí mệnh khi đấu súng, đương nhiên rồi, cái gọi là vết thương trí mệnh ở cuối thế kỷ hai mươi một cũng không còn có nghĩa là sẽ mất mạng. Bởi thế, tay phải của Tony và chân trái của từ đó về sau có rất nhiều công năng mới, ví dụ như bắn ra đạn, hoặc là cất giữ lựu đạn v...v... Kỹ thuật cải tạo người từ lâu đã được sử dụng rộng rãi trong quân đội đế quốc và HL, còn đám tối phạm cũng không cam chịu cảnh lạc hậu, bọn họ dễ dàng thu được tin tức kỹ thuật về phương diện này từ chợ đen, nhân viên xuất ngũ, thậm chí là từ đám quan viên hủ hóa. Cho đến ngày nay, trình độ cải tạo như thế đã rất tầm thường đối với mafia nhưng năng lực chiến đấu của nó vẫn còn cách một khoảng khá lớn so với người cải tạo chân chính.

Lúc này, Tony cùng Joe đang đứng hút thuốc bên cạnh một chiếc xe tải, trừ hai người bọn họ còn có một gã tài xế cùng bốn tên thủ hạ phụ trách vận chuyển đang đợi lệnh. Không bao lâu sau, một chiếc xe khác tiến tới.

Bốn hoặc năm người bước ra xuống xe, một người trong đó mang theo vali xách tay màu đen, bên trong chứa đầy tiền mặt.

"À há, ông bạn già Tony. Dạo này người thế nào?" Gã đàn ông trung niên phía nhận hàng nhiệt tình bắt chuyện.

Tony vút tàn thuốc trong miệng xuống đất: "Next đi, tóm lại ta không thích đứng chờ. Vừa rồi ta đã thương lượng với Joe, nếu như người mà đến muộn thêm một chút nữa thì chúng ta sẽ quăng người xuống hồ cho cá ăn."

Người nọ cười ha hả, ra vẻ cảm thấy câu nói đùa này cũng không tệ, còn Tony và Joe thì cũng cố nặn ra một nụ cười trên mặt. Loại giao dịch này vốn không ai dám tin tưởng nhau, không ai lại coi đối phương là bạn bè. Đôi lúc một giây trước có thể đang cười đùa, một giây sau họ đã có thể dùng súng nói chuyện cũng không biết chừng.

Hai bên kiểm tra hàng, đếm tiền, sau đó hai gã đại ca cùng đứng hút thuốc, lảm nhảm vài lời vô dụng, còn đám lâu la bắt đầu chuyển hàng. Thật ra loại công việc này cũng không phức tạp, đem độc phẩm buôn lậu giấu trong các hộp chocolate vận chuyển tới cho người khác, đám người đó sẽ phụ trách gia công thứ bột trắng có độ tinh khiết cực cao thành đủ các loại thành phẩm chất lượng khác nhau, rồi phân phối tới những tiểu đầu mục phụ trách tiêu thụ, sau cùng mới tới tay đám ma cô ngày ngày chiến đấu quên mình với cảnh sát. Đám ma cô này sẽ xuất hiện ở ven đường, cửa siêu thị, hộp đêm, trường đại học, hình thành nên một mạng lưới tiêu thụ rộng lớn.

Trong lịch sử, chỉ có chiến tranh mới có thể khiến hoạt động đó gián đoạn đôi chút.

Trong những giai đoạn này có sự tham gia của rất nhiều người có vẻ như không hề dính dáng đến mafia, công việc của bọn họ cũng gần như giống hệt người bình thường, tài xế phụ trách lái xe, phu khuân vác phụ trách bốc hàng, "công nhân" ở những nhà xưởng trong lòng đất phụ trách gia công xử lý, nhân viên tiêu thụ tìm kiếm những con nghiện có thu nhập ổn định và khai thác mỗi hàng mới. Và mặc dù công việc của những công nhân đặc thù kiểu đó không hề thoải mái nhưng bọn họ có thù lao rất hợp lý, cùng việc lúc nào cũng sẵn sàng đối mặt với án tù có thời hạn mười năm trở lên.

Tổng kết lại, việc làm ăn này chỉ có một điểm khác biệt duy nhất với những công ty buôn bán bình thường, đó chính là bọn họ không thể đăng ký mở cửa hàng. Thế thôi...

Hai nhóm người chỉ tốn khoảng mười phút là hoàn thành giao dịch lần này, có thể nói là quen tay quen việc. Chỉ thấy Tony cùng thủ lĩnh đối phương ôm nhau một cái, bồi thêm vài câu kiểu như hợp tác vui vẻ.

Trong lúc hai bên chuẩn bị mỗi người đi một ngả thì việc ngoài ý muốn lại xảy ra đúng lúc đó.

Một gã thanh niên khoảng hai mươi tuổi đi về phía bọn họ rồi hô: "Hey! Lão béo Tony!"

Lúc này công viên đã gần đến giờ đóng cửa, bốn bề vắng lặng. Việc có người bỗng xuất hiện khiến cho hai bên lập tức trở nên căng thẳng, mà cái gã đó vừa mở miệng đã phun ra biệt danh Tony không thích nghe nhất, cái này chẳng khác nào đổ nước vào chảo dầu sôi.

"Thằng khốn! Mày là ai?"

Devitt cười trả lời: "Ta sao? Ta chỉ là đi ngang qua, thuận tiện thay Sonny gửi lời chào tới người mà thôi."

Nghe đến cái tên này, Tony như là bị chạm nọc, lập tức xông lên đâm ngã Devitt xuống đất, sau đó ấn khuỷu tay trái vào xương quai xanh đối phương, rồi rút găng tay màu đen bên tay phải ra, dùng bốn ngón tay chỉ vào mặt Devitt: "Đây là tay phải kim loại, nó có thể biến đầu người thành tổ ong chỉ cần hai giây. Bây giờ ta hỏi cái gì, người hãy ngoan ngoãn trả lời thật chính xác."

Vẻ mặt Devitt vẫn rất nhẹ nhàng, giọng điệu thoải mái: "OK!"

"Sonny phái người tới đây làm gì?"

"Hắn không phải ta tới." Devitt trả lời: "Hắn chỉ là nói cho ta biết, Tony của gia đình Janno Vesey sẽ tiến hành một vụ giao hàng ở nơi đây, vào giờ này. Ta nghĩ hắn đang ám chỉ ta tới phá hỏng cuộc làm ăn của các người mà thôi."

"Ha ha ha ha..." Tony cười to: "Kết quả là một thằng ngu vác xác đến trước mặt chúng ta để được đầu thai sớm sao?"

Theo phản ứng của tên béo, có thể thấy hắn và Sonny nhất định từng có mâu thuẫn. Chỉ là giữa các thành viên mafia không thể vì thù riêng mà dễ dàng ra tay giết người hoặc là phá hoại việc buôn bán của gia tộc đối phương, bởi vậy Sonny muốn lợi dụng người ngoài cuộc là ta đến giải quyết thay. Uhm... Xem ra hắn vẫn rất không tin tưởng năng lực của ta và nghĩ rằng nếu như có thể lợi dụng ta trả thù tên béo này một lần cũng không tệ. Toàn bộ hậu quả cứ việc đẩy lên đầu kẻ còn chưa được tính là đối tác, có hi sinh cũng không quan trọng.

Devitt hoàn toàn không thèm để ý đến sự đe dọa của đối phương mà thản nhiên tính toán trong lòng: "Thật đúng là thứ rác rưởi làm người ta khó chịu, không biết bố già gia đình Lucchesi có ngu xuẩn như thế hay không đây. Được rồi, xử lý công việc trước mắt rồi tính tiếp."

Hắn đột nhiên nắm tay phải Tony.

Trong ánh mắt khiếp sợ của đối phương, Devitt bẻ gãy khối kim loại thành hai đoạn.

Đám người nhận hàng thấy tình thế thay đổi, lập tức nói: "Giờ thì tiền hàng đã thanh toán xong, đây là chuyện riêng giữa các người và gia đình Lucchesi nên chúng ta không muốn can thiệp." Nói xong liền nhảy lên xe, nhanh chóng chạy mất.

Còn Joe và đám tay chân đều rút súng, từ từ tới gần Devitt.

"Các người đã biết hễ súng nổ sẽ có phiền phức." Devitt phủi bụi trên người, đứng lên.

"Vậy phải nhìn xem thứ phiền phức đó và phiền phức do để người sống cái nào nghiêm trọng hơn." Joe gằn giọng nhằm cho đối phương hiểu mình không hề do dự bóp cò.

Tony đã không dám đứng gần đối phương. Hắn cẩn thận rút súng, bảo trì cự ly, rồi nói: "Lẽ nào người cũng là người cải tạo sao?"

"Cải tạo? Ha ha... Lẽ nào các người cho rằng cái loại què tay cụt chân đem gán mấy thứ máy móc linh tinh lên người thì đã được gọi là người cải tạo sao? Ha ha ha." Devitt cười khinh thường: "Lão béo, người cũng không thông minh hơn Sonny tý nào. Nếu ta đã dám đơn thương độc mã xuất hiện trước mặt những kẻ có vũ trang như người thì đương nhiên là phải có chuẩn bị rồi."

Hắn từ tốn nói: "Ta không có báo cảnh sát nhưng ta có biện pháp khiến rất nhiều cảnh sát lượn vòng ở một nơi không xa chỗ này. Nếu các người nổ súng, ta nghĩ trước đó hãy suy nghĩ kỹ về đường lui."

Joe cất giọng khàn khàn: "Ta không biết lai lịch của người là gì nhưng người có thể nhìn thấy giao dịch của bọn ta đã kết thúc. Bây giờ người còn muốn thế nào nữa? Giết Tony để lĩnh thưởng của Sonny sao? Bên phía bọn ta có thể có ưu thế tuyệt đối về nhân số, ta khuyên người hãy cân nhắc rõ ràng."

Devitt nhăn mặt: "Đương nhiên có việc cần làm, trước khi tới đây ta đã suy nghĩ cẩn thận rồi. Dù sao phản ứng của các người vẫn nằm trong dự liệu của ta nên chắc hẳn kế hoạch sẽ không thay đổi..."

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 3: Thẩm Vấn

Bên ngoài gian phòng có tiếng máy móc cỡ lớn đang hoạt động, có vẻ như đây là một dây chuyền sản xuất nào đó, hoặc là một xưởng ô tô, xưởng chế biến thịt hoặc là đồ uống...

Đây là điều mà Devitt đang nghĩ trong đầu, mà thật ra chuyện này cũng đâu còn quan trọng.

Một giờ trước, hắn bị trùm kín đầu bằng một miếng vải màu đen rồi được đưa đến đây.

Căn phòng trước mắt chỉ rộng khoảng mười mét vuông, cửa sổ bị đóng kín, cả phòng chỉ có một chiếc đèn treo trên trần tỏa ra những tia sáng yếu ớt và không đủ soi rõ hết mọi góc khuất.

Devitt bị trói vào một cái ghế. Lúc khăn trùm đầu được lột ra, gã đàn em cơ bắp đi theo Sonny bắt đầu đánh hắn. Thằng này tên là Braga, vốn là một vận động viên quyền anh nghiệp dư. Sau khi quần băng gạc kín hai năm dăm, hắn tận tình chiêu đãi bụng, ngực và mặt Devitt suốt bốn mươi phút, ngoài ra còn tốn thêm khoảng hai mươi phút để tra hỏi, nhưng đáp án hắn nhận được lại là "Người ra quyền như thằng say rượu ấy", hoặc là "Ta thấy người sắp thở không ra hơi rồi, có cần nghỉ ngơi một lát không?"

Tàn thuốc rơi đầy trên đất cho thấy thời gian và sự kiên nhẫn của Sonny đã bị mài mòn ghê gớm, còn Braga từ bỏ hắn màn thẩm vấn.

Braga tới bên cạnh Sonny rồi nói nhỏ: "Có lẽ tiếp tục đánh nữa cũng sẽ không có kết quả gì cả. Trước đây, ta từng gặp có một gã y hệt thể này ở Trung Đông. Thằng đó bị chích điện suốt hai tiếng đồng hồ mà đến cả tên cũng không khai ra."

Sonny đẩy Braga, rút súng lục trong áo rồi dí sát trán Devitt: "Nghe này, thằng khốn! Đây là cơ hội cuối cùng, mau nói tên sếp của người ra!"

"Ta đã nói rồi, nếu như người chịu sử dụng cái bộ phận được dùng làm đồ trang trí trong hộp sọ của người thì đã sớm có thể loại bỏ khả năng ta là cảnh sát rồi."

Báng súng nặng nề đập vào cằm Devitt, Sonny giận dữ quát: "Được rồi, nếu đã không cạy được miệng người..." Hắn xoay người, từ một góc tối trong phòng, lòi ra một chiếc ghế khác. Mike cũng bị trói chặt trên ghế, dường như hắn vẫn chưa được tắm quất.

"Xin lỗi nhé, ông bạn. Ta chỉ có thể nghĩ biện pháp từ người người thôi." Sonny phất tay ý bảo Braga bước lại, xem ra là chuẩn bị động thủ với Mike rồi.

Mike vội kêu lên: "Này! Này! Làm cái gì vậy? Ta thì liên quan gì đến chuyện này?! Người là người giới thiệu hắn cho ta, ta quen hắn còn không đến hai mươi bốn tiếng đồng hồ, ngay cả họ gì ta còn chưa biết! Huống hồ ta đã nói tất cả những gì mình biết cho người rồi!"

"Đúng vậy, người đã nói tất cả cho chúng ta biết rồi. Người nói hắn một mình giết sạch người gia đình Janno Vessey rồi ném vào hồ Michigan, sau đó lấy tiền và lái xe đưa người trốn thoát khỏi sự đuổi bắt của gần một nửa lực lượng cảnh sát thành phố. Người nghĩ đây là TV show hay là đóng phim? Trông ta có giống đứa nhóc ba tuổi không? Mike, ông bạn của ta, trước đây chúng ta từng hợp tác rất ăn ý nên nếu người còn tiếp tục nói phét thì đừng trách ta không để ý đến giao tình."

"Người không phải là thằng nhóc ba tuổi, chỉ là hơi ngu thôi." Devitt cười nói sau lưng Sonny.

"Thằng chó đẻ này!" Sonny đang tức nên chẳng ngại tặng cho Devitt hai cái quả đấm.

Braga tháo đồng băng gạc đã dính đầy máu để quần lại dải băng mới. Hắn đã cởi áo từ sớm, hai cánh tay cơ bắp cuồn cuộn nổi đầy gân xanh. Khi đứng trước Mike, hình ảnh này liền tạo ra hiệu ứng tương phản với gã thư sinh gầy yếu kia.

"Nhóc con, cần ta giúp người gỡ kính mắt không? Chẳng may khi mảnh kính vỡ cắm vào mắt là kiểu gì người cũng sẽ rú lên. Mà ta thì không thích cái tiếng ấy tẹo nào." Tay phải Braga đấm nhẹ vào lòng bàn tay trái, chuẩn bị ra tay.

"Đợi chút... đợi chút... Các người đừng ra tay, ta có thể giải thích!"

Sonny đi tới: "Ta nghe đây."

Mike nói: "Các người như đã không tin lời ta nói lúc trước, vậy ta có thể giúp các người phân tích tình huống mà các người lo sợ nhất. Đơn giản chính là... Devitt là cảnh sát, đặc công hoặc HL gì đó. Mà ta đã đạt thành giao dịch nào đó với hắn nên giấu nhem những việc xảy ra ngày hôm qua. Các người hãy thử suy nghĩ thật kỹ đi, chuyện này là tuyệt đối không thể xảy ra."

Sonny đạo: "Vì sao? Chỉ bởi vì hôm qua người mới gặp cái gã này nên ta nên tin rằng người không có khả năng bị hắn mua chuộc sao? Loại người như người ta đã thấy rất nhiều, vừa tiếp thu giáo dục cao đẳng, vừa lén lút tham gia hoạt động phi pháp. Chỉ cần cảnh sát tìm tới cửa, dùng ngòi tù cùng tiền đồ để uy hiếp là người sẽ như cave đổi tú bà, mong sao có thể nhanh chóng được tống vào tù để đổi lấy một cái kế hoạch bảo vệ nhân chứng gì đó, không phải vậy sao?"

Mike nuốt nước bọt, trả lời: "Ngài Lucchesi, ta phải nhắc lại. Là người bảo hẩn tới gặp ta."

Sonny đáp: "Đúng vậy, bởi vì ta cảm thấy hẩn là một tên lừa đảo, còn dám tự xưng là Cố vấn..." Hẩn quay đầu lại nắm tóc Devitt rồi đến gần mặt mình: "Người nghĩ ta chưa nghe nói về Cố Vấn sao? Nếu như một gã khoảng bốn mươi tuổi nói vậy thì có lẽ ta còn tin khoảng một phần trăm. Mẹ kiếp, thằng nhãi con nhà người không cảm thấy mình còn quá non để giả mạo một nhân vật truyền kỳ à?"

Devitt lười đáp lại, chỉ nhếch mép.

Sonny lại trở về trước mắt Mike: "Thế nên ta cho hẩn biết thời gian và địa điểm giao hàng của Tony, rồi nói với hẩn: 'Nếu như người thực sự là Cố Vấn, người sẽ biết nên làm thế nào để chứng minh mình.'"

Mike trả lời: "Tiếp theo người giới thiệu ta cho hẩn, bởi vì ta có thể nắm bắt được tin tức của tất cả những cuộc giao dịch trong thành phố, nếu như Devitt thật sự báo cảnh sát đến phá hoại giao dịch thì người cũng có thể chùi sạch móng mình."

Sonny cười đáp: "Đoán không sai."

Mike tiếp tục nói: "Đến lúc đó, kết quả là Tony sẽ bị bắt hoặc là bị bắn chết vì chống cự. Cho dù hẩn không chết, hoặc cảnh sát không buộc tội được mà phải thả hẩn thì chắc chắn đường dây buôn bán này sẽ đứt, vị trí của Tony trong gia đình Janno Vessey sẽ rớt thê thảm. Từ đó, mục đích trả thù của người cũng hoàn thành."

Nhưng cho dù kết quả có thể nào, Janno Vessey cũng sẽ nghi ngờ chuyện này là do người giở trò quỷ sau lưng, bởi vì người từng có mâu thuẫn với Tony. Đến lúc đó, người có thể làm bộ không biết gì cả. Cho dù Devitt có chỉ ra và xác nhận người, người cũng có thể nói hẩn là một tên lừa đảo muốn dựa vào thế lực của gia đình Lucchesi để bảo vệ bản thân,

đồng thời khi đúng thời cơ sẽ đẩy ta ra làm chứng cứ chứng minh tin tức giao dịch không phải do người để lộ."

Devitt lại ở phía sau lên tiếng: "Sonny, thằng nhóc này còn thông minh hơn người nhiều."

"Thằng khốn này, nếu người không ngậm miệng thì ta sẽ cắt đứt cái lưỡi của người đấy." Sonny quay đầu lại đe dọa.

Mike quay lại câu chuyện: "Thế nhưng người không ngờ Devitt không báo cảnh sát, mà lại lựa chọn đen đấu đen và đào thoát thành công. Bởi vì người vốn không tin hắn có thể làm được chuyện này, cho nên nảy sinh nghi ngờ hắn là cảnh sát chìm. Thế là không quản tối hôm qua hắn làm cái gì, tất cả đều là nhờ có cảnh sát âm thầm phối hợp nên mới có thể hoàn thành."

"Đúng, đây chẳng phải là đề tài chính của câu chuyện hay sao? Thằng nhóc, thằng cớm này đã cho người chỗ tốt gì? Tối hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Mike thở dài: "Nếu như Chicago vẫn đang hoạt động như bình thường, chắc sáng nay người đã được đọc tin tức về tất cả những gì xảy ra hôm qua."

Sonny nghe đến đây, sắc mặt khẽ thay đổi.

Mike nói tiếp: "Tin tức mà truyền thông đưa ra hắn phải là, phát hiện hai chiếc xe bị thiêu hủy, một chiếc là xe tải, một chiếc chính là chiếc xe gây ra vụ hỗn loạn trưa hôm qua. Tuy hiện trường phát hiện một số vết chân nhưng không tìm thấy kẻ nào." Hắn nói đến đây thì dừng lại một chút: "Người không cảm thấy điều này hoàn toàn trùng khớp với những gì ta nói lúc trước hay sao?"

Sonny hừ lạnh một tiếng; "Đúng thì có gì lạ? Ta lại cảm thấy cảnh sát bắt gọn đám Tony, cố ý để các người chạy thoát, sau đó phong tỏa tin tức thì hợp lý hơn rất nhiều? Đã vậy mười một giờ sáng các người mới đến gặp ta, thời gian đó ta đọc mấy tờ báo cũng là rất bình thường."

"Nếu như hoàn toàn dựa theo tính toán của người và giả thiết Devitt chính là nằm vùng do cảnh sát phái tới, sự việc hẳn phải là:

Đầu tiên, Devitt thâm nhập vào gia đình Lucchesi với một cái cách kinh người —— giả mạo Cố Vấn. Ta cảm thấy bất cứ gã nằm vùng đầu óc bình thường nào cũng sẽ thấy thà chọn phương án vào bar rồi giả say đập chai rượu vào đầu người còn tốt hơn nhiều.

Mà người ngay từ đầu đã không tin tưởng hẳn, cho thấy bước đầu tiên đã thất bại; sau đó hẳn lại nhắm mắt nhảy vào cái bẫy do người sắp đặt, đồng thời còn dùng thủ đoạn mua chuộc ta, một kẻ hẳn mới gặp chưa được nửa ngày. Tiếp theo, hẳn lại mang theo kẻ không chắc chắn về độ trung thành, chưa hề được huấn luyện tí gì đến gặp người nhằm tự chui đầu vào lưới và chẳng hề lo lắng việc ta sẽ không chịu được bức cung mà bán đứng mình."

Biểu cảm trên mặt Sonny hơi dao động, thế nhưng Mike còn chưa nói xong: "Ông bạn Lucchesi của ta ời, người suy nghĩ cho kỹ. Sự hoài nghi này là không hề có căn cứ hay hợp với logic. Mặt khác, cho dù người cứ khư khư cố chấp cho rằng hẳn là cảnh sát thì ta cũng muốn đề nghị người đừng có khảo vấn người không hề liên quan như ta nữa. Cứ nã một phát giải quyết hẳn là xong, hẳn và ta không hề có quan hệ gì hết. Lý do ta đi với hẳn tới đây là bởi vì thằng khốn nạn này từ chối trả tiền công."

Khi nói đến đây, trong phòng lại vang lên giọng nói trầm thấp của người thứ năm: "Được rồi, Sonny. Người và Braga đi ra ngoài trước đi, đừng quên đóng cửa lại."

Sonny vâng dạ, liếc nhìn hai người đang bị trói trên ghế, rồi cùng với Braga đi ra ngoài.

Thì ra ngay từ đầu trong góc tối của phòng còn có một người, chỉ là cả Devitt lẫn Mike đều không chú ý tới hắn, còn Sonny và Braga cũng làm bộ trong phòng chỉ có bốn người.

Người bước ra từ góc tối là một lão già tóc bạc, mặc một bộ áo vest mà người bình thường tốn một năm tiền lương mới có thể mua được.

Lão già kéo một chiếc ghế ra, rồi ngồi xuống trước mặt hai người: "Ta rất thích hai vị, nhớ lại hồi ta bằng tuổi này vẫn chỉ là một gã công tử bột suốt ngày gây gổ khắp nơi khiến cha mẹ vô cùng lo lắng." Ánh mắt lão nhìn thẳng vào mặt Devitt: "Hy vọng người có thể tha thứ cho sự đa nghi của ta, ta hoàn toàn tin tưởng Cố Vấn là một thanh niên trẻ tuổi có tài năng trác việt, chỉ là ta rất căm thù hai chữ ‘năm vùng’.

Bọn ta là một gia đình cỡ lớn, không thể tránh khỏi có kẻ lòng dạ khó lường trà trộn vào. Ta tiếp nhận bọn họ, coi bọn họ là người nhà, thế nhưng chúng lại chỉ muốn phá hoại lợi ích của gia tộc nhằm đem huynh trưởng đưa vào ngục giam, làm tổn thương tình cảm và lòng tự tôn của chúng ta."

Devitt nhổ búng máu trong miệng: "Như vậy tiết mục vừa rồi là màn kiểm tra cuối cùng, hay là về sau sẽ còn có thêm nhiều kiểu thăm dò hơn?"

Lão giả trả lời: "Ta đã nhìn đủ rồi, con trai ạ. Nếu như người là một gã sinh viên ưu tú nào đó của trường cảnh sát được cấp trên bí mật tuyển chọn thì ánh mắt của người sẽ khác khi bị súng chĩa thẳng vào đầu."

"À, kiểu nào?" Devitt cười nói.

"Ta đã thấy bộ dạng của rất nhiều gã năm vùng khi đối mặt với uy hiếp đến tính mạng, lúc đó hắn sẽ nhớ tới người thân, nhiệm vụ hoặc là cấp trên, hoặc chẳng sẽ nhớ lại những thứ có ý nghĩa. Mặc dù biểu hiện của hắn

rất bình tĩnh, sẵn sàng đối diện cái chết nhưng tình cảm là thứ không thể che giấu.

Còn nếu như là ác đồ bị oan uổng thì lúc đó cảm xúc biểu hiện ra sẽ là phần nộ, không cam lòng. Thậm chí có một số kẻ điên cuồng, ví dụ như người, sẽ suy nghĩ chút chuyện nhảm chán. Chẳng hạn như là đêm nay bữa tối sẽ có món gì."

"Ầy...Thưa ngài, xin hỏi ngài là?" Mike ngắt lời.

"Joseph Lucchesi. Chắc hẳn người đã nghe qua cái tên này, anh bạn trẻ."

Mike cúi đầu cười: "Hà hà... Rất vinh hạnh được gặp ngài, xem ra nếu ta có thể sống mà đi ra khỏi nơi này thì sẽ không thể làm một công dân tuân thủ luật pháp nữa rồi."

"Người đã sớm không phải công dân tuân thủ luật pháp từ lâu rồi, Mike ạ."

Devitt có vẻ hưng phấn: "Không biết điều gì đã khiến bố già nhà Lucchesi đích thân đến gặp ta? Lúc ông mới đến gian phòng này hẳn còn chưa nghe tự thuật của Mike mà mới chỉ đọc báo mà thôi, lẽ nào..."

Joseph nói tiếp: "Sau khi đọc báo, người đầu tiên mà ta nghi ngờ chính là Sonny. Tiếc rằng hẳn lại không có cái gan nói dối trước mặt ta."

"Hừ... Rõ rồi, dù cho chỉ có một phần vạn, ông cũng muốn đánh cược một ván rằng ta chính là Cố Vấn đích thực, bởi vì bây giờ ông đang rất cần Cố Vấn."

Joseph đáp: "Anh bạn trẻ, ta đã tra xét một số chuyện của người. Devitt Lyle, cái tên này chỉ là một ký hiệu như biệt danh Cố Vấn và chúng chẳng thể đại diện cho bất cứ điều gì. Hiện nay, ta có thể chắc chắn 90%

người không phải là cảnh sát, nhưng đối với việc người có phải là Cố Vấn hay không thì niềm tin ta đặt vào ván này cũng không đến 30%.

Có lẽ tối hôm qua người đã làm một vụ khó tin. Nhưng theo ta được biết, thế giới này có những người đặc biệt, có người gọi bọn họ là người mang siêu năng lực, người khác lại gọi thẳng là quái thai. Nếu người là một kẻ như vậy thì hẳn là có khả năng đối phó Tony và Joe. Ngay cả việc thoát khỏi sự truy đuổi của đám cảnh sát bình thường cũng có thể hiểu được."

Devitt đáp: "Ông không cần người có siêu năng lực, bởi vì như vậy sẽ đưa tới những cơ quan cỡ HL tham gia, đây là điều cấm kỵ của mafia và cũng là một đường ranh giới nguy hiểm. Trí tuệ của Cố Vấn và sách lược để phạm tội, đây mới là thứ ông muốn."

"Rất chính xác, hôm qua người chủ động tìm tới Sonny. Điều đó cho thấy trong thời gian này người chỉ muốn hợp tác với gia đình Lucchesi, mà vấn đề lập trường của người cũng đã vừa được kiểm tra. Giờ ta không cần biết người có phải là người có siêu năng lực hay không, nếu người là cố vấn thì ta sẽ thuê người làm việc. Tất nhiên, ta chỉ cần người cung cấp kế hoạch."

"Vậy nếu ta không phải thì sao?"

Joseph đứng lên, vừa tự mình cười trối cho Devitt và Mike, vừa nói: "Người tốt nhất nên chứng minh mình là thật, bởi vì sự mong đợi của ta đã được nâng lên một mức rất cao."

Lão lại quay sang nói với Mike: "Còn người, về sau chỉ nên phục vụ cho gia đình Lucchesi. Với khả năng của mình, ta nghĩ người sẽ nhanh chóng ngồi cao hơn Sonny."

Mike đáp: "Thưa ngài, họ của Sonny là Lucchesi và là người mang dòng máu trực hệ của ngài..."

Joseph nhún vai: "Thì đấy, nếu không phải vậy thì ta đã cho thằng ngu đó đi ngủ với cá từ lâu rồi."

"Hà... Hà hà..." Mike cười méo xẹo.

Devitt làm vài động tác cho giãn gân cốt: "Quả thật ta có một vụ làm ăn lớn muốn thảo luận với ông, có điều ông vẫn cứ không thôi nghi ngờ thân phận của ta. Vậy nhân dịp xác Tony và Joe còn chưa lạnh, ta sẽ hoàn thành một việc cho ông... Tất nhiên là miễn phí."

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 4: Điều Tra

Tại một sạp báo hết sức bình thường nằm trên con phố tấp nập người qua lại ở thành phố Chicago.

"Có tin tức gì mới không?" Một gã đàn ông khoảng bốn mươi tuổi cất giọng, câu hỏi này không dành cho ông chủ sạp báo mà dành cho gã mập lùn đứng bên cạnh ông ta.

Gã mập lùn không trả lời, chỉ quay đầu lại rồi nháy mắt một cái, sau đó cất bước.

Năm phút sau, Frankie – nhân vật thứ hai của gia đình Janno Vessey và viên sĩ quan cảnh sát Arthur ngồi cạnh nhau trên một chiếc ghế tựa ở quảng trường, cả hai đều cúi đầu và chăm chú cho bồ câu ăn.

"Người muốn hỏi về vụ nổ xảy ra vào chiều tối ngày hôm qua ở công viên Northenly Island phải không?" Arthur mở miệng trước. Tuy hẳn đang nói chuyện với Frankie nhưng ánh mắt lại không hề nhìn đối phương, đầu cũng quay sang một bên như rất chuyên tâm vãi hạt ngô cho bồ câu.

Là một cảnh sát lão luyện với số năm công tác đã hơn hai mươi, Arthur đã nhìn thấy rất nhiều đồng liêu và cấp trên phải ngồi tù vì cầm tiền bẩn. Hẳn cũng biết chỉ cần vì lợi ích trước mắt mà dao động một lần thì bản thân vĩnh viễn sẽ không bao giờ có thể sạch sẽ nữa, thế nên thận trọng và tỉ mỉ đã trở thành thói quen của Arthur. Ví dụ như trường hợp này, cho dù có bị chụp ảnh thì hẳn cũng có thể nói: "Trong lúc cho bồ câu ăn, ta chẳng

may ngồi cùng một ghế với một gã mafia. Dù gì quảng trường là nơi công cộng, ghế cũng là của chung. Nếu hần muốn ngồi thì ta cấm được chắc?"

Một khi còn muốn sống để lãnh lương hưu sau mười năm nữa, chắc hẳn phải làm diễn viên chuyên nghiệp mỗi phút mỗi giây và tự coi như khắp nơi đều có camera, mỗi bước đều nhập vai diễn xuất. Xem ra chỉ có đến lúc nằm mơ hẳn mới có thể thoát khỏi sự giày vò của hai chữ “tình tảo”.

Rõ ràng kỹ thuật biểu diễn của Frankie thua xa Arthur, chẳng qua nhờ có một thầy giáo tốt ở bên cạnh nên hẳn cũng biết học tập. Sau khi xoa bóp cái cổ, hẳn nhìn sang hướng khác một cách cứng nhắc rồi trả lời: "Đúng vậy, sếp Arthur."

Arthur đáp: "Thật ra tình hình ta nắm được cũng không nhiều hơn thông tin trên báo bao nhiêu. Chiều tối ngày hôm qua, cũng chính trong ít phút trước khi công viên đóng cửa, tại một khu vực hẻo lánh gần bờ hồ xảy ra một vụ nổ lớn. Vì khoảng thời gian ngắn vang lên hai tiếng nổ nên nhân viên quản lý công viên liền gọi điện báo cảnh sát. Lúc đó, hẳn ta vô cùng hoảng sợ và cho rằng là có khủng bố tấn công, bởi ngoài tiếng nổ hẳn còn nghe thấy tiếng đầu súng không rõ ràng, thế mà trong điện thoại hẳn miêu tả như là đại chiến thế giới vậy.

Mà khoảng chừng nửa giờ trước, tại khu vực thuộc đường 41 xảy ra một vụ gây tai nạn rồi bỏ chạy khiến giao thông hỗn loạn, sở cảnh sát phải phái rất nhiều xe tuần tra để duy trì trật tự. Đến khi vừa giải quyết xong thì nghe báo động từ công viên nên hơn trăm cảnh sát đều cùng tiến tới đường E, thậm chí chúng ta đã chuẩn bị tâm lý rằng đối phương là người của Frontline of Freedom, suýt nữa đã gọi HL tới hỗ trợ. Kết quả là lúc đến công viên, ta chỉ thấy hai chiếc xe bị thiêu hủy cùng một ít vết chân. Sau khi tìm kiếm trong phạm vi nửa dặm, bọn ta không phát hiện thi thể và cũng chẳng có người bị thương, càng không có bất cứ biểu tượng do tổ chức hoặc cá nhân nào để lại.

Vụ việc này đã được cấp trên hạ lệnh tiếp tục điều tra, giờ thì không ít cảnh sát đang liên lạc với những kẻ nằm vùng của bọn họ nhằm hy vọng có thể mò ra được án lớn từ vụ nổ này. Người cần biết thêm gì nữa không?"

Frankie không tỏ vẻ lạ lẫm gì, tiếp tục hỏi: "Sếp Arthur, người hãy thử phân tích từ góc độ của người xem chân tướng của chuyện này có thể là gì?"

Arthur vung vãi hạt ngô trong tay, nghĩ một lúc, rồi nói: "Nếu người không đến hỏi thăm, ta sẽ đề nghị gã phụ trách vụ án viết báo cáo như sau: Một đám dật dẹo chơi thuốc trong công viên, không cẩn thận làm xảy ra hỏa hoạn dẫn tới việc hai chiếc xe phát nổ, trong đó một chiếc được xác nhận là bị ăn cắp và gây tai nạn và bỏ trốn nên tạm thời không rõ số lượng và đặc điểm nghi phạm. Sau đó đem nộp, ký duyệt rồi đóng hồ sơ."

Frankie cười nói: "Nói thật là bây giờ ta rất muốn biết liệu mình có thể thay đổi cách nhìn của người không?"

Arthur đạo: "Vậy người phải cung cấp tin tức mới mẻ thì ta mới đưa ra kết luận khác."

Frankie đáp: "Giả thiết trong hai chiếc xe ngày hôm qua, có một chiếc là xe vận tải của nhân viên công ty bọn ta; nhưng chiếc xe còn lại thì không thuộc về bên nhận hàng, mà lai lịch lại bất minh."

Arthur khựng lại chừng hai giây, sau đó lẩm bẩm trong miệng: "Gặp quỷ rồi..."

Frankie chỉ mỉm cười chờ đợi đối phương trả lời.

Lần này, Arthur im lặng rất lâu, đắn đo vài lần, rồi mới trả lời: "Căn cứ giám định hiện trường, ta cho người hai khả năng có tính hợp lý cao nhất. Đó là đàn em của người nuốt hàng hoặc tiền, sau đó bỏ trốn."

Trước đó họ trộm một chiếc xe, cố ý dùng nó để gây tai nạn giao thông, sau đó đổ lại bên cạnh xe tải rồi kích nổ trước khi đi nhằm tạo hiện trường như có một thế lực hoặc người nào đó tập kích. Hai chiếc xe tìm được đã chứng minh giả thiết này, nhưng thật ra phương án này có lẽ chỉ là hỏa mù tung ra cho gia đình Janno Vessey nhằm tránh khỏi việc bị họ truy sát."

Frankie nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta cần phải nói cho người một ít tin tức, bởi có lẽ sẽ giúp được chút ít. Sự thật là bọn ta đã liên hệ với bên nhận hàng, họ nói giao dịch tối hôm qua rất thuận lợi lúc bắt đầu nhưng khi kết thúc thì bỗng xuất hiện một gã thanh niên tới quấy rối. Kê này đi bộ đến chứ không có xe, có lẽ hẳn còn có đồng bọn."

Căn cứ theo kết luận thứ nhất của người, ta cũng không loại trừ khả năng gã thanh niên đó do người của ta thuê tới đóng kịch. Có lẽ xung đột giữa bọn họ chỉ là để cho phía nhận hàng nhìn nhưng ta cảm thấy nếu thật muốn diễn kịch, hẳn hẳn thuê luôn một đám sát thủ vác súng trên vai, đạn đã lên nòng, cười Suv rồi lao vào nổ súng thì sẽ có sức thuyết phục lớn hơn."

Arthur nhìn đối phương: "Cái tật chỉ nói rõ ba phần của người sao mãi vẫn không sửa được vậy? Còn gì cần nói thì nói nốt ra đi, ta toàn phải dựa vào tin tức thiếu sót để đưa ra nhận xét sai lầm, sau đó người cứ phủ định. Đây rõ ràng là một việc rất lãng phí thời gian."

"Xin tha lỗi, sếp Arthur. Ta có thể sống cho tới hôm nay là nhờ vào sự đa nghi và tính cẩn thận, mà lúc này ta lại không thể biết được liệu trong túi áo người có giấu thiết bị ghi âm để chuẩn bị cho bất kỳ tình huống nào trong tương lai hay không?"

Arthur không tiếp tục đề tài này nữa, bởi vì trong lòng hẳn có quý. Dù gì hẳn và gia đình Janno Vessey đã hợp tác rất lâu rồi, băng ghi âm trong nhà hẳn cũng đã có không ít.

"Được rồi, ta sẽ nói nói khả năng thứ hai. Đó chính là cái ‘gã thanh niên’ mà người vừa nói cùng với đồng bọn bí mật của hắn đã giết sạch người của người, cướp đi tiền hàng và kích nổ xe. Rất có thể bọn họ còn có xe khác hoặc không có, nói chung bọn họ có cách để chạy thoát."

Frankie lại nói: "Cảnh sát không lập chốt kiểm tra sao?"

"Đương nhiên có lập. Sau khi nhận được thông báo về vụ nổ, bọn ta đã nhanh chóng lập chốt chặn ở đường E, tất cả các xe rời khỏi công viên Northenly Island đều bị kiểm tra. Thật ra số lượng không nhiều, những kẻ khả nghi đều bị tiến hành lục soát tại chỗ và ghi lại thông tin. Tiếc rằng gã phạm tội nặng nhất trong số đó cũng chỉ là mấy tên tài xế chưa nộp phạt mà thôi. Tóm lại không hề có tiền hàng của người, cũng chẳng có thiết bị kích nổ mà bọn ta tìm kiếm mà chỉ có mấy gam ma túy."

Arthur dừng lại một chút rồi nói: "Căn cứ theo thông tin mà người mới nói cho ta biết, ta đoán nhóm người kia đã dùng một phương pháp khéo léo tránh thoát đợt kiểm tra, có lẽ bọn họ giấu tiền trong công viên và dự định đến khi êm chuyện mới đi lấy."

Frankie nói: "Thế... không biết có thể làm phiền người tìm kiếm số tiền và thi thể đàn em của ta không?"

Arthur vãi nốt số hạt ngô, xoa tay đứng lên: "Ta cũng chỉ đoán vậy mà thôi, không chừng tối hôm qua bọn họ đã mang ra khỏi công viên rồi, chẳng qua ta vẫn sẽ tìm thử. Còn về phần đám tay chân của người, ta nói thẳng nhé... Frankie à, nếu thi thể bị vớt xuống hồ Michigan thì có lẽ giờ đã trôi đến Milwaukee rồi. Chẳng phải người luôn biết nhiều phương pháp khiến một người biến mất khỏi thế giới này hơn ta sao?"

Frankie rút một phong bì dày cộp ra khỏi ngực, đặt xuống ghế: "Thật ra ta không hy vọng gì nhiều nhưng bọn ta có quy tắc của riêng mình. Dù sao việc thành viên trong gia đình bị mất tích hoặc là bị giết không phải là

việc nhỏ. Kiểu như cảnh sát các người làm việc theo luật ấy, còn ta thì tuân thủ theo truyền thống ăn miếng trả miếng. Sau khi điều tra rõ chân tướng và xử lý đối phương, gia đình Janno Vessey sẽ đích thân lo liệu." Nói xong, hắn liền cất bước.

Arthur nhìn xung quanh một lượt, rồi mới cầm lấy phong bì, nhét vào túi bên trong áo và bỏ đi theo một hướng khác.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 5: Đàm Phán

Rất nhiều năm trước đây, Wishbone chỉ là một cửa hàng bán sữa lắc kiểu miền Nam, nhưng không ai có thể ngờ rằng đến thế kỷ hai mươi hai, nó lại trở thành biểu tượng của những nhà hàng xa hoa tại Bắc Mỹ.

Ở Chicago, Wishbone có hai chi nhánh nằm ở phố Loop và đại lộ Michigan. Nơi này rất được các trùm tài chính và quý tộc ưa thích.

Hôm nay, hai vị sếp phó của gia đình Lucchesi và gia đình Janno Vessey cùng nhau dùng bữa ở một lô ghế hạng sang ở nhà hàng Wishbone phố Loop. Đương nhiên, bọn họ không đi ăn một mình, bởi nếu một đại ca mafia đi ‘đàm phán’ mà không đem vài tay súng lão luyện hoặc vài gã cận vệ tin cậy thì anh em trong nghề chẳng cười cho thối mũi.

Bữa tối này là do Devitt đề xuất. Ngoài ra, hẳn còn yêu cầu Joseph phái một người có thân phận đưa hẳn và Sonny đi theo để nói chuyện với gia đình Janno Vessey. Về phần Joseph, sau khi đích thân nghe Devitt thuyết trình kế hoạch thì lập tức đồng ý, đồng thời phái nhân vật thứ hai của gia đình Lucchesi, em họ của lão – Tommy Galiano làm đại diện đàm phán.

Có vẻ Joseph rất tin tưởng vào kế hoạch của Devitt, thậm chí lão còn ra ám hiệu cho Tommy không cần phải nói nhiều mà cứ để cho Devitt đàm phán với đối phương. Còn Sonny, Joseph chỉ nói với hẳn một câu: "Thằng cháu yêu quý, ta có một yêu cầu rất đơn giản cho bữa tối hôm nay, đó là người hãy ngậm miệng lại thật chặt!"

Gia đình Janno Vessey lại thể hiện sự nghiêm túc. Thân là sếp phó, Frankie Janno Vessey không thể trốn tránh trách nhiệm. Thật ra bọn họ vẫn cảm thấy rất kinh ngạc, bởi theo lẽ thường thì gia đình Lucchesi hẳn phải án binh bất động nhằm suy nghĩ biện pháp xoa dịu tình hình sau khi sự việc xảy ra. Dù sao đi nữa thì quan hệ giữa Sonny và Tony cũng khá gay gắt.

Chẳng ai ngờ nổi đối phương lại đột ngột gọi điện thoại đến tổng công ty (trên danh nghĩa, gia đình Janno Vessey có rất nhiều sản nghiệp hợp pháp), nói muốn mời ông chủ của các người ăn tối. Lẽ nào lão cáo già Joseph đã quyết định "công tư phân minh" và đem giao Sonny ra để dẹp yên sóng gió?

Mặc dù chuyện đó rất có thể sẽ xảy ra nhưng chẳng may lại là Hồng Môn Yến lành ít dữ nhiều cũng không biết chừng.

Frankie sẵn tính đa nghi, đã vậy còn là một người sinh ra trong cái thời đại này, mặc kệ tiếp nhận nền giáo dục như thế nào, được bơm đầy đầu niềm tin thắng lợi gì đi chăng nữa thì khi bắt đầu thực sự hiểu được lịch sử và thời cuộc tất sẽ hiểu những thứ như truyền thống, tín ngưỡng không thể nào mãi đứng vững, bạo lực thuần túy có thể đập tan tất cả. Ngay đến cả tôn giáo cũng bị đế quốc hủy diệt, thế thì mafia còn phải ngại cái quỷ gì đây?

Thế nên ngoại trừ đám đàn em đi theo, Frankie còn cho rất nhiều tay súng mai phục xung quanh nhà hàng và sẵn sàng khai chiến bất cứ lúc nào.

Kết quả thắng lợi sẽ được lịch sử ghi nhớ, còn về phần thủ đoạn thì mặc cho đám bại trận tổng kết đi. Cái chết của Tony và Joe chỉ là một giọt cuối để nước tràn ly, đêm nay rất có thể sẽ mở màn cho một cuộc chiến tranh, hai gia đình mafia hùng mạnh nhất Chicago cuối cùng cũng phải phân thắng bại.

...

Hơn 19h30, ngày 17 tháng 2

Vài chiếc limousine thân dài đang chạy về phía nhà hàng Wishbone, ngồi ở trong xe là các thủ lĩnh gia đình Lucchesi và đám đàn em.

Trong một chiếc xe khác còn có hai gã thành viên không chính thức của gia đình Lucchesi, tức là thứ mà đám mafia gọi là 'đối tác'.

Tuy Devitt và Mike đều đã ăn mặc chỉnh chu, chẳng qua sắc mặt của Mike rất tệ. Có lẽ hẳn không hề muốn tới nhưng Devitt lôi ra một lý do rất hợp lý, đó là: người có khả năng hack được thông tin của một đám thành viên cao cấp phía Janno Vessey, tại sao lại không đến?

Mặt Mike vốn đã tái nhợt, nay mồ hôi lại càng nhễ nhại: "Người biết không, trước mắt ta không ngừng hiện ra cảnh tài xế bất ngờ quay đầu, rồi dùng súng hãm thanh bắn chết chúng ta, hoặc là chiếc limousine bỗng nổ tung."

"Người xem phim nhiều quá rồi đấy." Devitt lập tức trả lời.

"Rốt cuộc người định làm gì trong đêm nay, ta không hiểu gì cả."

"Người không phải rất thông minh sao? Suy nghĩ đi nào."

Khóe miệng của Mike khẽ nhếch: "Ta chỉ nghĩ ra được ba tình huống. Một, người đổ hết mọi chuyện lên đầu Sonny và đẩy hẳn ra cho gia đình Janno Vessey xử lý, đây có thể coi là thượng sách. Thứ hai, người thừa nhận tất cả mọi chuyện đều là do mình làm, nói vài câu xin lỗi, trả tiền và thỉnh cầu đối phương nể mặt gia đình Lucchesi mà tha cho người một mạng, đây này là trung sách, bởi người có thể giữ mạng hay không còn phải nhìn phản ứng của đối phương. Thứ ba, đương nhiên là hạ sách và cũng là dựa vào những gì ta hiểu về người, có lẽ người sẽ làm những điều gì đó điên điên một chút, ví dụ như cười đùa với Frankie Janno Vessey rồi nói 'Người chết ta không đền mạng, tiền cướp rồi cũng không trả lại, lũ ếch

nhái các người thích ý kiến gì thì hôm nay gọi các người tới là để nói cho rõ, về sau thấy mặt ta phải tự giác tránh đường'."

Devitt cười: "Người cũng đọc nhiều truyện YY Trung Quốc quá rồi..."

"Hừ, sinh viên tài năng như ta sử dụng thuần thục hai loại ngôn ngữ là bình thường. Mà người đừng đánh trống lảng nữa, người có thể nói cho ta biết người sắp làm gì hay không? Tuy ta cho rằng cả ba phương án này đều rất có khả năng sẽ kết thúc bằng đấu súng, nhưng ít ra ta hy vọng mình có thời gian để chuẩn bị tâm lý."

"Chuẩn bị tâm lý rồi thì sao?"

"Thì sao ư? Tất nhiên dùng tốc độ nhanh nhất chui xuống gầm bàn chứ sao? Người thấy thế nào?"

"Biện pháp không tệ, nhưng ta cảm thấy sau khi tình thế căng thẳng thì những thứ như lựu đạn rất có thể sẽ được sử dụng. Đến lúc đó, người chui xuống nơi nào cũng đều vô dụng mà thôi."

Mike cười gượng: "Cũng đúng, hay thế này đi! Trước khi có biến, người ám hiệu để ta kiểm soát chuồn đi WC."

Devitt trả lời rất dứt khoát: "Không được."

Hai người đang nói chuyện thì xe đã dừng lại, một gã nhân viên trong nhà hàng nhanh chóng bước tới mở cửa xe: "Hoan nghênh các vị tới quán Wishbone, chúc các vị có một buổi tối vui vẻ."

...

Bầu không khí trong lô ghế cực kỳ quái dị. Trước đây các giáo phụ trong thành phố thỉnh thoảng cũng gặp mặt và đàm phán ở nhà hàng, nhưng bình thường đều là thuê riêng phòng lớn, vừa hút xì gà, vừa nói chuyện.

Còn đêm nay, bốn người ngồi vào vị trí của chiếc bàn ăn hình vuông, bên gia đình Lucchesi có Tommy Galiano và Devitt, bên gia đình Janno Vessey là Frankie Janno Vessey cùng gã bảo vệ tâm phúc của hắn, Gypsies Ernie. Những người còn lại, bao gồm cả Sonny, Braga và Mike đều đứng vây kín xung quanh.

Lô ghế này vốn đã không rộng rãi, hai phe còn phải đứng tách riêng canh chừng lẫn nhau với đôi mắt tóe lửa, gương cung bạt kiếm. Tất cả khiến cảnh tượng bốn người ngồi cùng trong hoàn cảnh này thật sự là có chút hoạt kê.

"Gọi mấy chục người cùng đi ăn tối, thật là một ý kiến hay như con mẹ nó. Nghe nói cuối thế kỷ hai mươi, đám xã hội đen Hồng Kông đều làm như thế này, chẳng qua chúng không bao giờ đi nhà hàng cao cấp, đã vậy vũ khí mang theo đều là hàng lạnh." Mike nói với Braga ngồi bên cạnh, giọng điệu như oán giận, mà cũng như đùa cợt.

Braga trừng đôi mắt hung dữ của hắn: "Người muốn thành gà xé phay không?"

Mike đành phải rút cổ, ngậm miệng, xem ra hắn và cái gã cơ bắp kia không thể nói chuyện với nhau được.

Rõ ràng nhân viên phục vụ của nhà hàng có tinh thần thép. Chỉ thấy hắn bước đến đưa đồ ăn một cách bình tĩnh tự nhiên, vừa mỉm cười, vừa đọc tên các món ăn, trong khi tay rót rượu vững như Thái Sơn, xong việc còn không quên hỏi một câu: "Các vị còn cần gì nữa không?"

Đợi vị gã phục vụ đi khỏi, Devitt vừa nhét thức ăn vào miệng, vừa nói: "Chuyện gì vậy các quý ông? Sao không ai ăn đi? Không hợp khẩu vị ư?"

Frankie coi Devitt chỉ là không khí, hắn nói với Tommy với nét mặt đã sa sầm xuống: "Thằng ranh này là ai?"

Tommy thẳng thắn trả lời: "Joseph nói, hẳn là Cố Vấn."

Những lời này như sấm sét giữa trưa hè, ngoại trừ vài người đã biết từ trước ra, toàn bộ đám mafia trong phòng đều cảm thấy bối rối.

Sắc mặt Frankie khẽ biến đổi, sau đó nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh: "Người đang đùa đấy à?"

Devitt lại xen mồm vào: "Này các quý ông, bọn người có biết sữa lắc ở đây có giá bốn mươi đô la không? Sữa bò và kem tươi, không thêm rượu mà chỉ thêm vài miếng hoa quả cắt lát đã bán với giá bốn mươi đô đấy! Ấy thế các người lại không chút động lòng với thức ăn trước mặt, chính các người mới đang đùa!"

Frankie không thể nhịn được nữa, quay phắt sang phía Devitt, rồi nói: "Thằng ranh con! Nếu còn dám chỉ huy ta ăn cơm như thế nào, ta sẽ cắt cái đầu của người xuống, khoét rỗng, rồi đổ đầy bằng cái thứ sữa lắc bốn mươi đô này đấy."

Devitt đáp: "Thế này mới đúng chứ, đây chính là thái độ đàm phán chuẩn xác nhất, thế mới khiến ta có thể đem tất cả những vấn đề mà người cảm thấy hứng thú nói ra một lượt. Đầu tiên, con mẹ nó, ta không quan tâm người tin hay không, dù sao ta cũng chính là Cố Vấn. Thứ hai, sự kiện xảy ra vào tối ngày mười bốn và số tiền của người hiện đang ở chỗ ta, quan trọng hơn chính ta sẽ không trả lại cho người. Cuối cùng, tất cả tay chân của người đều xong đời rồi, việc này là do ta phụ trách. Người còn có điều gì muốn biết nữa không?"

"Ha ha ha ha..." Frankie bỗng nhiên cười lớn: "Tommy, người có điều gì muốn nói không?"

Tommy rất bình tĩnh: "Hẳn đang là đối tác của bọn ta, đây là điều mà ta muốn nói."

"Ta nghĩ người phải hiểu điều này có nghĩa là gì chứ?" Frankie đáp.

Tommy trả lời: "Ta biết, kẻ không hiểu rõ tình huống chính là người. Xem ra người vẫn chưa hiểu hoàn cảnh lúc này của mình."

Frankie hừ lạnh một tiếng: "Nên nhớ khu Loop không phải là địa bàn của các người. Ông bạn, lẽ nào người có thể chắc chắn rằng chỉ có người biết mai phục người trong quán rượu hay sao?"

Devitt đáp: "Sự tự tin của người xuất phát từ việc đã bố trí mười hai tay súng trong hai gian phòng ở cuối hành lang, ngoài ra còn có mai phục ở bãi đỗ xe và hai quảng trường gần đây, tổng cộng năm mươi lăm người."

Frankie ngẩn ra, điều làm hắn cảm thấy kinh ngạc không phải là đối phương đã biết rõ việc bố trí mai phục, mà là Devitt lại có thể nói ra số lượng hoàn toàn chính xác. Lẽ nào bên mình có gián điệp? Loại giả thiết đáng sợ này khiến kẻ có bản tính đa nghi ăn vào máu thịt như Frankie gần như phát điên, khuôn mặt hắn lập tức phủ đầy vẻ lo lắng. Vừa nhìn chăm chăm vào Devitt, hắn vừa nói: "Xem ra người biết rất cụ thể."

Devitt chia nĩa về phía Mike, kẻ đang ngồi tại một chỗ sau lưng mình: "Trên đường tới đây, cái thằng bốn mắt kia đã hack điện thoại đám tay chân của người, thế nên cái gì ta cũng biết tất. Người nhìn đi, đoán xem hắn đang dùng máy tính mini làm gì nào?"

Chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt của tất cả mọi người đều chĩa thẳng vào người Mike. Vốn dĩ bộ dạng hắn đã rất khác lạ, hoàn toàn chỉ như là một tên sinh viên mãi nghịch điện thoại di động đi nhầm nơi, bây giờ thì mọi người cuối cùng cũng hiểu ra vấn đề.

Mike thật rất muốn nhào lên bóp cổ Devitt, chẳng qua đây chỉ là suy nghĩ trong đầu hắn mà thôi, còn hiện thực thì hắn chỉ nhếch môi cười khan hai tiếng và nhìn thẳng vào mắt Frankie một cái, rồi giơ tay ra dấu chào hỏi.

Devitt nói tiếp: "Ngài Janno Vessey, ta đoán người cũng sắp hết đồ bàn ăn rồi. Cơ mà xem ra tình huống mọi người đều có thể đoán được nên ta đề nghị người hãy nhịn thêm một chút nữa để nghe ta nói vài lời khá thực tế và cũng chính là trọng tâm của buổi nói chuyện này."

"Ồ? Người còn muốn nói điều gì đây? Ngài Cố Vấn!" Khi nói đến hai chữ "Cố Vấn", giọng điệu hẳn rõ ràng mang theo vẻ trào phúng hẳn hoi.

"Đầu tiên, ta muốn thanh minh rằng mình không có thù hận gì với gia đình Janno Vessey cả, chủ ý của ta cũng không phải là tiêu diệt các người. Đương nhiên, theo tiến trình của kế hoạch hiện nay thì việc tiêu diệt các người là việc tất yếu. Nếu bây giờ có một gã đàn em của người còn sống quay về thì làm ơn chuyển lời đến ngài Samuel Janno Vessey rằng, các người chỉ là một vật thí nghiệm, bản thân ta tuyệt không có ý nhắm vào các vị."

Giờ thì ngay cả Frankie cũng muốn đấm vỡ mặt hẳn, tiếc rằng Devitt vẫn thản nhiên nói tiếp: "Mặc kệ thế nào đi chẳng nữa, sau đêm nay gia đình Lucchesi và Janno Vessey coi như đã khai chiến. Ta có thể khẳng định một điều, đêm nay các người sẽ tổn thất nặng nề và sẽ sụp đổ trong thời gian ngắn. Nhưng Janno Vessey là một tập đoàn khổng lồ, các người còn có rất nhiều công việc trong sạch, danh nghĩa cũng có rất nhiều sản nghiệp, những thứ này đều là tài nguyên có thể lợi dụng. Thử nghĩ nếu các vị đều chết hết rồi, vậy những tài sản này rồi sẽ bị đế quốc ngầm chiếm đoạt gần hết mà thôi. Đến lúc đó ngay cả ta cũng sẽ gặp khó khăn, thế nên bây giờ ta có thể cho người một cơ hội, Frankie ạ."

Devitt ăn nốt miếng thức ăn cuối cùng rồi nói tiếp: "Bây giờ, chính là giờ khắc này, cơ hội của người chính là thay mặt anh trai mình đầu hàng vô điều kiện."

Frankie giận đến nỗi phát cười: "Tommy, ha ha ha... Joseph tìm thằng ranh này ở đâu vậy? Hẳn là diễn viên hài à? Người có phải là bị điên rồi

hay không? Ha ha ha ha."

Hắn bỗng nhiên hất tung bàn ăn: "Người giết người của chúng ta, cướp tiền của chúng ta, khơi mào chiến tranh, sau đó lại còn chưa đổ một giọt máu đã muốn chúng ta đầu hàng?" Hắn vừa nói vừa lùi về phía sau, rút súng, động tác của Ernie còn nhanh hơn Frankie, súng của hắn đã nhắm thẳng giữa trán Tommy Galiano.

"Hóa ra 'Không' chính là câu trả lời." Devitt nhún vai, không thêm để ý đến việc bị đối phương chĩa súng vào đầu mà nhấn cái nút điều khiển từ xa giấu trong tay áo.

Chỉ một giây sau, toàn bộ nhà hàng chìm vào bóng tối, tiếng đồ đạc rơi rỏ không ngừng vang lên. Tất cả những đồ vật bằng thủy tinh, từ bóng đèn, bình rượu, gương soi, cửa sổ đều vỡ vụn cùng một lúc. Trong khi người trong quán thì ngã rạp xuống đất như là bị một luồng sóng xung kích vô hình đánh trúng, nhiều người nhẹ thì hai mắt sung huyết, nặng thì máu mũi chảy không ngừng.

Người của gia đình Lucchesi lại bình yên vô sự, tất cả đều rút ra súng bắn đêm đã chuẩn bị sẵn. Giữa những hàng ghế đen kịt chọt lóe lên những đốm sáng màu xanh.

Toàn bộ người phía gia đình Janno Vessey đều nằm bẹp dưới đất, có vài người tuy có thể nhúc nhích nhưng cũng mày choáng mắt hoa và hoàn toàn không giữ được thăng bằng.

"Ồ! Cái gã Ernie đó quả nhiên là người có siêu năng lực..." Devitt khẽ lẩm bẩm.

Sau khi nhìn quét qua từng góc ngách với tốc độ cực nhanh, hắn thấy chỉ thiếu hai người Frankie và Ernie.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 6: Thị Trường Không Đối Thủ

Buổi sáng ngày 18 tháng 2, Devitt đi vào phòng làm việc của Joseph. Hắn cao ngạo ngẩng cao đầu chào buổi sáng với bố già của gia đình Lucchesi, thái độ hoàn toàn không giống khi đi gặp một vị trưởng bối hay ông chủ của mình, rồi thì thản nhiên thả người xuống ghế sofa.

Devitt luôn luôn tự đại, có vẻ Joseph cũng không để ý tới bản tính đặc thù này của gã mà chỉ mở miệng cười: "Năng lực làm việc của người khiến ta vô cùng ấn tượng. Devitt, không cần biết người có phải Cố Vấn hay không nhưng chỉ dựa vào việc xử lý rất nhiều sát thủ của nhà Janno Vessey trong vòng bảy mươi hai tiếng đồng hồ và suýt nữa đã bắt sống Frankie là đã đủ để tên tuổi người nổi như cồn trong giới mafia ở bất cứ thành phố nào."

Devitt rút một bao thuốc lá trong túi ra: "Có vấn đề gì không?"

"Cứ tự nhiên đi con trai." Joseph trả lời.

Devitt châm lửa, hít vào một hơi thuốc, rồi nói: "Khoa học, ngài Lucchesi ạ! Đây mới là xu hướng của thế kỷ hai mươi hai. Lợi nhuận của mấy chục ký thuốc phiện mới có thể mua được một chiếc WM2030 quân dụng kèm theo một vài thuốc bảo hộ."

Hắn lại rít thêm một hơi: "Hiện ở chợ đen có không ít sản phẩm tương tự, tuy đều là đồ để quốc đào thải từ nhiều năm trước và tính năng thua kém

sản phẩm mới rất nhiều nhưng khi dùng với đám lính không chính quy cũng như giết gà dùng dao mổ trâu mà thôi."

"Ta biết những thứ súng ống đạn dược kỳ quái này, chẳng qua sau cùng cảm thấy để một khẩu Browning trong túi vẫn là có tác dụng lớn hơn." Joseph cũng châm một điếu xì gà: "Thực sự thì... Con trai ạ, cái WM gì gì đó mà người nói... cho dù có đưa vào tay ta thì ta cũng sẽ không dùng."

"Nó không phải là thứ máy móc phức tạp đâu, chẳng qua chỉ lợi dụng tác dụng nhiễu xạ của vật liệu cách âm để phóng đại sóng âm siêu cường xung kích và bắn nó ra theo ý mình. Thứ này được quân đội dùng thay cho pháo kiểu cũ. Nó có thể thổi bay mọi thứ trong phạm vi hình trụ trước mặt, thậm chí nếu may mắn thì có thể bắn rơi cả máy bay nữa."

Joseph đáp: "Ha ha... Được rồi, người không cần phải đọc hướng dẫn sử dụng cho ta nghe làm gì, hiện tại mỗi quan tâm của ta chỉ có hai vấn đề. Đầu tiên, chính là nhà Janno Vessey phải biến mất khỏi thành phố này."

Devitt đáp: "Cứ nói luôn vấn đề thứ hai."

Joseph thở ra một làn khói: "Đó đương nhiên chính là 'kế hoạch lớn' mà người luôn miệng nhắc tới rồi."

Devitt hút thuốc rất nhanh, hần lại rút ra một điếu mới: "Có một câu nói thế nào ấy nhỉ? À, đó là 'Trâu chậm uống nước đục'. Ta cảm thấy những lời này rất đúng với những gì chúng ta sắp thực hiện. Ở bất kỳ lĩnh vực nào, người khai thác đầu tiên chưa chắc đã thất bại, chưa chắc đã trở thành vật hi sinh, trong số bọn họ có rất nhiều người một bước lên trời. Khi những kẻ bảo thủ, nhát gan còn đang mãi cười nhạo thì người mở đường đã nhanh chóng chiếm lĩnh lấy thị trường bị bỏ hoang."

Có điều nếu đó là loại làm ăn 'ngghiêm chỉnh' thì tiếp theo, những kẻ trước đây đứng ngoài quan sát cuối cùng sẽ nhìn rõ quy luật thị trường và

bắt đầu chen nhau bước vào mảnh đất màu mỡ ấy. Quan trọng hơn, số lượng và thủ đoạn của đám phế vật đó xưa nay đều rất kinh người.

May mắn là ngài Joseph đây hoàn toàn không phải đàn hoàng cho lắm, cho nên đến lúc đó nếu có kẻ nhảy ra đòi chia phần, ông có thể đuổi bọn chúng ra khỏi thị trường, thậm chí là tổng chúng vào mộ."

Joseph rút điều xì gà đang ngậm ra: "Nói tiếp đi, Cố Vấn."

Cách xưng hô của lão với Devitt đã thay đổi, biểu hiện cũng trở nên nghiêm túc hơn hẳn.

Devitt đáp: "Ta không hề có ý không tôn trọng, ngài Lucchesi... Nhưng mafia hiện nay đã thay đổi rất nhiều, hoàn toàn không thể sánh được với thời kì hưng thịnh ở thế kỷ hai mươi. Mặc dù các ông có tuân thủ nghiêm ngặt những truyền thống kia thì cũng rất khó lập lại uy tín đối với người dân bình thường. Có lẽ ở một thời kì nào đó, mọi người từng cho rằng mafia quan tâm bình dân, không lạm sát kẻ vô tội và thậm chí còn đại biểu cho chính nghĩa trong một vài tình huống đặc biệt. Giờ ông có thể tùy tiện tóm một tên côn đồ ở một xó xỉnh nào của Chicago và xem liệu chúng có khác gì mafia không?

Đây là thời đại không có tín ngưỡng, chỉ ít phần lớn nhân loại không có. Hiện nay, giá trị chủ lưu của thế giới này chính là tiền tài và quyền lực, đế quốc tựa như một cái kim tự tháp mà ai ai cũng muốn bò lên đỉnh cao nhất. Cho đến khi đã đứng được ở trên cùng, họ nhìn xuống những kẻ ở bên dưới. Khi ấy, trong lòng tuyệt không cảm thấy đồng cảm và hổ thẹn mà chỉ có sự sợ hãi và may mắn, có khi nỗi sợ hãi này sẽ thúc đẩy bọn họ tiếp tục leo lên cũng không biết chừng.

Đã đến lúc phải thay đổi quan niệm rồi, ngài Lucchesi. Ông không cần để ý tới những lễ nghi phiền phức đã trói buộc các người từ thế kỷ mười

chín như 'Thù riêng', 'Tuyên chiến' gì gì đó đi, thậm chí là cái biệt hiệu "bố già" cũng vứt luôn cho rồi.

Vụ làm ăn này có độ nguy hiểm rất cao nên cần rất nhiều quân cò có thể bị vứt bỏ, ví như những kẻ vì cuộc sống xa hoa mà có thể vứt bỏ linh hồn, hoặc là chỉ biết kiếm tiền mà không từ thủ đoạn, bọn chúng vô cùng thích hợp."

"Vụ làm ăn mà người nhắc đến rốt cuộc là..."

"Là công việc mà ông vô cùng quen tay, buôn lậu, buôn lậu một thứ kim loại đặc thù——tinh hợp kim."

Joseph cau mày: "Trước nay ta chưa từng nghe nói về thứ này."

Devitt cười nói; "Ta cũng mất rất nhiều công sức mới có thể tìm ra thứ này từ trong kho tài liệu mật của đế quốc. Nếu bán kỹ thuật này cho bất kỳ tổ chức nào thì cũng có thể nhận được mức giá trên trời, nhưng ta thích kinh doanh hơn. Hồ nước rồi sẽ khô cạn, suối nhỏ lại có thể chảy mãi. Trúng một vé số xổ sao có thể bằng tự mở một con đường tài lộc chứ."

"Giá trị của thứ này bao nhiêu? Người có thể cho ta một khái niệm tương đối cụ thể được không? Thứ kim loại của người, một ký có thể bán bao nhiêu tiền? Quý hơn vàng chứ?"

"Vàng? Ha ha ha..." Devitt cười to: "So với tinh hợp kim, vàng có khác gì cứt chó."

"Lẽ nào tinh hợp kim có thể so được với kim cương?" Joseph tuy rằng khó có thể tin, nhưng sự hiếu kỳ và lòng tham đã bị câu lên rồi.

Devitt đáp: "Còn không rõ ràng hay sao? Ngài Lucchesi, nó là vô giá, bởi vì trên thế giới này không có bất cứ nơi nào có thể mua được nó. Giống

như là giếng nước giữa sa mạc, cầm bật lửa giữa thời kì đồ đá hay là trong tay cầm một khẩu súng ngắm trong thời Trung cổ.

Ông có thể tự mình định giá, đồng thời lũng đoạn toàn bộ thị trường. Nói thế này cho dễ hình dung, nếu toàn bộ cây thuốc phiện trên thế giới đều đến từ sân sau của ông thì người cần chỉ có thể mua từ ông và phải chấp nhận bất kỳ mức giá nào mà ông đưa ra."

Joseph nói: "Rốt cuộc thứ tịnh hợp kim này có ích lợi gì? Nếu như là hợp kim, vậy thì chỉ đơn giản là một thứ kim loại tương đối tốt mà thôi."

Devitt trả lời: "À... Nếu thứ này chỉ là một thứ kim loại tương đối tốt mà thôi, vậy vì sao đế quốc lại không sử dụng cho mục đích dân sự?" Hẳn hơi dừng lại: "Ta có thể nhắc nhở một chút, hơn một trăm năm trước, vì sao đế quốc có thể quét ngang cái hành tinh này?"

Điều xì gà trong tay Joseph rớt xuống đất, phản ứng trên khiến Devitt rất thỏa mãn.

"Ta đã nói rồi, người có can đảm vượt lên phía trước mới có thể có được lợi ích. Đương nhiên, tịnh hợp kim chỉ là một trong rất nhiều kỹ thuật được đế quốc giữ bí mật, trên người ta hiện có hàng mẫu." Devitt thản nhiên lấy một khối kim loại to cỡ một khối xà phòng trong túi áo ra, đó là cái khối hình hộp chữ nhật màu bạc, bề ngoài trơn nhưng không bóng khiến người nhìn có cảm giác rất nặng nề.

Joseph cầm lấy xem xét tỉ mỉ, Devitt thì giải thích: "Mật độ vừa phải, độ cứng không thể tính toán, có thể chịu được lò nung 10000 độ, độ truyền nhiệt gần như bằng 0, có thể nói hoàn toàn không bị từ trường ảnh hưởng, chưa xác định được hóa chất nào có thể ăn mòn, không bị nguyên tố phóng xạ ảnh hưởng. Đã vậy thứ hợp kim có điểm nóng chảy kinh khủng này còn có độ đàn hồi cao. Nói cách khác, dù cho có bị nung ở hơn 10000 độ dẫn

đến hình thái tịnh hợp kim bắt đầu thay đổi nhưng chỉ cần được làm lạnh trong thời gian nhất định là nó có thể phục hồi như cũ."

"Vậy thứ này phải luyện như thế nào?"

"Hừm... Đây là kỹ thuật bí mật của đế quốc, cũng là thứ quan trọng nhất trong những gì mà ta mang tới. Thứ này căn bản là không thể luyện, mà cũng không cần luyện, nó được tạo hình bằng kỹ thuật chế tạo kết cấu phân tử nhất thể, ví dụ như ông cần một cây đao, ta sẽ trực tiếp làm một cây đao cho ông, từ chuôi đao cho đến lưỡi đao toàn bộ đều là tịnh hợp kim, chỉ cần người cầm đao có đủ sức mạnh, hẳn có thể chặt đứt tất cả vật thể rắn trên thế giới, trừ phi vật kia cũng là tịnh hợp kim."

"Thì ra là thế..." Joseph đáp: "Đế quốc lo rằng nếu phổ biến kỹ thuật chế tạo loại hợp kim này, cuối cùng sẽ có một ngày được dùng cho chế tạo vũ khí... Những tổ chức phản kháng không thiếu người siêu năng lực, trong đó có rất nhiều tên quái vật sử dụng vũ khí lạnh là có thể đối kháng quân đội, bọn chúng nếu có đao kiếm làm bằng tịnh hợp kim thì khác gì hổ mọc thêm cánh."

Devitt nói tiếp: "Từ thời kỳ của lệnh cấm rượu đến nay, mafia Chicago vẫn đang dừng lại ở súng tự động và lựu đạn, toàn là những thứ đã quá lỗi thời. Trong HL còn có rất nhiều những thứ vũ khí mạnh hơn WM2030. Một khi chúng ta bắt đầu buôn bán thứ này, gia đình Janno Vessey hoàn toàn không đáng được coi là một cái đình gì. Ông hãy nhìn xa hơn nữa đi, có lẽ về sau chúng ta sẽ đối phó với HL đấy."

"Ta không có hứng thú đi làm quân phản kháng." Joseph đáp.

Devitt trả lời: "Ta biết, ta cũng không cần phải ông làm phản mà chỉ cần làm một gã tài phiệt mà ngay cả đế quốc cũng không dám động tới là được rồi."

Lão nhìn chăm chăm vào Devitt, đã tâm và sự quyết đoán của gã thanh niên này khiến lão có mấy phần bội phục. Dù gì thì chuyện đã nói đến đây, lão cũng đã không còn chỗ nào cố kỵ, liền nói thẳng: "Xem ra vị trí 'tham mưu' của nhà Lucchesi sắp phải đổi chủ rồi."

Joseph rời khỏi ghế, xoay người, bước ra phía cửa sổ đằng sau. Nhìn thành phố phồn hoa náo nhiệt trước mắt, lão đặc ý nói: "Không bao lâu nữa, ta sẽ là ông vua mới của Chicago!"

Devitt hừ lạnh một tiếng, rồi cười nói: "Dễ như trở bàn tay, thậm chí không phải mỗi thành phố này... mà là toàn bộ thế giới!"

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 7: Truy Sát

Những ngày cuối tháng hai, từ Lincolnwood đến Burnham, từ sân bay Midway cho đến ven hồ Michigan, cả thành phố Chicago đều chìm trong một bầu không khí chết chóc, án mạng xảy ra ở khắp mọi nơi.

Dù là ngã tư đông đúc hay hẻm nhỏ vắng người, trong xe taxi hay trong ga điện ngầm, cửa hiệu cắt tóc hay nhà xưởng, chung cư, thậm chí cả khu biệt thự phía bắc, khắp nơi đều có thể trông thấy thi thể của thành viên mafia, đây là chiến tranh thật sự.

Chẳng qua tình huống phát triển đến tình trạng nằm ngoài dự tính của Devitt, gia đình Lucchesi không hoàn toàn giành được ưu thế trong cuộc chiến ám sát qua lại này, bởi gia đình Janno Vessey cũng chẳng phải là lũ gốc giơ lưng cho đối phương đánh.

Trong cảnh chiến tranh như vậy, việc triển khai buôn bán tịnh hợp kim hầu như không có bất cứ tiến triển nào, Joseph lại không thể ra mặt trực tiếp vì mọi thành viên chính thức đều có thể bị gặp nguy hiểm đến sinh mệnh trước khi chiến sự kết thúc.

Ngày 1 tháng 3, sự kiên nhẫn của Devitt đã đến mức giới hạn. Hắn quyết định đi tìm "bốn mắt", cũng chính là Mike, để nói chuyện. Thăng nhóc này từ khi buổi 'đàm phán' kết thúc liền lặn mất tăm, phỏng chừng hằng ngày đều trốn ở trong nhà vì sợ bị người của gia đình Janno Vessey tới hỏi thăm.

Mike trọ ở một khu nhà cho thuê ba tầng, hàng xóm đều chẳng phải ‘người tốt’, tiền thuê những chỗ như thế này rất rẻ, độ nát thì cũng tương đương chỗ Devitt ở khi mới đến Chicago.

Gõ cửa mấy lần nhưng bên trong vẫn không có động tĩnh, Devitt liền hô lớn: "Mở cửa đi, bốn mắt! Ta là Devitt, không trả lời là ta phá cửa vào đấy."

Tiếp theo trong phòng bắt đầu có động tĩnh...

Mike mở hé cửa nhưng chưa mở xích. Sau khi liếc trái nhìn phải mấy lượt, hắn nói với Devitt: "Xoay một vòng."

"Cái gì?" Devitt cau mày, hỏi lại.

Mike đáp: "Ta sợ người giấu súng sau lưng, đứng đây ta không kiểm tra được. Người hãy xoay một vòng cho ta xem."

Devitt nghiêng đầu: "Chà, tự dừng người lại muốn nhìn đàn ông xoay người một vòng. Có cần ta giới thiệu bác sĩ cho không? Mẹ kiếp! Mau mở cái cửa chết tiệt này ra, đừng ép ta đập nát nó."

Mike đóng cửa lại, tháo dây xích, sau đó mới mở cửa, nói: "Có việc gì phải làm sao?"

"À, mà thôi, chúng ta cứ đứng nói chuyện giữa hành lang để đám ma cô bán thuốc phiện ở đây cùng nghe một chút công việc thú vị của mafia nhé? Sớm biết vậy ta đã mang loa đến đây rồi."

Mike thở dài: "Được rồi, vào đi."

Hắn tránh sang một bên cho Devitt vào nhà, sau đó lại cẩn thận kiểm tra bên ngoài một phen rồi mới đóng cửa phòng.

"Lúc này người đang làm gì đấy? Xem phim tâm lý xã hội ‘hạng nặng’ à?" Devitt tùy tiện như đang ở nhà mình. Vừa đi vào, hắn liền lục lọi lung tung, sau đó hai mắt dừng lại trên chiếc máy tính bảng của Mike.

Mike bước vội đến để tắt màn hình: "Hey! Tôn trọng riêng tư của người khác là phép lịch sự tối thiểu đấy."

Devitt giơ hai tay: "Forum 'Yên Thổ club' ? Người có cái món ham mê thật là kỳ quái, có giấu cái bàn đèn thuốc phiện nào trong tủ không đấy?"

Mike đạo: "Yên Thổ club không phải là câu lạc bộ hút thuốc phiện... Đó là một hội anh em của mấy ông già về hưu, bọn họ chỉ là lấy cái tên này mà thôi."

"À, ý người là cái loại hội nhóm chuyên môn thu nhận hội viên là mấy lão già về hưu, định kỳ tụ tập hút thuốc, uống rượu, đọc báo, đánh cờ chứ gì?"

"Đúng, loại đoàn thể này chứa đầy một đám về hưu rồi việc thừa thời gian, trong đó có một người bác họ của ta, người còn gì muốn hỏi nữa không?"

Devitt châm một điếu thuốc: "Khỏi cần, bởi theo ta thấy, những người như ta rất khó có thể hưởng thụ thú vui xa xỉ như ‘về hưu’."

Mike cười lạnh: "Hê, người định nói mình sẽ chết sớm chứ gì?"

Devitt trả lời: "Không, ta sẽ nắm lấy quyền lực và kim tiền mà vào quan tài, hưởng thụ lễ tang như một quốc vương, sau khi chết trở thành biểu tượng cho vô số đàn em nỗ lực học tập."

"Người đừng nằm mơ nữa..."

Devitt cảm thấy đã đến lúc vào chuyện chính, hắn nói: "Người của gia đình Janno Vessey cở vẻ mạnh hơn tính toán, ta đã không còn kiên nhẫn được nữa. Mike, ta cần thông tin có thể giải quyết dứt khoát công việc."

"Ta đã nói với người từ sớm, sau tối đàm phán đó, bọn họ đã thay hết điện thoại di động và các phương thức liên lạc online. Giờ ta hoàn toàn không thể biết bọn họ liên lạc như thế nào."

Mike nói tiếp với giọng không kiên nhẫn: "À, đúng rồi! Nếu trí nhớ của người không tốt thì ta có thể nhắc nhở một chuyện, đó là việc người từng tự hào giới thiệu ta là một hacker cho đối phương với giọng tự hào, do đó mới tạo ra kết quả như vậy."

"Bốn mắt ời bốn mắt, người thực sự quá tích cực rồi. Ta còn chuẩn bị bồi dưỡng người làm trợ thủ của mình cơ đấy, thế mà người lại cứ luôn luôn oán giận mấy cái chuyện đầy tính khách quan này!"

Mike đáp: "Khó khăn khách quan hả? Ngay từ ngày đầu tiên gặp nhau, người nói cần ta hỗ trợ kỹ thuật, nhưng khi ta ở trong xe hack thông tin thì người giết sạch đối phương rồi ném vào trong hồ."

Devitt giải thích: "Không có cách nào khác, ta vốn chỉ muốn cướp tiền rồi thả bọn chúng đi. Nào ngờ năng lực chống cự và sự ngoan cố của chúng vượt quá dự đoán của ta."

Mike nói tiếp: "Thôi được rồi, chỉ ít trước đó người còn biết chuẩn bị hai bộ đồng phục cảnh sát để đào tẩu, sau khi đốt xe cũng không lưu lại vết tích gì. Nhưng lần thứ hai, người bán đứng ta ngay trước mặt một đám sát thủ được vũ trang hạng nặng đang bị kích động."

Devitt lại nói: "Có gì mà căng thẳng thế? Lúc đó vị trí của ta nguy hiểm hơn người nhiều, mà ta đã sớm có chuẩn bị. Chẳng phải người đã được uống thuốc phòng hộ WM2030 rồi sao."

"Lúc đưa thuốc cho ta người nói trong đó là vitamin và thuốc an thần 2.5."

"Nhìn người nôn nóng như phụ nữ sắp mãn kinh nên ta nghĩ mình cần giải thích kiểu đặc biệt cho dễ vào đầu."

"Được lắm, giờ người lại muốn thông tin có thể "giải quyết dứt khoát". Người cảm thấy ta có thể búng tay một cái là mò ra hành tung của thành viên cao cấp của gia đình Janno Vessey sao? Ta có phải nhà ảo thuật đâu?"

"Đúng vậy, không thì ta tới tìm người làm gì?"

"Hê... Thằng cờ hó không biết xấu hổ. Cứ chờ đấy!" Nói xong hắn liền cầm lấy máy tính bảng rồi đi sang gian phòng bên cạnh.

Mười lăm phút sau, Devitt đốt ba điếu thuốc, nếu phải đợi tiếp có khi hắn phải bắt đầu chơi ma túy. May mà lúc này Mike đã quay trở lại, trong tay còn cầm một tờ giấy vừa mới được in ra.

"Của người đây, nhà nghỉ này, số phòng cụ thể thì ta không biết, tự người phải đi tìm thôi. Ta nghĩ có hơn 80% Frankie Janno Vessey đang ở đây."

Devitt nhướn mày: "Ta có thể hỏi người đã làm thế nào không?"

Mike trả lời bằng giọng không được kiên nhẫn: "Frankie có quan hệ với cảnh sát, trong thời gian đặc thù này chắc chắn bọn họ sẽ tiếp xúc không ít. Gã cảnh sát đó có một cái điện thoại di động chuyên để liên hệ với mafia, bình thường sẽ không thay đổi, mà ta thì đã giải quyết nó từ sớm. Vừa rồi ta kiểm tra lịch sử liên lạc mấy tuần qua của hắn, ngoại trừ gọi cho sở cảnh sát, nhà, một vài cửa hàng quen cùng với một vài hiện trường án mạng ra thì còn lại vài địa điểm công cộng, mà những nơi đó hắn đều dừng lại thời gian tương đối dài.

Sau đó, ta xác định những điểm đó trên bản đồ, xác định được phạm vi khả nghi. Với tính cách của Frankie tuyệt đối sẽ không mạo hiểm đi xa chỉ để liên lạc với một cảnh sát, bởi vậy chắc chắn hẳn chỉ ở bên trong phạm vi này.

Khách sạn lớn chắc chắn sẽ rất phức tạp nên hẳn sẽ không dám ở lại, vì vậy ta hack vào máy vi tính của các nhà nghỉ cỡ vừa và nhỏ, sử dụng biện pháp loại trừ, lược bỏ đi những người dùng tên thật đăng ký phòng... Đại loại thế."

Devitt sững sốt chừng năm giây rồi mới ậm ừ.

Sau khi nhận tờ giấy trên tay Mike, hẳn quyết định làm bộ tức giận để đối một đề tài: "Này... Bốn mắt, người cứ ở lì trong thành phố và không quay về trường sao?"

Mike đáp: "Chuẩn, thường thì ta sẽ không đi học nhưng sang năm vẫn có thể tốt nghiệp, biện pháp thì người đừng có hỏi. Nếu không có chuyện gì nữa thì mau rút đi."

Devitt rời khỏi nhà Mike, trong lòng có vẻ vui mừng. Rõ ràng bốn mắt là nhân tài hiếm có, loại người này nhất định phải thu làm tâm phúc của bản thân chứ không thể nhường cho gia đình Lucchesi được.

Tuy rằng hẳn có tính toán riêng, nhưng trước mắt còn phải mượn thế lực của gia đình Lucchesi. Chẳng qua việc cấp bách trước mắt là bắt sống hoặc giết chết Frankie Janno Vessey và nhanh chóng kết thúc chiến tranh. Dù sao lão khom Joseph Lucchesi cũng không phải là hạng người lương thiện, nếu còn dây dưa nữa thì rất khó biết được con cáo già này có đột nhiên trở mặt hay không.

...

Một giờ sau, tại nhà nghỉ đã bị Mike khoanh vùng.

Samuel Janno Vessey đang nói chuyện với em trai của hắn, Frankie.

"Ngày hôm qua lại có ba thành viên hi sinh, gần đây chúng ta tổn thất không ít, trong đó không thiếu những người có vị trí quan trọng, gia đình Lucchesi cũng không tốt hơn chúng ta bao nhiêu. Joseph Lucchesi và Tommy đã lâu không lộ diện, khu nhà của chúng lại chẳng có người. Trận chiến vô tiền khoáng hậu này không có ai tuyệt đối an toàn, chỉ khi đối phương tiêu diệt sạch sẽ mới là thắng lợi. Chắc chắn chúng ta sẽ là người thắng." Frankie lộ vẻ kích động.

Samuel đáp: "Ông bạn cảnh sát của người có thể cung cấp sự trợ giúp cụ thể hơn không? Yêu cầu của hắn không nhỏ, nhưng xem ra năng lực rất có hạn?"

"Arthur đã giúp chúng ta bắt rất nhiều người của gia đình Lucchesi rồi, bắn chết tại chỗ cũng có. Tiếc rằng hắn chỉ có thể làm đến thế thôi, dù sao cảnh sát cũng không thể tùy ý giết người. Nếu không có chứng cứ thực tế, chỉ cần người của gia đình Lucchesi không chống cự thì chúng sẽ nhanh chóng được thả."

Frankie giải thích: "Nếu chúng ta làm quá mức thì không bao lâu Arthur sẽ bị chính đồng nghiệp của mình hoài nghi, giờ muốn phá vỡ tình thế chỉ có thể sử dụng sát thủ của mình mà thôi."

Samuel hít một hơi khói thuốc: "Như vậy khi cần thiết, Ernie sẽ ra tay."

Nhắc Tào Tháo Tào Tháo liền đến, Ernie bỗng không gõ cửa mà xông luôn vào trong phòng: "Ông chủ, tình hình bên ngoài có vẻ khác thường."

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 8: Ernie

Lời của Ernie còn chưa dứt, tiếng súng ở bên ngoài đã vọng tới.

Ngoài bãi đỗ xe của nhà nghỉ, đám sát thủ mặc áo đen chỉnh tề của gia đình Lucchesi chậm rãi giương súng trường bán tự động lên, hòng súng phun ra từng luồng lửa đỏ. Bọn họ chăm sóc kỹ từng ô cửa sổ và vách tường. Đa số khách trong phòng là thành viên gia đình Janno Vessey, tất nhiên sẽ có người dân thường và nhân viên của nhà nghỉ... Nhưng mặc kệ họ là ai, hễ bị đột bắn phá điên cuồng không gián đoạn lướt qua, nếu không bỏ mạng tại chỗ vì trúng đạn thì chắc chắn cũng không dám thò đầu ra lần nữa.

Devitt, Sonny và Braga ngồi đợi trong một chiếc xe đậu cách nhà nghỉ một con phố. Họ quan sát cuộc tàn sát một cách bình tĩnh.

"Giờ ta chỉ muốn xông vào đó, nhảy lên cao, xoay người và bắn quét. Sau khi đáp xuống đất, ta sẽ nhìn máu của đối thủ bắn tung toé trong lúc nhàn nhã thổi bay làn khói ở đầu hòng súng." Devitt vừa thản nhiên hút thuốc trong xe, vừa đùa giỡn.

Sonny trả lời: "Nếu người cần diễn viên đóng thế chuyên nghiệp thì có thể đến Hollywood thuê, còn nếu người muốn không bị tổn thất sức chiến đấu của bản thân thì hãy quên suy nghĩ đó. Bọn này đã là những tay súng xuất sắc nhất thành phố rồi."

Devitt bật cười: "Xuất sắc bao nhiêu cũng vớt, chỉ cần Frankie ở trong đó thì chắc chắn Ernie sẽ có mặt. Người bình thường hoàn toàn không thể giải quyết thằng cha này. Lát nữa, ta sẽ đích thân ra tay khi hắn xuất hiện."

Ánh mắt của Sonny bỗng trở nên quái dị: "VẬY... Người và Ernie chính là những kẻ mang siêu năng lực?"

Devitt đáp: "Rõ ràng quá còn gì! Nếu người bình thường đơn thương độc mã giết chết Tony, Joe và đàn em của chúng thì chẳng phải phim hành động mới là lạ."

...

Nhà nghỉ trước mắt có kiểu dáng rất điển hình. Tuy bãi đỗ xe khá rộng nhưng số phòng không nhiều, tổng cộng chỉ có hai tầng. Sau khi bức tường đã chi chít vết đạn, đám sát thủ mới ngừng bắn. Trong lúc đợi nòng súng nguội bớt, bọn họ chia làm hai nhóm, một nhóm lên tầng hai, nhóm còn lại tỏa ra kiểm tra xem bên ngoài có sót mục tiêu nào hay không...

Quá trình này rất giống việc truy tìm zombie trong game kinh dị. Không ai biết phía sau cửa có cái gì, mục tiêu có thể đang nấp trong góc tường, ngăn tủ, dưới gầm giường, bàn gỗ, hoặc trốn trong phòng vệ sinh. Bởi vậy, biện pháp hữu hiệu nhất chính là nã hết một băng đạn khi mở cửa.

Chết oan bao nhiêu người không quan trọng, giết được bao nhiêu thành viên gia đình Janno Vessey cũng chỉ là mối quan tâm thứ hai. Mục tiêu của họ chính là Frankie Janno Vessey, dù sao thì "sống phải thấy người, chết phải thấy xác". Đương nhiên, hơn mười tay súng đang bước lên tầng hai vẫn còn chưa biết trong một căn phòng mà bọn họ sắp lục soát, không chỉ có Frankie mà còn có cả bố già Samuel!

Xả đạn, phá cửa, kiểm tra. Cứ như vậy cho đến khi bọn họ đi tới căn phòng thứ ba, cò súng còn chưa kịp bóp thì cánh cửa đột ngột văng ra như bị gắn thuốc nổ.

Luồng sức mạnh này đánh sập vách tường đối diện và khiến đám sát thủ ngã rạp xuống sàn, vài tên trong số đó bị hất văng từ tầng hai xuống dưới đất.

"Hừ... Quả nhiên..." Devitt mở cửa, xuống xe, chỉnh sửa cổ áo, rồi mới quay đầu lại và nói với hai người: "Có lẽ cảnh sát sắp tới rồi, các người tranh thủ giúp ta một ít thời gian."

Sonny hỏi: "Người chuẩn bị làm gì?"

Devitt đáp: "Tôm tép sắp bị xử lý hết, tất nhiên nhân vật lợi hại phải do ta giải quyết. Chẳng phải người nói muốn cố gắng tránh tổn thất sao? Trong thời gian người hỏi ta mấy câu vô dụng ấy, tổn thất vốn đang tăng lên." Nói xong, hấn vung tay đóng cửa xe.

Ernie cầm súng, đằng hoàng bước ra cửa và bắn chết tất cả những tay súng xuất hiện trong tầm mắt. Tuy trình độ của hấn không thuộc dạng bách phát bách trúng nhưng chắc chắn chẳng phải thứ gà mờ. Trong phút chốc, đông đảo sát thủ của gia đình Lucchesi liên tiếp trúng đạn, số này không chết cũng trọng thương. Còn những phát súng bắn về phía Ernie lại như gặp phải một lớp kính chống đạn, chỉ cần đường đạn tiếp cận phạm vi nửa mét quanh đối phương thì liền bị hất văng ra.

Devitt hô lớn: "Này các quý ông, nơi đây do ta tới xử lý. Tất cả hãy ra ngoài, khu vực xung quanh hấn vẫn còn người của gia đình Janno Vessey, ngoài ra ta còn cần các người giữ chân cảnh sát."

Ernie vừa nhìn thấy Devitt liền ngừng bắn, đám sát thủ của gia đình Lucchesi như đã hiểu hai người này không phải nhân loại bình thường nên lập tức rút lui thật nhanh.

Ở bên kia, Ernie trực tiếp nhảy xuống từ tầng hai. Khi đứng cách Devitt không đến ba mét, hấn chĩa súng vào đầu đối phương rồi mở miệng: "Tình hình ngày hôm đó ở nhà hàng Whisbone vô cùng bất lợi nên ta mới

chọn cách đưa ngài Frankie rút lui." Hăn vừa đi về phía trước, vừa nói: "Thật ra, nếu lúc đó chỉ có một mình thì ta đã giết sạch các người từ sớm."

"Wow! Làm gì mà tự tin quá vậy? Lẽ nào người là người có năng lực cấp Cường sao?" Devitt vẫn rất thoải mái nói chuyện giữa lúc nòng súng của Ernie đã dí sát giữa trán hăn.

Ernie cười nhạt: "Lẽ nào cấp Bính chẳng thể giết được người ư? Ta cũng muốn hỏi lại, người có năng lực cấp Cường hay không? Ta thấy người chỉ có cái thái độ không coi ai ra gì là giống thôi."

Devitt đáp: "Tuy ta và người đều là cấp Bính nhưng người không giết được ta đâu. Từ trước đến nay, tất cả những kẻ có năng lực dưới cấp Cường đều chẳng thể chống lại ta."

"Vớ vẩn!" Ernie bóp cò.

Đoàng!!!!

Trong suy nghĩ của Ernie, lúc này đầu Devitt sẽ nổ tung như một quả dưa hấu nát. Nhưng trong thực tế, thằng oắt này không hề bị bất cứ vết xước nào.

Thứ phát nổ chính là khẩu súng trong tay Ernie. Giờ thì nòng súng đã bị vỡ thành bảy hoặc tám mảnh và bay ngược về sau, bàn tay của hăn cũng bị bỏng nặng.

Sau khi ném cục sắt đã biến dạng xuống đất, Ernie nhảy lùi về phía sau mấy mét. Mùi da thịt tay phải bị đốt cháy sém bay vào mũi hăn chẳng khác gì tiếng cười nhạo của Devitt.

"Nói rõ luôn nhé, người cải tạo không thể đánh thắng ta. Chẳng qua chúng ta chẳng có hận thù gì với nhau cả, nếu người chịu rời khỏi thành

phố này và không đối đầu với ta nữa thì có lẽ ta sẽ thả cho người một con đường sống."

Tất nhiên Ernie sẽ không dễ dàng từ bỏ như vậy: "Làm sao người biết ta là..."

Devitt ngắt lời: "Sau lần gặp trước, ta đã tiến hành phân tích thực lực của người. Để có thể không bị ảnh hưởng của WM2030, ngoại trừ dùng thuốc phòng hộ ra thì biện pháp đơn giản nhất chính là sử dụng áo giáp bằng kim loại đặc chủng, bởi vậy chắc chắn người là người cải tạo. Vâng, người cải tạo đích thực.

Đương nhiên, còn có một khả năng khác, nếu người có được năng lực từ cấp Cường trở lên thì hoàn toàn có thể tự đề kháng. Nhưng ta cảm thấy chuyện này không thể xảy ra, bởi người ở cấp bậc này sẽ không gia nhập vào thứ tổ chức hạ cấp như mafia. Cần tiền hay cần địa vị, bọn họ có thể trực tiếp gia nhập vào HL, có lý tưởng hay tín ngưỡng sẽ gia nhập vào các tổ chức phản kháng, còn người muốn tự do thì đều độc lai độc vãng. Nói tóm lại, từ cấp Cường trở đi, người ta thường sẽ không phạm tội vì vấn đề sinh tồn.

Ha ha, cuối cùng chỉ còn những kẻ như người và ta khom lưng vì cơm áo gạo tiền. Bởi vậy, ta xin hỏi lại một lần nữa để tiết kiệm thời gian và cũng là vì chút lòng trắc ẩn còn sót lại... Này, liệu người có thể tự biến mất khỏi mắt ta hay không?"

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 9: Sụp Đổ

Ernie dùng năm đấm để trả lời Devitt. Sau khi hét lớn một tiếng, khuỷu tay phải của hắn đột ngột phụt ra một luồng lửa mạnh, phản lực này đẩy cú đấm đi như một quả tên lửa và lao thẳng vào mặt Devitt.

Nhưng cánh tay hắn vẫn nổ tung như khẩu súng lúc nãy...

Ernie nôn ra một búng máu, ngã gục xuống đất và không thể đứng dậy một lần nữa.

Một phần ba thân người cùng toàn bộ cánh tay phải của hắn đều đã bị vụ nổ hủy hoại. Nội tạng cái tạo bán cơ giới lộ ra ngoài, các đường dây điện nằm dưới lớp áo giáp bốc lên từng làn khói đặc và những tiếng nổ vang lên tanh tách.

Devitt nói: "Áo giáp đặc chế trang bị chấn động lực trường siêu thanh và máy móc sinh lý phức tạp bên trong vẫn đủ năng lượng để duy trì tính mạng sau khi bị vụ nổ phá hoại. Thế này mới coi được chứ!"

Ernie đáp: "Công kích không thể nào xảy ra trực trặc... Lẽ nào người có thể khống chế kim loại ư?"

Devitt trả lời: "Không! Nếu ta có năng lực khống chế một loại vật chất nào đó, nhất là kim loại, thì cho dù bản thân có phải ngồi trên xe lăn cũng vẫn là người có năng lực cấp Cường. Ta có khả năng khiến những thứ có động năng không phải là sinh vật ở cự ly cực gần vận hành ngược chiều. Nói đơn giản hơn, khi người bóp cò thì đạn sẽ không bay ra ngoài và toàn

bộ áp lực của thuốc súng sẽ bùng nổ trong nòng súng. Lại nói đến cánh tay kia của người, khi dùng nó để tung quyền cùng phá cửa đều dùng một nguyên lý, đó là gấp khúc cánh tay, tức là dùng thiết bị tạo áp lực ở khuỷu tay đẩy mạnh về phía trước trong cự ly ngắn. Tuy nhiên, nếu luồng áp lực này tác dụng ngược lại lên máy móc bên trong cánh tay của người thì sẽ tạo ra kết quả như bây giờ."

Nói xong, Devitt liền rút khẩu súng của mình ra: "Đã nói rồi, người cải tạo không thể nào thắng được ta đâu!"

Nói rồi liền bóp cò...

Súng của Devitt hoạt động rất bình thường, đạn vừa bắn vào trán Ernie liền khiến đầu hấn nổ tung. Giờ thì máu huyết đã bắt đầu phun ra, các bộ phận điện tử trong đầu đều bốc cháy và ngọn lửa nhanh chóng lan tràn khắp cơ thể.

Devitt dựng nòng súng thẳng đứng, làm bộ thối khỏi: "Thật đáng tiếc, sau khi người bị thương nặng thì chấn động lực trường đã mất tác dụng."

Lúc này, mặc dù tiếng còi xe cảnh sát đã vang lên khắp khu vực xung quanh nhà nghỉ nhưng Devitt vẫn từ tốn đi lên tầng hai để tìm đến căn phòng không có cửa kia.

Samuel Janno Vessey và em trai lão, Frankie Janno Vessey vẫn ngồi hút xì gà. Cả hai đều không hề đánh mất phong độ của mình, tuy bọn họ không ra ngoài quan sát cuộc chiến nhưng khi Devitt xuất hiện trước mặt thì họ đã hiểu Ernie xong đời rồi.

Vốn dĩ trong gia tộc không có ai so được với Ernie về độ trung thành và sức mạnh, thế nhưng hấn vừa ra khỏi phòng chưa đầy năm phút thì đã bị giết chết...

Devitt nói thẳng: "Hai vị, ta nghĩ dù có chừa một con đường sống thì cũng chỉ là một sự sỉ nhục đối với các người mà thôi. Vậy nên xin đừng giãy dụa vô ích." Hắn giơ súng, bước đến: "Khi trở thành kẻ thất bại, giữ được thi thể nguyên vẹn để làm đám tang đã có thể xem là một chuyện may mắn, cũng có thể nói ta để lại cho hai vị một ít tôn nghiêm cuối cùng."

"Cảnh sát đây, mau bỏ súng xuống!" Khẩu súng ngắn của Arthur dí sát sau cổ Devitt.

Devitt thoáng lộ vẻ kinh ngạc: "Ái chà! Tới nhanh vậy?"

Arthur đáp: "Hừ, tiếng còi cảnh sát còn ở xa nên người cảm thấy mình còn nhiều thời gian chứ gì?"

Hắn đưa tay trước lấy vũ khí của Devitt: "Tiếc rằng ta và các đồng nghiệp đều chạy bộ đến đây. Xe cảnh sát đỗ cách nơi này hai con đường, giờ phiền người hãy theo chúng ta một đoạn."

Hắn quay đầu và ra lệnh cho cấp dưới: "Còng tay hắn lại."

Sau đó nhìn sang hai vị bố già của gia đình Janno Vessey: "Còng tay hai người này luôn."

Đám cảnh sát nối đuôi nhau đi vào, tặng cho Devitt cùng hai gã Janno Vessey mỗi người một bộ còng tay màu bạc đúng tiêu chuẩn.

Devitt nghiêng răng: "Thằng khốn Sonny, dám mang người chuồn trước à? Hừ, mình bị chơi một vố rồi!"

...

Hai ngày sau, một tin tức được thông báo làm chấn động toàn thành phố.

Hai anh em gia đình Janno Vessey quyết định hợp tác với cảnh sát khiến tất cả những người hoặc tổ chức có liên quan với mafia ở Chicago lập tức cảm thấy bất an. Bởi vì lời khai và bằng chứng mà hai người này cung cấp hoàn toàn có thể tổng hàng nghìn người vào nhà tù, trong đó bao gồm rất nhiều nhân vật có vai vế trong giới thương gia và chính trị gia.

Sĩ quan cảnh sát Arthur lập tức trở nên nổi tiếng. Với sự nghiệp rộng mở trong tương lai, hẳn rất có hy vọng có thể trở thành một trong số những nhân vật lãnh đạo của sở cảnh sát Chicago trước khi về hưu. Khi đã ở yên trong tù, Frankie mới phát hiện gã cảnh sát này quả thật còn khôn khéo và cẩn thận hơn xa mình. Hẳn hoàn toàn không để hờ bất kỳ nhược điểm nào, thậm chí có bị lộ thì vẫn có thể trâng tráo nói rằng mình phản nằm vùng.

Arthur thay mặt chính phủ đưa ra một vụ giao dịch, theo đó anh em Janno Vessey có thể dùng bằng chứng cùng toàn bộ gia sản của mình nhằm đổi lấy một chương trình bảo vệ nhân chứng. Đúng vậy, đây là những thứ cuối cùng mà bọn họ có thể nhận được để vĩnh viễn mai danh ẩn tích và sống nốt cuộc đời như những người ‘bình thường’.

Đứng trước hiện thực tàn khốc, hai ông trùm mafia từng oai phong một cõi Chicago không thể không cúi đầu, bởi nếu bọn họ từ chối vụ giao dịch này thì sẽ phải đối diện với hàng chục tội danh cùng những năm tháng ăn cơm tù dài đằng dặc.

Đây là chưa nói bọn họ đã tổn thất tham mưu và Ernie, cho dù sử dụng thủ đoạn hợp pháp hay vượt ngục đều rất khó thoát thân. Ngay cả khi bị phán cho vài trăm năm tù, đế quốc vẫn có thể tịch thu mọi sản nghiệp của gia đình Janno Vessey một cách hợp pháp.

Nhưng hiện tại, chí ít hai anh em bọn họ còn có thể mượn sức mạnh của cảnh sát để đập nổi chìm thuyền nhằm tặng cho lão cáo già gia đình Lucchesi một đòn trí mạng. Bọn họ dốc hết khả năng, không ngừng không nghỉ, đem toàn bộ chứng cứ phạm tội cùng với các mạng lưới buôn bán,

tiêu thụ bất hợp pháp của gia đình Lucchesi ra ánh sáng. Thậm chí cảnh sát và nhân viên sở tư pháp còn phải làm thêm giờ để ghi chép lời khai.

Chuyện này như một cơn giông bão thay đổi hoàn toàn kết cấu của thành phố. Giờ Chicago rơi vào một vòng xoáy báo thù càng ngày càng hỗn loạn giữa hai gia đình. Trong khi gia đình Lucchesi không ngừng những cuộc truy sát, ngay cả bọn họ cũng bị đối phương trả thù cùng với cảnh sát đả kích nghiêm trọng.

Một tuần lễ sau, thành viên gia đình Janno Vessey không phải bị giết thì cũng bỏ trốn hết, hoặc là dứt khoát gia nhập vào tổ chức mafia khác. Dù sao thủ lĩnh của bọn họ cũng đã hợp tác với đế quốc, có kiên trì tiếp cũng không có nghĩa lý gì.

Mà gia đình Lucchesi lại càng tổn thất thảm trọng. Hầu như toàn bộ các đường dây buôn bán ngầm đều bị triệt phá, vô số thành viên cao cấp bị bỏ tù, Sonny và Braga cũng không ngoại lệ. Ngay bản thân Joseph Lucchesi cũng bị sở cảnh sát mời đến uống trà, sau cùng phải giao nộp cả trăm nghìn đô tiền bảo lãnh mới được ra về, có thể nói là tự thân khó bảo toàn. Khu biệt thự cao cấp của lão hiện còn bị cảnh sát giám sát chặt chẽ, chẳng khác gì giam lỏng. Chẳng qua như vậy cũng tốt, có nhiều cảnh sát canh gác như vậy thì đương nhiên là không phải sợ dư đảng của gia đình Janno Vessey tới báo thù. Trước khi đến hạn xử lý vụ án của lão vào cuối tháng ba, có lẽ trạng thái này sẽ còn được duy trì liên tục.

...

Ngày hai mươi ba tháng ba.

Trong bóng đêm, có người mở cửa phòng ngủ của Joseph Lucchesi rồi đi vào.

Joseph, vốn đã mất ngủ mấy ngày, lập tức giật mình tỉnh lại. Vội rút khẩu súng dưới gối, lão chĩa nó vào bóng người trong bóng tối và biểu lộ

về uy nghiêm của một bố già: "Người là ai?"

"Đương nhiên là tham mưu của ngài rồi." Devitt bật công tắc đèn, căn phòng theo đó sáng bừng lên và chiếu rõ bộ dạng chật vật của Devitt. Giờ đây, hắn mặc một bộ quần áo rách nát dính đầy bụi đất, tóc tai rối bù.

"Không phải người..." Joseph cả kinh.

Devitt ngắt lời lão: "... còn đang ở trong tù chứ gì? Ha ha, may mà đó chỉ là tù giam người bình thường, động não một chút liền có thể thoát ra." Hắn đi tới tủ rượu, lấy một chai vang đỏ, không cần ly mà cứ nốc liền mấy ngụm: "Xin hãy tha thứ cho việc ta đến gặp ngài trong bộ dạng này, ta vừa mới trốn ra nên phải nguy trang trên đường. Ừm, ngại quá! Ta hơi khát..."

Joseph không hề nể mặt Devitt mà giận dữ nói: "Cố Vấn, chuyện đã đến nước này đều do người! Gì mà giải quyết gia đình Janno Vessey không thành vấn đề, đều là nói láo! Nhìn xem kết quả hiện nay đi, kế hoạch của người vào sọt rác hết rồi!"

Devitt vội giải thích: "Không, ta còn có biện pháp khác. Lần này..."

Nhưng Joseph không thể nghe hết lời nói của hắn, bởi cái đầu của bố già của gia đình Lucchesi bỗng rơi xuống đất.

Vết cắt trơn bóng như gương, vài giây sau máu mới bắt đầu phun ra...

Devitt trợn mắt nhìn cảnh tượng trước mắt. Về tự phụ và ung dung không còn lại chút nào, ngay cả lời nói cũng không còn lưu loát: "Cái... cái..."

"Người phạm phải quá nhiều sai lầm, ta chỉ có thể tuyên bố cuộc kiểm tra hoàn toàn thất bại."

Giọng nói của Mike bất ngờ vang lên, hần bước vào từ ngoài cửa và chậm rãi đi đến bên người Devitt.

Sau khi mở cửa tủ lạnh và lấy một bình nước ép cà chua ra ngoài, hần tự rót cho mình nửa cốc rồi nói với Devitt, lúc này đã ngây ra như phỗng.

"Đầu tiên, người hiểu sai ý nghĩa của 'Cố Vấn'. Theo lẽ thường, đó hần phải là một cái chức vị. Nhưng những chuyện người làm liệu có phải là việc mà một gã cố vấn nên làm không? Hừ, cái này đợi chút nữa nói sau.

Đa số mọi người đều nghĩ 'Cố Vấn' có thể chỉ là danh hiệu hoặc biệt danh. Khi người chuẩn bị giả mạo ta hần cũng nghĩ như thế, nhưng tất cả các người đều sai hết.

'Cố Vấn' - đó là tên của ta. Ta họ Cố, tên chỉ một chữ Vấn, thế thôi..."

Cố Vấn uống một hơi cạn cốc nước ép, sau đó thở dài: "Người là một tên mạo danh dở ẹc. Chẳng qua trước khi người chết, ta có thể dạy cho người một bài học cuối cùng. Người gọi nó là gì ấy nhỉ? À... Đúng rồi, là tài sản vô hình."

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 10: Kiểm Tra

Cố Vấn ung dung uống nước ép cà chua và bắt đầu tự thuật: "Devitt, ta gọi người là Devitt nhé! Dù sao người cũng thường xuyên thay đổi tên họ mà."

Hắn thở thật dài: "Cách che dấu thân phận vụng về nhất chính là bịa đặt hoàn toàn. Bởi vì thứ người sử dụng chỉ là một tấm CMND giả nên người cũng chỉ có được một cái tên mà thôi. Phía sau cái tên đó chẳng có gì khác và không hề đáng giá một chút nào.

Còn nếu sử dụng thân phận như Mike Byron thì sẽ tốt hơn rất nhiều. Hắn là một con người sinh động, hết như những gì người kiểm tra được. Hắn không những có gia đình mà có quá trình sinh hoạt và học tập của bản thân, thậm chí người có thể dùng những tư liệu đó để phán đoán tính cách của hắn."

"Hừ, vụng về ư? Vậy xin hỏi người nhé, Cố Vấn. Liệu người có tra được thân phận thực sự của ta không?" Devitt vừa lấy lại chút tinh thần thì lại tiếp tục bộc lộ thái độ hung hăng vốn có của mình.

Cố Vấn trả lời: "Có phải Sam Heidemann không?"

Devitt không đáp lại, bởi cơ mặt đang co giật của hắn đã giải đáp tất cả.

Cố Vấn cười nói: "Người nghĩ ta là ai? Cảnh sát Chicago à? Chẳng nhẽ chỉ cần người mài đi vân tay, giữ kín mồm mép và dùng một cái tên

không tồn sẽ khiến ta bó tay sao? Ha ha, chúng ta nói một chút về thứ mà người gọi là thân phận thực sự nhé.

Sam Heidemann, bỏ học lúc mười lăm tuổi và bắt đầu cuộc đời của một tên tội phạm chuyên nghiệp tại Detroit từ những trò đơn giản nhất như gian lận đánh bạc, trộm cướp tác phẩm nghệ thuật hay làm giả công trái v...v... Độ liều lĩnh và khẩu vị của người ngày càng được nâng lên trong những năm gần đây. Xét tổng thể, tuy thủ pháp vô cùng khôn khéo nhưng người có một khuyết điểm, đó chính là lãng phí. Từ trước đến nay, người từng tham gia những vụ làm ăn từ mấy chục vạn đến mấy trăm vạn, chẳng qua do không hề dành dụm nên người không thể không tiếp tục gây án khi tiền đã gần cạn."

"Đủ rồi! Người tra ra được thân phận của ta thì đã sao? Rốt cuộc người có mục đích gì? Vì sao người lại giết Joseph?"

"Haizz, đừng nóng vội. Chẳng phải ta đã nói rồi sao..." Cố Vấn đáp: "Mục đích của ta có hai. Thứ nhất, đó là kiểm tra.

Mấy năm nay công việc làm ăn phát đạt, mỗi hàng tăng nhanh, một mình ta làm không xuể nên ta muốn tìm một tên tội phạm có chỉ số thông minh cao làm trợ thủ. Trước người, ta cũng đã kiểm tra một vài người nhưng tất cả đều không hợp lệ. Đương nhiên người cũng làm ta rất thất vọng.

Ta bắt đầu kể từ đoạn mở màn nhé:

Bốn tháng trước đây, ta chấm được người và đã check mọi thông tin của người. Đợi đến khi người phải tìm kiếm mục tiêu mới, ta liền bắt đầu kế hoạch của mình. Bước đầu tiên chính là tạo cho người một cơ hội, mà cơ hội cần phải có đủ sức mê hoặc để người dám liều mạng chơi lớn. Thế là ngay ngày hôm đó, ta đã âm thầm giúp người mở ra một lối đi khi người dùng máy vi tính tìm cách hack vào kho cơ sở dữ liệu của đế quốc. Sau khi

dẫn người tìm đến khu tài liệu về tình hợp kim, người đã download thành công."

"Có chuyện này sao?" Devitt cả kinh, cho dù là về lừa đảo hay kỹ thuật hack, lòng tự trọng của hắn đều bị đả kích nghiêm trọng.

Cố Vấn hừ lạnh: "Khoa học mới là xu thế của thế kỷ hai mươi hai... không phải vậy sao?"

Devitt nói: "Làm sao người biết những lời này?"

Cố Vấn đáp: "Bởi vì ta nghe được..."

"Người đặt máy nghe trộm trong phòng làm việc của Joseph à?"

"Không, ta đặt máy nghe trộm trên người người."

"Không thể nào!" Devitt nói chắc như đinh đóng cột.

"Chắc, người khẳng định như vậy có phải là vì người cho rằng máy nghe trộm chỉ có thể đặt bên ngoài cơ thể hay không?"

Lần này, biểu hiện của Devitt hết như đã nuốt phải một con ruồi vào trong miệng.

Cố Vấn nở nụ cười: "Còn nhớ lúc người mới tới cái thành phố này, hằng ngày đều ăn hotdog không?"

Devitt giận dữ đến nỗi không thể nói thành lời.

Cố Vấn vẫn tiếp tục nói: "Lão chủ tiệm hotdog nhận tiền của ta, mỗi lần bán cho người hắn đều cho thêm một loại nguyên liệu đặc thù. Tất nhiên, hắn cũng không biết đó là cái gì mà cứ nghĩ rằng chỉ là vài giọt nước sốt bình thường, còn ta chỉ là một gã thích bày trò đùa dai mà thôi. Sự thật là trong đó có chứa robot nano.

Thứ này mới là kỹ thuật quân sự hàng đầu của đế quốc hiện nay. Nói thế bởi nó có thể phân giải tổ hợp thành máy móc mini cao cấp không bị axit ăn mòn, răng cắn không vỡ và một giọt nước sốt có khả năng chứa mười mấy robot nano. Nếu người đặt hàng ngàn robot mà mắt thường không nhìn thấy được vào cùng một chỗ thì kích thước sẽ còn lớn hơn một ngón tay. Một khi chuyện đó xảy ra thì chắc chắn người sẽ không nuốt vào. Chẳng qua nếu chia thành nhiều phần nhỏ thì e rằng người chẳng bao giờ biết được, bởi đám robot nano kia sẽ bám lên thành dạ dày sau khi được người nuốt vào. Cho đến khi số lượng đạt tiêu chuẩn, chúng sẽ kết hợp lại. Thế là máy nghe trộm đã hoàn thành."

Devitt bất giác sờ tay lên bụng: "Đồ điên..."

"Nó không ảnh hưởng đến sức khỏe đâu, chúng ta nói chuyện tiếp nào..."

Trước khi có máy nghe trộm, việc nắm giữ phương hướng của người cũng không hề khó. Những hành động như tìm kiếm tư liệu trên máy vi tính, đặt vé máy bay... tất cả đều không qua được mắt ta. Cho nên khi người còn đang nghiên cứu kỹ thuật tịnh hợp kim ở Miami, chưa định hình được ý đồ hợp tác với mafia Chicago thì ta đã đến trước. Sau khi chọn lấy một sinh viên tại trường đại học Illinois ở gần đây, ta hack vào kho số liệu sinh viên để sửa chữa ảnh chân dung của Mike Byron. Cùng với việc vẫn giữ nguyên những thông tin khác, ta đã có được một thân phận khá chân thật.

Tiếp theo, ta tạo ra một ít phiền phức cho gia đình Lucchesi, rồi nhờ một cơ hội rất 'ngẫu nhiên' để hỗ trợ Sonny Lucchesi xử lý nó nhằm tiếp xúc với mafia bản địa. Kể từ đó, hẳn còn chủ động tìm đến ta vài lần... Thế là ta cũng sắm tốt vai diễn của mình bằng cách làm thay hẳn vài việc.

Không bao lâu sau, người tới Chicago vào cuối tháng một. Lúc đó, ta vừa nhận một vụ tư vấn hơi phiền phức và đã phải tốn rất nhiều công sức để thiết kế. Không may là vị khách hàng đó đã làm hỏng kế hoạch ngay

phút chót, dẫn đến tổ chức sát thủ chuyên nghiệp do ta giới thiệu tồn thất không ít thành viên ở Venice, sau đó họ còn gửi một bức thư với ngôn từ gay gắt nhằm đe dọa ta.

Nói tóm lại, thời gian đó ta rất bận mà lại không thể phân thân, bởi vậy mới lợi dụng khoảng thời gian này để bố trí một máy nghe trộm hai mươi bốn tiếng đồng hồ không rời thân cho người. Mất hơn hai mươi ngày, cuối cùng chuyện cũng thành công.

Sau khi dứt điểm được vụ kia, ta nhận một vụ làm ăn mới. Khách hàng cũng là dân Chiacago.

Đến trung tuần tháng hai, người tìm đến gia đình Lucchesi như tính toán của ta chứ không phải gia đình Janno Vessey. Thật ra ta cũng chẳng muốn trực tiếp tiếp xúc với người đâu, vì ban đầu ta cho rằng chỉ cần đứng ngoài quan sát là được rồi. Nhưng đời là thế đấy, thằng ngu Sonny lại muốn đem một sinh viên như ta ra làm tấm chắn, vì vậy ta phải đến gần hơn để quan sát biểu hiện của người."

(Trung tuần: Khoảng thời gian mười ngày giữa tháng)

Cố Vấn dừng lại, uống một ngụm nước ép cà chua rồi nói tiếp: "Khi người vừa mở miệng liền giả mạo Cố Vấn mà không hề cố kỵ, điều này khiến ta hơi giật mình và bên cạnh đó là một chút hứng thú. Nhưng không phải đặc chí vì bị người khác mạo danh đâu nhé, chẳng qua đó chỉ là cảm thấy cách làm của người hết sức lớn mật mà thôi. Thậm chí ta đã hoài nghi, có hay không khả năng người có thể phát hiện thân phận của ta bằng chính năng lực của mình? Do đó, ta lập tức tạo một sơ hở về thân phận Mike Byron cho người nhận ra. Đáng tiếc rằng người hoàn toàn không chú ý đến nó."

Devitt đã không còn nhớ rõ cuộc đối thoại ấy, chỉ đáp: "Hôm đó chúng ta chỉ nói mấy câu. Nếu người có kẻ hở thì ta đã chú ý rồi."

Cố Vấn đáp: "Vậy ư? Thế còn câu 'Tại trường đại học trước đây của ta, thậm chí có một nhóm người vì hãn mà thành lập câu lạc bộ dành cho người hâm mộ' thì sao?"

Devitt nghe vậy hai giây sau mới có phản ứng: "Trước đây!"

Cố vấn nói: "Khi ta nhắc đến 'trường đại học trước đây' nhưng người lại không có phản ứng gì. Thế là ta đành phải kết thúc lời nhắc nhở đầu tiên vì người không hề thấy lạ khi một sinh viên năm ba dùng từ ngữ đó."

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai

www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 11: Kiểm Tra (Tiếp Theo)

"Sau khi lời nhắc nhở đầu tiên thất bại, ta liền tìm cách hack điện thoại di động nhân lúc người đi ra ngoài hút thuốc như những gì người từng mong muốn. Thế là việc này đã khiến người cảm thấy tất cả đều nằm trong sự khống chế của mình. Để đoán ra ngần ấy cũng không khó lắm, bởi trước khi người tìm đến thì ta đã biết hết cuộc đối thoại với Sonny và ý đồ thâm dò của người rồi."

Từng lời nói của Cố Vấn dần khơi dậy ký ức của Devitt, chẳng qua giờ nhớ đến những ký ức này lại không hề thoải mái một chút nào, thậm chí còn có cảm giác kinh khủng.

"Lên xe của người, ta bèn tiến tục nhắc nhở lần thứ hai. Ta trực tiếp nói với người rằng 'Người đi về phía Đông Nam như vậy khiến ta có dự cảm không tốt'. Lần này, người chẳng những không nắm lấy cơ hội mà còn nghĩ rằng ta muốn khoe khoang nên thuận miệng khen ngợi năng lực tình báo của ta.

(Tác giả không đề cập đến đoạn đối thoại trong lời nhắc nhở thứ hai của Cố Vấn trong chương 1 hay chương 2, bởi Devitt đã bắt đầu khen ngợi Cố Vấn ngay mở đầu chương 2)

Rõ ràng người không hề động não. Phải biết rằng mặc dù năng lực tình báo của ta rất xuất sắc nhưng ta đâu thể có khả năng nắm giữ mọi hoạt động ngầm lớn nhỏ trong thành phố. Kể từ khi người gặp ta cho đến lúc lên xe, thời gian ta không ở trong tầm mắt người rất ngắn. Mà trong khoảng

thời gian ngắn ngủi đó, ta vừa phải dùng để xâm lấn điện thoại của người, vừa phải gọi điện hỏi ý kiến Sonny cho tròn vai diễn nữa."

Devitt đáp: "Chẳng phải người đã nghe trộm ta nói chuyện với Sonny sao? Đâu thiếu thời gian để tìm thông tin của vụ giao dịch đó."

Cố Vấn trả lời: "Không sai, ta còn tưởng rằng nói phía Đông Nam quá mơ hồ nên thông báo hết mọi chuyện về Tony và Joe, bao gồm cả việc hai kẻ này đều là loại cứng đầu ngoan cố. Bấy nhiêu chỉ muốn nói cho người biết ta đã rõ vụ giao dịch người muốn xen vào trong lòng bàn tay và thứ ta nắm giữ không chỉ là địa điểm và thời gian. Ngay cả nhân vật, nội dung v...v... đều đã điều tra rõ ràng, thậm chí tin tức còn nhiều hơn tin tức Sonny cung cấp cho người."

Thế nhưng người vẫn không cảm thấy khả nghi mà cho rằng ta biết tường tận chi tiết như thế vẫn bình thường, từ đó tiếp tục giữ nguyên kế hoạch của mình. Được rồi, ta có thể giả thiết một khả năng, đó là người suy luận rằng ta biết rõ mọi thông tin nhờ cuộc gọi với Sonny nên mới không có phản ứng gì... Nói tóm lại, lần nhắc nhở thứ hai đã mất tác dụng."

Devitt nốc một ngụm rượu mạnh, trong lòng rất giận dữ. Suy nghĩ lúc đó của hắn cũng không phức tạp như vậy, chẳng qua chỉ là chủ quan đơn thuần mà thôi.

Cố Vấn tiếp tục nói: "Sau đây, ta sẽ dạy cho người bài học đầu tiên."

Công việc của 'Cố Vấn' không phải là xông tới trước mặt đối phương, thấy người thì giết, thấy tiền thì cướp... những việc này người có thể chọn bất cứ kẻ nào khác làm thay. Thứ Cố Vấn cung cấp là ý kiến tư vấn về kế hoạch phạm tội chứ không phải đóng vai đua xe bắn súng.

Lúc ở trong xe, ta đã nói với người rằng ta không quan tâm đến việc người chết sống thế nào. Ta chỉ phụ trách đánh cắp thông tin và tuyệt đối sẽ không xuất hiện tại những nơi có đấu súng, đây là ta đang nói cho người

biết những việc Cố Vấn phải làm, nhưng người lại chỉ coi nó như mấy câu nói vớ vẩn của một gã sinh viên sợ chết.

Sau đó, người lập tức húc ngã một gã ăn mày nhằm gây rối loạn giao thông. Ý đồ chính là dùng cục diện không thể khống chế để đe dọa ta, vậy nên lúc đó ta mới nói 'Ta nghĩ mình cần phải điều chỉnh lại ấn tượng về người'."

Cố Vấn uống hết cốc nước ép, rồi lại rót đầy một cốc nữa: "Nửa tiếng đồng hồ sau, mặc dù ta ngồi trong khoang xe cách hiện trường gần trăm mét nhưng vẫn nghe rất rõ cuộc đối thoại giữa người với Tony và Joe. Thứ mà người gọi là "kế hoạch đã chuẩn bị kỹ từ lâu" hẳn chính là việc dùng cảnh sát bị thu hút vây khu vực xung quanh đường 41, cộng thêm siêu năng lực của mình để uy hiếp đối phương với ý đồ khiến bọn chúng chấp nhận không đánh mà lui, để yên cho người lấy tiền. Cùng lúc đó, người sẽ lấy thông tin và nghe lén những gì bọn chúng trao đổi qua việc ta hack thông tin sau đó.

Mọi chuyện phát triển vẫn lệch khỏi quỹ đạo người dự liệu, bọn chúng lựa chọn phản kháng. Không sai, chọn lựa ngu xuẩn đó khiến cả bọn phải mất mạng. Chuyện này đủ chứng minh người không đủ sức phán đoán khả năng phát triển của sự việc. May mà người còn có thể dùng võ lực để sửa chữa sai lầm. Ví dụ như những người không biết sử dụng lệnh 'Find and Replace', chỉ có thể dùng mắt soi từng từ, lấy tay sửa từng chữ nhưng vẫn có thể đạt được mục đích mình mong muốn.

(Find and Replace: Tìm và thay thế, đây là cách thay đổi nhanh một từ hoặc nhiều từ trong chương trình Microsoft Word)

Thế là hai bộ đồng phục cảnh sát được người giấu sẵn trong thùng xe đã phát huy công dụng, điều này đáng để ta khích lệ. Nếu như người lại định dùng bạo lực để đột phá vòng vây của cảnh sát thì thật quá khó coi rồi.

Thieu hủy xe cộ cũng là một phương pháp giải quyết hậu quả không tệ, nhưng toàn bộ quá trình gã hacker Mike Byron lại không phát huy được tác dụng thực chất, đó là vì người đưa ra quyết sách sai lầm dẫn đến lãng phí tài nguyên và nhân lực."

Sắc mặt Devitt càng lúc càng khó coi, lời kể của Cố Vấn không những bốn cột hần từ đầu đến cuối mà còn coi hần không đáng một đồng.

Cố Vấn lại nói: "Cuộc thăm vấn ngày hôm sau hoàn toàn nằm trong dự liệu của ta, chẳng qua phản ứng của người lại không đáng khích lệ. Có lẽ người cho rằng vừa ăn đòn, vừa cười nhạo đối phương là biểu hiện của sự cứng rắn. Nhưng ta cảm thấy người chọn sai đối tượng rồi, kẻ đối diện chính là Sonny - một thằng ngu, cùng với một thằng đàn em chẳng thông minh hơn hần bao nhiêu.

Người có thể tính toán hành động của một thiên tài, nhưng kẻ ngu si cùng người điên thì rất khó nói trước. Một khi máu nóng đã bơm kín bộ não có hạn của chúng thì... "Bùm!", đầu người có một cái lỗ. Thú vị không?

Thời điểm ấy, biểu hiện của người rất ung dung. Tất cả hoàn toàn xuất phát từ siêu năng lực, cũng chính là 'dùng vũ lực để sửa chữa sai sót' mà ta đã nói. Dù gì thì lúc nào người cũng có thể giết chết hai thằng ngu kia, nhưng người lại không cân nhắc sự nguy hiểm mà ta sẽ gặp. Bây giờ người biết ta chính là Cố Vấn, nhưng người đi cùng người lúc đó là gã mọt sách Mike. Hành động của người có khả năng dẫn đến tổn thương cho một quân cờ có giá trị, một hành động rất dễ gây mất lòng.

Bởi vậy, chuyện này cũng nói lên năng lực lãnh đạo của người không đủ."

Cố Vấn nói tiếp: "Cũng may lúc đó Joseph Lucchesi có mặt, ta phí chút miệng lưỡi mới vượt êm sự việc. Đến khi người cảm thấy cơ hội tới rồi, bèn hào hứng hiến kế và bày ra cái bẫy Whisbone.

Nói thật nhé, ta cảm thấy khai chiến là một hành động không sáng suốt. Ngày hôm đó, trên đường tới Whisbone, việc ta phân tích tình thế nhằm gợi ý cho người ba loại sách lược thượng trung hạ nhằm hy vọng người có thể cân nhắc lại. Hy sinh Sonny để tiếp tục duy trì trạng thái hòa bình, như vậy thì đâu có ảnh hưởng gì đến việc buôn bán tịnh hợp kim nhưng người không để ý đến. Người ỷ vào việc mình đã chuẩn bị một khẩu WM2030, cảm thấy đêm đó nắm chắc thắng lợi nên cứ khư khư giữ nguyên kế hoạch.

Hừ... Người luôn mồm xưng mình là Cố Vấn, nhưng mỗi khi có chuyện đều lao vào nguy hiểm, điều này cho thấy rõ ràng người quá tin tưởng vào vũ lực của mình và sự tự đại quá mức khiến người coi người không có siêu năng lực như rơm rác, bởi vậy mà sự uy hiếp bằng vũ lực mà người tạo ra cho gia đình Janno Vessey hẳn sẽ không đủ."

Devitt chậm rãi trả lời: "Chuyện xong rồi thì nói dễ lắm."

Cố Vấn nói: "Người muốn nghĩ gì là việc của người, không liên quan tới ta. Sau khi cuộc chiến của người bắt đầu ta liền tránh xuất hiện, một mặt là vì ta không muốn bị cuốn vào chiến tranh rồi gặp phải vài cuộc truy sát không hề có ý nghĩa. Mặt khác, ta biết rõ hoạt động của người sẽ gặp rất nhiều khó khăn và người cũng bắt đầu nhận ra mình đã quyết định sai lầm. Cho đến khi người hoàn toàn bó tay thì chắc chắn sẽ lại tới tìm ta.

Quả nhiên, người đã tới sau đó nửa tháng và còn xuất hiện rất không đúng lúc. Khi đó, ta đang liên lạc với khách hàng của mình, bọn họ là một nhóm mafia hạng trung, thực lực kém đám mafia truyền thống như Lucchesi và Janno Vessey rất nhiều. Chúng chính là đám khách hàng Chicago đã nói lúc trước, đó là mục đích thứ hai của ta."

Devitt tròn tròn hai mắt. Giờ nghĩ lại, hẳn thì chỉ cảm thấy hối hận vì sự sơ ý của bản thân.

Cố Vấn cười nói: "Cho dù là Mike Byron hay là bản thân ta cũng chẳng hề có ông bác nào cả, đã vậy càng không có hội nhóm về hưu nào tên là Yên Thổ club. Có thể nói đó chính là kẻ hở lớn nhất ta để lộ ra, nhưng người vẫn không thêm để ý."

Vì vậy, ta lại thể hiện công việc của một Cố Vấn thật sự, đó là giúp người tra xét tin tức, thu nhỏ phạm vi tìm kiếm nhằm đợi người động não suy nghĩ và dùng phương thức ngoại giao để kết thúc cái đồng hỗn loạn này. Ta nghĩ gia đình Janno Vessey chưa hẳn đã kiên quyết không ngồi xuống nói chuyện. Nhưng mà người lại chọn sử dụng vũ lực một lần nữa, dẫn đến việc chính mình cũng bị bắt trong lúc xuất hiện trực tiếp.

Ha ha, ta nói thẳng nhé! Mọi tính toán của người chỉ cần đến bước thứ ba là sẽ vượt ra ngoài phạm vi dự liệu ban đầu, thế mà người còn cảm thấy mình có thể 'nắm lấy quyền lực và tiền bạc mà vào quan tài, hưởng thụ lễ tang như một quốc vương, sau khi chết trở thành biểu tượng cho vô số đàn em nỗ lực học tập'. Lúc nghe câu này, ta cảm thấy rất buồn cười nên mới phải khuyên 'người đừng nằm mơ'."

Cố Vấn thở dài: "Sau đó, người lại sắm vai tội phạm giết người một lần nữa. Có vẻ nó rất thú vị đấy nhỉ? Người giết xong Ernie, tìm được anh em Janno Vessey, nhưng thằng ngu Sonny từ lâu đã cảm thấy bất mãn với vị trí của người trong gia tộc, hẳn đã quyết định bán đứng người. Vì vậy cảnh sát mới xuất hiện vào thời khắc không thích hợp một chút nào."

Người buộc phải lựa chọn đầu hàng, bởi vì hai anh em Janno Vessey không tận mắt thấy quá trình người giết Ernie, người cũng chưa bao giờ thể hiện cho bọn họ thấy mình là người có siêu năng lực nên giữ kín năng lực là biện pháp tốt nhất. Giả như người dùng năng lực để chạy thoát, lại không cẩn thận giết chết vài gã cảnh sát thì ăn chắc sẽ vào sổ đen của HL. Nếu bị bọn họ theo dõi thì với năng lực cấp Bính của người, dùng bất cứ cái tên giả nào cũng vô dụng, việc buôn lậu tịnh hợp kim rồi sẽ tiêu tan theo đó."

Cố Vấn lại uống tiếp một ngụm nước ép cà chua: "Chờ đến khi mọi việc êm xuôi rồi hẳn vượt ngục cũng rất chính xác, bởi nó đã che đậy thành công việc mình là người có năng lực. Nhưng hãy nhìn lại bộ dáng hiện nay của người xem."

Hắn khẽ lắc đầu: "Haizz... Lucchesi đã không còn tin tưởng người, lão bị người làm hại đâu có ít. Người có trở về tìm lão cũng không có tác dụng gì đâu. Gần đây lão ta còn đang tính toán để đổ hết trách nhiệm về những gì xảy ra trong hơn một tháng qua lên đầu người, sau đó đem người cùng 'kế hoạch tình hợp kim' làm lá bài tẩy, đến lúc bất đắc dĩ sẽ đem ra trao đổi với cảnh sát để đổi lấy tự do."

Uhm... Cuộc kiểm tra hoàn toàn thất bại, người làm ta quá thất vọng. Tổng kết lại, người thích lấy thân mạo hiểm, chẳng hiểu cách đối nhân xử thế, cuồng vọng mà thiếu năng lực, không tính toán tới khả năng thất bại, diễn vai 'Cố Vấn' chẳng khác gì lưu manh ngoài đường.

Người chỉ là dân cờ bạc thôi, Devitt ạ! Nếu không phải là người có siêu năng lực thì vị trí của Sonny mới là nơi thích hợp đối với người. Còn nếu để người làm lớn hơn thì sẽ lãng phí tính mạng của bản thân và những người khác."

Devitt đặt bình rượu xuống, không hề che giấu sát khí trong ánh mắt: "Hừ, nói đến lãng phí tính mạng... Liệu sau khi bị đùa bỡn và sỉ nhục, một kẻ sùng bái vũ lực như ta có để cho người còn sống mà rời khỏi đây không?"

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 12: Biểu Hiện Giả Dối

Cố Vấn bình tĩnh trả lời: "Khi bước vào căn phòng này, ta đã nói người chết chính là người chứ không phải ta."

Devitt nói: "Vậy phải xem người có bản lĩnh đó hay không?"

Lúc này, mặc dù Devitt đã rất muốn ra tay nhưng sắc mặt hắn bỗng trở nên cực kỳ khó coi. Hắn nhận ra thân thể mình giờ đây không còn nhúc nhích được nữa.

"Người đã làm gì?"

Cố Vấn cười nói: "Chậc, lúc ta cắt đầu của quý ngài Lucchesi kia thì hẳn người phải biết ta cũng là người có siêu năng lực. Chẳng qua người vẫn quá tự đại nên cho rằng ta cùng lắm chỉ là một gã cấp Bính như người..."

Hắn rời khỏi ghế, chậm rãi đi đến bên giường ngủ: "Vậy là người quyết định để ta giải đáp mọi vấn đề, rồi mới giết chết ta cho hả giận."

Cố Vấn khẽ ngoắc một ngón tay, ánh tay phải của Joseph dễ dàng bị chặt đứt như cái đầu, vết đứt rất gọn.

Cánh tay bị chặt đứt bay đến trước mặt Cố Vấn một cách kỳ dị, hắn dùng một tay hắn cầm lấy cổ cánh tay đó, còn tay kia nắm chặt ngón tay giữ cò súng: "Thật ra năng lực của ta không mạnh và chỉ cấp 'Giấy' mà thôi, nhưng ta không phải thứ gà mờ luôn nghĩ cấp cao tất nhiên sẽ chiến thắng cấp thấp như người."

Cố Vấn quay trở lại chỗ Devitt, chĩa thẳng khẩu súng trong tay người chết vào giữa trái tim Devitt.

"Đợi... đợi đã. Chúng ta đâu có thù hận gì với nhau!" Devitt hoang mang nói: "Người không cần phải giết ta, ta thừa nhận mình rất vô năng, rất cuồng vọng! Ta không xứng làm thủ hạ của người. Ta sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt người và vĩnh viễn không giả mạo Cố Vấn nữa!"

"Không, ta cần người giả mạo Cố Vấn."

Cố Vấn nói: "Đêm nay, Cố Vấn, cũng chính là người, đột nhập vào phòng ngủ của Joseph Lucchesi. Lão boss mafia đầy cảnh giác kịp thời rút súng bắn trúng người, còn người thì tranh thủ dùng chút sức tàn để sử dụng siêu năng lực giết chết lão ta. Không bao lâu sau, người cũng tắt thở bỏ mạng. Ưm... chắc hẳn báo cáo cuối cùng của cảnh sát sẽ viết như thế."

Hắn cười: "Còn về thù hận mà người nói... À, đúng là một phút trước, hai ta không hề có thù hận nhưng chẳng phải vừa rồi người rất muốn lấy mạng ta hay sao? Bây giờ lại diễn trò cầu xin tha thứ này làm gì cho khổ? Kẻ suốt ngày vật lộn trong những tính toán sai lầm như người lại muốn nói cho ta biết cái gì là 'cần phải' ư?"

Hừ, thôi thì để ta nói cho người biết vì sao người cần phải chết...

Thật ra ta cùng tiến hành hai mục đích song song, trợ giúp Yên Thổ club diệt trừ hai gia đình mafia là công việc chính và còn kiểm tra năng lực của người là việc riêng. Trong hai việc này, một chuyện thành công thì việc kia sẽ thất bại. Dù sao thì đối với ta, hoặc là hoàn thành công việc và tồn thất một thí sinh không đạt tiêu chuẩn; hoặc là có được một trợ thủ vừa ý và tồn thất một vụ làm ăn, mặc kệ kết quả nào xảy ra cũng đều có lời.

Bài kiểm tra thất bại. Đối với ta, người không còn giá trị. Chẳng bao lâu nữa, Sonny sẽ khai ra sự tham gia chủ đạo của Cố Vấn, là người đẩy, thế nên người có giá trị rồi... Thi thể của người có thể giả mạo ta một lần

nữa. Ta nghĩ với trình độ của người, đóng vai một xác chết hẳn không có vấn đề gì đâu.

Cảnh sát không như người, bọn họ sẽ điều tra ra rất nhiều chuyện, Mike Byron thật rồi sẽ bị sờ tới nhanh thôi. Thi thể của người có thể làm nhiễu loạn tầm mắt của cảnh sát và thu hút sự chú ý của bọn họ, nhờ đó tranh thủ chút thời gian giúp ta rời khỏi thành phố này. Cuối cùng, ta không cần biết kết luận của cảnh sát đối với gã hacker giả mạo sinh viên kia, vì Cố Vấn vẫn sẽ xuất hiện trên internet một lần nữa. Cái chết của người sẽ giúp ta tăng thêm mấy phần sắc thái truyền kỳ."

Devitt cố gắng giãy dụa nhưng vẫn không thể nhúc nhích. Mồ hôi chảy ướt đầm mặt hắn, bộ quần áo rách rưới trên người lại càng làm tôn thêm vẻ khổ sở. Hai mắt hắn từ lâu đã bị lấp đầy bởi nỗi sợ hãi, cổ họng phát ra những tiếng rít gào tuyệt vọng.

Dường như Cố Vấn bỗng nghĩ ra điều gì đó. Sau khi kêu một tiếng, hắn nói với Devitt mấy câu cuối cùng: "Thật ra ta lớn hơn người một tuổi, cả đời này có lẽ người không có tư cách để gọi ta là nhóc đâu, còn về biệt danh 'bốn mắt'..."

Hắn tháo cặp kính xuống: "Cặp kính này là kính phẳng, thị lực của ta cũng không tệ lắm đâu. Vì diễn vai cho chuẩn nên mới cần phải đeo thôi. Được rồi, nếu như sau khi chết người có thể đến được một cái thế giới nào đó thì xin hãy nhớ kỹ: Người đã bị giết bởi ngài 'Cố Vấn' vĩ đại, đã vậy còn nhận được một khoản tài sản vô hình chết giẫm!"

Tiếng súng nổ vang, sinh mệnh của Devitt kết thúc.

Cố Vấn là một người theo thuyết bất khả tri, hắn cảm thấy có thể Thượng Đế thực sự tồn tại và Trái Đất là một trại nuôi kiến của người ngoài hành tinh, thậm chí có khả năng bản thân hắn chỉ tồn tại trong tưởng tượng của ai đó... Vì thế, dù là chuyện gì hắn cũng phải thử cho biết.

Nói không chừng vừa rồi hẳn đã tạo cơ hội cho gã Devitt kia dương danh lập vạn dưới âm phủ ấy chứ.

(Thuyết bất khả tri là quan điểm triết học cho rằng tính đúng hay sai của một số tuyên bố nhất định - đặc biệt là các tuyên bố thần học về sự tồn tại của Chúa Trời hay các vị thần - là chưa biết và không thể biết được hay không mạch lạc.)

...

Ngày thứ hai, Cố Vấn thu dọn hành lý vào một chiếc túi du lịch, tiêu hủy hết những gì có thể trở thành chứng cứ, rồi rời khỏi nhà trọ.

Chín giờ sáng, hẳn đi vào một con hẻm nhỏ.

Nơi này là địa bàn của Yên Thổ club, bình thường ngoài đám nghiện ra thì ít khi có người qua lại. Bảy giờ, nơi đây lại không hề có bóng dáng một tên bán thuốc nào, điều này khiến con hẻm yên tĩnh đến lạ thường.

Cố Vấn không phải đợi lâu, bởi một chiếc xe từ từ chạy đến và dừng lại. Bốn người đàn ông bước xuống, gã cầm đầu tên là Juan Russell, hẳn là ông trùm của Yên Thổ club. Ba người còn lại là sếp phó, tham mưu cùng cận vệ của hắn.

Đây không phải là lần đầu tiên Cố Vấn gặp bọn họ. Vì ở cùng thành phố nên khi nhận tiền đặt cọc hẳn đã đưa ra yêu cầu thanh toán bằng tiền mặt. Chuyện này có thể tránh được không ít phiền phức, đồng thời giúp đám khách hàng nhà quê trước mắt thêm tin cậy vào hắn. Phải biết rằng bọn này như những người già không tin vào việc mua hàng online, luôn cảm thấy gặp mặt phải lén lút và thần bí y hệt phim ảnh mới là giao dịch đích thực.

Hai bên chào hỏi với vẻ thân thiện, chẳng qua sắc mặt của đám người phía Juan Russell hơi lạ. Nhìn như bọn họ đang rất vui vẻ, nhưng trong ánh

mắt còn cất giấu gì đó. Những thứ này đương nhiên không qua được mắt Cố Vấn, chẳng qua tạm thời hắn không nói toạc ra, chỉ hy vọng mấy vị khách hàng này đừng làm những chuyện ngu xuẩn.

"Gia đình Lucchesi và Janno Vessey đã bị nhốt tận gốc, các người hãy nhân cơ hội nuốt địa bàn và tàn binh bại tướng của bọn họ đi thôi. Giờ Yên Thổ club chỉ cần mở rộng kinh doanh, chiếm cứ thị trường đang bị bỏ trống kia thì không đầy một tháng sẽ trở thành thủ lĩnh mới của Chicago, còn về phần có thể độc bá nhất phương hay không thì phải xem bản lĩnh của các vị."

Cố Vấn thấy màn dạo đầu đã đủ, liền bắt đầu nói vào chủ đề chính: "Như vậy, tiền thù lao còn lại là ba trăm nghìn..."

Juan liền nói: "À, đương nhiên rồi. Đó là thứ ngài nên nhận được." Hắn búng ngón tay, gã cận vệ ở phía sau liền bước lên và lấy ra một cái gói được bọc vải bạt. Nhìn thoáng qua thể tích thì chắc hẳn không có vấn đề gì.

Cố Vấn hỏi: "Không dùng vali xách tay sao? Người mở nó ra xem nào, ta không muốn rời khỏi đây với một bọc giấy báo đâu."

Gã cận vệ nhìn Juan và nhận được một cái gật đầu, thế là gã liền rút dao rạch một đường trên gói vải bạt.

Khi ánh mắt mọi người đều đang tập trung vào ‘gói tiền’, Juan đột ngột rút súng và nhắm vào đầu Cố Vấn: "Ta không thể không làm vậy. Xin lỗi nhé."

Biểu hiện quái dị của bọn họ đã rất rõ ràng!

Cố Vấn hừ lạnh với vẻ khinh thường: "Thật thế ư? Chuyện này không thể đùa giỡn đâu? Russell à, người đã có được lợi ích lớn như vậy thì cần gì phải tiếc khoản thù lao ba trăm nghìn với ta? Khí độ này sao có thể thành nghiệp lớn?"

Ba người bên cạnh Juan cũng rút vũ khí: "Đừng nói nhảm nữa!"

Thế là chỉ trong nháy mắt, đầu bọn chúng rơi xuống đất cùng một lúc. Có thể thấy miệng vết thương trợn nhẵn, cơ thể thì ngã xuống sau đó vài giây.

Cố Vấn than thở: "Thời buổi này từ vương cung quý tộc đến bọn trộm cắp lưu manh đều mất chất cả. Hà tất gì phải vì chút tiền còm này mà uy hiếp ta chứ?"

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 3

Chương 13: Khâu Cuối Cùng Của Trò Chơi

Cố Vấn ngoắc ngón tay, bao vải dầu trên mặt đất liền tự bay lên, lớp bọc bên ngoài tự động mở ra.

Đáng tiếc, bên trong là giấy chứ không phải là tiền.

Cố Vấn thở dài: "Haizz... Quả nhiên..."

Hắn tóm lấy gói giấy báo, bỗng nhận ra trọng lượng không đúng.

Lấy tay xé bỏ mấy lớp giấy báo, hắn phát hiện bên trong có một tấm sắt. Rõ ràng thứ này được đặt vào để thay đổi trọng lượng cả gói, trên tấm sắt có khắc ba chữ —— "Nhận điện thoại".

Trong đầu Cố Vấn chợt xuất hiện một dự cảm rất xấu. Hắn cũng không biết vì sao nhưng bản năng nói cho hắn biết, chuyện này có vấn đề!

Hắn lao ra ngoài hẻm nhỏ, lập tức nhìn thấy một trạm điện thoại công cộng cách đầu hẻm không đến mười mét. Khi đến trước máy điện thoại, hắn lại cúi đầu ngắm nghía tấm sắt trong tay. Mấy chục giây sau, tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên.

“Xin chào.” Cố Vấn cất tiếng.

Đầu dây bên kia vang lên giọng nói của một người đàn ông, đó là giọng của Thiên Nhất.

“Cố Vấn à, kiểm tra rất thành công đấy!”

Cố Vấn liền hỏi: "Người biết vụ kiểm tra của ta sao?"

Thiên Nhất đáp lại: "Đương nhiên ta biết cuộc kiểm tra của người, ta còn biết người đã thất bại, có điều cuộc kiểm tra của ta lại rất thành công."

"Người nói cái gì?" Giọng nói của Cố Vấn lập tức trở nên lạnh lẽo. Với trí thông minh vốn có, hắn đã hiểu ẩn ý trong lời nói của Thiên Nhất.

Thiên Nhất không trả lời vấn đề này, mà nói: "Muốn lừa được người cũng không dễ dàng gì, sơ sẩy chút là hỏng ngay. Lúc đầu, ta định bịa ra một băng đảng nào đó và đích thân đóng vai đại ca tới thuê người, nhưng sau cùng vẫn phải quyết định hi sinh Yên Thổ club."

Trong đầu Cố Vấn lập tức tua lại di ngôn của Juan: "Ta không thể không làm vậy. Xin lỗi nhé."

"Chà, nói như vậy người mới là khách hàng thực sự của ta sao?" Cố Vấn nở nụ cười, một nụ cười rất quái đản. Có vẻ như hắn vừa đột ngột chuyển giận thành vui.

Thiên Nhất đáp: "Ừm, không sai. Đã vậy ta lại còn coi người là một nửa đồng nghiệp nữa."

“Thế ư? Vì sao chỉ là một nửa?”

“Ta để ý người đã nhiều năm rồi, nghề chính của người là cố vấn tội phạm, nghề tay trái là trêu người. Còn ta, nghề chính là bán sách, nghề tay trái là cố vấn tội phạm.”

“Sao người lại miêu tả sở thích của ta bằng từ ngữ thô tục thế?”

“Có những việc cứ nói thô tục chút đỉnh cũng tốt. Nếu nói một cách cực kỳ chính xác thì chẳng phải nghề nghiệp của ta sẽ trở thành "quản lý

vận mệnh của nhân loại" hay sao?"

Cố vấn cười lớn: "Thú vị thật, anh bạn nửa đồng nghiệp của ta lại tự coi mình là "thần" cơ đấy!"

“Cái này thì quá khen rồi. Ta cũng có tên riêng, đó là Thiên Nhất.”

“Được rồi, Thiên Nhất, tạm thời ta không hỏi mục đích cuộc kiểm tra lần này của người là gì, cũng chẳng muốn biết làm thế nào người có thể điều khiển được một đám mafia làm chuyện chúng không muốn làm. Tóm lại, bây giờ người đang nợ ta ba trăm nghìn đô.”

“Vậy kế hoạch hiện tại của người là gì?”

Cố Vấn cười đáp: “Cái đó còn phải đợi phản ứng của người đã.”

“Để ta đoán xem nào... Nếu ta định quyt nợ, có lẽ người sẽ tìm đến chỗ ở của ta và dùng "Sợi dây chân lý" siết cổ ta để đòi tiền. Phải không nào?”

“Ha ha! Có thể nói như vậy, bởi đây là một trong số các phương án của ta.”

“Tốt, vậy để ta giúp người tiết kiệm thời gian. Cửa hàng sách của ta hiện đang ở Chicago, cách chỗ người cũng không xa đâu, địa chỉ khắc ở mặt sau của tấm sắt. Gặp rồi lại nói chuyện tiếp nhé.” Thiên Nhất cũng chẳng buồn chào tạm biệt mà dập máy luôn.

Cố Vấn nhìn tấm sắt, nhún vai.

Sau khi nhấc túi hành lí, hấn lên chiếc xe của Yên Thổ club, rồi chạy mất dạng.

Hết quyển 3...

Quyển 4

Chương 1+1: Tự Chương Của Gunsmith

Chương 1: Tìm Cách Sống Sót

Chương 2: Đi Về Hướng Bắc

Chương 3: Đỉnh Nhọn

Chương 4: Kẻ Sống Sót Trong Cũi

Chương 5: Chạy Trốn

Chương 6: Nước Đen

Chương 7: Qua Sông

Chương 8: Thử Lại Lần Nữa

Chương 9: Nước Xoáy

Chương 10: Di Tích

Chương 11: Tìm Lối Ra

Chương 12: Dark Water

Chương 13: Ký Ức

Chương 14: Thoát Nạn

Chương 15: Nuốt Chửng

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1+1: Tự Chương Của Gunsmith

Nếu bạn đã biết rõ mình muốn đến nơi nào thì cần gì phải để ý Đông Tây hay Nam Bắc.

Ba Ngày Ngủ Hai ngủ lục

Khi mở mắt ra, ta nhìn thấy một rừng cây um tùm chứ không phải thiên đường hay một nơi nào khác. Được rồi, xem ra ta vẫn còn sống. Đây có thể nói là một tin tức tốt lành.

Hai mươi phút trước, ta vẫn còn ngồi thoải mái trên chiếc máy bay riêng, xem một bộ phim tồi tệ chỉ toàn kỹ xảo vi tính và ăn bữa trưa cao cấp rất hợp khẩu vị. Nhưng bây giờ, nửa thân người của ta đã chìm xuống đầm lầy. Trong khi chiếc máy bay kia đã vỡ thành những đồng sắt vụn và bốc khói đen cuồn cuộn tại một nơi cách ta khoảng một hoặc hai kilomet. Hi vọng vụ rơi máy bay trên sẽ không gây cháy rừng hoặc vô ý phá hủy một bộ lạc thổ dân nào đó tại đây.

Chắc hẳn tỷ lệ sống sót của phi công và nhân viên làm việc trên máy bay không cao lắm, bởi mọi thứ diễn ra nhanh đến mức ta chỉ có thể phá thân máy bay và nhảy ra ngoài vào khoảnh khắc trước khi máy bay rơi xuống. Còn phản ứng của những người bình thường trong tình huống này là la hét, bám lấy vật gần mình nhất, rồi gặp nạn và đi đời nhà ma.

Nói tóm lại... trước tiên phải xem tình huống hiện giờ đã.

Ta sắp chìm. Bùn đã ngập đến cổ, toàn thân rất đau nhưng chắc hẳn không phải do gãy xương, mà có vẻ như do thứ gì đó chui vào áo của ta. Chắc đó là nhện, cũng có thể là giun, nếu không thì là đĩa. Nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng quá lớn vì không gì tồi tệ bằng cảm giác chết ngạt.

Để ta vùng vẫy thử xem.Ồ, tốt lắm! Ta lại chìm xuống thêm một chút. Xung quanh cũng không có cành cây hay dây leo để bám vào. Xem ra lúc này ta chỉ có thể cầu nguyện một con cá sấu có trí thông minh của loài người bỗng xuất hiện và kéo ta ra khỏi đây. Vì chuyện này, ta bằng lòng đền đáp cho nó một pound thịt.

(1 pound = 0.45359237 kg)

Mấy chục giây sau, bùn bắt đầu chảy vào lỗ mũi ta. Trong khoảnh khắc đó, ta đã nghĩ ngợi rất nhiều, thậm chí cả cuộc đời đều trôi qua trước mắt ta.

Hai giây không thể hít thở dài như hai năm. Bây giờ, ta chợt nhận ra được một chuyện. Đó chính là... hóa ra mực nước của đầm lầy này không sâu lắm. Sau khi nhón chân, đầu của ta đã có thể nhô lên khỏi mặt nước.

Thế là ta thử bước đi, càng tới gần bờ thì mực nước càng thấp, vậy nên ta đã nhanh chóng lên bờ mà không tốn bao nhiêu sức. Không lâu sau, ta có thể nằm trên mặt đất êm ái và ngửa mặt lên trời thở hỗn hển. Trong không khí thoang thoang một mùi rất khó ngửi, đã vậy còn ẩm ướt và oi bức nữa chứ. Ta thật sự không thích vùng nhiệt đới, hi vọng có thể nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Bây giờ nghĩ lại mới thấy hội nghị tại quận Nam Thập Tự Tinh có thể là một âm mưu. Bọn chúng không những yêu cầu ta phải mặc thứ âu phục khó chịu mà còn phải thắt cà vạt để đến tham gia hội nghị. Kết quả là, nội dung mà đám người đó phát biểu tại hội nghị chẳng hề có tính thực tế. Sau

khi hội nghị kết thúc, máy bay trên đường về bỗng nhiên mất điều khiển tại cánh rừng nhiệt đới không một dấu chân người này, thật sự có quá nhiều điều kỳ lạ...

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu HL thật sự muốn trừ khử ta thì cứ trực tiếp cử vài cao thủ đến ám sát cho rồi, thế không tiện hơn sao? Ta cũng không phải là nhân vật của công chúng, đâu cần phải nguy tranh thành sự cố để che mắt người đời. Hay vụ rơi máy bay này do đám Steel Commandment làm?

Thôi được rồi, trong chốc lát cũng không nghĩ ra được. Cứ đi bước nào tính bước ấy, trước tiên phải nghĩ cách trở về xã hội văn minh rồi bàn tiếp.

Ta đổ hết đồng đồ trên người ra nhằm xem thử có thứ nào giúp ích được không.

Súng xương, tác dụng có lẽ không lớn lắm, trừ khi có quái vật khổng lồ như trong phim xuất hiện thì ta mới cần dùng đến nó.

Dụng cụ mở nắp chai vạn năng, phát minh nhỏ mà ta thích nhất; cắt, vụn, giũa, gọt, chặt, đào, chức năng nào cũng có. Thứ này chắc chắn có tác dụng.

Ví da, bên trong có một ít tiền lẻ, các loại thẻ từ và tấm thẻ tín dụng vô hạn của ta. Những thứ này hoàn toàn không có tác dụng nào.

Được rồi, tình hình vẫn chưa tệ lắm. Trước tiên phải đi đến cạnh xác máy bay để xem thử có thể phát hiện được gì hay không...

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 1: Tìm Cách Sống Sót

Lưu vực sông Amazon tại Nam Mỹ...

Những cánh rừng nhiệt đới ở nơi này kéo dài bốn mươi ngàn kilomet vuông và cũng chính là nơi không bóng người cuối cùng còn sót lại trên Trái Đất. Máy bay của Gunsmith đã rơi tại đây.

Cuối thế kỷ XIX, các nước thực dân đã đến nơi đây. Suốt một thế kỷ tiếp theo, những người tự nhận là "văn minh" bắt đầu tàn phá môi trường và các bộ lạc. Đến khi cuộc chiến thống nhất đế quốc bùng nổ, bố cục của thế giới loài người bị ảnh hưởng, do đó những chuyện này mới ngừng lại.

Từng có người dự đoán hiệu ứng nhà kính và lượng mưa giảm xuống sẽ xóa sổ khu rừng nhiệt đới trên. Nhưng giữa thế kỷ XXI, rất nhiều khoa học kỹ thuật tiên tiến đã giúp con người có năng lực thay đổi môi trường, bên cạnh đó là sự ra đời của một vài nguồn năng lượng mới.

Bằng những chính sách "bàn tay sắt" của đế quốc, những người phá hoại môi trường để làm giàu bị "tuyệt chủng". Xin hãy chú ý, "tuyệt chủng" được nói đến bên trên không phải là rửa tay gác kiếm mà là bị giết sạch.

Trong thời đại nhiều quốc gia còn tồn tại, những thương nhân độc ác cấu kết với cán bộ để kiếm món lãi kếch sù từ việc phá hoại môi trường. Khi người khác hỏi bọn họ vì sao không quan tâm đến con cháu sau này, họ có thể trả lời một cách thản nhiên rằng: Sau khi kiếm được nhiều tiền thì sẽ có thể chuyển nhà đến những thành phố như Vancouver hoặc Singapore.

Còn về phần con cháu của người khác ra sao... chuyện này chẳng hề liên quan đến họ.

Đến thời kỳ đế quốc thống nhất, vì hoàng tộc tạm thời vẫn chưa tìm được cách di cư đến những hành tinh khác nên thái độ đối với môi trường của đế quốc là: Ai dám nhổ một củ cà rốt trong vườn nhà ông, ông sẽ dùng cả nhà của người để lấp cái hố đó lại.

Tháng mười một năm 2100.

Gunsmith tìm được năm xác chết trong máy bay. Trừ hăn ra, những người khác đều gặp nạn như trong dự đoán. Mặc dù ngay cả tên của những người này hăn cũng không biết, nhưng hăn vẫn bỏ chút công sức đào hố và chôn cất họ bằng hai tấm thép gầy.

Nếu vụ rơi máy bay này là một âm mưu nhắm vào mình, vậy thì năm người này chắc chắn là những vật hi sinh bất hạnh. Trong lòng Gunsmith nghĩ như thế, bởi tuy hăn không phải là người mê tín nhưng chưa đến nỗi trừng mắt nhìn những người này phơi xác nơi hoang dã.

"Nếu đổi lại là Thiên Nhất, có lẽ hăn sẽ quăng họ xuống sông cho cá ăn..." Gunsmith lẩm bẩm một mình.

Khi gặp phải khó khăn, hăn thường nghĩ đến ông bạn già của mình. Có vẻ như trên thế gian này không gì có thể gây khó khăn cho hăn. Đường như bạn có quăng hăn xuống địa ngục, chắc chắn hăn cũng trèo lên được.

Đất của rừng nhiệt đới rất mềm. Dù tốn không ít thời gian để chôn cất người chết nhưng thể lực của Gunsmith không tiêu hao bao nhiêu. Sau khi xong việc, hăn phải suy nghĩ về vấn đề sinh tồn và thoát khỏi nguy hiểm.

Gunsmith ngồi trên mặt đất và ăn thanh sô cô la trong túi áo của phó cơ trưởng, đó là thức ăn duy nhất mà hăn tìm thấy. Ăn qua loa xong xuôi, hăn lại bước vào trong thân máy bay.

Hơn mười phút sau, hắn lại đi ra ngoài. Trên vai phải là đồng dây an toàn lấy từ ghế máy bay đã được hắn quấn thành cuộn và ít nhất cũng có mười mấy sợi, còn bàn tay phải đang cầm một xấp vải bọc ghế ngồi, trong khi tay trái xách một đồng linh kiện không biết tháo ở đâu ra.

Sau khi vớt đồ đạc thành một đồng trên mặt đất, Gunsmith bèn đi tìm nguồn nước. Vừa rồi, hắn đã nghe thấy tiếng nước chảy ở một địa điểm cách nơi máy bay rơi không xa.

Nhờ đi về phía tiếng nước chảy, hắn nhanh chóng tìm thấy một con sông.

Việc tìm kiếm nguồn nước trong rừng rậm không phải quá khó nhưng chưa chắc nước đã sạch. Có một vài đầm lầy kéo dài đến vài dặm, thoát nhìn thì thông với một con sông nào đó, nhưng sự thực lại là một đầm nước tù.

Do địa hình và độ ẩm không khí nên lúc nước mưa rơi xuống nước đã đọng lại và tạo ra những đầm lầy này. Có lẽ vì vậy mà nước đục vô cùng, đã vậy có trời mới biết trong đó có bao nhiêu động thực vật và giun sán.

Tuy con sông mà Gunsmith tìm thấy không rộng nhưng rõ ràng nó là nhánh của một con sông lớn nào đó. Vài khúc gỗ vắt ngang mặt sông chứng minh sau khi mưa xuống, nước sông đã tràn lên bờ. Những khúc gỗ kia bị cuốn xuống sông vào lúc ấy, đến khi nước rút thì chúng bị kẹt trên bờ sông.

Không thể nói nước ở đây trong trẻo nhưng tóm lại vẫn tốt hơn đầm lầy rất nhiều. Gunsmith bước xuống sông, bấy giờ, dòng nước chảy không siết. Hắn đứng sát bờ, cởi quần áo ra giặt và uống mấy ngụm nước sông. Tuy mùi vị chẳng ra làm sao nhưng ít nhất cũng có thể bổ sung nước. Trước khi đi, hắn còn quan sát địa hình xung quanh cùng với dấu vết do động vật để lại nhưng không thu hoạch được gì.

Thông thường thì những loài to lớn như hà mã có thể được tìm thấy ở khu vực lòng sông rộng lớn, xem ra nơi này là khu vực phức tạp nhất do đầm lầy, sông và rừng rậm giao nhau tạo nên.

Cảm giác về phương hướng của Gunsmith rất kém. Hắn cũng chẳng biết điều khiển phương tiện giao thông nào cả, thậm chí là cưỡi ngựa. Tuy nhiên, hắn là một thợ săn xuất sắc.

Khi còn nhỏ, trong vùng tuyết mênh mông của Siberia, nơi mà một trận tuyết nhỏ cũng có thể xóa mất dấu chân để lại vào năm phút trước, hắn vẫn có thể tìm được đường ra. Vì vậy nên việc đi lại trong rừng tất nhiên không thành vấn đề gì.

Dựa theo dấu chân của chính mình, hắn đã trở về nơi xác máy bay không lâu sau đó. Lúc này, hắn trần như nhộng. Tuy không cảm thấy lạnh nhưng loài muỗi ở đây rất khó chơi, thế nên tốt hơn hết là nhanh chóng đốt lửa để hong quần áo cho khô.

Trên xác máy bay vẫn còn những đốm lửa nhỏ khiến việc đốt lửa không khó. Hơn mười phút sau, Gunsmith đã hong khô áo quần.

Hắn ngồi bên đống lửa, dùng dao cắt những tấm vải bọc ghế máy bay ra và kéo chúng thành nhiều sợi dài. Bây giờ, hắn xoắn ống quần của mình lên đến một độ cao thích hợp, rồi xỏ sợi dây vải qua một cây kim thép to xấp xỉ ngón tay mình và may ống quần lại. Như vậy, hắn có thể hành động thoải mái hơn.

May mà trước đó hắn không mang giày da vì cảm thấy khó chịu, thay vào đó là một đôi ủng hay dùng thường ngày. Nếu mang giày da ở giữa rừng rậm thì nó sẽ bị ăn mòn rất nhanh, cuối cùng hắn chỉ có thể lâm vào cảnh chân trần.

Như Thiên Nhất đã nói, Gunsmith là kỹ sư kiệt xuất nhất thời đại này. Thế nên ba mươi phút sau, hắn đã cải tạo một đống thiết bị như sắt vụn

thành một chiếc máy điện đàm đơn giản, đã vậy còn có thiết bị thu âm và bắt đầu tự động kêu cứu.

Tuy nhiên, nguồn điện còn lại không thể duy trì được bao lâu, Gunsmith cũng hiểu việc này còn phải trông chờ vào vận may. Hơn chín mươi phần trăm là không ai nhận được tín hiệu cầu cứu. Ở nơi này, trừ cách chờ đợi một chiếc máy bay khác bay ngang qua, đồng thời khoảng cách còn phải thích hợp để thu được tín hiệu thì chỉ còn cách hi vọng ở gần đây có một tổ chức buôn bán ma túy đang hoạt động.

Sau khi làm xong máy điện đàm để kêu cứu, Gunsmith bước đến một thân cây đã bị gãy, trong nửa thân cây có chút nước đọng.

Hắn ngắt một chiếc lá nhỏ hơn lòng bàn tay mình một chút và tháo cà vạt trên cổ áo xuống. Sau đó, hắn rút chiếc kim cài bằng kim loại trên cà vạt, rồi lại chà chiếc kim lên cà vạt bằng lụa một lúc và đặt chiếc lá lên mặt nước tĩnh lặng, còn chiếc kim được đặt trên đường gân ở giữa chiếc lá.

Tương tự như nam châm, chiếc lá mang theo cây kim nổi trên mặt nước từ từ xoay chuyển. Nhưng cảnh tượng xuất hiện trước mặt Gunsmith lại vô cùng kỳ lạ, bởi hắn chỉ thấy cây kim quay lòng vòng mà không hề chỉ về một phương hướng cố định. Đến khi mất hết từ tính, nó mới ngừng lại.

Gunsmith nhìn trời và lẩm bẩm một mình: "Chiếc máy bay này không phải bị đánh rơi bởi từ trường đấy chứ..."

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 2: Đi Về Hướng Bắc

Hoàng hôn sắp đến, trong khi nguồn điện của máy điện đàm hao hết khiến tín hiệu cầu cứu bị ngắt.

Giờ phút này, trước mắt Gunsmith là hai lựa chọn: Hoặc ở lại tại chỗ đợi cứu viện, hoặc tự tìm đường thoát khỏi rừng mưa nhiệt đới.

Nếu sự cố rơi máy bay không phải là âm mưu của đế quốc thì chuyện hấn mất tích sẽ bị phát giác trong khoảng hai mươi giờ tới, từ đó sẽ có người đi tìm chiếc máy bay đột ngột mất liên lạc. Trong tình huống trên, lựa chọn chờ đợi không thể sáng suốt hơn được nữa; nhưng nếu chuyện này là sự cố do con người tạo ra, vậy e rằng chờ đợi chẳng có ý nghĩa gì.

Với năng lực của Gunsmith, sống sót ở vùng đầm lầy cũng không phải chuyện gì khó khăn, thậm chí hấn còn có thể kiên trì mười ngày nửa tháng. Nhưng hấn thật sự không muốn lãng phí quá nhiều thời gian cho một việc mình không thể xác định kết quả.

Cuối cùng, Gunsmith vẫn quyết định tự tìm kiếm đường ra, vì hấn cảm thấy năng lực của mình hoàn toàn đủ sức thoát hiểm. Dù sao kết quả của hành động này và chờ đợi cứu viện đều như nhau, chẳng qua phải dùng nhiều thời gian và tinh lực hơn mà thôi. Lại nói thêm, nếu viện binh có thể đến cứu thì không có gì để nói, chẳng may một tuần sau không có người đến tìm, hoặc đợi hai hoặc ba ngày lại có thêm mấy gã sát thủ đến để nhặt xác, đấy chẳng phải là tự mua dây buộc mình hay sao?

Đã quyết định xong, giờ hăn bắt đầu làm những thứ có thể trợ giúp mình sống sót trong một thời gian dài tại rừng rậm.

Sau khi may vải dày và dây an toàn thành ba lô đơn giản, dây an toàn còn thừa được hăn kết lại thành dây thừng dự bị, mặt nạ dưỡng khí trên máy bay được cải tạo thành túi nước, bật lửa chế tác từ lượng dầu dư thừa và hệ thống bugi có thể sử dụng trong một khoảng thời gian rất dài.

Kế hoạch của Gunsmith là đi về hướng Tây, hoặc có thể nói là đi về hướng mặt trời lặn, bởi hăn không xác định được Đông Tây Nam Bắc...

Hăn dự định sẽ di chuyển vào buổi sáng, ngay từ lúc mặt trời mới xuất hiện. Tuy từ trường ở đây rất hỗn loạn nhưng chỉ cần mặt trời mọc như thường lệ thì ít nhất hăn có thể xác định mình vẫn đi về một phương hướng chứ không phải đi đường vòng. Đợi đến lúc giữa trưa, mặt trời lên đến đỉnh, hăn sẽ dừng lại và tìm một chỗ để đốt lửa, nấu cơm, nghỉ ngơi chốc lát, đến chiều thì đi săn nhằm chuẩn bị lương thực cho khâu phần của ngày hôm sau. Một khi hoàn thành những việc này, hăn trở lại nơi nhóm lửa và bắt đầu di chuyển cho đến khi mặt trời hoàn toàn xuống núi.

Lúc hăn tính toán và chuẩn bị xong xuôi, sắc trời đã tối đen như mực.

Rừng mưa nhiệt đới luôn tạo cho con người những áp lực yên tĩnh và thỉnh thoảng sẽ có vài âm thanh vụn vặt vang lên vắng vắng. Trong những khoảng cây cối mờ ảo, đôi lúc sẽ vọng đến vài động tĩnh quái lạ, đó có thể là tiếng chim hót, tiếng răn rít, âm thanh côn trùng reo hò, hay tiếng cóc nhái hô hấp. Mà có chăng đây cũng là lúc hai vị trí trong chuỗi sinh tồn tự nhiên đang ăn tươi nuốt sống lẫn nhau.

Vào buổi chiều, lúc tín hiệu cứu viện còn chưa bị ngắt, Gunsmith không hề nhàn rỗi. Do đoán chừng đêm nay sẽ phải qua đêm ở đây nên hăn làm một cái túi ngủ bằng vỏ bọc ghế dựa nhằm tránh một số động vật tìm

kiểm nguồn nhiệt gây khó dễ. Và vì ngày mai phải dậy sớm để lên đường, hắn chỉ đành mặc một chiếc áo cứu sinh, rồi cứ thế chui vào túi ngủ.

Buổi tối hôm đó rất gian khổ, độ ẩm trong không khí khá cao, đã vậy còn rất nóng. Nhưng việc duy trì nhiệt độ cơ thể cũng rất quan trọng, thế nên hắn đã đổ rất nhiều mồ hôi và tỉnh dậy nhiều lần vì ngủ không thoải mái.

Trong cơn mê sảng, hắn trở về thời thơ ấu. Khi đó, ông nội dẫn hắn đi săn trên sườn đồi tuyết. Cả hai người như hai tảng đá bất động, chỉ chờ một khoảnh khắc khi con mồi nơi lòng tinh thần cảnh giác. Mặc dù cơ thể được bọc trong lớp quần áo dày nhưng đôi tay non nớt của hắn vẫn lộ giữa không khí rét căm căm.

Ông nội Gunsmith không cho hắn mang bao tay, ngay cả khi bàn tay của đứa cháu đông cứng như tảng băng nhỏ và sẽ rất khó khăn khi bóp cò, thậm chí có cảm giác như muốn đứt rời.

Lão Laure chưa bao giờ thỏa hiệp một lần, bởi cảm giác khi bóp cò đến từ bàn tay trần rất khác đeo bao tay, đây cũng là lý do chính.

Thường thì lão vẫn hay nói với Gunsmith thế này: "Charles à, trên thế giới không bao giờ có phát súng thứ hai, tựa như đời người không bao giờ có hồi kế tiếp."

Những lời này chung quy vẫn là câu cửa miệng của những người già.

Gunsmith chỉ có một cơ hội từ nhỏ đến giờ, đó là vì thứ ngâm trong nước sôi vào bữa tối là thịt hươu hay bánh mì lạnh như băng đều do một viên đạn quyết định.

Chín tuổi, Charles Laure dùng một khẩu súng săn cũ đến độ có thể đưa đến viện bảo tàng và không hề có tia hồng ngoại xác định vị trí, không có ống nhắm chữ thập, đến kính viễn vọng cũng không. Hắn dựa vào mắt

thường cùng đường ngắm cơ bản để ngắm bắn con mồi, cùng lúc đó phải tính toán nhiệt độ, tốc độ gió, lực cản không khí, phản ứng của con mồi khi nghe tiếng súng và tất cả nhân tố ảnh hưởng kết quả, mới có cơ hội bắn trúng mục tiêu cách mình vài trăm mét.

Mỗi một viên đạn của tay thiện xạ đều có thể cướp đi một tính mạng, thế nên những viên đạn này rất thiêng liêng. Chúng không những được linh hồn chủ nhân nuôi dưỡng, truyền đạt sự tôn trọng, mà còn thừa hưởng quyết tâm phô bày kỹ thuật trác tuyệt.

Tiếng súng trong mộng vang lên, Gunsmith tỉnh lại.

Trời tờ mờ sáng. Vừa mở mắt, hắn liền phát hiện một con ếch nằm ở một nơi cách mình chưa đến một mét, còn con ếch kia nhảy vào trong rừng ngay khi thấy hắn tỉnh lại.

Hắn thu dọn thật nhanh. Sau khi cuộn túi ngủ và cột nó cùng đồng thức ăn dự trữ vào bao hành lý đã chuẩn bị sẵn, hắn vác chúng trên vai và đi về phía trước.

Với thực lực cấp Bính, Gunsmith có thể di chuyển trên không, chẳng qua phải leo lên cây, rồi nhảy lên. Nhưng nếu làm vậy thì rất phí thể lực, vì vậy hắn cố gắng đi trên mặt đất, chỉ khi gặp những đoạn đầm lầy có mực nước cao hơn eo mới cân nhắc đi "con đường trên không".

Dù sao không người nào biết trong nước sẽ có thứ gì. Nhện, rắn, cá sấu... Tất cả những gì mang độc hay động vật mang bệnh khuẩn đều có thể nghỉ lại trong vũng nước lầy lội kia, cho dù vết cắn của chúng còn sạch hơn so với gái trinh, bạn cũng sẽ không nguyện ý bị thương trong hoàn cảnh ẩm ướt nọ, bởi vì miệng vết thương có tỷ lệ bị bệnh lây nhiễm rất cao. Nếu như bạn gặp phải một con vi khuẩn nào đó ký sinh thì trong tương lai mười lăm năm không đui mù cũng tàn tật, nhẹ nhất thì vĩnh viễn không thể tham dự những hoạt động hiến máu nhân đạo và phải sử dụng thuốc men thường

xuyên. Đương nhiên, rất nhiều người không thể sống lâu đến thế vì đã qua đời.

Một buổi sáng trôi qua, đến Gunsmith cũng không đoán được mình đã đi được bao xa. Dù gì thì có nhiều lúc hắn phải nhảy lên cây để nhìn xung quanh, nhưng chỉ thấy cây và cây...

Hắn đang nghĩ có nên ăn cơm sớm hay không thì đột ngột ngửi được một mùi vị khác thường, rõ ràng là mùi hôi và cách hắn không xa.

Theo lý thuyết, động vật nhỏ sẽ rất ít có cơ hội phơi thây ngoài chốn hoang dã vì chúng sẽ bị những loài động vật ăn thịt nuốt sạch, tối đa chỉ còn thừa một ít xương cốt, căn trên đó cũng sẽ bị loài ăn xác dọn dẹp thật nhanh. Vậy làm thế nào mùi vị lại rõ ràng đến thế? Chẳng lẽ có động vật cỡ lớn chết ở gần đây? Thế thì lạ thật, trong rừng mưa nhiệt đới này không có sư tử hay chó sói Bắc Mỹ. Cho dù có vận chuyển một số tới đây thì sao chúng có thể làm thịt cá sấu?

Gunsmith vừa suy tư, vừa tiếp cận nơi mùi vị xuất phát.

Khi vạch vài chiếc lá cực lớn sang một bên, trước mắt hắn xuất hiện một cảnh tượng đủ khiến con người khiếp sợ.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 3: Đỉnh Nhọn

Thứ xuất hiện trước mắt Gunsmith là cá, ngọn nguồn của mùi hôi thối. Chúng nằm tấp nập tấp ba trên đất bùn và tỏa ra thứ mùi của xác chết. Đương nhiên cá không thể đứng, huống chi là cá chết.

Gunsmith thoáng quan sát, bãi đất này tuy rộng không đến trăm mét vuông nhưng rõ ràng cao hơn những vùng đất xung quanh một ít.

Hắn cảm thấy rất ngạc nhiên. Tại sao cá chết lại xuất hiện ở một nơi chỉ dành cho cây cối, đã vậy số lượng lại nhiều đến thế? Điều đáng nói là chúng không giống những loài cá nhiệt đới, đếm sơ đã hơn ba hoặc bốn mươi con.

Ban đầu hắn cho rằng chuyện này do thổ dân ở đây làm nhưng nghĩ đi nghĩ lại mới thấy không giống. Tại sao họ vất vả bắt cá nhưng không ăn không nuôi, mà bỏ lại trên vùng đất cao đến độ hư thối và bốc mùi chứ?

Sau đó, hắn chợt nghĩ có phải động vật làm chuyện này hay không, và hắn nhanh chóng phát hiện chuyện này không thể xảy ra. Bởi vì động vật không dùng lưới đánh cá và lưới câu nên dù chúng bắt cá nhiều hoặc ít đều để lại vết thương trên thân cá. Còn những con cá trước mắt, mặt trên của chúng...

Trong đầu Gunsmith chợt xuất hiện một suy nghĩ.

Hắn lập tức đến bên một gốc cây gần đó, rồi quan sát thân cây.

Quả nhiên có vết nước chưa khô kịp, e rằng trước kia một nửa thân cây ngâm trong nước. Tức là cách đây không lâu, nơi đây là dòng sông hoặc hồ nước, bùn ướt lầy lội dưới chân cũng nói rõ điểm ấy.

Vậy nguyên nhân những con cá trước mắt chết hẳn là do mực nước giảm xuống mấy mét trong khoảng vài giờ nên chúng không có thời gian tách khỏi nhau.

Nhưng nơi đây rõ ràng là một vùng đất cao. Nếu nói mực nước từng lên cao, thế chẳng phải khu vực xung quanh đều nằm trong nước sao?

Gunsmith đi xuống sườn dốc, lại kiểm tra cây cối chung quanh.

Phần thân cây lộ ra bên ngoài đều giống nhau về màu sắc, thứ ngâm trong nước chỉ là phần rễ bên dưới. Kể từ đó, hiện tượng quỷ quái trước mắt chỉ có một cách giải thích: Mực nước vốn không hề thay đổi, mà mảnh đất kia tự nâng lên.

Động đất đâu?

Không hề có!

Hay dưới nền đất có một loài động vật cổ xưa trở mình?

Giờn à?

Lòng hiếu kỳ của Gunsmith rất nặng, khi các nhà phát minh còn bé đều có tật xấu này. Mà một khi hắn phát hiện hiện tượng kỳ lạ nào đó mà không tìm hiểu đến cùng, chắc chắn sẽ cảm thấy bứt rứt.

Lúc này là giữa trưa, khoảng thời gian vốn được dành để ăn cơm và nghỉ ngơi. Chỉ là một khi Gunsmith không giải được bí ẩn này thì chẳng có hứng ăn bất cứ thứ gì, vậy nên hắn nghĩ đến một biện pháp rất trực tiếp: Đào bới.

Hắn lấy khỏi ba lô vài thứ, rồi dùng hai miếng vải thay bao tay. Dù sao việc này không cần phải tách năm ngón tay nên hắn chỉ cần dùng vải nhằm phòng ngừa nước bùn lẫn vào móng tay, sau đó dùng tay không để đào.

Đồng bùn này đều ngâm mình dưới mặt nước, đào lên cũng chẳng mất bao nhiêu sức lực. Động tác đào của Gunsmith thì lại y hệt loài chó nên nhanh chóng tạo thành hố.

Cứ đào như vậy chừng một giờ, hắn đã xuống một nơi cách mặt đất hơn mười mét. Vì phòng ngừa nước bùn chảy xuống đáy và chôn mình trong lúc đang làm việc, Gunsmith không dám đào thẳng từ trên xuống, mà đào theo dạng phễu. Để duy trì chiều rộng, hắn phải leo lên mở rộng miệng hố mỗi khi đào sâu hơn hai mét, thế nên lượng công việc cũng gia tăng. Dù sao hắn cũng không phải là người bình thường nên chẳng mấy mệt mỏi khi làm thêm việc này.

Trong khi Gunsmith bắt đầu cảm thấy suy luận xa vời giữa chốn hoang vu của mình thật ngớ ngẩn hết sức, móng tay hắn bỗng chạm phải một vật thể rất cứng, ngón tay vì vậy cũng bị chấn đến mức đau nhức.

"Đá à? Làm ơn đừng là đá." Gunsmith tự nhủ, sau đó đào lớp bùn đất cuối cùng để nhìn thấy đồ vật nọ.

Thứ đó thật sự không phải là đá, mà là kim loại.

"Ha ha ha ha ha!" Gunsmith cười điên cuồng. Trong nháy mắt, hắn cảm thấy như mình vừa đào được phi thuyền của người ngoài hành tinh.

Tiếp tục đào...

Lại đào thêm càng nhiều bùn, Gunsmith càng chậm rãi phủ định suy đoán này, bởi hắn nghĩ đến một suy đoán không tưởng hơn nữa — bên dưới đầm lầy là một Kim Tự Tháp được tạo từ kim loại.

Bãi đất cao, hoặc có thể nói là hồ nước này, nằm trên ngọn tháp. Nhưng không biết là do nguyên nhân gì, kiến trúc dưới đáy trời lên, dẫn đến sự nứt vỡ của mặt đất. Nếu mặt trên không phải đầm lầy, có lẽ mặt đất cũng không hở ra mà sẽ văng tung tóe.

Gunsmith ngừng công việc đào bới, rớt cuốc bên dưới phần đỉnh là quái vật khổng lồ nào đã không thể dự đoán được nữa, có lẽ bên dưới còn có một thành phố lớn ấy chứ. Dù sao chiều cao từ đỉnh tháp đến lòng đất lớn quá chừng, nếu hấn đào từ bên ngoài sườn dốc thì dù có đào mấy kí lô mét nữa cũng chẳng đến đáy.

Hắn đứng trên kim loại, rồi bật nhảy để trở lại mặt đất.

Nổi lửa lên, hấn nướng hai con hải ly bắt được vào ngày hôm qua, rồi vừa ăn, vừa cân nhắc hành động tiếp theo.

Phương pháp xử lý tốt nhất chính là lấp vũng hồ lại, về sau có cơ hội sẽ mang đội ngũ kỹ thuật trở lại; Thế nhưng, xung quanh Gunsmith không một ai đáng tin cậy, trong khi hấn lại không thể đợi để biết bên dưới là vật gì? Chôn khi nào? Tại sao hết lần này đến lần khác lại hở trong khoảng thời gian gần đây? Từ trường kỳ lạ chắc chắn không thoát khỏi liên quan với vật này, nói không chừng trong đó là văn minh cổ đại bị quên lãng nào đấy...

Càng tìm hiểu sâu, lòng hiếu kỳ của Gunsmith bùng cháy dữ dội.

Hôm nay đã đến chỗ này đã là một chuyện may mắn. Nếu bỏ lỡ cơ hội thì tương lai có thể tìm được vị trí ngọn tháp hay không cũng khó nói. Phải biết rằng kim chỉ nam không thể dùng tại đây, hình dạng mặt đất lại biến đổi phức tạp. E rằng qua hôm nay sẽ không nhìn thấy lần nữa.

Gunsmith lấp đầy bụng. Kế hoạch chạy trốn vốn đã hấn bị ném lên đến tận chín tầng mây và giờ chẳng phải là lúc cân nhắc đến việc ăn đủ bữa.

Trong khu rừng vắng minh nhân loại không thể chạm đến bỗng xuất hiện một khối kim loại cực lớn bị chôn sâu dưới mặt đất, sao hẳn có thể ngồi yên mà không để ý đến?

Hắn kiểm tra hành lý trên lưng, sau đó rút súng xương và bóp cò súng về phía đỉnh kim loại dưới hố một cách quyết đoán.

Tiếng nổ của súng xương hơi khác tiếng súng bình thường, âm thanh khó nghe hơn chút ít, còn viên đạn do súng xương bắn ra cùng một loại với năng lượng khối cô đọng nhiều lần. Khi chúng tiếp xúc mục tiêu thì sẽ căn cứ kết cấu, cường độ để thay đổi năng lượng bản thân, thế nên nếu dùng súng xương để bắn vật thể càng rắn chắc thì uy lực được tạo ra và năng lượng sẽ càng lớn. Ví dụ như khi bắn trúng cơ thể con người, uy lực không khác đạn thường bao nhiêu, nhưng khi bắn trúng sắt thép, uy lực sẽ tăng vọt đến cấp bậc của đạn phá giáp. Còn nếu bắn trúng kim cương, năng lượng tỏa ra không chừng sẽ tạo ra một vụ nổ.

Dĩ nhiên, một số bề mặt và chất môi giới đến đạn cũng không thể đục lỗ sẽ không thể tạo phản ứng biến đổi năng lượng. Ví dụ như nước, không khí, áo chống đạn có bề mặt là sợi hóa học... Đây là món vũ khí đặc biệt của Gunsmith nên đế quốc không thu được kỹ thuật này.

Gunsmith vốn tưởng bắn thủng khối kim loại này không khó khăn cho lắm. Theo suy đoán của hắn, món đồ cỡ lớn như vậy khó có thể cứng rắn ngang kim cương.

Và mặc dù suy đoán của hắn vẫn đúng, vì độ cứng của đỉnh nhọn kia không bằng kim cương thật, có điều kết quả sau khi nổ súng cũng không kém là bao.

Viên đạn nho nhỏ bắn trúng ngọn tháp cách mặt đất hơn mười mét nhưng uy lực sinh ra lại như bom C4 phát nổ. Vì hắn không hề chuẩn bị

tâm lý nên bị sóng không khí trực tiếp thổi bay, cuối cùng treo lủng lẳng như con khỉ trên thân cây ở phía xa...

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 4: Kẻ Sống Sót Trong Cũi

Gunsmith leo xuống từ trên cây. Sau khi chắc chắn mình không bị thương, hắn mới nhanh chóng trở về vị trí trung tâm vụ nổ. Cái hố vừa đào đã bị mở rộng, đỉnh chóp kim loại của kim tự tháp dưới lòng đất lộ ra một mảng lớn.

Súng xương không những xuyên qua lớp kim loại bên ngoài mà còn để lại một lỗ hình trụ đường kính khoảng bốn mươi centimet trên bề mặt. Khi đạn năng lượng xuyên qua vỏ ngoài của vật thể kim loại như trên có thể để lại vết đạn còn rộng hơn cả đạn pháo, dấu vết vừa gọn gàng vừa chinh tề.

Gunsmith nhặt một tảng đá, đang định ném vào bên trong chóp tháp để kiểm tra độ sâu. Nào ngờ vừa khom lưng, hắn lao đảo rồi ngã xuống đất.

“Chuyện gì vậy...” Đôi chân hắn mất đi sức chống đỡ thân thể, tầm mắt cũng trở nên mơ hồ.

Vài bóng người bước vào tầm nhìn của Gunsmith nhưng hắn không thể nhìn rõ hình dáng của kẻ đến. Trong mắt hắn chỉ là một vài bóng đen hình người.

Rất nhanh, lại có thêm vài bóng người. Bọn họ bắt đầu nói chuyện với nhau bằng thứ ngôn ngữ mà Gunsmith hoàn toàn không hiểu.

Không lâu sau, Gunsmith ngã ngửa xuống mặt đất. Đầu óc hắn vẫn tỉnh táo, chỉ là tầm nhìn trở nên mơ hồ, toàn thân không còn sức lực. Hắn

chỉ cảm thấy mình bị trói lại, rồi bị buộc vào một khúc cây dài và được hai người gánh đi như loài gia súc.

Hắn không hề biết mình được đưa đi bao xa, trải qua bao lâu, nhưng chắc hẳn đã bị khiêng vào một ngôi làng nào đó. Hắn nhìn thấy vài kiến trúc giống như nhà lá, còn ngửi thấy mùi nướng thức ăn.

Sau đó, hắn được mở trói khỏi cây gỗ và bị ném vào một nơi giống như cái cũi. Hình như bên cạnh còn có người, nhưng người ấy không hề động đậy mà chỉ ngồi trong góc, cũng không biết còn sống hay đã chết. Mắt của Gunsmith tạm thời không nhìn rõ được, cũng không còn sức nói chuyện nên chỉ đành chờ đợi.

Khi thị lực và thể lực dần hồi phục thì đã là hoàng hôn, Gunsmith thử nói chuyện cùng anh bạn chung cảnh ngộ với đôi mắt đờ đẫn đang ở bên cạnh mình: “Này ông bạn, nghe hiểu lời ta nói không?”

Người kia thoát nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, người da trắng, đầu hói nhưng râu ria xồm xoàm.

Hắn nhướng mắt lên nhìn Gunsmith, rồi nói: “Ồ, được lực hết tác dụng rồi à?”

Gunsmith hỏi: “Được lực gì?”

Người kia nói: “Tất nhiên là thuốc mê. Những thổ dân này dùng ống tiêu tự chế bắn ra một loại mũi tên rất nhỏ, mũi tên được tẩm một thứ nào đó có thể khiến cơ thể tê liệt, có lẽ là dịch lỏng hoặc bột được bọ chúng mài ra từ thảo dược. Ta cũng không rõ lắm.”

Nghe xong, Gunsmith sờ lên gáy mình theo bản năng. Quả nhiên ở đây có hai vết thương rất nhỏ.

“Bị trúng tên lúc nào thế nhỉ? Thật sự không phát hiện được...”

Người kia nói: “Rất khó phát hiện, bởi cảm giác không khác hơn so với khi bị muỗi cắn cho lắm.”

Hắn vươn tay ra: “John Desoto, người có thể gọi ta là John.”

Gunsmith gắng gượng giơ tay lên bắt tay hắn: “Charles Laure, gọi sao cũng được.”

John hỏi: “Này Charles, người cũng đến nơi này thám hiểm sao?”

Gunsmith cười gượng: “Không, máy bay gặp sự cố thôi. Sao nào, người là nhà thám hiểm à?”

John nói: “Đúng vậy, chỉ là ta rất tiếc phải nói lần thám hiểm này không mấy thành công.”

Gunsmith nói: “Để ta đoán xem, có phải la bàn của người không biết từ lúc nào bỗng nhiên mất tác dụng, sau đó lạc đường ở khu vực này, đúng không?”

“Không chỉ la bàn đâu anh bạn. Ta và các bạn của ta là một đội thám hiểm, tổng cộng sáu người, được trang bị các loại thiết bị tiên tiến.”

John nói: “Nhưng sau khi đến đây toàn bộ những thứ ấy đều mất tác dụng. Dường như nơi này có một loại sức mạnh nào đó có thể khiến những trang thiết bị hiện đại được phát minh trong vòng một trăm năm trở lại đây ngưng hoạt động. Hơn nữa, sức mạnh ấy còn phát ra từ trường hỗn loạn gây ảnh hưởng đến những dụng cụ cơ bản như la bàn, cuối cùng thứ duy nhất có thể dùng được chính là một vài thiết bị điện tử đơn giản nhất, như radio chẳng hạn.”

Gunsmith nhìn bốn phía một lượt: “Nhóm người nói có sáu người, vậy năm người còn lại đâu?”

Nào ngờ John cười khẩy một tiếng, nhưng đồng thời ánh lệ bỗng lóe lên trong mắt hắn. Gunsmith biết điều này không phải là dấu hiệu tốt, có lẽ tinh thần người này đã ở đến bên bờ vực suy sụp.

Quả nhiên, câu trả lời của John cũng sồn tóc gáy như vế mặt của hắn: “Bị ăn rồi...”

Gunsmith nuốt vài ngụm nước bọt: “Bị cá sấu ăn hả?”

Hắn chỉ dò hỏi theo suy đoán hợp lý hơn cả.

John trả lời: “Không, là những thổ dân này.”

Giọng nói của hắn bắt đầu trở nên kích động: “Khoảng trưa ngày hôm kia, chúng ta trúng mai phục của bộ lạc này. Đêm hôm ấy, Louis và Abel bị ăn thịt. Đêm ngày hôm sau, đến lượt ba người còn lại.”

Hắn ngẩng đầu lên. Dừng ánh mắt tuyệt vọng và nụ cười thê lương nhìn Gunsmith và nói: “Hôm nay là ngày thứ ba, ta nghĩ chắc hắn đã đến lượt ta rồi...”

Gunsmith nói: “John, người nên phấn chấn lên một chút. Tình hình vẫn chưa đến mức xấu nhất đâu.”

“Chưa đến mức xấu nhất?” Giọng nói của John bỗng trở nên cao vút. Cũng may hai tên thổ dân phụ trách trông coi ở cách đó không xa có vẻ không chú ý đến cuộc trò chuyện của hai kẻ bị giam.

“Đồng đội cùng vào sinh ra tử với ta bị giết chết tươi ngay trước mặt ta. Đám người rừng này lột sạch đồ, treo bọn họ lên cột, rồi cắt thịt từ cơ thể vẫn còn sống sờ sờ của họ. Sau cùng, chúng chia lưỡi, đầu và nội tạng giống như phân phát chiến lợi phẩm, rồi thì cả bọn đốt lửa, cả làng mở tiệc nướng. Người nhìn thấy đồng thịt nướng được treo trên giá ở bên ngoài phải không? Người cho rằng đó là gì chứ?”

John tiến lại gần thêm đôi chút, hạ thấp giọng xuống nhưng giọng vẫn rất kích động: “Cho dù là kẻ bị giết hay người bị giam trong cũi đều la hét, van xin, nhưng chúng hoàn toàn không dừng lại. Có lẽ chúng không hiểu ngôn ngữ của chúng ta, mà tiếng khóc la và kêu gào theo bản năng của động vật là thứ cơ bản nhất. Vì vậy, với bọn ăn thịt người này, chúng ta chẳng khác gì gia súc của chúng. Liệu người có thương hại heo, bò, dê không? Tên đồ tể liệu có để ý đến tiếng kêu gào của thực phẩm không? Không thể nào! Hôm nay sắp đến lượt ta, có lẽ còn có cả người, ai mà biết được! Charles! Người cảm thấy tình huống như vậy vẫn chưa đến mức tồi tệ nhất sao?! So với kiểu chết như thế, ta thà tìm một cọc gỗ rồi tự đâm vào đầu mình cho xong chuyện.”

Gunsmith chờ cho đối phương thở dốc xong, mới nói: “Bình tĩnh một chút. John, ít nhất bây giờ chúng ta vẫn còn sống.”

John hừ lạnh một tiếng, rồi tựa vào cũi một cách vô lực: “Chỉ tại ta, ta là chỉ huy của đội thám hiểm, các đồng đội đã giao tính mạng cho ta nhưng ta lại hại chết bọn họ. Đáng lẽ ta phải sớm nghĩ đến sẽ có ngày này để làm việc cẩn thận và không tự mãn, ta bị như vậy cũng đáng tội mà...”

Hắn đang nói, bỗng lại bắt đầu nức nở. Đây là lời tâm sự và sám hối của một người đàn ông trong khoảng thời gian cuối cùng của cuộc đời. Nếu lúc này Gunsmith không ở đây, có lẽ John chỉ đành nói những lời này với thượng đế.

Bấy giờ, Gunsmith đã khôi phục lại tri giác. Hắn xem xét xung quanh một chút. Cái cũi mà mình đang bị nhốt không hề nhỏ. Nếu chen chúc, đại khái có thể chứa được khoảng mười người. Chất gỗ làm cũi cũng rất cứng rắn, hắn dùng tay gõ vài cái, ước chừng ngay cả hà mã cũng không thể thoát khỏi nơi này. Xung quanh cửa được bịt kín bởi những dây leo đan dày đặc vào nhau, khiến tay người không thể thò ra, khi đóng lại chỉ có thể mở ra từ bên ngoài. Xem ra khi tộc ăn thịt người làm chiếc cũi này đã nghĩ đến việc không chỉ nhốt thú rừng mà còn phải nhốt được người.

Mặc dù vậy, Gunsmith dù gì cũng là người có siêu năng lực cấp Bính. Gỗ có rắn chắc hơn cũng chỉ là gỗ, hắn hoàn toàn đủ tự tin để có thể dùng tay không phá vỡ sự giam cầm, sau đó chạy ra ngoài tìm đường sống.

Hắn nghĩ ngợi một chút, rồi quay mặt về phía John và nói: “Khi bọn thổ dân ăn thịt người dẫn bạn của người ra khỏi cũi, các người có thử chống cự không?”

“Thử rồi, nhưng bọn chúng sẽ dùng thuốc mê. Bọn ta ở trong cũi hoàn toàn không thể tránh được, sau khi bị tê liệt thì không còn sức phản kháng nữa.”

Gunsmith nói: “Vậy... nếu muốn bỏ chạy thì bây giờ là tốt nhất, để phòng bọn chúng dọn cơm sớm...”

Hắn lần mò một lát. Súng xương vẫn còn. Đám người rừng kia không hề đụng đến đồ vật trên người hắn. Chỉ là ba lô của hắn đã mất, nhưng thứ ấy đã không còn quan trọng, súng vẫn còn là được.

John nói: “Đừng phí sức nữa. Dù có tông gãy xương bả vai của người thì cũi cũng không nứt ra đâu.” Hắn thật sự đã mất đi hi vọng, phen nổi giận vừa rồi có lẽ đã là đợt bùng nổ cuối cùng.

Gunsmith nói: “Này ông bạn John, ta không thể mang một người đã hoàn toàn mất đi ý chí sống sót lên đường được. Người phải phấn chấn lên! Ta không thể công người bỏ chạy sau khi phá cũi đâu.”

Vẻ mặt của John bỗng thay đổi, rồi lại nhìn Gunsmith chăm chăm.

Thằng cha này có vẻ không giống như đang nói đùa!

Một lần nữa, chút ý chí chưa bị mài mòn hết của nhà thám hiểm lại bùng cháy như một ngọn lửa: “Người nói nghiêm túc đấy chứ?”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 5: Chạy Trốn

Kim cương có thể điều khiển đàn bà, đàn bà điều khiển đàn ông, đàn ông điều khiển thế giới.

Ba Ngày Ngủ Hai ngủ lục

Gunsmith hỏi: “Bây giờ người còn chạy nổi không? Có bị tê liệt hay bị thương ở đâu không?”

John trợn mắt, rồi trả lời ngập ngừng: “Không... không sao, chỉ là hai hôm nay không ăn không uống nên ta không thể chạy nhanh, hơn nữa cũng chạy không được xa.”

“Không thành vấn đề, có thể chạy là được rồi.” Gunsmith chỉ về một hướng: “Lát nữa khi ta mở cũi, người cứ đi theo đường này.”

“Này anh bạn, nếu người thật sự có thể đưa chúng ta ra khỏi cũi, ta đề nghị hay là đổi hướng chạy trốn đi, ví dụ như bên kia.” Hãn chỉ về một hướng khác và nói: “Trong hai ngày bị nhốt ở đây, ta vẫn luôn tìm cơ hội chạy trốn. Theo quan sát của ta, hướng người vừa chỉ chính là con đường bọn thổ dân thường đi lại hàng ngày, còn hướng ta chỉ là một góc chết, hai hôm nay ta chưa từng thấy tên nào đi về phía ấy.”

Gunsmith nói: “Đúng, điều này ta biết. Phía đó mọc đầy cỏ đuôi sói cao đến hông, ngay đến bố cục kiến trúc cũng chứng minh dường như nơi này không có người tới.” Hãn vươn một tay nắm lấy song gỗ ở bên cạnh:

“Cho nên chạy về phía ấy không bao xa, có thể sẽ gặp phải hồ nước hoặc vách núi.”

John nghĩ ngợi một lúc, rồi nói: “VẬY con đường mà bọn chúng hay qua lại nhất thường sẽ là hướng lấy nước hoặc săn bắt, nên chắc chắn là đường sống.”

Gunsmith nói: “Không sai.”

“Người đang làm gì vậy?” John thấy Gunsmith vừa nói vừa dùng hai tay nắm chặt song gỗ.

“Không phải người định dùng sức mình để bẻ gãy khúc gỗ lớn cỡ này chứ?”

Gunsmith trả lời: “Không phải là không được, nhưng làm vậy rất phí sức, tiếng động cũng quá lớn. Ta có cách tốt hơn.” Trong khi hắn nói, không ngờ song gỗ vừa tiếp xúc với lòng bàn tay lại biến thành cát và rơi xuống đất.

John ngạc nhiên thốt lên: “Người làm như thế nào vậy? Ma thuật hả?”

Gunsmith nói: “Nếu giải thích bằng từ để người có thể hiểu ngay lập tức thì đây gọi là siêu năng lực.”

“Trên thế giới này thật sự có siêu năng lực sao? Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ta thật sự không dám tin.” John nói.

“Cũng không phải chuyện gì to tát. Ma thuật cần phải học tập, còn siêu năng lực là bẩm sinh. Tất nhiên, người sử dụng muốn thành thạo hai thứ trên thì đều cần phải cố gắng rèn luyện.”

Gunsmith vừa nói, vừa thò tay về phía một song gỗ khác: “Năng lực của ta được EAS đặt tên là "Thuật luyện kim", hể là vật không có ý thức

đều có thể bị biến đổi, biến nước biến thành kim cương cũng được.”

John cảm thấy lời giải thích có vẻ hơi phóng đại. Đầu tiên không đề cập đến EAS là thứ gì, chỉ riêng chuyện biến nước biến thành kim cương thì dù là ai cũng không thể tin tưởng một cách dễ dàng.

“Anh bạn, người chém gió quá rồi. Biến gỗ thành cát là một chuyện nhưng muốn biến...”

Hắn còn chưa nói xong, Gunsmith đã làm song gỗ thứ hai biến mất, rồi thẳng thừng cắt ngang lời hắn: “Nói trắng ra cũng chỉ là than mà thôi... nhưng than còn có thể đốt lửa sưởi ấm.”

Không phải hắn là người thanh cao, chẳng qua cách nghĩ của hắn về tiền bạc không giống với mọi người.

John nói: “Kim cương có thể điều khiển đàn bà, đàn bà điều khiển đàn ông, đàn ông điều khiển thế giới.”

Gunsmith chỉ cười, không khẳng định hay phủ định, sau đó chuyển chủ đề về lại năng lực của mình: “Nếu chuyển đổi tính chất và kết cấu phân tử của những vật chất khác xa nhau, thời gian lẫn tinh thần mà ta cần sẽ phải tăng lên gấp nhiều lần. Ta từng thử biến một chiếc giày thành một chiếc đồng hồ đeo tay, tốn hết cả bốn mươi phút. Đã vậy, ta còn phải hiểu rõ kết cấu bên trong chiếc đồng hồ, nếu không chỉ có thể biến thành một món đồ chơi giống hệt đồng hồ nhưng không thể hoạt động.”

Hắn thở dài, dường như việc biến hai khúc gỗ thành cát rất phí sức: “Với thời gian như thế, tự tay ta có thể làm ra bốn chiếc đồng hồ, chỉ có điều không thể dùng nguyên liệu là giày.”

Cách đó không xa, hai tên thổ dân canh chừng lồng giam đang quay lại nhìn vào cũi. Gunsmith đành dùng thân mình che hai song gỗ đã bị mất khúc giữa.

Hai tên thổ dân lập tức trò chuyện vài câu sau đó bước về phía chiếc lồng, xem ra chúng đã phát hiện ra điều khác thường.

Gunsmith cố gắng hạ thấp giọng, dùng giọng điệu chậm rãi nói: “Này John, người có thể chui ra ngoài với chiều rộng như vậy hay không?”

John biết chuyện đến nước này giống như mũi tên đã đặt lên dây cung, thế nên tuy thân thể còn yếu ớt nhưng hắn vẫn xốc lại tinh thần để trả lời.

“Lúc nào cũng có thể.”

Gunsmith nói: “Rõ ràng bọn chúng đang chuẩn bị đốt lửa nấu thức ăn nên canh gác hơi lỏng lẻo. Hai tên trước mặt ta có thể tự xử lý, bây giờ người chui ra ngoài rồi chạy theo hướng ta vừa chỉ càng nhanh càng tốt. Ta sẽ theo sau và phụ trách cắt đuôi. Thể lực của ta vẫn còn rất dồi dào nên dù thế nào người cũng không được quay đầu lại, chỉ việc chạy mà thôi. Cho dù nghe thấy tiếng ta ngã xuống đất do bị trúng tên độc cũng đừng thử quay lại cứu ta.”

John thấy hai tên thổ dân càng lúc càng bước đến gần hơn, đành nghiêng rằng đáp: “Anh bạn, ta không biết phải cảm ơn người như thế nào. Trước khi gặp được người, ta đã coi mạng này không còn. Nếu có thể sống sót trở về thế giới văn minh, chắc chắn ta sẽ viết một quyển sách hoặc quay một bộ phim về hành động anh dũng của người.”

Gunsmith nói: “Được rồi, ta vẫn chưa chết...”

Trong khi nói chuyện, hai tên thổ dân đã bước đến trước cũi. Vì góc nhìn nên lúc này chúng không thấy rõ, nhưng bây giờ, lỗ hổng đủ để một người chui qua đã không thể che giấu được. Sắc mặt chúng chợt biến đổi, rồi lại bàn bạc với nhau bằng tiếng thổ dân, giọng nói ngày càng lớn.

Súng xương của Gunsmith lập tức trượt vào tay, nhưng hắn không bắn mà dùng một tay gỡ hai mảnh xương nhọn hình răng từ trên thân súng

xuống, sau đó kẹp vào hai bên ngón giữa. Trước khi hai tên thổ dân kịp phản ứng, Gunsmith đã ra tay nhanh như chớp.

Hai tên thổ dân kêu lên một tiếng rồi ngã xuống đất, hai tay chúng nắm chặt lấy yết hầu với vẻ đau đớn. Yết hầu của chúng đều bị xương nhọn đâm trúng, mặc dù có thể lăn qua lăn lại trên mặt đất nhưng không thể hét lên thành tiếng.

John nhìn đến phát ngốc, quên cả việc chạy trốn. Gunsmith quay đầu lại nói: “Này, đừng ngẩn ra thế. Chúng ta sẽ bị phát hiện nhanh thôi.”

Lúc này, John mới hết sững sờ. Hắn chui ra khỏi cũi, khom lưng nhờ vào những căn nhà lá che chắn, rồi chuồn theo hướng thoát hiểm đã bàn sẵn nhanh như một làn khói.

Gunsmith cũng ra khỏi cũi. Khi đi ra, hắn còn cúi đầu nhìn hai tên thổ dân ăn thịt người, bấy giờ vẫn chưa tắt thở hoàn toàn.

“Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó. Các người đã cắm hai mũi tiêu lên cổ ta, chuyện này rất công bằng rồi.”

John và Gunsmith vừa chạy được trăm mét, điều bất thường nơi lồng giam đã bị phát hiện. Ngay tức khắc, bóng dáng của hai người đã lọt vào tầm mắt của tộc ăn thịt người.

Tiếng hét bắt đầu vang lên trong bộ lạc, bởi họ vẫn dùng cách gào thét làm phương tiện liên lạc cơ bản. Vài người đàn ông trưởng thành cầm giáo và ống tiêu nhanh chóng tập hợp lại, rồi bắt đầu đuổi bắt bữa ăn tối đang chạy trốn.

Đúng là hoảng loạn sẽ dẫn đến chạy bừa. Tuy John trốn khỏi ngôi làng theo hướng Gunsmith chỉ dẫn nhưng sau khi vào rừng, hắn lập tức rối loạn. Thấy đường liền lùi vào, thấy dốc liền lăn xuống. Vì hai hôm nay không

chút thức ăn nước uống vào bụng nên không được bao lâu hắn đã đi chậm lại.

Nhà thám hiểm đáng thương rõ ràng đã bị bộ lạc ăn thịt người dọa đến vỡ mật. Thế nên khi không còn chạy nổi, hắn dùng cả tay và chân để bò và lếch. Nỗi sợ hãi cùng bản năng sinh tồn mách bảo hắn không được dừng lại. Hễ dừng lại sẽ bị lột da bẻ xương, thậm chí chết không toàn thây.

Còn Gunsmith hoàn toàn không giống hắn. Có thể lấy ví dụ như khi chơi game Vô Song gì gì đó (Tam Quốc Vô Song, tức Dynasty Warrior), chúng ta thường thấy một võ tướng mặt mũi bình thường tự dừng nhảy ra, rồi mở miệng hét lớn: “Để ta bắt đầu dạy người từ binh pháp cơ bản”. Sau khi bạn tốn năm giây để đánh ngã hắn, hắn lập tức nói: “Rút quân cũng là một loại binh pháp.”

Tuy hơi buồn cười nhưng về bản chất thì câu này không sai một chút nào. Rút quân và tháo chạy là hai khái niệm khác nhau. Cái đầu tiên là vừa chiến vừa rút, ngay ngắn trật tự. Trong khi cái thứ hai là quăng mũ cời giáp, giành đường mà trốn.

Gunsmith biết rằng nếu mình cũng giống John thì chắc chắn không có cơ hội thoát khỏi sự truy đuổi. Tuy hắn vẫn còn phương án cuối là giết sạch toàn bộ những kẻ đuổi theo nhưng phương án này khá mạo hiểm. Cho dù hắn có thể phòng ngự nhưng bộ lạc ăn thịt người thế mạnh người đông, chỉ cần mình trúng một mũi tiêu thì chắc chắn cả bọn sẽ rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Vì vậy Gunsmith không hề vội vàng đuổi theo John trong suốt đường đi của mình. Hắn cố ý giảm tốc độ và nhặt những vật cứng, chẳng hạn như đá, để ném những thổ dân ăn thịt người gần nhất vỡ đầu chảy máu. Nhờ đó mới gây ra hiệu quả uy hiếp về mặt tâm lý, khiến đối phương kiêng kị và làm chậm bước tiến của bọn chúng.

Ngoài ra, Gunsmith còn phụ trách việc xóa dấu chân John để lại và tạo ra một vài dấu vết giả khiến những kẻ truy đuổi đi nhầm đường. Hắn chỉ bắt tay vào làm việc này sau khi truy binh gặp phải những đòn đánh chặn khiến khoảng cách bị kéo giãn, bởi vì dấu chân của John rất nặng nề và tán loạn, hơn nữa còn có dấu tay hoặc khuỷu tay xen lẫn vào nên không dễ làm giả một chút nào.

Khoảng một giờ sau, sắc trời tối dần. Bộ lạc ăn thịt người đã bị Gunsmith đánh lừa đến mức sắp lạc đường trong lãnh địa của mình. Bây giờ, John đã dừng lại và đang nằm bò trên mặt đất. Hắn thực sự không thể động đậy được nữa.

Trong hơi thở đứt quãng, sắc mặt John trắng bệch, dịch dạ dày bỗng trào lên khiến hắn nôn ra. Nhưng vì ngay cả sức lực để đứng lên cũng không còn nên hắn chỉ đành mặc kệ khuôn mặt của mình dán sát vào những thứ vừa nôn trên đất. Chẳng qua đó chỉ là dịch vị mà thôi, bụng của hắn trống trơn lâu rồi.

Chỉ vài phút sau, Gunsmith đã đuổi kịp.

Hắn bước đến và nói: “Đừng lo lắng, bọn chúng bị bỏ lại rồi. Có lẽ trong thời gian ngắn không thể đuổi đến được. Người đã kiệt sức, cần phải nghỉ ngơi một chút.”

John nghe xong, tuy chưa hoàn toàn yên tâm nhưng đã cảm thấy nhẹ nhõm hơn đôi chút. Khi hô hấp dần trở nên bình thường, hắn cố sức lật mình ngồi dậy: “Phù, anh bạn... Thật không thể ngờ, ta còn có thể sống sót và rời khỏi ngôi làng đó.”

Gunsmith lấy dụng cụ đánh lửa tự chế từ trong túi ra, rồi đưa cho John: “Thứ này có thể đánh lửa, người còn phải đứng dậy bước thêm vài bước. Bên kia có một hang động, vào trong đó thả lửa đi. Ta đi tìm chút

thức ăn và nước sạch cho người. Nếu không được ăn, e rằng người còn chưa đuổi tới thì người đã nghèo rồi.”

“Cảm ơn... Charles, nếu không có người thì ta hoàn toàn không thể trốn thoát.”

“Ta cũng chỉ tự cứu mình, tiện tay dẫn người theo mà thôi. Không cần phải bận tâm làm gì.” Gunsmith không hề xem trọng chuyện này, huơ tay cho có lệ, rồi một mình đi vào rừng tìm thức ăn.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 6: Nước Đen

Đêm đó, Gunsmith và John nghỉ ngơi trong hang núi.

Sau khi ăn uống no nê, thể lực của John đã hồi phục nhưng sa sút về mặt tinh thần e rằng không thể chữa trị được. Nếu nói trên thế giới có người ngay cả khi ngủ cũng mở một mắt, vậy không cần phải nghi ngờ gì nữa, John đã gia nhập vào hàng ngũ này.

Gunsmith không hề nhắc đến việc thay phiên gác đêm. Hẳn biết thổ dân ăn thịt người sẽ không tiến hành tìm kiếm vào ban đêm, bởi làm thế sẽ tốn nhiều sức nhưng hiệu quả không cao, hơn nữa còn rất nguy hiểm. Không đến lúc bất đắc dĩ, kẻ đi săn không lựa chọn như vậy cả.

Bóng tối là lần ranh giữa văn minh và nguyên thủy. Người của xã hội hiện đại có thể nhờ vào thiết bị tiên tiến để vừa ăn mình vừa lặng lẽ di chuyển trong bóng đêm, nhưng đám người thuộc tộc ăn thịt người chỉ có một cách duy nhất để đi lại trong bóng đêm là dựa vào đuốc. Trong thế giới tự nhiên, chỉ cần con mồi có nào đều sẽ bị ánh sáng và sức nóng của đồ chơi này dọa chạy mất, huống chi John đã lâm vào tình trạng sợ bóng sợ gió.

Hơn một nửa động vật trong rừng mưa nhiệt đới là loài săn mồi về đêm, nhưng loài người không được như vậy. Trong quá trình tiến hóa dài đằng đẵng, loài người không được ban cho khả năng hành động trong đêm. Đây cũng là lí do vì sao đồng hồ sinh học của chúng ta lại thích ứng với

cuộc sống ban ngày. Trong môi trường hoang dã, khả năng bẩm sinh của chủng loài đáng tin cậy hơn bất cứ dụng cụ phức tạp nào khác.

Đây là đêm thứ hai Gunsmith ở trong rừng mưa nhiệt đới, hắn vẫn không thể ngủ ngon.

Vốn dĩ Gunsmith chỉ cần nghĩ cách một mình vượt qua rừng rậm để trở về thế giới văn minh bên ngoài. Nhưng giờ đây, bên cạnh hắn lại có thêm một nhà thám hiểm với thân thể và tinh thần đều mệt mỏi, đã vậy không có bất cứ trang bị gì bên người. Trước đây đào được mũi thép kim loại thần bí, hắn cũng chỉ như thầy bói xem voi, không hiểu không biết chút nào. Sâu trong rừng mưa nhiệt đới còn một bộ tộc thổ dân ăn thịt người bình cường tướng dũng, thâm căn cố đế, lúc nào cũng có thể nấp trong bóng tối thổi một mũi tên về phía mình.

Thân bị vây vào hoàn cảnh như vậy, e rằng chỉ có gặp Predator mới có thể khiến sự việc tồi tệ thêm mà thôi.

(Predator thuộc một chủng tộc hiếu chiến thích săn lùng những loài khác làm trò vui, nó có thể dùng ngụy trang, có một vũ khí plasma, và có thể thấy được ánh sáng hồng ngoại - Quái vật nổi tiếng trong bộ phim cùng tên, nơi có sự góp mặt của hai vị thống đốc Jesse Ventura và Arnold Schwarzenegger)

Tất nhiên, ta chỉ nêu một giả thiết mà thôi, hoàn toàn không có ý định viết như thế.

Gunsmith ngủ không say. Hắn lại nằm mơ, vẫn là chuyện lúc nhỏ. Lúc ấy là một đêm bão tuyết lạnh lẽo. Trong một căn phòng, hắn quần chân ngồi trước lò sưởi chờ ông nội trở về. Hôm nay, Charles bé bỏng bỗng bị cảm nên không đi săn cùng ông.

Lúc đầu, trong lòng hắn ngập tràn mong chờ, hi vọng hôm nay thu hoạch của ông nội sẽ đủ cho hắn uống canh thịt nóng hổi, nhưng mặt trời

dần dần bị mây đen che phủ, bầu trời trở nên âm u, bão tuyết bắt chợt nổi lên. Từ trưa đến tối, mong chờ đã biến thành lo âu.

Cũng may lo âu vẫn chưa biến thành tuyệt vọng, bởi ông nội hẳn đã trở về.

Khi lão Laure mở cửa, gió bão lạnh lẽo ùa vào trong phòng, lão dùng thân thể cao lớn của mình chặn gió tuyết ở phía sau, rồi đóng cửa lại.

Ánh lửa lập lòe trong lò sưởi dần ổn định lại, một miếng thịt thú lớn đã buộc chặt được ném xuống đất. Rõ ràng lão Laure đã gặp phải con mồi khó chơi, đã vậy thời tiết xấu khiến lão không thể mang phần lớn chiến lợi phẩm về nhà. Hôm ấy, lão Laure không những mất đi hơn nửa xác thú, mà còn cả mắt phải của mình. Khi trở về nhà, máu từ hốc mắt chảy ra đã đông thành băng từ lâu...

“Này Charles, tỉnh lại đi, Charles!” John gọi tên của Gunsmith.

Giấc ngủ không ngon giấc dẫn tới cơn đau đầu đến ngay lập tức. Hẳn mơ màng trả lời: “Chuyện gì vậy?”

John vốn chưa ngủ nghỉ gì nhưng dường như tinh thần rất tốt.

“Ta nghe thấy bên ngoài có tiếng động, có lẽ bộ tộc ăn thịt người đuổi đến rồi.”

Vừa nghe thấy bốn chữ tộc ăn thịt người, Gunsmith cũng lấy lại tinh thần. Loài người, hơi bị dọa thì xốc lại tinh thần, bị dọa quá thì mất hồn, nói không chừng còn sợ hãi đến mức nhồi máu cơ tim.

“Ta ra ngoài xem thử.” Nói xong, Gunsmith búng người dậy, sau khi đứng lên bèn lao đi. Khi đến cửa hang, hẳn khẽ thò đầu ra ngoài, nhìn một lượt.

Không thấy gì bất thường, hắn bèn nhặt vài hòn đá ném về ba bốn hướng khác nhau theo hình cánh quạt. Không lâu sau, trong rừng liền vang lên tiếng loạt soạt.

Hắn quay đầu nói với John: “Không giống tiếng động do con người gây ra, có lẽ chỉ là động vật. Vừa rồi người nghe thấy gì?”

John trả lời: “Ta cũng không chắc chắn. Ồ, đúng rồi, từ phía trên rừng cây truyền đến. Liệu có phải đám người rừng ấy cử người leo lên cây quan sát không?”

Gunsmith bèn di chuyển ánh mắt, rồi lại ném vài viên đá, lần này về phía trên cao.

Đá bay đi trừ làm vài con chim giật mình ra, không hề có phản ứng vật sống nào khác.

“Có thể chỉ là khí, cũng có lẽ lần ném đá đầu tiên đã rút dây động rừng khiến bọn chúng bỏ đi.”

Gunsmith nói tiếp: “Nơi này không nên ở lâu. Chúng ta phải nhanh chóng lên đường, đi tới là cách tốt nhất để thoát khỏi truy bắt.”

John đồng ý cả hai tay với ý kiến này.

Hai người ra khỏi hang động, rồi dựa vào mặt trời để phán đoán phương hướng đi tới. Đêm trước, họ đã nhất trí tiếp tục đi về phía Tây. Lý do là lúc đầu, đoàn thám hiểm của John bắt đầu dò tìm từ Tây sang Đông. Tất nhiên lúc ấy la bàn của họ vẫn chưa hỏng.

Có Gunsmith đi trước mở đường, độ khó khi đi xuyên rừng rậm giảm mạnh. John cũng là nhà thám hiểm chuyên nghiệp, tố chất thân thể và khả năng sinh tồn tất nhiên hơn người thường. Hắn vốn không bị thương gì, cũng không bị bệnh. Trải qua một đêm nghỉ ngơi dưỡng sức, thể lực đã hồi

phục được bảy tám phần. Theo sau Gunsmith, bước chân của hắn đỡ tốn sức vô cùng.

Cho dù ở trong môi trường xa lạ, hành động của họ hoàn toàn không hề chậm chạp hơn thổ dân ăn thịt người. Dựa vào phán đoán và kinh nghiệm của John, chỉ cần đi như vậy ba ngày, cho dù vẫn chưa ra khỏi rừng rậm thì tộc ăn thịt người chắc chắn sẽ ngừng việc truy đuổi. Thường thì phạm vi hoạt động của bộ lạc nguyên thủy sẽ không vượt quá lãnh địa của mình. Với đám người rừng dựa vào đôi chân làm phương tiện di chuyển cơ bản kia, việc bước ra khỏi lãnh địa cần đến lòng dũng cảm như Christophoro Colombo đi về phía “Tận cùng thế giới” năm nào.

Đi được nửa ngày. Dọc đường không hề phát hiện có người lần theo dấu vết của mình, xem ra đúng là buổi sáng John đã quá đa nghi nên thần hồn nát thần tính.

Rời xa thôn làng của bộ lạc đó, sự an toàn của hai người càng được bảo đảm. Vì chỉ xét về mặt sinh tồn, không có quá nhiều thứ đáng để họ lo lắng.

Đến giữa trưa, hai người không hề dừng lại nhóm lửa. Để tránh thịt chuẩn bị sẵn bị hỏng vì môi trường quá nóng, đêm qua hai người đã nướng chín bảy phần. Làm như vậy rất tiện cho việc lên đường hôm nay.

Nghỉ ngơi qua loa, họ cố gặm vài miếng thịt dơi khô không chút mùi vị rồi liền tiếp tục lên đường.

Phải nói đám dơi này thật xui xẻo. Bọn chúng vốn sống trong hang động có địa thế hơi thấp, không hề trêu chọc ai nhưng lại gặp phải Gunsmith. Hắn ném bách phát bách trúng, không cần biết là chim bay trên trời hay cá lội dưới sông, chỉ cần bị hắn phát hiện thì đều không thể thoát khỏi ma chướng của hắn.

Đến chiều, thần kinh hai người tạm thời buông lỏng hơn. Họ đi hơn nửa ngày đường, qua đầm lầy, lội sông, vượt mọi chông gai, gần như không hề có điểm dừng. Đến tận bây giờ, tốc độ mới chậm lại.

Trong một khoảnh khắc không hề có dấu hiệu báo trước, Gunsmith quay đầu lại theo vô thức để nói chuyện với John, nhưng khóe mắt hần bỗng nhìn thấy một vài thứ.

Sắc mặt hần chợt biến đổi. Hần biết những gì mình nhìn thấy không phải là ảo giác. Vì vậy, hần cảm thấy sờn gai ốc, bởi bóng đen vừa vụt qua rõ ràng chẳng phải là động vật trong rừng, mà là người.

“John, có một bóng đen theo sau chúng ta.” Gunsmith mở miệng nói thẳng.

Sắc mặt John bỗng tái nhợt. Hần lập tức quay người thăm dò xung quanh với vẻ đề phòng: “Ở đâu? Là bộ tộc ăn thịt người à?”

Gunsmith nói: “Không... cái ấy... làm sao giải thích cho người nhĩ...” Hần sắp xếp lại câu chữ một lượt: “Ta nói là "bóng đen" không phải vì ta không thể nhìn ra nó. Thực ra, ta nhìn rất rõ, chỉ có điều "nó" có màu đen và theo sau chúng ta không xa. "Nó" ở trên một thân cây... Ta nghi ngờ tiếng động người nghe hơi sáng chính là do "nó" phát ra.”

“Gì? Rốt cuộc nó có phải là thổ dân ăn thịt người không? Sao lại là màu đen?” Sự hoảng loạn hiện rõ trên khuôn mặt John.

Gunsmith đã rút súng xương. Trực giác mách bảo hần rằng sự vật trước mặt có thể còn nguy hiểm hơn thổ dân ăn thịt người.

“Chiều cao bằng cỡ đứa bé mười tuổi nhưng thân hình thoát nhìn là người trưởng thành. Tuy nhiên lại không phải người lùn, thật kỳ lạ... giống như người cỡ nhỏ, hơn nữa toàn thân trên dưới từ đầu tới chân đều có màu đen, không phải là màu da kiểu như người da đen, mà là màu đen tuyền của

sơn dầu. Bảy mươi phần trăm là mỗi một tắc trên toàn thân đều được nhuộm đen, hai mươi phần trăm là do mặc một loại trang phục đặc chế, còn mười phần trăm, có lẽ... hẳn sinh ra đã có hình dạng như vậy.”

Gunsmith vừa giải thích những gì mình nhìn thấy với John, vừa phân tích thứ kia rốt cuộc là gì.

John căng thẳng trả lời: “Người muốn làm gì? Nếu nó không gây nguy hiểm, ta nghĩ chúng ta không nên chủ động trêu chọc nó. Thoát khỏi nơi này thật nhanh thì hơn.”

Gunsmith nói: “Không nguy hiểm gì sao? Vậy nó đi theo suốt dọc đường vì muốn cầu hôn người à?”

John từ từ lùi về sau lưng Gunsmith, rồi cúi thấp người xuống, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể có tiêu độc bay về phía mình.

“Charles, bây giờ không phải là lúc thích hợp để châm chọc người khác.”

Gunsmith không nhịn nổi nên bật cười: “Hôm khác ta giới thiệu cho người một người, người có thể lĩnh giáo thể nào gọi là châm chọc...”

Chữ cuối cùng còn chưa ra khỏi miệng, hẳn đã bóp cò súng. Tiếng nổ của súng xướng làm kinh động chim thú trong cả một phiến rừng rộng lớn. Ngay tiếp theo, một bóng đen từ trên chạc cây um tùm rơi xuống đất.

John ngẩng đầu nhìn, rồi nói: “Làm sao người bắn trúng nó? Ta còn không nhìn thấy gì cả.”

Gunsmith không trả lời câu hỏi này, mà chỉ vẫy tay ra hiệu cho John đi theo. Hẳn vừa đến gần sinh vật không biết tên, vừa nói: “Ta bắn chân nó. Như vậy có thể khiến nó còn sống nhưng không thể bỏ chạy.” Hẳn cười:

“Nếu thật sự nó muốn cầu hôn người thì vẫn có thể quỳ một chân xuống và trao nhẫn cho người.”

John nhếch miệng: “Câu chuyện cười nói lần thứ hai chẳng thể nào buồn cười như lần đầu tiên.”

Khi họ đến dưới gốc cây, cảnh tượng trước mặt đúng là không buồn cười, vì sinh vật không biết tên không hề có ở nơi này.

“Xem ra dù đầu gối trúng đạn nó cũng có thể chạy trốn.” Lần này đến lượt John nói đùa.

Gunsmith quét mắt khắp bốn phía một lượt. Sinh vật màu đen ấy đã không còn dấu vết.

Hắn ngồi xổm xuống, nhìn chăm chú vào một bãi chất lỏng màu đen trên mặt đất nhưng không dám mạo hiểm thò tay chạm vào, mà chỉ áp sát lại ngửi: “Người thấy đây có phải máu của nó không?”

John lại quan sát xung quanh một phen, rồi trả lời: “Nếu là máu thì khi nó bỏ chạy sẽ nhỏ xuống thành một đường. Người xem, không hề có dấu chân, không có vết máu đen, ngay cả dấu vết leo trèo trên cây cũng không có.”

Gunsmith nói tiếp: “Nên... trong vòng vài giây nó đã cầm máu, sau đó lặng lẽ chuồn đi, chạy ra khỏi cự ly năm mươi mét.”

John giơ hai tay ra: “Còn có một giả thiết nữa, chỉ cần một bộ phận của nó trúng đạn, toàn thân nó sẽ lập tức bốc hơi, cuối cùng chỉ còn lại một chút nước đen như thế này.”

Gunsmith đứng dậy: “Tiếp tục lên đường thôi... Hy vọng người đúng.”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 7: Qua Sông

Tuy tạm thời thoát khỏi sinh vật không biết tên nhưng sự nghi ngờ vẫn bao phủ trong lòng Gunsmith và John. Điều kỳ lạ trong khu rừng mưa nhiệt đới này thật sự rất nhiều. Mỗi khi tinh thần hai người hơi buông lỏng, chuyện bất thường lại xuất hiện. May mắn thay nơi này không phải sa mạc nên việc tìm thức ăn và nguồn nước không phải là vấn đề quá lớn. Nếu không thì dưới áp lực tâm lý khổng lồ và nhu cầu sinh lý cơ bản không được đảm bảo, có lẽ tinh thần của John sẽ sụp đổ bất cứ lúc nào.

Khúc nhạc đệm màu đen ấy trong nháy mắt đã trôi qua được hai giờ. Khoảng thời gian này, Gunsmith và John không nói chuyện gì nhiều, hai người khôi phục lại tốc độ như buổi sáng, dù cảm thấy mệt cũng cần kiên trì, hết như sau lưng có mối nguy hiểm không tên đang bám theo mình.

Không biết từ lúc nào, trên đỉnh đầu họ đã cuộn cuộn mây đen, xem ra sắp có một trận mưa lớn. Đồng thời, trước mặt hai người xuất hiện một vùng nước nông.

“Chúng ta nên nhân lúc chưa mưa để qua sông, nếu không mực nước sẽ dâng lên.” John xem xét tình hình trước mắt rồi nói.

Gunsmith lội vài bước trong nước rồi quay đầu nói: “Bây giờ nước chỉ ngập đến đầu gối song bước đến giữa sông có thể sẽ ngập đến hông, thậm chí chân không chạm đáy. Người thực sự muốn làm vậy à? Theo ta quan

sát, đến bờ đối diện phải lội ba bốn trăm mét, có thể còn xa hơn, lỡ vừa bước đến giữa sông trời bắt đầu đổ mưa...”

John cắt ngang một cách thẳng thừng: “Chúng ta có thể sẽ bị mắc kẹt ở đó, đã không thể đến bờ bên kia, cũng không kịp quay lại. Sau khi nước sông dâng lên, dòng chảy xiết sẽ cuốn chúng ta đi. Ta biết chứ! Thế nên chúng ta đừng nói nhảm nữa, lội qua mau thôi.” Trong khi nói, hắn đã bước về phía trước.

Gunsmith không nói thêm gì mà chỉ theo sát phía sau. Trong lòng hắn hiểu rõ nếu mưa trút xuống, muốn bơi qua sông là điều không thể. Chỉ còn lại hai cách, một là đi đường vòng hoặc bơi lên phía trên xem thử còn có nơi nào mực nước thấp, lòng sông hẹp hơn. Chỉ là có trời mới biết dòng sông này chỗ nào mới là hẹp nhất, nói không chừng chỗ nước nông này chính là nơi hai bờ sông cách nhau gần nhất. Mưa trong rừng nhiệt đới lại rất dồn dập, sau khi mực nước dâng lên giữ mãi không hạ xuống cũng là điều rất bình thường.

Còn phương pháp thứ hai chính là tốn chút thời gian chế tạo một chiếc bè đơn giản để qua sông. Nhưng lỡ sau khi dâng lên, nước sông lại chảy xiết thì người hay bè đều bị cuốn đi. Lại nói trong mưa dông, ở trên mặt sông rộng rãi rất dễ bị sét đánh.

Tất nhiên, còn có lựa chọn thứ ba là ở tại chỗ chờ tạnh mưa rồi tính tiếp. Tuy nhiên, dựa vào những gì Gunsmith và John đã trải qua, họ thà đi đường vòng chứ không muốn ngừng chân.

Mây đen mù mịt, cách mặt đất rất gần, tiếng sét trầm thấp. Những điều này đều không phải dấu hiệu tốt. Nhiều nhất năm phút sau, nơi này sẽ mưa như trút nước. Đến lúc ấy, vùng nước nông này có thể sẽ biến thành đáy sông.

Bấy giờ, John và Gunsmith đã đi được một phần ba chặng đường. Họ đang phải đối mặt với một vấn đề, đó là có nên lập tức quay ngược trở lại hay không. Bây giờ chắc hẳn còn kịp, sau khi trở lại bờ ít nhất hai người còn có thể lựa chọn đi theo đường vòng.

“Người có nghĩ rằng quay lại là một ý kiến hay không?” Gunsmith hỏi.

John gạt bỏ đề nghị này một cách quả quyết: “Không, ta có một dự cảm rất mãnh liệt là phía sau vẫn còn nguy hiểm, hơn nữa rất gần chúng ta. Con sông và trận mưa này chính là cơ hội tốt nhất để chúng ta thoát khỏi những thứ quỷ quái đó. Cho dù bị nước sông cuốn rơi xuống thác, ta cũng hoàn toàn không muốn quay lại bờ.”

“Có lẽ người đúng, nhưng mà...” Gunsmith đang nói, nước mưa đã rơi lên mình hắn: “Muốn thuận lợi qua sông thì chúng ta phải tăng tốc lên.”

John trả lời: “Vậy cứ liều đi.” Nói xong, bèn nhảy tới trước một cách dứt khoát rồi bắt đầu bơi.

Người thành phố khó có thể tưởng tượng được mưa gió trong rừng rậm. Mức độ kịch liệt của nước mưa khi rơi xuống thân người chẳng thể giống loại mưa nhân tạo khi quay mấy bộ phim truyền hình vừa dài vừa dai vừa dở, nam nữ diễn viên chính không cầm dù đứng trong mưa khóc lóc thảm thiết, còn bên ngoài ống kính máy quay lại có một chiếc xe cứu hỏa đang đậu.

John và Gunsmith từ lội nước chuyển sang bơi tự do. Tình huống bây giờ đã không còn thời gian để nghĩ đến việc giữ sức, vấn đề trước mắt chỉ là mực nước tăng nhanh. Nếu dây dưa vài phút, rất có thể sẽ xuất hiện tình huống như nước chảy xiết hoặc đàn cá Piranha. Đến lúc ấy, cho dù là người có năng lực siêu nhiên cũng toi đời.

(Piranha là một loài cá nước ngọt rất dữ tợn, xuất xứ từ các dòng suối ấm và hồ ở Nam Mỹ. Cá Piranha kiếm ăn suốt ngày và có thể róc thịt con mồi trong vòng vài phút. Mặc dù có dáng vẻ hiền lành song Piranha được xếp ở vị trí hàng đầu trong danh sách các loài thủy sinh nguy hiểm nhất ở vùng Amazon của Brazil.)

Gunsmith dự tính khoảng cách khá chính xác. Sau hai phút, hai kẻ sức cùng lực kiệt đã bò lên được đất bùn ở bờ đối diện.

Vừa lên bờ, cả hai đều ngửa mặt lên trời, lồng ngực phập phồng kịch liệt và thở dốc không ngừng. Khoảng cách hơn trăm mét vừa bơi qua không hề dễ dàng, họ ngay cả giày cũng không kịp cởi, dòng chảy cũng nhanh dần. Hai người cuối cùng có thể an toàn lên bờ không thể không nói đã có một phần may mắn nhất định. Nếu họ ở trong nước thêm vài chục giây, hoặc từ thượng nguồn trôi bồng trôi xuống một thân cây gậy thì chuyện này ra sao còn khó nói.

Nhìn lại dòng sông cuộn cuộn ở sau lưng, Gunsmith nghĩ lại mà sợ. Kẻ được gọi là người có năng lực siêu nhiên đối mặt với sức mạnh của thiên nhiên chẳng qua vẫn là con người mà thôi, hẳn còn xa mới mạnh đến mức siêu nhân. Trong những năm còn sống, nếu có thể đạt đến cảnh giới cấp Cường trở lên thì mới có thể ung dung vượt qua được hoàn cảnh như thế này.

Mưa ngày càng nặng hạt, mực nước không ngừng tăng lên. Bờ bên này có nguy cơ bị nhấn chìm, hai người vừa hồi lại sức bèn đứng dậy tìm chỗ trú mưa.

Tâm trạng của John rất tốt. Tuy hẳn ướt như chuột lột song những thứ hung ác, kỳ dị kia đã bị ngăn cách bên kia sông. Lần mạo hiểm này tính ra vẫn rất xứng đáng. Có lẽ đêm nay đã có thể ngủ ngon giấc.

“John, ta có một tin xấu muốn nói với người. Người phải chuẩn bị tâm lý.” Gunsmith bỗng nói.

John nói: “Gì? Thứ trong túi của người rơi xuống sông rồi sao?”

“Không, túi của ta đã được may lại, dù có treo ngược trên cây cũng không có thứ gì rơi ra.” Gunsmith trả lời: “Chuyện ta muốn nói còn đáng sợ hơn mất đồ nhiều lắm. Thực ra, lúc này ta đã bị dọa sợ chết khiếp rồi! Người nhất định phải bình tĩnh, đừng gào thét hay nổi điên...”

John đã cảm thấy da đầu tê rần. Hắn hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Gunsmith chỉ về rừng cây ở phía trước không xa: “Con đường này... Người còn nhớ không, chính là con đường chúng ta đã đi trước khi qua sông.”

John nhìn theo hướng ngón tay Gunsmith chỉ, sắc mặt hắn bỗng trở nên trắng bệch.

“Thực ra thị lực của ta không tệ lắm. Ta còn nhìn thấy dấu chân chúng ta để lại khi đến. Tuy bây giờ chúng đã bị nước mưa dần xóa sạch.”

Gunsmith vừa nói vừa quay đầu lại nhìn:

“Người nhìn phía đối diện đi, cảnh vật đó hoàn toàn giống cảnh vật mà chúng ta nhìn thấy trước khi qua sông.”

John ngồi bệt xuống đất: “Chuyện gì vậy? Không thể nào! Vì sao lại như vậy?”

Gunsmith nói: “Cách giải thích hợp lý nhất là chúng ta tự quay đầu lại.”

“Không thể nào! Chẳng lẽ chúng ta quay ngược một trăm tám mươi độ, bơi sai hướng nhưng bản thân lại không hề phát hiện?” John gào lên.

Gunsmith thở dài một hơi, nước mưa khiến tóc trước trán hắt dính vào mắt. Hắn vén tóc về phía sau rồi nói với vẻ mặt cẩn trọng: “Rất có thể chúng ta gặp phải tình huống tương tự như không gian gấp khúc. Con sông này giống như một chiếc gương, thoát nhìn thì có vẻ chúng ta đã đi qua nhưng cuối cùng vẫn quay trở lại.”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 8: Thử Lại Lần Nữa

John suy sụp tinh thần. Hắn tựa vào thân cây, hai tay nắm chặt lấy tóc mình.

“Là lời nguyện! Nơi này bị nguyện rửa! Khu rừng khốn khiếp này! Nhất định là vậy rồi! Thế nên toàn bộ dụng cụ và la bàn đều mất tác dụng. Chúng ta xong rồi! Ha ha, chúng ta xong rồi!”

Hắn bật cười, lại lần nữa biến thành người đàn ông chờ chết trong tuyệt vọng khi bị nhốt trong lồng của bộ tộc ăn thịt người. Trải qua những biến cố quái đản và đáng sợ, đây cũng là phản ứng bình thường của con người.

Gunsmith vẫn điềm tĩnh nói: “Quy kết điều này vào hiện tượng ma quái, không bằng thực hiện vài suy đoán hợp lý thì hơn. Riêng ta lại thấy chuyện này rất có thể do con người làm ra.”

John trừng mắt, bước tới nắm cổ áo của Gunsmith, rồi hỏi với vẻ kích động: “Người biết nơi này đã xảy ra chuyện gì không?”

Lúc này, vẻ mặt hắn như của một gã điên.

Gunsmith nói: “Đầu tiên, có lẽ do người nào đó có siêu năng lực đang giở trò. Người đã từng thấy năng lực của ta rồi đấy. Trên thế giới có đủ các loại người có siêu năng lực, cụ thể có bao nhiêu loại siêu năng lực hoàn toàn không thể thống kê được. Muốn thực hiện chuyện vừa rồi cũng không

khó lắm. Có lẽ chúng ta chỉ bị một thuật che mắt nào đó mê hoặc, hay bộ não bị quấy nhiễu.”

John buông tay, có vẻ đã bình tĩnh lại chút ít. Lời của Gunsmith rất hợp lý, so với những lời nguyên ghê rợn xuất phát từ trí tưởng tượng, do người có siêu năng lực quấy nhiễu không phải hợp lý hơn sao?

Gunsmith nói tiếp: “Ngoài ra, liên quan đến việc không gian gấp khúc, cũng có thể thực hiện bằng máy móc. Tầng lớp cao cấp của đế quốc không phải không có kỹ thuật loại này...”

Nói đến đây, hắn bỗng nghĩ đến tiệm sách của Thiên Nhất. Năm ấy, khi làm thiết bị di chuyển cho tiệm sách, Gunsmith đã tiếp xúc đến khoa học cao thâm liên quan đến không gian. Cho đến lúc hoàn thành, hắn cũng không hiểu thông tin kỹ thuật mà Thiên Nhất đưa cho hắn từ đâu mà có. Kỹ thuật như thế vượt xa trình độ hiện tại của nhân loại.

Về sau, Gunsmith làm cố vấn vũ khí cho đế quốc. Hắn vốn tưởng rằng kỹ thuật bí mật không tiết lộ với bên ngoài của đế quốc chính là nguồn gốc của những thứ khác người trong tiệm sách kỳ lạ ấy. Song sau khi tìm hiểu sâu, hắn phát hiện hai thứ này khác nhau rất xa và hoàn toàn thuộc về hai hệ thống khác nhau.

Thấy Gunsmith bỗng ngẩn ra, John không biết nên chen vào thế nào. Một lúc sau, hắn búng ngón tay hai cái, rồi huơ tay trước mặt Gunsmith và nói: “Này Charles! Người không sao chứ?”

Gunsmith tỉnh táo lại: “Ồ, không sao, nghĩ đến vài chuyện mà thôi.” Hắn tiếp tục chủ đề vừa rồi: “Tóm lại, người cũng không cần quá hoảng sợ. Chỉ là không qua được sông. Buông xuôi hay lúng túng vì việc này không bằng suy nghĩ kế hoạch tiếp theo.”

Bấy giờ, John đại khái đã khôi phục lại từ cơn hoảng sợ ban đầu. Hắn tập trung tinh thần, dùng nước mưa lau mặt: “Tiếp tục lên đường e rằng

không được. Mưa thực sự quá to, vừa rồi qua sông lại tiêu tốn quá nhiều thể lực. Tệ nhất là tầm nhìn ngày càng thấp, e rằng sau mấy tiếng nữa chỉ còn lại một mảng đen kịt.”

“Ừ, vậy trước tiên tìm một nơi trú mưa đã.” Gunsmith trả lời rồi lập tức hành động.

Tất nhiên John cũng không thể mặc quần áo dính đầy bùn đất đứng trong mưa nên nhanh chóng đi theo.

Địa hình của khu rừng mưa nhiệt đới nơi cao nơi thấp xen kẽ, nhấp nhô trùng điệp. Họ tốn mười mấy phút mới tìm được một nơi thích hợp, lưng tựa vào vách núi. Trên đỉnh đầu là mỏm đá nghiêng nghiêng lồi ra từ vách núi, vừa vịn ngăn cản nước mưa ở bên ngoài vài mét. Tuy ngồi xồm tại nơi chật hẹp thế này để tránh mưa rất không thoải mái nhưng tóm lại vẫn tốt hơn đứng bên ngoài.

Lần qua sông thất bại vừa rồi thật sự đã khiến họ mệt mỏi từ thể xác đến cả tinh thần. Hai trăm mét lội nước và thêm hai trăm mét bơi tự do, sau khi lên bờ phát hiện mình vẫn ở chỗ cũ, trên đầu lại là mưa to như trút nước... Đáng sợ nhất là bên ngoài phạm vi mắt người có thể nhìn thấy còn có một loại sức mạnh chưa biết tên, dường như lúc nào cũng nhìn chăm chăm và muốn ngăn cản hai người rời khỏi khu rừng này.

Tuy bầu trời bị mây đen che kín nhưng bốn bề còn chưa đến mức giơ tay lên không nhìn thấy năm ngón. Điều này chứng minh mặt trời vẫn chưa xuống núi. Nơi này không thể ở lại lâu. Đợi mưa dịu bớt, hai người phải tìm một nơi ẩn náu an toàn mới dám đốt lửa nghỉ ngơi.

Họ không phải đợi lâu. Khoảng một giờ sau, mặt trời xuyên qua tầng mây chiếu xuống rừng cây rậm rạp. Hai người không ngăn được niềm vui vì sự ngừng của cơn mưa này.

Trải qua một khoảng thời gian nghỉ ngơi, thêm vào trời trong xanh sau cơn mưa, tâm trạng của John đã tốt hơn không ít. Sau năm lần bảy lượt gặp phải bất hạnh, độ chai lỳ của thần kinh hẳn có thể nói là một ngày đi ngàn dặm, tốc độ hồi phục cũng nhanh hơn rất nhiều. Tất nhiên còn kém một chút so với sự bình tĩnh khi gặp chuyện của Gunsmith.

Không lâu sau, hai người lại trở về bờ sông. Lúc này, mực nước rất cao nhưng dòng nước khá êm dịu, thoạt nhìn có vẻ sóng yên gió lặng. Gunsmith đề xuất ý kiến thử qua sông thêm lần nữa, chỉ có điều lần này toàn bộ quá trình đều phải bơi.

John đề nghị kết một chiếc bè, như vậy có thể giảm độ mạo hiểm đi nhiều. Phải biết rằng ở dưới sông rất dễ gặp đàn cá Piranha bơi qua, hơn nữa, ngồi bè không chỉ tiết kiệm thể lực mà còn có thể nhìn rõ cảnh vật hai bờ trong khi qua sông. Nếu thật sự có người nấp trong bóng tối giở trò, họ có thể nắm được nhiều chi tiết hơn.

Gunsmith đồng ý với ý kiến này. Bấy giờ, hẳn đã vô cùng mệt mỏi, thầm nghĩ: "Nếu thật sự bị không gian gấp khúc trói buộc, dùng thể lực để chế tạo bè còn lợi so với bơi tự do qua lại n lần ấy chứ."

Bấy giờ, John muốn Gunsmith dùng siêu năng lực để tạo ra hai thanh đao để vừa chặt cây, vừa phòng thân. Ngoài ra, với một thanh đao trên tay, hẳn còn có thể giúp đỡ trong việc mở đường khi băng rừng.

Gunsmith vui vẻ đồng ý nhưng nửa ngày sau vẫn không tìm được vật liệu tương tự. Không còn cách nào khác, hẳn chỉ có thể lấy một nắm bùn và bắt đầu dồn lực, tốn hai mươi phút mới hoàn thành một thanh.

“Người đi chặt cây trước, ta làm thanh của mình xong sẽ đến giúp người.” Gunsmith đưa đao cho John.

John trả lời: “Sao người không tiện tay làm luôn vỏ đao?”

Gunsmith: “Xéo đi, tự đi giết cá sấu rồi lấy da mà làm.”

John bật cười rồi đi chặt cây một mình.

Năng lực “Thuật luyện kim” rất phiền phức, may mà đao cũng không phải là thứ cơ giới tinh vi có cấu tạo phức tạp, bằng không với trạng thái bây giờ của Gunsmith chưa chắc có thể làm ra thứ có thể tích như thế.

Hai mươi phút nữa lại trôi qua, khi thanh đao thứ hai ra lò, Gunsmith chuẩn bị đi giúp John thì không ngờ hắn đã giải quyết xong số gỗ cần thiết, đúng là tay chân linh hoạt.

“Lực nổi của vài khúc gỗ này chắc hẳn đủ sức chở hai người. Mái chèo cũng đã làm xong, chúng ta làm thêm một vài sợi dây chắc chắn, dùng đao sửa chữa một chút rồi buộc chặt bè là được.” Khi John nói lời này, thực ra việc phải làm đã xong hơn nửa.

Hắn lựa chọn cây gỗ có kích thước vừa phải. Khi chặt cây đã tính toán độ dài, cành cây dư ra cũng được chặt hết nên việc dành cho Gunsmith không nhiều. Nghĩ lại John cũng nhận thấy siêu năng lực của Gunsmith rất tiêu tốn tinh thần nên lặng lẽ ôm hết toàn bộ việc mà thanh đao có thể làm được.

Mắt thấy mặt trời đang lặn dần về phía Tây, bè cũng đã hoàn thành. Trong khoảng thời gian này, hai người không hề buông lỏng sự đề phòng. Tuy vậy, bộ tộc ăn thịt người và sinh vật màu đen vẫn không hề xuất hiện. Nguy hiểm lớn nhất chỉ là mấy con rắn mà thôi.

Kéo bè xuống nước, thấy không chìm. Hai người cầm mái chèo ngồi lên, vẫn không chìm. Xem ra không có vấn đề gì nữa rồi.

John dùng mái chèo rẽ nước: “Trời sắp tối rồi. Nếu thật sự không qua được thì chúng ta có thể suy xét đến việc xuôi dòng rời xa khỏi nơi này.”

Ở một phía khác, Gunsmith cũng lặng lẽ vung mái chèo. Quay đầu nhìn bờ sông xa dần, dự cảm xấu trong lòng hắn vẫn không hề giảm sút.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 9: Nước Xoáy

Thiên đô, HL, tổng bộ cao cấp nhất của đế quốc.

Cơ cấu xử lý hành chính chiếm diện tích khoảng vài chục ngàn mét vuông, công trình khổng lồ nằm sâu bên trong đảo nổi, thành viên tinh anh nhất của HL được lựa chọn trên phạm vi toàn cầu, lực lượng quân sự, thành viên chiến đấu có chiến lực mạnh nhất... Đây là thế giới mà dân thường vĩnh viễn không thể chạm tới.

Tháng 11 năm 2100, 55 tiếng sau khi Gunsmith mất tích.

Trong một phòng họp rộng lớn, Joseph Norlan một mình ngồi trước bàn họp dài gõ phím laptop. Hắn đang đợi người, chỉ là không muốn ngồi không nên bèn tiện tay viết một vài văn bản báo cáo.

Lúc này, có người dùng thẻ từ mở cánh cửa tự động của phòng họp rồi bước vào. Đó là một người đàn ông có thân hình mập mạp, thoát nhìn chưa tới ba mươi. Tuy hắn mặc đồng phục của HL nhưng bộ dạng lại giống lưu manh hơn.

Hắn vừa vào liền nói: “Hôm nay không biết sao vừa thức dậy mắt liền giật. Đây chẳng phải là ngài Time Warrior sao? Cơn gió nào thổi phốc cục trưởng EAS đến nơi này?”

Nghe giọng nói, Time Warrior liền biết đó là ai. Chỉ có điều hắn không hề có ý định ngừng việc đang làm.

Mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình, hắn mở miệng nói: “Cấp trên cử người đến gặp ta sao?”

Nét mặt của người đàn ông đó lộ ra vẻ không vui một cách rõ ràng: “Sao nào? Người thấy cấp bậc của bốn thượng tá vẫn không đủ à?”

Time Warrior không trả lời câu hỏi này mà bình tĩnh đáp lại: “Trà Tiên không ở trong bộ sao?”

“Thất hoàng tử đi công tác ở Australia rồi. Với thân phận của người, một kẻ xuất thân từ tầng lớp nghèo khó, bộ muốn gặp hắn là gặp được hay sao?”

Time Warrior vừa gõ chữ vừa trả lời, giọng điệu của hắn vẫn rất bình tĩnh: “Vậy thượng tá Clise, mời người gọi người cấp tướng đến nói chuyện với ta.”

Clise bước tới tóm lấy cổ áo của Time Warrior, nhắc hắn lên khỏi ghế: “Đồ khốn, người tưởng mình đang nói chuyện với ai thế? Đừng tưởng mình mạnh, có tin ta giết người ngay bây giờ không?”

Time Warrior trả lời rất nhanh, dứt khoát và rõ ràng: “Không tin.”

“Được rồi, thiếu gia Clise, bỏ hắn xuống đi. Hai người đã nói chuyện không hợp, ít gặp nhau là được. Để ta nói chuyện với hắn.” Một người đàn ông trung niên khoảng bốn, năm mươi tuổi bước vào phòng họp. Người này có mái tóc dày màu xám, thân hình vạm vỡ, phong thái hơn người, nhìn vào quân phục có thể biết cấp bậc cao hơn Clise.

“Hừ...” Clise buông tay, chỉnh lại quần áo. Sau khi trừng mắt một cách hung hăng với Time Warrior, hắn mới hậm hực bỏ đi.

“Xin chào Cư tướng quân.” Time Warrior ngồi xuống vị trí lúc này, nhưng không gõ báo cáo nữa.

Cấp bậc của Cư Thăng là Trung Tướng nhưng vô cùng khách khí với Time Warrior, dường như hai người có giao tình không nhạt: “Hình như Đại thiếu gia luôn thấy người không vừa mắt. Người cần phải cẩn thận, hầu tước Clise rất có tầm ảnh hưởng trong triều đình. Người vẫn còn trẻ, chặng đường tương lai còn dài.”

“Ta không có thời gian cải thiện mối quan hệ với loại phế vật như vậy. Cha hãn tuổi đã cao, lại tửu sắc quá độ. Theo ta đoán, “thời gian” của lão đã không còn nhiều. Về bản thân Clise, nếu có cơ hội thích hợp, ta có thể cân nhắc đến việc giết hãn, làm một lần khỏe cả đời.”

“Này! Này! Đừng nói trước mặt ta, ta không nghe thấy gì cả.” Cư Thăng nói với vẻ hoảng loạn. Tuy đã từng nghe nói EAS dám ám sát bất cứ ai nhưng hãn hoàn toàn không muốn bị cuốn vào đó.

Time Warrior đổi chủ đề: “Vừa rồi, hãn nói Trà Tiên đi Australia.”

Cư Thăng trả lời: “Đi bắt một gã tên là "Thần Thước" (Thần chìa khóa), người từng nghe nói đến người này chưa?”

Time Warrior nói: “Chưa, cũng chẳng có hứng thú.”

“Ha ha, người thật giỏi dùng một câu nói để làm người khác chết ghen.” Cư Thăng nói tiếp: “Lần này người đến đây vì chuyện của cổ vấn vũ khí phải không?”

“Charles Laure, hai mươi bảy tuổi, trước đây buôn bán vũ khí quân sự, là tay súng và là nhà khoa học ưu tú. Hãn có siêu năng lực cấp Bính, biệt danh "Gunsmith". Một năm trước được đế quốc chiêu lãm, đặc xá toàn bộ tội trạng trong quá khứ.” Time Warrior khẽ ngừng lại một giây vì những gì hãn sắp nói mới là trọng điểm: “Đã bốn mươi tám tiếng từ khi nhận được tin hãn mất tích, ta muốn biết tiến độ tìm kiếm và điều tra của HL đến đâu rồi.”

Cư Thăng không trả lời câu hỏi của hắn ngay lập tức mà nói: “Người này quan trọng lắm sao? Đến mức phó cục trưởng như người cũng phải tự mình đi một chuyến?”

Time Warrior trả lời: “Với ta, giá trị về mặt cổ vấn vũ khí của hắn không hề có ý nghĩa gì. Ta nghĩ đây cũng chính là vấn đề mà các người đắn đo. Song bên phía EAS, bao gồm cả ta kịch liệt đề nghị để quốc cần phải kiểm soát hành tung của người này, không cần biết còn sống hay đã chết.”

Cư Thăng nói: “Ý của người là năng lực của hắn có giá trị rất cao? Nhưng hắn chỉ là một người siêu năng lực cấp Bính mà thôi.”

“Ta biết mình đã vượt quá quyền hạn. Cho dù các người đã triển khai công tác tìm kiếm nhưng cũng không thể nói tiến độ cho ta được.”

Lần này Time Warrior lại nghe hỏi một lần, trả lời một nẻo: “Cho nên ta đến chỉ để đề xuất ý kiến... Tốt nhất là các người phải tìm được hắn.” Hắn đóng laptop trên bàn, kẹp nó vào nách, rồi bỏ đi.

“Tiểu đội tìm kiếm đã xuất phát từ mười tiếng trước.” Tiếng nói của Cư Thăng vang lên phía sau Time Warrior khiến hắn ngừng bước: “Ý của cấp trên là việc tìm kiếm Gunsmith không thể giao cho địa phương làm mà phải do tổng bộ cử người thực hiện. Vì vậy, người của Thiên Đô được cử đến Nam Mỹ để điều tra máy bay của hắn tại sao lại rơi, vào lúc nào, ở đâu... Những việc này đều cần một ít thời gian.”

Time Warrior trả lời: “Cảm ơn.” Sau đó lập tức nói: “Tạm biệt.”

“Này! Giúp ta gửi lời hỏi thăm cục trưởng của các người.”

“Kỳ nghỉ phép của ta sắp đến rồi. Trong hai tháng tới, ta không muốn gặp lão già ấy, tránh bị lão nổi hứng đánh đến trọng thương.”

"Tạm biệt!"

Time Warrior chế giễu cấp trên của mình mà không hề cố kỵ, sau đó lặp lại câu nói của mình lần nữa.

...

Cùng lúc đó, trong rừng rậm Nam Mỹ cách bọn họ vài ngàn cây số.

Những dự cảm xấu của Gunsmith nhanh chóng trở thành hiện thực. Khi hăn và John lái bè tới giữa sông, dòng nước bỗng nhiên chảy xiết, mái chèo đơn giản trong tay hai người lập tức mất đi tác dụng.

Hai người lập tức buông xuôi việc chống cự, để mặc cho chiếc bè trôi xuôi theo dòng nước. John nhìn mặt trời đang lặn dần ở sau lưng, trong lòng cảm thấy bất lực. Hăn nói: “Cảm giác nghe theo số trời thật tồi tệ.”

Gunsmith nói: “Rõ ràng là có một loại sức mạnh chưa biết tên không cho chúng ta rời khỏi khu rừng này.”

“Ngay cả dòng sông mà sức mạnh ấy cũng điều khiển được sao?” John hỏi.

Gunsmith trả lời: “Ai biết được... có lẽ trời mưa to cũng không phải ngẫu nhiên.”

John nhìn bầu trời: “Người có tin vào sự tồn tại của thần linh không?”

Gunsmith cười nói: “Nếu người tin, vậy phiên người nói với vị thần mà người tin ngưỡng một tiếng, bảo hăn vừa phải thôi.”

Bấy giờ, Gunsmith chỉ có thể cười khổ, bởi hăn thấy dòng sông trước mắt ngày càng rộng. Ở phía xa xa, trên dòng sông không thể nói là sâu không ngờ lại xuất hiện một xoáy nước.

John cũng nhìn thấy cảnh này. Hăn lại vung mái chèo: “Nhanh nào Charles, chúng ta phải khiến chiếc bè này di chuyển, cho dù di chuyển vài

mét về phía bờ cũng được.”

Gunsmith tỏ ra thờ ơ: “Ta không cho rằng trong dòng chảy xiết như thế này, làm thế liệu có tác dụng gì. Lực hướng tâm của xoáy nước vẫn sẽ cuốn chúng ta vào đó.”

John hét lên: “Vậy nhảy sông thì sao? Ở khoảng cách này chắc hẳn vẫn còn kịp.”

Gunsmith trả lời: “Ta thấy chẳng hề hơn một chút nào. Với dòng chảy như vậy, bơi và chèo thuyền đều cho kết quả như nhau mà thôi.”

Hắn bỗng chuyển chủ đề: “Người không cảm thấy việc xoáy nước xuất hiện trong lúc chiếc bè mất khống chế, ngay trên con đường phải đi qua, có hơi trùng hợp sao?”

John hừ một tiếng rồi nói: “Dù sao thì ta đã gặp xui xẻo suốt một tuần nay.”

Mắt thấy chiếc bè cách xoáy nước ngày càng gần, Gunsmith không những không ổn định thân người mà còn đứng dậy, giơ súng xương về phía mặt nước, rồi bóp cò vào trung tâm xoáy nước. Có trời mới biết trong đầu hắn đang nghĩ gì...

Sau khi tiếng súng vang lên không lâu, lòng sông bỗng nổ tung. Lực đẩy khổng lồ khiến chiếc bè lật úp. Một cơn sóng lan ra, phạm vi của xoáy nước trở nên rộng lớn hơn.

Nhưng trên mặt nước mênh mông đã không còn thấy bóng dáng Gunsmith và John.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 10: Di Tích

Một màu trắng xóa kéo dài đến tận chân trời. Phóng mắt nhìn đi, hết như đang đứng trong tầng mây.

Trong những tháng lạnh nhất mỗi năm, dù đá hay cây cối đều bị bao phủ bởi một lớp tuyết trắng. Giữa bão tuyết, vẫn có thể nhìn thấy thấp thoáng trên vách núi một căn nhà gỗ chìm một nửa trong tuyết.

Trong nhà, lão Laure ngồi bên cạnh lò sưởi lau chùi khẩu súng săn trong tay. Khẩu súng này là người bạn trung thành và quen thuộc nhất của lão. Thời trai trẻ, lão có nuôi chó săn nhưng cuộc đời của chó quả thật quá ngắn ngủi, không thể bầu bạn với chủ quá lâu. Vợ chết từ rất lâu, con trai và con gái cũng vì gia nhập tổ chức nổi dậy mà bị giết. Chỉ còn lại khẩu súng săn này có thể bầu bạn với Laure tới già.

Điều đáng cười là vì một chuyến đi săn hồi năm ngoái, mắt phải của lão đã bị mù. Từ dạo ấy, khẩu súng này trở thành vật trang trí. Tay bắn tỉa một đời nhắm mắt trái ngắm bắn giờ cố gắng lắm cũng chỉ có thể bắn trúng mục tiêu trong vòng hai mươi mét.

May mắn là Charles đã kế thừa tài thiện xạ của nhà Laure. Đứa nhỏ này có năng khiếu thật kinh người, quả không hổ là cháu của mình. Trong lòng Laure thường hay thầm gật gù đắc ý như vậy, chỉ có điều rất ít khi khen ngợi trước mặt Gunsmith.

Tiếng gõ cửa bỗng vang lên bên ngoài. Lão Laure đặt súng xuống rồi bước về phía cửa. Tất nhiên lão nghĩ rằng Gunsmith đã đi sẵn về, vì có khi hai tay của thằng nhóc ấy đều bận đến mức không thể vận tay nắm cửa.

Để đề phòng gió tuyết, sau cánh cửa có cài một then gỗ. Lão gõ nó xuống để mở cửa nhưng lại nhìn thấy cảnh tượng ngoài dự đoán.

“Hắt xì!” Tiếng hắt hơi của John vang dội như đã phun hết khí trong phổi ra.

Gunsmith bị tiếng hắt hơi đánh thức. Hắn lắc đầu như muốn ném cảnh tượng trong giấc mộng ra khỏi đầu, sau đó ngồi dậy quan sát khung cảnh xung quanh.

Khi tầm mắt dần trở nên rõ ràng, hắn giật mình và kinh ngạc.

Hắn và John đang ở trong một căn phòng hình tứ giác, vách tường được làm bằng kim loại, bề mặt màu đen. Trên vách, nhiều hoa văn và chữ viết đang tỏa ra ánh sáng màu xanh biếc.

“Đây là đâu?” Gunsmith hỏi.

Lúc này, John đang đứng bên cạnh một bức tường và nhìn kỹ chữ viết trên đó: “Không biết, ta cũng mới tỉnh dậy chưa lâu.”

Hắn ngập ngừng một chốc, dường như muốn đọc hết dòng chữ trước mặt: “Lúc ta vừa tỉnh lại còn tưởng mình bị người ngoài hành tinh bắt đi nhưng sau khi đọc một vài dòng chữ trên tường, đại khái có thể xác định đây là văn minh nhân loại.”

Gunsmith nghĩ lại chuyện cuối cùng trước khi mình mất đi ý thức, bèn cất giọng nói: “Đúng rồi! Đây là di tích dưới lòng đất!”

John quay đầu lại hỏi: “Người nói gì? Di tích là sao?”

Gunsmith thuật lại chuyện mặt đất lồi lên mà mình đã gặp trước đây và cả việc đào được mũi kim tự tháp dưới đất, tiện thể nói nguyên lý của súng xương cùng với hiệu quả sau khi bắn trúng lớp vỏ kim loại.

John còn chưa tiêu hóa hết, Gunsmith lại nói tiếp: “Con sông ấy không sâu lắm, xác suất sinh ra xoáy nước rất thấp. Khi ta nhìn thấy đã suy đoán liệu có phải dưới đáy sông xảy ra điều gì đó bất thường. Bây giờ, ta cũng không nghĩ đến di tích dưới lòng đất. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, điều ta có thể tưởng tượng ra là dưới đáy sông có một loại thiết bị nào đó đang tạo ra xoáy nước. Thế là ta bèn nổ súng...”

Hắn đứng dậy: “Giờ ta đã hiểu rồi, chắc chắn di tích đã ảnh hưởng tới dòng sông, còn súng xương lại bắn thủng lớp kim loại bên ngoài của nó. Kết quả là xoáy nước trở nên lớn hơn và cuốn chúng ta vào đây.”

John sững sờ vài giây rồi mới hỏi: “Không thể nào... Nếu nơi này ở bên dưới đáy sông, hơn nữa như người nói, lòng đất lồi lên ảnh hưởng tới dòng sông, vậy nước sông đâu rồi? Nước sông, bùn đất, mảnh vỡ của bè gỗ cùng bị cuốn vào với chúng ta đâu hết rồi? Hơn nữa căn phòng này cùng lắm chỉ rộng vài chục mét khối, nếu quả thật có nước chảy vào thì chút không gian này sẽ bị rút đầy một cách nhanh chóng, sao có thể sinh ra nước xoáy?”

Gunsmith ngẩng đầu nhìn đỉnh căn phòng rồi trả lời: “Trần nhà vẫn hoàn chỉnh, không có dấu vết bị súng xương bắn thủng, rõ ràng đây không phải là nơi chúng ta bị cuốn vào lúc đầu.” Hắn vừa nói vừa nghĩ: “Ồ, có lẽ sau khi chúng ta bị dòng nước cuốn vào di tích thì lại bị thêm một loại sức mạnh nào đó di chuyển đến căn phòng này.”

John xòe hai tay ra: “Được rồi, vậy đó là mỹ nhân ngư sao? Hay là một hệ thống lọc nước nào đó chuyên nhằm vào vật sống?”

Nghe câu nói này, Gunsmith chỉ biết cười cho qua chuyện: “Ha ha, người có thể giữ lại hai giả thiết trên cho đến khi phát hiện sự thật.”

John quay đầu, tiếp tục nghiên cứu hoa văn trên tường: “Thanh đao lúc này giờ không thấy đâu nữa rồi. Đồ vật người mang theo còn không?”

Gunsmith kiểm tra một lượt, vật dụng mang theo đều đủ nhưng khẩu súng xương trong tay trước khi mất đi ý thức đã không còn nữa: “Không tốt lắm, súng của ta mất rồi, muốn làm lại khẩu khác thật không dễ dàng.”

John nói: “Ngoài nó ra còn có vật nào hữu dụng không?”

“Tất nhiên là có, tiền đề là người phải tìm ra máy móc có thể dùng thế tín dụng.” Gunsmith quả thật hết cách. Trong hoàn cảnh này, ví tiền chẳng có tác dụng nào vẫn không hề mất.

“Ta phải nói tình hình không ổn lắm, Charles à. Giờ chúng ta không có thức ăn và nước uống, bị nhốt tại một nơi sáu mặt đều là tường sắt. Cho dù người có thể dùng siêu năng lực tạo ra một lỗ hổng, chúng ta đều không biết phía sau bức tường là gì, có lẽ nước sẽ tràn vào hoặc bên ngoài ngập đầy đất sét dưới lòng đất, còn chúng ta bị chôn vùi sâu ở một nơi cách mặt đất khoảng vài trăm mét.” John nói.

Gunsmith lại lạc quan hơn: “Hừm, đã có thể đi vào thì chắc chắn có thể ra. Nơi này nhất định có một loại cơ quan nào đó.”

Đang nói, hắn đã bắt đầu tìm kiếm men theo bờ tường: “Nói thật, ta đang nghi ngờ rằng liệu nơi này có phải là di tích hay không. Lúc đào được mũi kim tự tháp, ta vốn tưởng rằng có lẽ dưới lòng đất có một công trình khổng lồ. Giờ đứng ở trong phòng, ta có thể hít thở một cách thuận lợi, độ ẩm xung quanh cũng phù hợp với điều kiện sống của con người, hơn nữa còn vô cùng khô ráo và có cả nguồn sáng. Nói không chừng nơi này là căn cứ ngầm của tổ chức nổi dậy nào đó hoặc là phòng nghiên cứu bí mật được đế quốc dựng nên.”

John nói tiếp: “Hoặc có lẽ là công trình quân sự do người ngoài hành tinh xây dưới lòng đất vào hàng ngàn vạn năm trước. Bọn chúng đợi đến một ngày nào đó có thể dùng món đồ chơi này để tiêu diệt chúng ta.”

“Đó không phải là một bộ phim sao?”

“Đúng, ta thích bộ phim ấy. Biết vì sao không? Vì cuối phim nhân vật chính vẫn còn sống.”

Gunsmith đi nửa vòng xung quanh căn phòng: “Người nhận ra được gì từ những chữ viết kia?”

Vốn tưởng John sẽ nói những lời thừa thãi, không ngờ hẳn bỗng nói với vẻ nghiêm túc: “À, nơi này là một di tích cổ thuộc về nền văn minh Olmec.”

Gunsmith quay đầu lại: “Người có thể đọc được chữ viết trên tường hả?”

John nói: “Có một chuyện ta phải nói thật với người. Tiểu đội thám hiểm của ta không phải thuộc dạng trèo đèo lội suối, sau đó chụp vài tấm hình, tiện tay mang về vài món đặc sản bản địa. Chúng ta thiên về công việc khảo cổ học.”

Gunsmith nhún vai: “Người cứ nói thẳng mình đi trộm mộ là được rồi.”

Mặc dù bên ngoài hẳn không phản ứng quá nhiều nhưng trong lòng lại khá ngạc nhiên.

Gunsmith bỗng phát hiện: Thật sự không thể tin tưởng con một cách dễ dàng. Tuy thời gian tiếp xúc với John không quá hai ngày nhưng dù sao mình đã cứu mạng John, cùng nhau trải qua một chặng đường chạy trốn, có thể nói là chí tình chí nghĩa, còn kể không ít thứ mình biết. Không ngờ tên

John đã vài lần ở bên bờ sụp đổ lại một mực che giấu thân phận và mục đích thực sự của hắn.

“VẬY... lần này các người vì Olmec mà đến à?” Gunsmith hỏi ngay sau đó.

John lắc đầu: “Không, đây không phải là mục tiêu ban đầu của bọn ta. Nền văn minh Olmec nằm ở vùng Trung Nam Mỹ. Nhìn thấy loại chữ viết này ở đây, ta cũng rất ngạc nhiên. Trên thực tế, ta cũng không hiểu toàn bộ nội dung, chỉ là trước đây từng đọc luận văn của một giáo sư nào đó thuộc đại học Florida, nội dung từng nhắc đến quan hệ của chữ Maya và Olmec. Gác những chuyện này sang một bên, cho dù bọn họ thật sự có một nhánh nào đó đi vào sâu trong rừng rậm Nam Mỹ... Theo ta biết, nền văn minh Olmec tồn tại vào hơn ngàn năm trước công nguyên và là nền văn minh cổ xưa nhất được biết ở đại lục châu Mỹ. Toàn bộ di tích và sản phẩm thủ công tìm được đã chứng minh nền văn minh của họ chắc hẳn không vượt quá thời kỳ đồ đá. Vì vậy, căn phòng mà chúng ta đang đứng...”

Gunsmith nói tiếp lời hắn: “Người muốn nói do người ngoài hành tinh tạo ra?”

John nói: “Ta chỉ đặt giả thiết mà thôi.”

Gunsmith nói: “Nếu giả thiết của người chính xác, vậy sau này người không cần đi trộm mộ nữa, sau khi trở về hãy phát biểu một bài diễn văn tóm tắt chuyện mấy ngàn năm về trước, nhân tiện dùng lý luận này để giải thích thành tựu về thiên văn học của người Maya. Theo tính toán của ta, nếu người có thể lấy một vài thứ ở nơi này về làm chứng thì đến lúc phát biểu diễn văn có thể nhận được giải Nobel.”

Hắn nói đến đây, động tác bỗng dừng lại.

"Ây da..."

John nghe thấy tiếng kêu lập tức biết chuyện sắp hỏng bét, e rằng Gunsmith đã khởi động cơ quan nào đó rồi.

Hắn chỉ đành hỏi với vẻ hoang mang: “Sao rồi?”

Gunsmith còn chưa kịp trả lời, mặt đất dưới chân hai người đã sáng lên. Luồng ánh sáng xanh biếc nuốt chửng cả căn phòng...

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 11: Tìm Lối Ra

Không thể mở mắt vì ánh sáng chói lòa, hai người giơ tay lên che kín đôi mắt theo bản năng nhưng chẳng hề thối vào đâu.

May mà chỉ giây lát sau, ánh sáng xanh biếc tự động mờ dần. Cả hai mở mắt ra gần như cùng một lúc và nhìn thấy sự thay đổi ngoài sức tưởng tượng.

Cảnh tượng nơi họ đứng đã thay đổi. Căn phòng kim loại hình tứ giác giờ biến thành hình trụ, vách tường cũng một màu đen, hoa văn và chữ viết cũng phát ra ánh sáng giống hệt khi này, điều khác biệt duy nhất chính là hình dạng của căn phòng.

“Người vừa làm gì thế?” John hỏi.

Gunsmith đáp: “Ta tìm thấy một ký hiệu rất giống bàn tay nên ấn vào thử. Sau đó, ánh sáng trong ký hiệu ấy sáng dần lên...”

John nói: “Đó là cơ quan có thể khiến căn phòng biến đổi hình dạng ư?”

Gunsmith nói: “Không! Căn phòng không thay đổi, chỉ là sinh vật ở trong phòng đã bị chuyển đi... Ta đoán đây là bí mật khiến sau khi chúng ta rơi xuống đáy sông lại bị chuyển đi lần nữa.”

Hắn vừa nói vừa quan sát xung quanh, rồi bước đến sát bức tường.

“Nhìn này, căn phòng hình trụ này cũng có ký hiệu bàn tay.” Gunsmith nửa ngồi nửa quỳ nhìn ký hiệu đó và nói: “Nhỏ hơn bàn tay người trưởng thành, thoát nhìn giống tay của trẻ em...”

Hắn ngừng lại một lúc, rồi nói tiếp: “Điều này khiến người liên tưởng đến cái gì?”

Vẻ mặt John khẽ thay đổi: “Sinh vật hình người màu đen phải không?”

“Đúng, hơn nữa độ cao này xấp xỉ chiều cao khi sinh vật đó đứng thẳng và giơ tay ra. Nếu chúng ta muốn chạm vào thì phải khom lưng mới được.” Gunsmith nói.

“Vì vậy?” John nhìn Gunsmith và đợi câu trả lời của đối phương.

Gunsmith nói tiếp: “Cho dù người nhìn ta với ánh mắt rất chân thành, ta cũng không thể giải thích chuẩn xác cho người được. Ta chỉ có thể đoán... có lẽ nền văn minh Olmec mà người nhắc đến thực sự có liên quan đến người ngoài hành tinh, cũng có thể thực ra nền văn minh hơn một ngàn năm trước công nguyên này còn phát triển hơn suy đoán của loài người hiện đại chúng ta. Họ không hề bị diệt vong mà sau khi gặp phải tai nạn hoặc biến cố khủng khiếp nào đó phải trốn tránh ở thế giới dưới lòng đất để tiếp tục sinh tồn. Sinh vật màu đen mà chúng ta nhìn thấy không chừng chính là một trong những kẻ sống sót.”

Trong khi nghe những lời này, vẻ mặt của John biến đổi vài lần, cuối cùng chỉ có thể nói: “Xem ra nếu người viết luận văn cạnh tranh giải Nobel thì tỉ lệ thành công sẽ cao hơn ta đấy...”

Gunsmith nói: “Ta cũng chỉ suy đoán mà thôi. Song nếu căn cứ vào việc sinh vật màu đen lén lút đi theo chúng ta, có vẻ suy đoán của đáng tin cậy hơn. Dù sao việc máy bay ta ngồi bị rơi, còn có đội thám hiểm của người gặp nạn, suy cho cùng đều do một loại từ trường nào đó làm nhiễu

sóng gây nên, mà tám đến chín mươi phần trăm xuất phát từ di tích này. Có trời mới biết sinh vật màu đen bắt đầu đi theo chúng ta từ lúc nào, có thể nó đã đi theo trước khi người và đội thám hiểm bị bộ tộc ăn thịt người bắt, hoặc có thể nó bò ra ngoài từ mũi di tích bị ta phá hỏng. Nói không chừng sinh vật ấy không chỉ có một... Điều duy nhất xác định được là việc di tích bắt đầu hoạt động xảy ra gần đây và rất không may chúng ta ngẫu nhiên gặp phải chuyện này. Bây giờ sinh vật trong di tích này không muốn chúng ta rời khỏi khu rừng mưa nhiệt đới trên kia vì một mục đích nào đó, thậm chí còn có khả năng nó muốn dẫn dụ chúng ta đến thế giới dưới lòng đất.”

John nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Giả sử kết luận do người phân tích là đúng, vậy nơi này có một loại sinh vật cao cấp thời tiền sử ngủ say vào mấy ngàn năm trước, đến gần đây mới tỉnh lại. Nếu ta là chúng thì trước khi trở về mặt đất, ta sẽ bắt vài vật xét nghiệm để nghiên cứu trình độ phát triển và nền văn minh của nhân loại trên Trái Đất vào lúc này, sau đó tính toán tiếp.”

“Có lý, ta và người thoát nhìn có giá trị nghiên cứu hơn so với đám thổ dân ăn thịt người, che thân bằng cỏ với lá.”

Bấy giờ, Gunsmith đã di chuyển tới một mặt khác của căn phòng: “Nơi này cũng có ký hiệu bàn tay, toàn bộ căn phòng tổng cộng có ba ký hiệu như thế. Theo ta thấy, nếu nhấn cơ quan khác nhau thì sẽ bị chuyển tới những căn phòng khác nhau.”

John bèn lấy lại tinh thần: “Cũng có nghĩa là chúng ta có cơ hội ra ngoài?!”

Gunsmith nói: “Nhưng vấn đề bây giờ là chúng ta không đọc được chữ viết trong phòng nên hoàn toàn không biết nhấn ký hiệu nào sẽ thông đến đâu, hơn nữa sau khi di chuyển cũng chỉ có thể dựa vào hình dạng của căn phòng để phán đoán trước đây đã từng đến chưa. Lỡ nơi này có cả trăm

ngàn căn phòng với hình dạng giống nhau thì e là chúng ta mãi mãi không thể rời khỏi di tích.”

Hai người trở nên im lặng, trong phút chốc không nghĩ ra đối sách nào cho tốt. Thực ra họ cũng hiểu như vậy cũng chỉ lãng phí thời gian, đối sách cuối cùng không gì ngoài nhấn vào cơ quan liên tục và mong đợi có một lần được chuyển ra ngoài.

Một lúc sau, John mở miệng: “Người có phát hiện những căn phòng này hoàn toàn chẳng có chức năng gì hay không? Ngoại trừ hoa văn và chữ viết trên tường, ở đây rộng tuếch! Chỉ có viện bảo tàng mới xây dựng như thế, nhưng hình dạng khác nhau thì có ý nghĩa gì chứ?”

Gunsmith thở dài: “Có lẽ nền văn minh này đã vượt quá xa khỏi tầm hiểu biết của chúng ta. Giống như người cho đám thổ dân trong rừng đi thang máy, trước khi đi vào hẳn chỉ nghi ngờ tác dụng của chiếc hộp sắt, còn sau khi thang máy ngừng ở tầng lầu rồi mở ra, sự thay đổi của cảnh tượng trước mặt với họ chính là một câu đố. Ha ha, thật giống với tình huống mà chúng ta gặp phải lúc này.”

John đứng dậy, bước đến một ký hiệu: “Không cần nghĩ nữa, ngồi chờ chết thì nhiều nhất chỉ qua được hai ngày. Cứ xem như chúng ta là thổ dân bước vào thang máy đi, có mấy chục phím đều nhấn hết thì sớm muộn gì cũng có thể đến cửa thang máy.”

Hắn vừa nói vừa ấn vào ký hiệu hình lòng bàn tay.

Ánh sáng màu xanh biếc lại sáng lên và nuốt chửng lấy hai người. Gần mười giây sau, ánh sáng xung quanh lại khôi phục như trước.

Lần này căn phòng có hình chữ Z, giống như một hành lang bị gấp khúc. Gunsmith và John ở đoạn chính giữa. Hai người lại lục lọi một phen, trong căn phòng cũng không có bất cứ vật gì trừ hoa văn và chữ trên tường, lần này ký hiệu lòng bàn tay có đến hơn chín cái.

Gunsmith nói: “Kỹ thuật kỳ lạ, chỉ cần một người nhấn ký hiệu, toàn bộ sinh vật trong phòng đều bị chuyển đến không gian khác, hơn nữa quần áo và vật dụng trên người chúng ta cũng di chuyển theo... Đúng rồi! Nếu hai ta nhấn hai ký hiệu ở hai nơi khác nhau cùng một lúc thì có kết quả ra sao nhỉ?”

John lau mồ hôi chảy trên trán: “Ta bỗng nghĩ đến bộ phim The Fly...”

Gunsmith nói: “Ồ, xem như ta chưa nói gì nhé.”

Sau đó, công việc ấn lòng bàn tay do John toàn quyền thực hiện, cũng không biết việc dịch chuyển giữa những căn phòng này rốt cuộc dựa trên nguyên lý gì. Cho dù ra sao, hai người vẫn luôn không gặp phải hai căn phòng có hình dạng giống nhau, vì vậy cũng không xuất hiện tình huống trở lại căn phòng trước đó. Mỗi lần nhấn ký hiệu lòng bàn tay đều bị dịch chuyển tới một nơi mới.

Cứ như vậy, Gunsmith tính nhẩm trong lòng được mình đã di chuyển qua tổng cộng hai mươi chín căn phòng. Thời gian có lẽ đã qua vài tiếng, cũng có thể chỉ mới nửa tiếng. Trên người bọn họ không có đồng hồ, mắt lại không nhìn thấy mặt trời. Khi rơi xuống sông là hoàng hôn, lúc này có lẽ là đêm khuya, cũng có thể đã là sáng sớm... Tóm lại cả hai đã hoàn toàn mất đi cảm giác về thời gian.

Ban đầu, mỗi lần đến một căn phòng, hai người đều tìm ký hiệu lòng bàn tay trên tường nhưng sau đó bèn thôi. Số lượng của ký hiệu này không tuân theo bất cứ quy luật nào, ít nhất có ba cái, nhiều nhất có tới chín cái, tóm lại không cần biết trong tình huống nào, hai người đều bị di chuyển đến một nơi không thể xác định.

Gunsmith hơi ngạc nhiên. Giả sử bây giờ là đêm khuya, mình chưa cơm nước gì từ trưa đến giờ, nhiều lắm chỉ nuốt mấy ngụm nước sông vào

bụng, vì sao lâu như vậy vẫn không hề có cảm giác mệt mỏi hay đói khát? Nghĩ tới nghĩ lui, chắc chắn có liên quan đến di tích này. Bởi cho dù nhiệt độ, độ ẩm hay chất lượng không khí ở nơi này đều không tệ nhưng đến giờ thì vẫn phải đói, vượt quá hai mươi tiếng sẽ mệt lả, ngoài ra... Vẻ mặt của Gunsmith bỗng trở nên rất kỳ quái. Hắn bỗng nhớ nhu cầu như đi WC cũng chưa từng nảy sinh qua, điều này thật kỳ lạ.

Ngay khi hắn chuẩn bị hỏi John liệu có phải cũng như vậy, trước mặt lại hiện lên một màn ánh sáng xanh. Hắn còn chưa hoàn toàn mở mắt, John đã hô lên: “Nhìn mau! Charles! Là lối đi!”

Tâm nhìn của Gunsmith hồi phục lại, hắn phát hiện mình đang đứng trong một hành lang thẳng tắp. Lối đi này dẫn đến một nơi rất xa. Phóng mắt nhìn đi hoàn toàn không thấy đầu bên kia, chữ viết và hoa văn trên tường được thay thay bằng hai vệt sáng xanh biếc, xung quanh không có ký hiệu bàn tay nào.

John kích động nói: “Người thấy đây có phải lối ra không?”

Vẻ mặt của Gunsmith thoát nhìn không hề hưng phấn cho lắm. Hắn chỉ trả lời một cách bình tĩnh: “Đi tiếp mới biết.”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 12: Dark Water

Đi dọc theo lối đi một lúc lâu, vì vách tường kim loại màu đen và vệt sáng xanh biếc hoàn toàn không thay đổi nên hai người chẳng thể biết mình đã đi được bao xa.

Cảm giác bất an trong lòng Gunsmith ngày càng mãnh liệt. Hắn không những không cảm thấy mệt mỏi và đói khát mà ngay cả cảm giác thể lực hao hụt cũng không, giống như có thể bước đi mãi mãi như bây giờ. Hắn còn hoài nghi liệu có phải sự trao đổi chất trong cơ thể đã ngưng lại và mình đã trở thành zombie (xác chết biết đi) hay không, nhưng nhịp thở và nhịp tim bình thường chứng tỏ rằng hắn vẫn còn sống.

Mãi đến khi nhìn thấy điểm cuối của hành lang, tâm tình bị kìm nén của Gunsmith mới bình tĩnh trở lại.

Điểm cuối cũng là một bức tường kim loại màu đen, chỉ là trên bề mặt có một ký hiệu hình lòng bàn tay.

Bấy giờ, John bước đi phía trước bỗng ngừng chân rồi quay đầu lại hỏi: “Chỉ có một ký hiệu, xem ra chúng ta không còn lựa chọn nào khác.”

Gunsmith trả lời: “VẬY CỨ NHẤN ĐI.”

Mười mấy giây sau, khi ánh sáng màu lục lại lóe lên rồi biến mất, hai người đến một không gian vô cùng rộng rãi, lớn bằng một sân bóng, trần nhà cũng rất cao. Phần đỉnh của không gian này là nửa hình cầu, mặt đất bằng phẳng, những vệt sáng màu xanh trên nền nhà vẽ nên cảnh tượng núi

sông, còn ánh sáng trên đỉnh phần lớn đều là chữ viết, ngoài ra còn có hai hình vẽ rất bắt mắt, thoát nhìn tượng trưng cho mặt trời và mặt trăng.

Trong lòng Gunsmith không khỏi khen ngợi cảnh tượng hùng tráng này. Nơi đây có lẽ là trời đất thu nhỏ được người xây dựng di tích tạo nên dựa theo thể giới trong tưởng tượng của họ.

John bước đến giữa căn phòng, nhìn chăm chăm vào trung tâm của “mặt đất”, rồi vẫy tay với Gunsmith: “Này! Charles, người xem nơi này có ký hiệu lòng bàn tay, tình huống hai dấu tay xếp song song như vậy là lần đầu tiên xuất hiện đấy.”

Gunsmith bước đến bên cạnh John, cúi đầu xem thử. Chỉ nhìn hai giây, hắn đã hiểu ý nghĩa của ký hiệu ấy: “Hai dấu tay đối xứng, ngón tay cái chĩa vào trong, còn hình bầu dục nhỏ ở phía trên là dấu vết của trán, hắn cần có người hai tay chống xuống đất và chạm đầu vào để khởi động. Tất nhiên nhìn kích thước này vẫn là thích hợp với hình thể trẻ em của sinh vật màu đen.”

John nói: “Vậy chúng ta có thử không? Có lẽ đây chính là cách ra ngoài.”

Gunsmith lùi lại vài bước rồi đưa tay làm ra thế “Mời cứ tự nhiên.”

John ngồi xuống đất, thân thể nghiêng về phía trước, hai tay ấn xuống đúng hai dấu tay, sau đó cúi đầu xuống. Trong khoảnh khắc trán hắn chạm vào mặt đất, không hề có ánh sáng chói lóa phát ra như trong tưởng tượng, thay vào đó là tiếng ma sát do khối kim loại lớn di chuyển sinh ra.

Một bức tượng đầu người khổng lồ cao hơn hai mươi thước Anh (20 feet tương đương 6 mét) chậm chậm trôi lên khỏi mặt đất phía trước John hai mét. Trong khoảnh khắc đó, John giống như đang quỳ lạy bức tượng.

“Được rồi, đây lại là gì thế? Bản copy bằng kim loại của tượng đá trên đảo Phục Sinh à?” John đứng dậy, ngẩng đầu nhìn bức tượng trước mặt và nói.

Gunsmith quan sát mặt mũi của bức tượng, đại khái là mặt của của con người, chỉ có điều thoát nhìn có vài chỗ không giống loài người hiện đại. Lông mày và sống mũi đều nhô lên rất cao, nhưng góc độ từ trên xuống dưới lại thẳng tắp, hài hòa, vì vậy tuyệt không giống mũi bị gồ lên. Hốc mắt của bức tượng rất đẹp, đôi mắt gần như thụt vào bên trong khuôn mặt, nhưng tỷ lệ kích thước của nhãn cầu lại khá bình thường. Dưới mũi không có nhân trung (bộ phận lõm xuống kéo dài từ mũi đến môi trên), cằm và miệng không có gì đặc biệt, lỗ tai hơi kỳ lạ, so với người hiện đại thì vị trí của nó hơi nhếch lên trên, hình dạng cũng dài hơn một chút.

Sau khi bức tượng hoàn toàn nhô lên, cái miệng to lớn bèn mở ra. Gunsmith đến gần thêm một chút thì phát hiện trong miệng bức tượng không có lưỡi và răng, có lẽ tác giả lưỡi điêu khắc thêm. Hắn lại đến gần thêm chút nữa để xem xét cẩn thận thì nhìn thấy một khối tinh thể màu xanh có hình dạng không theo quy tắc đang tỏa ánh sáng yếu ớt.

John thò tay vào, cầm thứ ấy lên, rồi xem xét cẩn thận: “Tuy không biết đây là thứ gì nhưng ta cảm thấy nếu có thể mang nó ra ngoài chắc chắn sẽ bán được giá cao.”

Gunsmith nói: “Đưa ta xem thử.”

John đưa khối tinh thể cho Gunsmith.

Gunsmith chỉ nhìn thoáng qua, sau đó lập tức nói: “Tiếp theo có phải người muốn nói khối tinh thể này rất có thể sẽ giúp chúng ta rời khỏi nơi quỷ quái này?”

John ngẩn ra một lúc: “Người nói gì?”

Gunsmith nói tiếp: “Ồ? Chẳng lẽ người còn có kế hoạch nào khác sao? Có phải chuẩn bị lại dẫn ta đi dạo trong di tích? Ta thấy hay là thôi đi, khi ta thấy món đồ này ta đã hiểu mục đích cuối cùng của người...”

Vẻ mặt của John chợt biến đổi, hay nói cách khác là vẻ mặt hắn không còn chút cảm xúc nào.

“Người nhận ra từ bao giờ?”

Gunsmith nói: “Nếu nói xác định hoàn toàn... hắn là lúc ở bên trong lối đi.”

“Việc ta đi đằng trước dẫn đường, tỏ ra quá mức dũng cảm ư?” Đối phương hỏi.

Gunsmith phủ nhận: “Không, người giả vờ không chê vào đâu được. Mỗi phản ứng, suy đoán, vẻ mặt của người đều giống hệt John, cũng không hề lộ ra manh mối nói dối nào rõ ràng. Nhìn vào biểu hiện của người, ta hoàn toàn không thể nghĩ rằng người không phải John.”

John giả mạo nói: “Vậy vì sao người vẫn biết?”

“Tất nhiên là từ những thứ người không biểu lộ ra ngoài.”

Gunsmith nói tiếp: “Đã từ rất lâu ta không cảm thấy đói khát và mệt mỏi. Hoàn cảnh của người và ta giống nhau, ít nhất từ thời điểm ta tỉnh lại, chúng ta đều chưa ăn uống nghỉ ngơi. John, sau khi trải qua phen giày vò đến sức cùng lực kiệt, lẽ ra phải kinh ngạc vì trạng thái không biết mệt mỏi của mình. Nhưng người, hoàn toàn không hề biểu lộ và không nói bất cứ điều gì về nó. Khi ta vừa tỉnh lại, người còn nhắc đến chuyện không có thức ăn và nước uống sẽ bị nhốt đến chết, song người lại hoàn toàn phớt lờ những nhu cầu sinh lý này, hơn nữa còn làm như đó là lẽ đương nhiên. Điều này rất kỳ lạ.”

John giả nói: “Thì ra là vậy. Điều này đúng là một thiếu sót. Ban đầu ta vốn không biết đói khát và mệt mỏi là gì, cho đến khi hấp thu kẻ tên là John thì ta mới thu được một vài tin tức đại khái từ ký ức của hắn. Đáng tiếc ký ức trong não người và cảm giác thực tế vẫn chênh lệch rất lớn.”

“Hấp thu...” Gunsmith: “Vậy John đã chết à?”

“Đúng, sau khi các người tiến vào di tích bằng dòng sông đó thì ta đã hấp thu hắn, rồi mang người vào bên trong và ngụy trang thành John.” Không ngờ đối phương lại chủ động nói rõ tình huống, giống như cái chết của John chẳng hề liên quan đến hắn.

Gunsmith hỏi với ánh mắt chán ghét: “Rốt cuộc người là thứ gì?”

“Nếu dùng ngôn ngữ các người có thể hiểu được thì người có thể gọi ta là Dark Water.” Dark Water trả lời.

Gunsmith vừa nghe đối phương tự giới thiệu liền hiểu kẻ giả mạo John đứng trước mặt mình chính là sinh vật màu đen kia.

“Đây là tên người hay tên toàn bộ chủng tộc?”

“Không có gì khác biệt.” Dark Water nói: “Tộc ta đã diệt vong, ta là độc nhất vô nhị trên thế giới này.”

Gunsmith cười lạnh nói: “Trừ lần đầu tiên ta khởi động cơ quan, sau đó mỗi dấu tay đều do người ấn, dẫn ta thẳng đến nơi này, lại giả vờ "phát hiện" ký hiệu khởi động bức tượng ở giữa căn phòng, mục đích cuối cùng chính là vì thứ này phải không?” Hắn giơ tinh thể màu xanh trên tay lên.

“Đúng, ta cần năng lực của người, thuật luyện kim.” Dark Water vẫn nói thẳng.

Gunsmith nói: “VẬY... liệu ta hiểu thế này có được không? Cái mà người gọi là "hấp thu" có thể lấy được kiến thức trong ký ức của sinh vật và mô phỏng bề ngoài của nó, nhưng lại không thể thu được năng lực của kẻ bị hấp thu, ít nhất là không thể thu được toàn bộ năng lực.” Hắn nhìn Dark Water trước mặt: “Cho dù bây giờ người thoát nhìn giống hệt John nhưng về bản chất người vẫn là quái vật màu đen.”

Dark Water không hề phản ứng với danh xưng "quái vật" mà chỉ trả lời: “Đúng, vì vậy ta không hấp thu người mà còn cứu người. Ta cần Luyện Kim Thuật của người để sửa chữa "hạt nhân vĩnh hằng".”

Theo Gunsmith dự đoán, tên trước mặt hắn là sinh vật không hề có bất cứ cảm xúc gì, ít nhất phản ứng tâm lý của nó không hề mẫn cảm như loài người hiện đại. Hắn chỉ làm việc “cần” làm, hoàn toàn không nghi ngờ tính chính xác của chuyện này, vì ngay cả quan niệm về “đúng và sai” hắn cũng không có, càng không cần nhắc đến quan niệm truyền thống về đạo đức trong xã hội loài người.

“Nếu ta từ chối giúp người thì sao?” Gunsmith hỏi. Hắn cũng không sợ khi hỏi vậy, dầu sao sinh vật không có cảm xúc sẽ không nổi giận, cũng không nói dối.

Dark Water quả thật như vậy nhưng hắn câu trả lời không hề trau chuốt của hắn lại khiến người khác cảm thấy rất giống lời đe dọa: “Trong điều kiện không làm tổn thương tính mạng và siêu năng lực của người, ta sẽ không ngại giày vò người cho đến khi người đồng ý sửa chữa hạt nhân vĩnh hằng.”

Gunsmith nói: “Cho hỏi người nghĩ ra cách này như thế nào?”

Dark Water nói: “Ta là sinh vật cao cấp hơn người rất nhiều, tất nhiên hiểu làm sao dựa vào học tập để đạt được mục đích của mình. Kiến thức thu được từ ký ức của John đã đủ cho ta hiểu được trong hiện trạng của

chúng tộc và thời đại của các người, lừa lọc và hành hạ đều là những cách tốt. Theo những điều ta biết, hai cách làm này hữu hiệu hơn cầu xin rất nhiều. Vì vậy ta đề nghị người lập tức đồng ý yêu cầu của ta, bởi không có bất cứ gông cùm nhân nghĩa giả dối nào trói buộc hành động của ta nên ta nhất định sẽ đạt được mục đích.”

Gunsmith nghĩ ngợi rồi trả lời: “Có thể, nhưng ta có điều kiện.”

Dark Water nói: “Người muốn dùng hình thức "trao đổi" sao? Vậy cũng được, người cần gì?”

“Trả súng xương cho ta.” Gunsmith nói, dường như hắn rất tự tin: “Ta nghĩ, vũ khí có thể phá hỏng lớp giáp do nền văn minh các người chế tạo ra, với trí tuệ của người sẽ không thể bỏ mặc nó trôi theo dòng nước chứ?”

Dark Water không nói lời nào, thay vào đó là một hành động rất buồn nôn. Hắn thò tay vào miệng của mình, trong nháy mắt cảm hắn bỗng tuột xuống nhưng hắn vẫn trương bộ mặt giống như bị tê liệt ra và tiếp tục thò tay vào sâu hơn.

Nửa cánh tay của hắn đã tiến vào thân thể, cổ hắn phình to ra một cách rõ ràng, bụng phình lên rồi xẹp xuống vài lần, cuối cùng mới lấy súng xương trắng tinh, ướt át và dính đầy dịch nhớt màu đen khỏi từ thực quản.

Hắn đưa súng đến trước mặt Gunsmith: “Người có cần hai thanh đao kia không?”

Cằm của Gunsmith cũng sắp rớt ra vì kinh ngạc. Hắn vội vàng trả lời: “Đao hả? người cứ giữ lại đi...”

Hắn thật sự sợ đối phương lại giở trò lấy đồ từ trong cơ thể ra trước mặt mình. Lỡ như Dark Water đổi thành ba lỗ dưới thì Gunsmith chỉ có nước tự móc cặp mắt chó của mình để bảo toàn trinh tiết.

Gunsmith nhận lấy súng xương, xé một mảnh vải từ quần áo của Dark Water, rồi lau lấy lau để. Suốt quá trình này, đối phương vẫn nói một câu với vẻ bình tĩnh:

“Thành phần quần áo trên người ta và dịch nhớt màu đen giống nhau.”

Gunsmith lau sạch súng rồi đập mảnh vải đó lên vai Dark Water: “Thật không?”

Mảnh vải đó dần dần chìm vào trong thân thể Dark Water, việc này đã giải đáp câu hỏi của Gunsmith.

Dark Water nhìn Gunsmith, rồi nói: “Ta đã trả súng xương lại cho người, đến lượt người sửa chữa hạt nhân vĩnh hằng rồi.”

Trả lời hẳn là một tiếng súng!

Viên đạn xuyên qua giữa trán Dark Water khiến đầu hẳn nổ tung. Dịch nhớt màu đen bắn xa hơn mười mét như vẩy mực.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 13: Ký Ức

Gunsmith làm bộ đưa súng tới gần miệng rồi thổi một hơi: “Dầu sao sớm muộn người gì cũng chết, chết do ngàn nhát đao lăm trè không bằng ăn một viên đạn.”

Hắn không phải là người cố hủ câu nệ các chuẩn mực đạo đức, gặp chuyện luôn tùy ý mà làm. Vì vậy, sau khi Dark Water bộc lộ thân phận, suy nghĩ của Gunsmith là giết chết hắn.

Báo thù cho John chỉ là phụ, nguyên nhân chủ yếu do Gunsmith cảm thấy để một sinh vật như thế tồn tại trên đời là vô cùng nguy hiểm.

Hắn cất súng xương, nắm "hạt nhân vĩnh hằng" đang tỏa ra ánh sáng xanh yếu ớt trong tay, rồi khép chặt đôi mắt, bắt đầu dùng thuật luyện kim để cảm nhận tính chất và kết cấu của vật thể.

Chỉ vài giây sau, bầu trời sao mờ mờ hiện lên trong não hắn. Những lực vô hình trong vũ trụ đều được nhuộm đủ màu sắc, dùng mắt thường cũng có thể nhìn thấy nhưng chúng lại muôn hình vạn trạng, tụ tán bất thường.

Ý thức của Gunsmith bị nuốt chửng bởi một loại sức mạnh tinh thần khổng lồ chưa xác định được. Hắn không thể cảm thấy sự tồn tại của bản thân, hết như thân thể đã trở thành cát bụi. Thời gian như ảo ảnh hư vô, có hình lại như vô hình, vừa trừu tượng vừa cụ thể. Toàn bộ kiến thức vật lý học được khi còn là con người đều trở nên vô nghĩa. Những thứ đó giống

như sinh vật cấp thấp không ngừng đưa ra các lí luận hoang đường và lại không ngừng dùng lí luận mới để tự bào chữa cho một loạt hệ quả từ lí luận ấy.

...

Năm 2084, phía đông dãy núi Ural, trong một khu rừng bị gió tuyết bao phủ.

Hai người đàn ông mặc áo khoác quân phục đang đứng trước cửa một ngôi nhà gỗ, một người trong đó bước đến gõ cửa. Không lâu sau, người trong nhà ra mở cửa. Đó là một lão già, mắt phải có lẽ đã bị mù, trên mặt còn giữ lại vết sẹo ghê rợn.

Khi nhìn thấy hai người đàn ông lạ mặt, lão Laure khá ngạc nhiên. Cùng lúc đó, khi ông lão cao lớn đưa mắt nhìn qua vai hai người thì nhìn thấy một đội ngũ quân đội khoảng bảy tám người, người nào người nấy đều mang theo súng ống hiện đại.

Trong đó có một người có vẻ ngoài khá bắt mắt, bởi hắn không mặc quân phục và đeo kiếm bên hông, điều này chứng tỏ hắn ít nhất phải là quý tộc. Còn thanh kiếm lấp lánh và đẹp đẽ kia chứng minh hắn rất giàu và địa vị trong giới quý tộc khá cao.

“Có chuyện gì sao, sĩ quan.” Lão Laure hỏi.

Binh sĩ đứng trước cửa trả lời: “Hôm nay bá tước vào núi đi săn. Người cũng thấy đấy, bây giờ thời tiết hơi tệ, chúng ta cần trưng dụng căn nhà của người để nghỉ ngơi một lát.”

Lão Laure liếc mắt nhìn sau lưng bọn chúng một lượt, trong lòng rất khinh thường. Vào giờ này, thường thì các thợ săn thực thụ đã trở về với đầy ắp chiến lợi phẩm nhưng vị bá tước và bọn binh lính hộ tống đều trống

trơn hai tay, bộ dạng của cả đội người ngựa như thể vẫn chưa bắt đầu đi săn.

“Ồ, bá tước muốn vào nhà tránh gió tuyết à...” Lão Laure nói: “Được thôi, ta có thể dành ra một ít chỗ...”

Nhưng đối phương lại trả lời: “Không, ta đã nói rồi. Đây không phải thỉnh cầu mà là trưng dụng. Còn nữa, bá tước không thích ở cùng một căn nhà với bình dân nên người phải ở bên ngoài đến khi bá tước rời khỏi.”

“Gì?” Lão Laure vừa ngạc nhiên vừa tức giận, song đối phương đồng người và có súng nên lão không tiện nổi cơn: “Nơi này là nhà của ta!”

“Vì vậy người nên cảm thấy vinh hạnh.” Nói đến đây, tên lính bỗng hạ thấp giọng: “Lão già, đừng nói nhiều nữa, mau mặc áo rồi ra ngoài đi. Bọn ta cũng đều phải đứng bên ngoài đây này...”

Người đàn ông bên cạnh hắn càng nói nhỏ hơn, gần như là nói thầm: “Lúc này tâm trạng của bá tước không được tốt cho lắm, người đừng rề rà nữa. Có trời mới biết hắn sẽ làm việc gì, đừng làm liên lụy đến bọn ta!”

Lão Laure cũng nhận ra sự khó xử của họ nên chỉ đành thở dài một hơi.

Thôi được, hy vọng vị bá tước này đừng nghỉ ngơi bên cạnh lò sưởi đến nửa đêm canh ba mới đi...

Ai ngờ lão vừa quay người lại, một tiếng súng nổ bỗng vang lên.

Viên đạn xuyên qua vai một tên lính và bắn trúng lưng lão Laure, trước cửa căn nhà gỗ trong nháy mắt nở đầy những đóa hoa máu.

Tên lính ấy đau đớn gào thét, ôm chặt lấy vai quỳ xuống mặt đất. Đồng đội bên cạnh đỡ lấy hắn, vẻ mặt kinh hoàng nhưng lại không dám lên

tiếng. Còn lão Laure không kịp nói thêm một câu, chưa đầy nửa phút sau đã tắt thở.

“Thấy chưa, ta đã nói với các người từ sớm. Bốn bá tước vốn là một tay thiện xạ, dù cách chướng ngại vật ta cũng có thể bắn trúng đích. Con hươu hời nãy bỏ chạy chỉ là do ta chớp mắt mà thôi.” Bá tước tỏ vẻ như không có việc gì xảy ra sau vụ mưu sát vừa rồi, đã vậy còn khoe khoang với giọng điệu vô cùng đắc ý, hết như việc hấn dùng súng ống hiện đại bắn trúng một ông lão không hề phòng cách mình mười mét là một chuyện rất ghê gớm.

Bọn binh lính không hề tỏ ra thương tiếc và thông cảm bao nhiêu, bởi họ rất hiểu tính khí của vị bá tước này, chỉ có im lặng và vâng lời mới bảo đảm được sự an toàn của bản thân, hơn nữa còn nhận được tiền thưởng thêm từ tay hấn.

Nhưng ở không xa, một thiếu niên lại bị cảnh tượng trước mắt dọa đến sững sờ. Thú săn trong tay hấn rơi xuống đất, gương mặt non nớt của hấn bị sự kinh hãi bao phủ. Hấn hoàn toàn không hiểu toàn bộ mọi chuyện đã xảy ra như thế nào. Ông nội hấn, người thân duy nhất trên đời, vừa bị một người hoàn toàn xa lạ giết chết. Charles bé bỏng vừa vặn thấy khoảnh khắc súng nổ, thậm chí không kịp phản ứng.

Hấn là ai? Chẳng lẽ là kẻ thù của cha sao? Bọn chúng làm sao tìm được nơi thâm sơn cùng cốc này?

Gunsmith mới mười một tuổi như một con thú nhỏ bị dọa sợ. Hấn nằm rạp xuống đất, giấu mình kỹ lưỡng, cổ họng phát ra tiếng nấc nghẹn ngào, tầm mắt cũng mờ đi nhưng hấn nhanh chóng lau khô nước mắt. Nếu để nước mắt chảy xuống một nửa gò má thì sẽ đóng băng và khi gỡ ra rất đau đớn.

Áo khoác của Gunsmith có màu trắng nên rất tiện ẩn nấp giữa mặt đất phủ đầy tuyết. Từ từ đến gần căn nhà gỗ, ánh mắt hắn dán chặt vào đám người kia.

Bá tước nhanh chóng bước vào căn nhà, bảy người còn lại vẫn ở bên ngoài. Hai tên lính lôi xác của lão Laure vào rừng rồi chôn cất qua loa, với độ sâu ấy thì không đầy một ngày sẽ bị động vật ăn xác thối bới lên ăn hết.

Mấy người còn lại thì tụ tập với nhau vì dường như làm thế sẽ ấm áp hơn một chút. Tên lính bị thương vai được chữa trị rất nhanh. Kỹ thuật y tế của đế quốc rất cao, bá tước ra ngoài đi săn nên tất nhiên cũng chuẩn bị đầy đủ các biện pháp xử lý ngoại thương.

Gunsmith chậm chậm bước tới giữa mặt đất phủ tuyết. Từ nhỏ hắn đã tai thính mắt tinh, khi khoảng cách còn hơn trăm mét, hắn đã nghe thấy loáng thoáng tiếng nói chuyện của bọn binh lính.

“Đồ con lợn chém giết bừa bãi, ai da... khốn khiếp, lờ xuyên qua xương thì ta đã tàn phế rồi.” Tên lính bị thương ôm lấy bả vai, máu đã ngừng chảy nhưng nỗi khiếp sợ trong khoảnh khắc lúc này vẫn còn dư âm trong lòng hắn.

“Đừng oán trách nữa, nếu người xê dịch về bên trái thêm một bước thì hắn đã không hề do dự mà bắn xuyên cổ người rồi.”

Một lão binh lớn tuổi hơn vừa hút thuốc vừa nói: “Trước đây có mấy thằng bị bá tước bắn chết, lúc ấy ta còn phải viết báo cáo nói dối rằng súng bị cướp cò gì gì đó. Bá tước lại bồi thường ít tiền, một mạng người cứ như vậy là xong.”

Một tên lính khác nói: “Thế còn lão già này thì viết báo cáo thế nào? Chẳng lẽ nói trên đầu hắn có gắn hai nhánh cây, bá tước tưởng hắn là hươu à?”

“Hừm, viết thế nào à?” Lão binh đáp: “Hoàn toàn chẳng cần viết. Lão già này sống sâu trong núi, cho dù đế quốc có tư liệu về hắn cũng là loại nhiều năm rồi chưa được cập nhật. Chỉ cần chúng ta không nói, ai biết được người này còn sống hay đã chết? Vì vậy, người phải vui mừng rằng tiền thưởng năm nay sẽ nhiều hơn bình thường một chút, đó chính là tiền bịt miệng mà con heo kia thưởng cho người đó. Nếu người ăn nói lung tung không biết suy nghĩ thì tin ta đi, không bao lâu sau ta sẽ viết một bản báo cáo về nguyên nhân tử vong của người. Ta không hi vọng chuyện này xảy ra đâu.”

“Haizzz, nếu không phải nuôi mấy miệng ăn trong nhà thì ta đã bỏ công việc hộ vệ này từ lâu. Ta nhập ngũ không phải để làm trâu ngựa cho bá tước gì gì đó.”

“Nói nhảm, cho dù không làm trâu ngựa cho hắn cũng làm trâu ngựa cho người khác. Nếu không muốn làm trâu ngựa thì người phải leo lên cao, đến khi có tiền có quyền thì người có thể làm chủ, có thể nổ súng giết người bừa bãi, cướp vợ người khác mà không ai dám bắt giống con heo kia.”

Khi đám người đang hút thuốc nói chuyện phiếm, Gunsmith đã lặng lẽ bò đến một nơi cách bọn họ chưa tới ba mươi mét...

Bá tước vừa sưởi ấm bên cạnh lò sưởi trong nhà, vừa thoải mái hút xì gà cao cấp. Tâm trạng tồi tệ vì cả ngày không săn được bất cứ con mồi nào dần biến mất. Tuy thời gian nghỉ ngơi của hắn rất ngắn, mới khoảng mười phút, nhưng cửa của căn nhà gỗ đã bị người khác mở ra.

Bá tước bèn quay đầu lại chửi mắng: “Khốn kiếp, ai cho các người vào?” Lời nói vừa thốt ra, hắn bỗng sững sờ.

Trước mắt bá tước, một thiếu niên đang đứng trước cửa, thân chỉ cao khoảng một mét ba hay một mét tư, trên người mặc áo da màu trắng, tay

cầm một khẩu súng săn. Bấy giờ, toàn thân thiếu niên như vừa tắm máu, những giọt máu nóng sôi vẫn chưa đóng thành băng chứng tỏ chúng mới vừa dính lên người cậu bé không lâu.

Phản ứng đầu tiên của bá tước là thò tay lấy súng nhưng ý đồ này của hắn lập tức bị một viên đạn bóp chết ngay khi vừa nhắc tay lên.

“Á!!! Á!!!” Bá tước gào thét như điên. Tiếng kêu còn thảm thiết hơn nhiều so với binh lính bị bắn lúc này, bởi lòng bàn tay phải của hắn đã bị thủng một lỗ.

Gunsmith nhìn thấy phản ứng của hắn nhưng mặt không có một chút cảm xúc nào.

“Thằng con hoang! Mày nghĩ mày đang làm gì! Mày biết tao là ai không?” Bá tước gào thét nhưng không dám hành động lỗ mãng, vì trên tay "thằng con hoang" kia đang cầm một khẩu súng.

“Biết, người là kẻ giết chết ông nội của ta.” Gunsmith đáp.

Không còn nghi ngờ gì nữa, lời nói với bá tước vừa rồi chứng tỏ chức tước và địa vị của hắn không có ý nghĩa gì trong mắt một đứa trẻ.

Thế mà bá tước vẫn cứ tiếp tục nói: “Đồ con hoang! Tiệt dân! Người lại dám thương tổn thành viên của gia tộc Gilson cao quý. Hành vi này đã phạm vào tội chết! Ta phải giết sạch cả nhà người và moi tim người ra luộc!”

Tàn nhẫn và ngu ngốc đều là những đức tính rất nguy hiểm, rõ ràng vị bá tước Gilson có đủ cả hai. Phản ứng của hắn đồng nghĩa với việc đánh hồi chuông báo tử cho chính mình.

“Giết chết bảy người ngoài kia, ta còn chưa dùng đến súng.” Gunsmith rút một con dao đâm máu từ sau lưng ra: “Vì ta không muốn người nghe

thấy tiếng động mà có cơ hội bỏ chạy.”

Bá tước bỗng cảm thấy sồn tóc gáy, trong lòng kinh hãi không thôi, thầm nhủ: "Thằng nhóc gầy yếu này vậy mà có thể thủ tiêu bảy binh lính cầm súng của đế quốc một cách lạng lẽ."

“Ta luôn biết rằng mình hơi khác với mọi người. Dù rất ít gặp người khác ngoài ông nội nhưng ta hiểu rõ ta không giống người thường.”

Gunsmith đóng cửa, cầm dao bước về phía bá tước: “Ta có thể dùng con dao này giết chết một con gấu xám nặng sáu trăm kilogam, hơn nữa còn có thể xẻ nó ra trong vòng vài phút, ta nghĩ người trưởng thành cũng không thể làm nhanh hơn ta.”

Hắn ngừng lại một lát, rồi nói: “Trước đây, ta chưa từng giết người nhưng ta vừa giết một số tên, hóa ra việc này cũng không khó khăn gì.”

Hiển nhiên bá tước Gilson đã hoảng sợ. Hắn không thể uy hiếp thằng nhóc này bằng thân phận của mình, xét về vũ lực chắc hẳn hắn cũng không chiếm ưu thế. Vì vậy lúc này, hắn chỉ còn một biện pháp duy nhất: “Việc này... việc này chỉ là sự cố... Súng của ta bị cướp cò. Đúng, đúng rồi, ta không cố ý. Nghe này, chỉ cần người thả ta đi, ta có thể đưa người một số tiền lớn, người có thể dời nhà vào thành phố, sống một cuộc sống không lo cơm ăn áo mặc, không cần phải vào rừng sâu săn thú kiếm sống...”

“Đây chính là di chúc của người, một lời nói dối?” Gương mặt còn non nớt, thân người dính đầy máu tươi và hung khí trên tay của Charles bé bỏng được ánh lửa chiếu vào có vẻ vừa đáng sợ vừa quý dị.

Bá tước nổi điên. Sau khi thét một tiếng, hắn vung chân đạp vào khuôn mặt của Gunsmith nhưng chào đón hắn là mũi dao găm. Máu máu lóe lên, một bàn chân của hắn bay đi. Bên dưới cẳng chân, ngay cả xương cũng bị cắt rất chính tề.

Thông thường có thể có người miêu tả là “kêu như chọc tiết heo”. Thực ra câu nói này không thực sự chuẩn xác. Bấy giờ tiếng thét của bá tước Gilson phải nói là “kêu như heo bị chọc tiết”.

“A!!! Thằng con hoang!!! A, Thằng dân đen chó đẻ! Tao phải giết mày, lột da mày! Tao nói cho mày biết. Thằng già đó chết cũng đáng đời, ông đây giết bọn mày là xem trọng chúng mày!!! Mày...” Vị bá tước mập mạp chửi rửa, máu từ vết thương tuôn ra như suối. Hắn đau đớn lăn lộn trên mặt đất, sắc mặt nhợt nhạt đến nỗi đỏ rực lên và sự giận dữ khiến mặt mũi hắn co rúm lại.

Gunsmith đã giơ súng lên nhắm vào đầu của kẻ thù nhưng hắn không hề bóp cò. Vài giây sau, hắn lại bỏ súng xuống.

Bá tước nhìn thấy cảnh này còn tưởng rằng đối phương đã thay đổi chủ ý nên lập tức nói: “Sao? Có phải người đã thông suốt rồi phải không? Thằng nhóc, vậy mới đúng. Bỏ súng xuống, người để ta đi. Số tiền ta đã hứa vẫn sẽ giữ lời với người.”

Gương mặt co rúm của hắn lại có thêm vẻ hưng phấn, giống như nhìn thấy hi vọng sống trong cảnh tuyệt vọng.

Gunsmith lại đáp rằng: “Người không xứng.”

“Cái gì?” Bá tước lại ngẩn người.

“Người không xứng chết dưới họng súng, máu của người sẽ làm vấy bẩn sự thần thánh của viên đạn.” Hắn bước tới trước, một tay đặt lên trán bá tước. Mắt của bá tước bỗng mất đi thần thái, thân thể dần biến thành màu đen.

Khi Gunsmith rút tay về, một đồng cặn bã đen đúa tan ra thành bụi rồi rơi vãi khắp mặt đất.

Gần như cùng lúc đó, Gunsmith cũng ngắt đi. Đó là lần đầu tiên hắn sử dụng thuật luyện kim với vật sống, cũng là lần duy nhất từ trước đến nay.

...

Cảm giác trên tay khiến Gunsmith tỉnh táo lại, bởi hắn như đang cầm một củ khoai nướng vừa ra lò. Sau khi tung hứng hạt nhân vĩnh hằng trong tay vài lần, khối tinh thể màu xanh bỗng phục hồi nhiệt độ ban đầu.

Gắng sức lắc đầu vài lần, hắn không những không thể hiểu được tính chất của hạt nhân vĩnh hằng, mà tinh thần còn suýt suy sụp. Xem ra đây là chuyện rất nguy hiểm và tốn không ít thời gian, cần phải tính toán lâu dài mới thỏa đáng.

Gunsmith bỏ hạt nhân vĩnh hằng vào trong túi, quyết định nghĩ cách rời khỏi di tích này rồi nghiên cứu tiếp. Trước tiên, hắn tất nhiên phải tìm thử xem trong căn phòng này còn có cơ quan nào hay không.

Nhưng khi khước mắt vừa xoay chuyển, hắn thấy thân thể của Dark Water xảy ra biến hóa.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 14: Thoát Nạn

Thân thể Dark Water hoàn toàn biến thành màu đen, thoát nhìn giống như hắc ín đông cứng. Thể hình của nó không trở về kích cỡ như người lùn mà vẫn giữ chiều cao giống người hiện đại như John. Điều đáng sợ nhất là phần đầu của nó bắt đầu phục hồi như cũ.

Phần đầu nằm trên cổ lẽ ra phải trống không do bị đạn bắn nát, thế nhưng chất keo màu đen đang bắt đầu rục rịch sinh trưởng. Hình dạng cằm đã được hình thành. Xét về tổng thể phần đầu thì thể tích phần dưới mũi ước chừng đã tái sinh được một phần ba.

Gunsmith giơ súng xương lên, chuẩn bị bồi thêm vài phát. Nhưng sau khi suy nghĩ lại, hắn bèn bỏ súng xuống.

Trước đây, từ việc Dark Water móc đồ vật ra khỏi thực quản thì có thể thấy bên trong cơ thể nó không có bộ phận quan trọng có thể dẫn đến vết thương chí mạng. Hơn nữa, từ khía cạnh khác đã chứng minh nó có năng lực tự chữa lành nên Gunsmith mới lựa chọn tấn công phần đầu.

Giờ lúc này, phần đầu của nó bị bắn nát thành một bãi lộn xộn trên mặt đất vẫn có thể tái sinh chứng tỏ điểm yếu của nó không nằm trên đầu.

Ánh mắt Gunsmith di chuyển từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, từ trước ra sau năm đến sáu lần nhằm rà soát “thi thể” của Dark Water. Đến khi bắt đầu cảm thấy mình hơi biến thái, hắn mới nghĩ đến việc thay đổi lối tư duy.

Giả sử Dark Water tương tự như một loại người máy kim loại thể lỏng trong phim ảnh, vậy dựa theo định luật bảo toàn khối lượng thì chất keo màu đen bị bắn đi chắc hẳn sẽ chảy ngược lại và hội tụ với nhau để phục hồi phần đầu. Cũng theo cách ấy, chỉ cần một phút thì nó sẽ hồi phục lại như ban đầu. Vì vậy, khả năng tự tái tạo của Dark Water rõ ràng dựa trên phương pháp khác.

“Theo lời hăn nói lúc trước, chắc hẳn hăn là sinh vật chứ không phải máy móc... Hăn không đói khát, mệt mỏi, chưa chắc cần hít thở, tám mươi phần trăm là không có nhịp tim.” Gunsmith nhỏ giọng lẩm bẩm, ước đoán nguyên lý tự tái tạo của Dark Water.

Thông thường, vết thương của con người lành lại là nhờ vào sự phân đôi tế bào để khôi phục lại hình dạng ban đầu. Với phương pháp chữa trị đỉnh cao của đế quốc cũng như thế giới hiện nay, cho dù toàn thân bị tổn thương trên diện tích lớn do các tác nhân vật lý gây nên thì chỉ cần phối hợp thiết bị tiên tiến với chữa trị bổ trợ các tế bào gốc, ít nhất cần khoảng bảy tám tiếng sẽ lành lặn như cũ. Phương pháp này có giá cả rất cao và phải chịu đựng đau đớn ở mức độ nhất định, dù là quý tộc cũng không mấy người dám tùy ý thử nghiệm.

Khả năng tự tái tạo của Dark Water ưu việt hơn bất cứ phương pháp trị liệu nào mà Gunsmith biết. Nó không cần nhờ vào bất cứ chất hóa học hay thiết bị nào, chỉ bằng thứ do mình tiết ra, ngay cả khi đầu bị nổ tung vẫn có thể mọc ra lại.

Chẳng lẽ nó không có não? Không thể nào! Hay là não mọc dưới móng? Chắc không đến mức đó đâu nhỉ?

Gunsmith lại bắn một phát, lần này là vào tim. Kết quả là lồng ngực Dark Water bị nổ tung, có thể nhìn thấy hai thanh đao được bao bọc bởi chất keo màu đen trong cơ thể nó và một vết đạn rất nông trên mặt đất bên dưới Dark Water, vết tích để lại hệt như của viên đạn xuyên qua đầu Dark

Water rồi bắn trúng bức tường ở đằng xa lúc này. Điều này chứng minh thân thể của Dark Water đã khiến uy lực của súng xương thay đổi, dẫn đến việc không xảy ra hiện tượng nổ bởi độ cứng không đủ mặc dù tính dẻo dai rất cao.

Quá trình tái tạo phần đầu không hề bị phát súng này ảnh hưởng, lồng ngực của nó cũng bắt đầu tự chữa lành bằng tốc độ không chênh lệch với phần đầu. Tuy chậm nhưng liên tục như mặt trời và mặt trăng cứ nối tiếp nhau mọc rồi lặn.

Súng xương nhiều nhất có thể cài mười viên đạn, Gunsmith đoán rằng dù bắn hết lên mình Dark Water cũng chỉ phí công mà thôi. Có lẽ dạng sinh mạng của Dark Water quả thật vượt xa loài người, cũng như nền khoa học trong di tích này vượt xa phạm trù Gunsmith có thể hiểu được.

Đến bây giờ, hắn vẫn chưa hiểu nguyên nhân vì sao nơi này có thể khiến toàn bộ nhu cầu sinh lý biến mất, kỹ thuật di chuyển không gian lúc trước cũng khiến hắn không hiểu nổi.

Hắn đã từng tạo ra thiết bị di chuyển không gian nhưng loại di chuyển ấy cần một khoảng thời gian chuẩn bị nhất định, đã vậy chỉ có thể dịch chuyển toàn bộ vật thể bên trong vật chứa một cách chính xác. Lại nói việc này còn phải dựa vào nền tảng kỹ thuật thần bí của Thiên Nhất để hoàn thành, trong khi kỹ thuật dịch chuyển trong di tích vừa có thể khởi động ngay lập tức, vừa có thể lựa chọn dịch chuyển vật thể bên trong vật chứa mà không ảnh hưởng đến bản thân vật chứa.

Nghĩ đến việc gặp phải không gian gấp khúc trên sông lúc trước, cộng thêm việc từ trường chưa biết có thể khiến máy móc mất tác dụng và hạt nhân vĩnh hằng trong túi mình, Gunsmith càng cảm thấy trình độ khoa học của nền văn minh trước mắt quá nguy hiểm, nguy hiểm đến mức uy hiếp cả thế giới.

Nơi này không thể để bất cứ ai phát hiện, Dark Water phải bị chôn dưới đất vĩnh viễn!

Gunsmith xoay người, tạm thời không quan tâm đến Dark Water. Dù sao với tốc độ tái sinh thì nửa ngày sau nó cũng chưa thể đứng dậy. Hắn muốn tiếp tục lục soát di tích để xem thử có cách nào khiến nơi này ngừng hoạt động hay không.

Ai ngờ hắn vừa bước được vài bước, ánh sáng xung quanh bỗng mờ dần. Thứ vẫn sáng rõ nhất chính là ký hiệu mặt trăng và mặt trời trên trần.

Gunsmith lập tức sững người. Hắn liếc môi rồi nhìn đông nhìn tây mấy lượt, sau đó thử bước lên hai bước. Lần này, căn phòng hầu như trở nên tối đen, xung quanh chỉ còn sót lại ánh sáng xanh biếc của vài ngôi sao lẻ loi gằng gượng chiếu sáng. Có cảm giác như cảnh tượng này là cảnh ngôi sao ca nhạc đang mở liveshow tại một địa điểm có thể chứa được ba mươi ngàn người, khi đèn phụt tắt thì khoảng hơn trăm khán giả mang theo ống huỳnh quang và ngồi rời rạc với nhau.

Gunsmith hướng mặt về phía trước, giữ vững tư thế, sau đó lùi về sau vài bước như thể lúc này mình chưa hề làm gì. Không ngờ hành động này lại khiến ánh sáng trong căn phòng khôi phục lại đôi chút.

Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Gunsmith.

Hắn quay đầu lại, lao thẳng về phía bức tượng. Quả nhiên ánh sáng xanh xung quanh ngày càng sáng lạn.

Khi Gunsmith chạy đến trước bức tượng, hắn lấy hạt nhân vĩnh hằng ra khỏi túi rồi giơ tay về phía trước.

Toàn bộ mọi thứ lại khôi phục như lúc đầu.

Khóe miệng nở nụ cười, Gunsmith biết hạt nhân vĩnh hằng là nguồn động lực của toàn bộ di tích.

Có lẽ Dark Water lẫn trốn trong thế giới dưới lòng đất bằng phương pháp nào đó. Nhưng đến một ngày, hạt nhân vĩnh hằng bỗng hư tổn và trở thành hình dạng như bây giờ thì Dark Water bị đánh thức, hoặc hẳn vốn dĩ vẫn thức. Ai biết được! Dù sao ở đây không tồn tại nhu cầu sinh lý, có trời mới biết hẳn có để ý đến thời gian trôi qua hay không, có trời mới biết vì sao hẳn không suy sụp tinh thần, có trời mới biết hẳn có thứ gọi là tinh thần hay không...

Tóm lại, Dark Water lợi dụng nguồn năng lượng còn sót lại trong hạt nhân vĩnh hằng khiến di tích nổi lên, hoặc nói khiến một phần của di tích nổi lên và bắt đầu hoạt động với ý đồ giao tiếp với thế giới mấy ngàn năm sau để tìm cách giải quyết vấn đề của mình. Song Dark Water lại không ngờ quê nhà của mình, nơi có nền văn minh và khoa học hưng thịnh giờ lại biến thành một vùng hoang vu, quần thể loài người văn minh đến đây gần nhất có lẽ là một băng nhóm buôn bán ma túy, hơn nữa muốn gặp băng nhóm này ít nhất phải lục soát thêm vài chục cây số.

Lúc này, Gunsmith hiểu rằng lấy hạt nhân vĩnh hằng ra khỏi miệng bức tượng như lấy mất pin trong điều khiển từ xa. Không gian gấp khúc, từ trường gây nhiễu, đỉnh di tích bỗng nổi lên... toàn bộ đều hỏng hết. Chả trách Dark Water muốn dẫn mình đến đây rồi mới hành động. Nếu nó chọn cách mang hạt nhân vĩnh hằng ra ngoài thì độ mạo hiểm rất cao, dù sao nó không biết sinh vật trên mặt đất là bạn hay là thù, yếu ớt hay mạnh mẽ. Dựa vào cách làm việc của Dark Water, nó sẽ không lựa chọn như vậy.

Sau khi suy nghĩ thông suốt, Gunsmith không do dự thêm mà giờ súng bắn về phía đỉnh vòm.

Vì kim loại của vách tường trong căn phòng giống với chất liệu của đỉnh kim loại đào được lúc trước nên sóng khí bùng nổ khi viên đạn bắn

trúng vách tường vô cùng dữ dội.

Tuy bức tường kim loại này rất dày nhưng chỉ có một lớp, bên ngoài là bùn đất bên dưới đầm lầy. Sau khi lớp kim loại bị bắn thủng, bùn và đất trút xuống như một dòng thác và chất thành một đồng lớn ở giữa căn phòng. May là không gian của nơi này đủ lớn nên muốn lấp đầy căn phải tốn không ít thời gian.

Đường kính lỗ thủng trên đỉnh vòm khoảng nửa mét, hình dạng khá ngay ngắn như lúc bắn thủng đỉnh tháp vì đạn của súng xương tấn công vào chất liệu cùng loại sẽ không tạo ra kết quả lệch nhau quá lớn. Bùn đất đổ vào cũng không khiến lỗ thủng mở rộng ra thêm, tất nhiên điều này đã nằm trong tính toán của Gunsmith, thứ kim loại này không phải là gạch hay gỗ nên sẽ không bị biến dạng vì một chút áp lực như vậy.

Thân thể của Dark Water và bức tượng sẽ nhanh chóng bị chôn vùi.

Gunsmith lùi đến bên cạnh bức tường, tay cầm hạt nhân vĩnh hằng để chiếu sáng. Ánh sáng của thứ này rất yếu nhưng may là những ký hiệu trên tường và trên trần vẫn chưa tắt nên nơi này vẫn chưa tối đen như mực. Thị lực của Gunsmith rất khá, chỉ cần chút ánh sáng như vậy là đủ.

Khi bùn đất đổ vào thành một ngọn núi nhỏ, chúng sẽ không tiếp tục cao lên mà nhanh chóng tràn ra xung quanh. Gunsmith men theo sườn dốc để leo lên đến đỉnh. Sau khi không màng đến dơ bẩn và chịu đựng mùi hôi khiến người nôn mửa xộc vào mũi và đứng ở một nơi cao nhất mình có thể để leo lên, hắn bắn thêm một phát súng vào lỗ thủng trên trần với góc bắn gần như vuông góc.

Trước đây Gunsmith từng làm thí nghiệm như vậy, tức là những cách phòng ngự súng xương có hiệu quả. Trong đó có một thí nghiệm là dùng chất có mật độ cao hơn nước nhưng thấp hơn giá trị ngưỡng để ngăn cản đạn súng xương. Ví dụ như đất sét, độ cứng và dẻo của nó đều không thể

khiến viên đạn bắn ra từ súng xươg xảy ra biến đổi về chất, vậy có phải chỉ cần đất sét đạt đến độ dày vừa đủ thì có thể khiến viên đạn ngừng lại bên trong sau khi tiêu hao hết động năng của nó?

Đáng tiếc, thí nghiệm lúc ấy kết thúc bằng thất bại. Viên đạn không ngừng xuyên thấu vật chất tương tự như đất sét cho đến khi tốc độ của nó giảm xuống mức thấp hơn nhưng vẫn xảy ra biến đổi về chất, uy lực lúc này bằng mũ nhiều lần của uy lực khi xuyên thủng mật độ của đất sét. Dựa vào số liệu khi đó, phát súng sẽ nổ xuyên mục tiêu giống như một phát bazooka nhưng không phải ngay lập tức mà sau một khoảng thời gian.

Gunsmith phỏng đoán di tích không quá sâu. Nếu không việc mặt đất nhô lên mà mình gặp phải trước đây sẽ phải suy diễn thành tình huống tương tự như vỏ trái đất rạn nứt. Hơn nữa hẳn suy đoán di tích này rất có thể là những công trình đơn lẻ riêng biệt bên dưới lòng đất. Nếu không cũng không cần dùng đến kỹ thuật dịch chuyển gì đó, cứ xây một cánh cổng ngay chỗ hai công trình tiếp xúc nhau không phải đã xong rồi sao.

Hắn lại bắn bốn phát súng vuông góc với lỗ thủng kia, mỗi lần cách nhau vài giây. Mặc cho bùn đất rơi xuống không ngừng đập lên thân thể của Gunsmith, chảy vào trong quần áo của hắn, tay của hắn vẫn vững vàng như đá, không hề động đậy. Bốn viên đạn bay xuyên suốt lên trên với đường đạn hoàn toàn giống hệt nhau.

Gunsmith không chắc mình làm vậy liệu có thoát thân được hay không, nhưng hắn vẫn phải thử. Sau khi làm xong những việc này, kết quả lý tưởng nhất hẳn là trên mặt đất của rừng mưa nhiệt đới có một cái hố hình chóp lớn xấp xỉ bằng hồ bơi, độ sâu trên dưới ba mươi mét, phần đáy bị bịt chặt, xuống dưới nữa có một tầng đất sét dày khoảng mười mấy đến mấy mươi mét, dưới nữa là lỗ thủng này.

Tất nhiên đây chỉ là giả thiết. Nếu di tích bị chôn vùi rất sâu thì đạn của Gunsmith chẳng qua chỉ tạo ra một phần rỗng ruột bên trong miếng pho

mai và sẽ bị bùn đất xung quanh lấp đầy nhanh chóng, trong khi hắn đang ở trong phần phần rỗng ruột kia mấy mươi mét, riêng việc leo lên thôi cũng đủ buồn bực đến chết.

Thời gian còn lại không nhiều vì căn phòng sắp bị lấp đầy. Ngay khi hắn chuẩn bị hít sâu một hơi để nín thở lâu giữa môi trường đậm mùi đất này, bùn đất đang trút xuống từ trên đỉnh đầu bỗng ngừng lại.

Gunsmith lập tức sững sờ, một tia sáng chiếu xuống, đó chắc chắn là ánh sáng mặt trời, tia tử ngoại đã lâu không gặp.

Hắn mừng như điên, nhảy lên từ đỉnh đất và bám vào lỗ thùng hình tròn, sau đó lộn người ra ngoài. Hình dạng của mặt đất bên ngoài tương tự như tính toán của hắn, chỉ là lạc quan hơn nhiều so với trong tưởng tượng.

Lớp đất dày mười mấy mét không hề tồn tại vì không gian của căn phòng lớn đã tiêu hóa hết lớp đất này. Lúc Gunsmith leo ra ngoài cũng chính là lúc hắn đang ở trên phần đáy của một cái lỗ có hình dạng tương tự như cái phễu, độ sâu cách mặt đất chừng hai mươi mấy mét.

Đang hít thở không khí ở bên ngoài, mặt đất dưới chân bỗng rung chuyển như động đất. Mắt thấy con đường thoát hiểm trên đỉnh đầu sắp chôn vùi mình vì sự cố đột ngột này, Gunsmith chột hoảng sợ rồi vội leo lên trên như một con khỉ.

Chưa đầy vài giây, hắn đã thoát khỏi hố sâu và ở trên mặt đất.

Sau đó, mặt đất với chu vi vài trăm mét dưới chân xảy ra sụt lún, hố sâu hắn vừa leo ra bị chôn vùi. Về sau, Gunsmith vẫn cảm thấy sợ hãi khi nghĩ đến chuyện này song hắn đã nhanh chóng hiểu được lý do. Đó là vì hạt nhân vĩnh hằng bị đem ra ngoài nên căn phòng hoàn toàn mất đi động lực, dẫn đến việc xảy ra sụt lún.

“Ha ha ha ha!” Khi mọi thứ yên tĩnh trở lại, Gunsmith nằm hình chữ đại trên mặt đất rồi ngẩng mặt cười lớn, tận tình hít thở không khí ẩm ướt trong rừng mưa nhiệt đới.

Bây giờ, thứ mùi khó ngửi này lại trở nên cực kỳ dễ chịu.

Hai giây sau, vẻ mặt Gunsmith chợt biến đổi vì bụng hẫng bỗng kêu ùng ục vài tiếng. Điều này khiến cảm giác mệt mỏi cực độ dâng lên như biến động.

Dù vậy, Gunsmith không hề ngủ thiếp đi mà búng người dậy như cá chép và chạy như điên vào rừng. Vừa chạy, hẫng vừa cời quần...

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 4

Chương 15: Nuốt Chửng

Gunsmith đã không ngủ hơn ba mươi tiếng, toàn thân dính đầy bùn đất dơ bẩn. Hắn không nghỉ ngơi hay ăn uống trong thời gian dài, đã vậy còn sử dụng siêu năng lực nhiều lần trong thời gian ngắn và làm những việc tiêu hao lượng lớn thể lực. Dù vậy, hắn vẫn quyết định cắn răng kiên trì nhằm đem hạt nhân vĩnh hằng rời khỏi khu di tích càng xa càng tốt.

Hắn vẫn đi về hướng Tây với suy nghĩ đi được bao xa thì đi, cứ một mực kiên trì như vậy cho đến lúc trời chập choạng mới không chịu nổi.

Mệt mỏi lẫn đói khát khiến hắn ngã gục bên một gốc cây. Nếu bây giờ có một con rắn bò lên mặt thì hắn cũng lười nhấc tay đuổi nó đi.

Khuya hôm đó, chân của Gunsmith bị thứ gì đó cắn, cơn đau khiến hắn lập tức tỉnh táo. Hắn thuận tay sờ soạng nhưng không chạm phải vật gì. Lại sờ thử vết thương, có vẻ nó không nghiêm trọng và cũng chẳng chảy nhiều máu.

Nhưng Gunsmith vẫn cảm thấy trong lòng không yên. Nếu xét theo hướng tích cực thì hắn vừa bị một con muỗi lớn cỡ cắn phải, còn nếu xét theo hướng hơi tiêu cực thì đó là nhện, rắn độc hoặc bò cạp... Một khi không xử lý tốt, hắn sẽ mất mạng.

Gunsmith ngủ không dưới năm tiếng nên tinh thần đã hồi phục lại không ít, bởi vậy hắn dứt khoát ngồi dậy đợi xem thân thể có thay đổi gì không.

Mười phút trôi qua, vẫn không có cảm giác khó chịu rõ ràng, mạch đập và hơi thở vẫn bình thường, vết thương không sưng phù theo hướng ác hóa.

Khẽ thở phào, Gunsmith nghĩ có lẽ mình chỉ gặp phải một con rắn cỏ không có độc. Những sinh vật này ban ngày ngủ trong những kẽ hở dưới gốc cây hoặc cành khô lá úa, chắc mình đã chặn trước cửa nhà người ta đây mà.

Ngay khi Gunsmith định ngủ tiếp thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân. Đó không phải là bước chân của động vật, mà là người. Chính xác hơn là người đang mang ủng.

Trong đêm đen, do thị giác bị hạn chế nên những giác quan khác của con người trở nên nhạy bén. Gunsmith vốn là người cảnh giác, hay nghe ngóng xung quanh, lúc này mới có thể nghe được càng rõ ràng.

Trong lòng Gunsmith thầm tính toán: Một, hai... tổng cộng có bốn người! Là tộc ăn thịt người sao? Không đúng, tiếng động khi chân trần đạp lên thực vật hoặc bùn đất không giống tiếng khi mang giày. Nhóm người này đều mang giày, còn là loại bện bằng cỏ. Chẳng lẽ là người đến cứu mình?

Hắn nhanh chóng nghe được những tiếng nói chuyện trầm thấp của nhóm người, quả nhiên không phải là tiếng thổ dân mà là thứ ngôn ngữ mà mình hiểu được.

Trong lòng Gunsmith thầm vui mừng, cuối cùng mấy anh bạn này cũng đã đến, lại còn tận tụy đến mức nửa đêm vẫn lục soát trong rừng.

Hắn vừa định đứng dậy để tạo chút tiếng động, bỗng lại cảm thấy có điểm bất thường.

Vì sao họ không gọi tên mình? Rừng mưa nhiệt đới không phải là khu dân cư, động vật không thể than phiền con người quá ồn ào, lại nói âm thanh sẽ truyền đi xa hơn trong đêm.

Sau đó, hăn lập tức nghĩ có lẽ những nhân viên cứu hộ này đã hết suốt cả ngày nên mệt. Nhưng còn có một vấn đề khác, tại sao bọn họ không mang thiết bị chiếu sáng bên người? Chẳng lẽ họ có thể nhìn trong đêm? Chẳng lẽ khi cứu hộ không mang đèn mà lại dùng kính nhìn trong đêm để thay thế? Họ không phát ra âm thanh và cũng không để lộ hành tung, nếu người cần cứu hộ đang ngủ thì không phải lạc mất nhau sao?

Một kết luận đáng sợ và có xác suất cực cao lập tức được sinh ra: Năm mươi phần trăm là nhóm người này không có dây mơ rễ má gì với mình, năm mươi phần trăm còn lại bọn họ vì mình mà đến, nhưng không phải để cứu hộ...

Gunsmith không những không hiện thân mà còn trốn kỹ hơn. Rất có thể đối phương có thiết bị nhìn trong đêm nên hăn phải vô cùng cẩn thận.

“Vừa rồi hình như ta nghe thấy tiếng động gì đó.” Một người nói.

Khi nói, người này đứng cách Gunsmith khoảng năm mét, ba người còn lại cũng đứng cách hăn không xa. Câu nói này dọa Gunsmith sợ đến mức toát mồ hôi đầy người, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

“Bớt nói nhảm đê, chỉ có người nhiều chuyện mà thôi. Ban ngày người cũng nói phát hiện ra dấu chân của mục tiêu, kết quả chúng ta đi theo dấu chân đó cả nửa ngày trời, đến bờ sông thì lại mất dấu.”

“Vì vậy ta mới nói có lẽ hăn đã rơi xuống sông và chết đuối.”

“Mệnh lệnh của cấp trên là "sống phải thấy người, chết phải thấy xác" và yêu cầu chúng ta thực hiện mệnh lệnh với tốc độ nhanh nhất. Không thể tồn tại hai chữ "có lẽ" được, hiểu không?”

“Ta vẫn không hiểu. Hắn chỉ là một tên cố vấn vũ khí, vì sao lại phí sức như vậy?”

“Hừ! Người chưa nghe nói sao? Hắn là một nhân vật rất quan trọng. Phải biết rằng toàn bộ phi hành đoàn trên chiếc máy bay hắn ngồi đều được đổi thành người của chúng ta, vốn định đưa hắn đến một nơi bí mật để giam giữ. Thật không ngờ hắn lại mất tích ở nơi đây.”

Nghe đến đây, trong đầu Gunsmith xuất hiện rất nhiều giả thiết. Hắn đang suy đoán nhóm người này rốt cuộc là ai. Là HL? Là EAS? Hay là cấp dưới của một quan chức có quyền có thể ở Thiên Đô? Mặc dù việc tranh giành quyền lực giữa các đảng phái trong nội bộ đế quốc rất phức tạp nhưng không loại trừ khả năng có người xem trọng tài năng của mình. Cũng có thể những kẻ này là người của Steel Commandment, vì gián điệp của chúng muốn trà trộn lên máy bay hắn không quá khó. Nếu đúng vậy thật thì lý do bắt mình rất có thể là để báo thù kế hoạch liên quan đến “lễ vật màu lam” lần trước.

“Ta nghĩ hắn là một kẻ lanh lợi, đã phát hiện ra bất thường nên giết sạch người trên máy bay, rồi trốn đi. Thông tin cầu cứu trong vài giây ngăn ngui từ máy bay phát ra chẳng qua do hắn lơ đãng mà thôi.”

“Vấn đề đó đợi sau khi tìm thấy mục tiêu rồi bàn tiếp. Nhưng người không cảm thấy rất kỳ lạ sao? Vốn dĩ toàn bộ máy móc đều mất tác dụng một cách thần bí khi vào khu rừng mưa này, nhưng buổi sáng chúng bỗng hoạt động lại. Ta vẫn cứ hoài nghi tín hiệu cầu cứu song chuyện xảy ra ở nơi này có lẽ còn phức tạp hơn những gì chúng ta tưởng tượng nhiều lắm.”

Một giọng nói khác cắt ngang hai người: “Đừng nói nhảm nữa! Ai biết được thiết bị nhìn đêm còn hoạt động được bao lâu. Lỡ máy móc và la bàn ngừng hoạt động một lần nữa thì sẽ lãng phí cả đêm.”

Tiếng nói chuyện càng ngày càng xa, về sau bốn người cũng bớt nói chuyện nên chỉ còn lại tiếng bước chân cho đến khi không còn nghe thấy gì nữa.

...

Lại một buổi sáng âm thấp và oi bức.

Xác máy bay hoàn toàn không ăn khớp với cảnh vật của rừng mưa, bốn người đàn ông trang bị đầy đủ các thiết bị việt dã đang đứng bên cạnh quan sát.

Họ bối đất, đào những thi thể Gunsmith đã chôn cất, kết quả không phát hiện nguyên nhân tử vong có gì bất thường. Trong máy bay cũng không còn manh mối nào đáng giá, trừ việc một số dây an toàn và vỏ bọc ghế không còn.

“Hong hét! Chúng ta phải điều tra kỹ nguyên nhân rơi máy bay! Chắc phải lôi đồng đồng nát này về doanh trại, hoặc dứt khoát gọi cả đội người mang thiết bị đến kiểm tra khu rừng chết tiệt này.” Một người trong số bọn mở miệng phàn nàn.

“Ít nhất chúng ta có thể xác định được một chuyện! Đó là Charles Laure, tức Gunsmith, vẫn chưa hề chết. Hắn chôn cất những người này chứng tỏ hắn vẫn còn khả năng hoạt động, hơn nữa rất có thể không biết kế hoạch của phi hành đoàn. Chúng ta phải lục soát khẩn trương hơn. Nếu gặp được thì phải giả vờ thành nhân viên cứu hộ để tiếp xúc với hắn.”

“Này! Người là ai?” Gã vừa oán trách lúc này nhìn thấy một người xa lạ.

Đó là một người đàn ông da trắng, thoạt nhìn khoảng ba hoặc bốn mươi tuổi, còn trẻ nhưng đầu hói, râu ria để xồm xoàm.

Hắn bước đến không nhanh không chậm, có vẻ không nguy hiểm mấy. Dù sao trong tay hắn không mang vũ khí, mà dáng vẻ cũng chẳng hề có địch ý.

Song bốn người vẫn áp sát một cách cảnh giác. Họ tạo một vòng vây nhỏ cách nhau khoảng hai mét và vây người nọ vào giữa.

“Này ông, có hiểu bọn ta nói gì không?”

Dark Water im lặng hai giây, rồi nhìn quét mắt nhìn bốn người: “Ta có rất nhiều chuyện muốn hỏi các người.”

“Sao cơ?” Bốn người đều không hiểu tại sao hắn lại nói một câu khó hiểu như vậy.

Một phút sau, Dark Water vẫn đứng yên tại chỗ. Xung quanh hắn là bốn cổ thi thể, một người siêu năng lực cấp Cường, ba người cấp Bính.

“Bây giờ ta biết đủ rồi.”

Trong khoảnh khắc ấy, khuôn mặt của Dark Water biến đổi vài lần. Năm bộ mặt khác nhau lần lượt vặn vẹo rồi xuất hiện trên mặt hắn.

Cuối cùng, hắn biến đầu mình thành màu đen và không để tóc. Tính chất như kiểu chất lỏng hóa rắn một nửa, chỉ có điều ngũ quan lại vô cùng đầy đủ. Duy chỉ có đôi mắt lõm sâu vào hốc mắt, không phân tròng trắng với con ngươi...

Lúc này, bên trong hốc mắt lập lòe những tia sáng xanh xanh, trông vô cùng rợn người!

Hết quyển 4...

Quyển 5

Chương 1+1: Tự Chương Của Gambling Snake

Chương 1: Ngân Hàng

Chương 2: Người Điều Tra

Chương 3: Viếng Thăm

Chương 4: Màn Đêm Buông Xuống

Chương 5: Âm Sát (Thượng)

Chương 6: Âm Sát (Trung)

Chương 7: Âm Sát (Hạ)

Chương 8: Viện Trợ

Chương 9: Nhà Trọ

Chương 10: Dã Thú Tinh Dậy

Chương 11: Đồ Vinh

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1+1: Tự Chương Của Gambling Snake

Nếu trí nhớ không được tốt thì bạn cần phải nuôi dưỡng thói quen diệt cỏ tận gốc.

Ba Ngày Ngủ Hai ngủ lục

Thanh thiếu niên là quần thể chủ yếu của trò chơi, mỗi ngày ta đều phải giao tiếp với họ.

Khi ta bằng tuổi những thanh thiếu niên đó, thế giới vẫn còn là thiên hạ của thể loại game trên ti vi. Nào ai tưởng tượng được bọn nhỏ ngày nay lại có thể sử dụng công nghệ điều khiển não để chơi Game Online...

Ta đã làm việc cho công ty game trong nhiều năm qua. Công việc đầu tiên của ta ở đây là chia bài cho một sòng bạc ảo.

Tất nhiên trong môi trường làm việc như thế cũng có cái hay, đó là dù người chơi có nổi điên vì thua bạc cũng chẳng thể rút súng bắn bạn.

Còn nhớ ta đã lên chức sau khi gia nhập công ty chừng hai tháng. Ta nghĩ người quản lý hẳn đã phát hiện ra tài năng trong phương diện đánh bạc của ta.

Thật ra, ta thấy đánh bạc cũng như những kỹ năng khác, chỉ cần chăm chú và nỗ lực thì sẽ thành công. Nhiều trường hợp có những người chỉ hơn nhau ở thời gian tích lũy kinh nghiệm dài hay ngắn, còn loại chỉ thuần túy

nhờ vào thiên phú để giỏi hơn mọi người không thể tồn tại. Ít ra ta vẫn chưa nhìn thấy bao giờ.

Sau khi lên chức quản lí đại sảnh của sòng bạc, đồng nghiệp bắt đầu tung tin đồn về ta, mặc dù trước đó họ cũng từng trêu chọc ta với biệt danh "kẻ sát nhân máu lạnh".

Điều này ta xin công nhận, dù sao ta cũng thường nói những câu không hay, đã vậy lại chẳng thích cười. Nhưng thứ ta không ngờ đến chính là mọi lời thảo luận về mình bắt đầu hướng về loại hình "Thế ngoại cao nhân" và "Thâm tàng bất lộ", hơn nữa càng ngày lại càng nghiêm trọng hơn.

Cũng có thể nói nhờ vậy mà ta trở thành một nhân vật có chút danh tiếng.

Vậy nên sau đó không lâu, một người chơi sử dụng ID gọi là "God of Gamblers" khiêu chiến với ta.

(God of Gamblers: Thần Bài, hay Thần Cờ Bạc)

Điều này quả thật rất hài hước! Một người chơi muốn khiêu chiến với Game Masters và cuộc đánh bạc này sẽ xảy ra trong trò chơi...

Nói thật nhé, lúc đó ta không hề để lời khiêu chiến trong lòng nhưng có vẻ công ty rất quan tâm đến chuyện này. Thậm chí họ đã bí mật hứa với ta, rằng nếu giành chiến thắng thì sẽ nhận được một phần thưởng rất đáng kể.

Lợi ích đặt trước mặt và chỉ cần trở bàn tay là lấy được, ta không có lý do gì mà không lấy. Vì vậy ta liền nghĩ: Không những thắng hẵn mà phải thắng thật oanh liệt để tạo ra cảm giác bất khả chiến bại trên sòng bạc, từ đó khổ một lần mà khỏe suốt đời.

Thế là sau lần khiêu chiến nọ, "God of Gamblers" không còn lên mạng nữa. Nghe vài đồng nghiệp nói, hẳn ta đã xóa ID kia và thay bằng một ID bớt huênh hoang hơn để trở lại trò chơi. Ha ha, đúng là thanh niên bây giờ rất thú vị.

Nói tóm lại, với tư cách của người chiến thắng, ta đã nhận được phần thưởng của công ty, chức vị nhảy thẳng lên tổng giám đốc sòng bạc và có văn phòng riêng của mình, chỉ là văn phòng này là văn phòng trong trò chơi.

Đương nhiên nếu cấp cho ta một căn phòng trong thực tế cũng chẳng có nghĩa lí gì, bởi ngoài một vài lĩnh vực cần lãnh đạo thực chất thì đa số mọi người trong công ty đều làm việc tại trong cabin trò chơi, trong đó bao gồm cả ta.

Vài năm trôi qua, có thể nói cuộc sống của ta thuận buồm xuôi gió. Lần gọn sóng duy nhất chính là sự kiện "Sụp Đổ" oanh động thế giới Game Online vào một năm trước.

Lần đó, công ty tổn thất không đếm xuể, dữ liệu bị mất số lượng lớn, rất nhiều người chơi phàn nàn...

Lại nói đồng nghiệp bên tổ kỹ thuật đều không rõ nguyên nhân nên chẳng thể giải quyết hiện trạng, điều đó khiến công ty phải tốn một tuần lễ để trò chơi vận hành lại như trước. Về phía người chơi càng dễ lừa gạt hơn, phần lớn đều ngậm miệng vì cảm thấy mỹ mãn nhờ những khoản bồi thường trong thế giới ảo.

Ba ngày sau sự kiện "Sụp Đổ", HL đã cử người đến công ty của ta để điều tra một phen. Có vẻ tin đồn hệ thống công nghệ AI trong trò chơi này có liên quan đến kỹ thuật của đế quốc là thật. Phòng chừng họ đang lo lắng có người dùng cách tương tự để xâm lược và phá hủy hệ thống máy tính của các cơ quan chính phủ.

Nhưng mỗi khi nhớ đến những ký ức về sự kiện "Sụp Đổ", ta lại nghĩ đến kẻ duy nhất chém giết ta đến độ "không còn một mảnh giáp".

Đó là một thằng điên! Đến nay ta vẫn không rõ hẳn đã dùng cách gì để che giấu số liệu bản thân, thậm chí đôi lúc ta từng nghi ngờ rằng có một mối quan hệ trực tiếp giữa những sự kiện ngày đó với hẳn. Chỉ là theo thời gian, ta lại quên băng đi.

Về sau, cuộc sống bình lặng cứ thế tiếp diễn.

Ta rất thích cuộc sống của người bình thường. Nếu từ nhỏ ta được sống như vậy, có lẽ ta sẽ có một giấc mơ và tìm được cơ hội thực hiện giấc mơ đó. Còn bây giờ, ước mơ của ta là duy trì công việc ổn định, nhận được thu nhập đáng kể, kết bạn với vài người...

Và những lúc đêm đến, ta lại nghĩ đến việc liệu mình có thể thành gia lập nghiệp như một người bình thường hay không?

(Tóm tắt của người dịch về Gambling Snake: Trong bộ truyện Quỷ Hô Bắt Quỷ, một bộ truyện khác của tác giả Ba Ngày Ngủ Hai, nhân vật Gambling Snake xuất hiện với vai trò cao thủ cờ bạc tọa trấn tại sòng bài của một Game Online náo loạn. Vương Hủ và Miêu Gia ở thế giới song song với thế giới Phiến Tội là nhân vật chính của Quỷ Hô Bắt Quỷ. Họ nhận nhiệm vụ đồ sát 500 người chơi trong 500 giờ từ Địa Ngục Tứ Tiện Khách. Theo kế hoạch của Miêu Gia, Vương Hủ vào sòng bạc của Gambling Snake để kiếm tiền. Kết quả Snake thua một triệu bạc, không thắng được một ván và sự kiện "Sụp Đổ" do Vương Hủ và Miêu Gia gây nên diễn ra sau đó không lâu.)

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 1: Ngân Hàng

Quận Phong Diệp, thành phố Winnipeg.

Mật độ dân số ở đây khiến mọi người cảm thấy chẳng khác sinh sống trong một thị trấn hoang vắng là mấy. Nếu bạn muốn khuếch trương phạm vi giao tiếp thì xin đừng gõ cửa nhà hàng xóm, bởi người họ quen bạn đều quen cả rồi. Chỉ bằng hãy lên mạng làm quen với một vài người bạn mà có lẽ suốt đời cũng không gặp được nhau.

Năm lại qua năm, mọi người vẫn cư xử theo khuôn phép cũ, cuộc sống bình lặng như mặt nước. Thỉnh thoảng, người dân lại nghe thấy vài tin đồn đại loại như một người xông vào khu nghỉ mát của quý tộc hoặc lãnh địa tư nhân rồi cùng đấu súng tại đó. Chỉ có điều tất cả chỉ là tin đồn, các phương tiện truyền thông chưa bao giờ đưa tin về những sự kiện như thế.

Đây là một hiện tượng rất thú vị, bởi những kẻ khủng bố luôn luôn chịu trách nhiệm về vụ việc, còn các quan chức lại luôn luôn giữ khoảng cách đối với trách nhiệm của vụ việc đó.

Điều kỳ lạ là dù cả hai thừa nhận hay phủ nhận đều không phải là chuyện tốt.

Khi máy bay đâm vào một tòa nhà lớn, có người đứng ra và cho biết hắn đã làm việc đó. Vô số người hận hắn cả đời, cho đến khi chết thì tro cốt vẫn còn bị nhân gian chửi rủa.

Khi tàu lệch khỏi đường ray, cũng có người đứng ra và nói rằng đó là do sét đánh.

Vâng...

Bạn tin hay không mặc kệ bạn, dù sao ta tin là được rồi.

Tom Stoll, năm nay 33 tuổi, đến thành phố này đã được gần bảy năm. Hắn rất kiệm lời, thái độ thờ thờ, không thích giao thiệp, trông có vẻ rất giống những kẻ giết người máu lạnh trong phim ảnh.

Khi Tom mới đến đây, vì khí chất này nên không nhiều người dám tiếp cận và trở thành bạn của hắn. Tiếp xúc được một thời gian, mọi người nhận ra rằng dù khó đến gần nhưng Tom không hề đáng sợ, hắn chỉ là một người bình dị mà thôi. Tuy nói không nhiều nhưng chắc chắn hắn vẫn tốt hơn những người luôn thao thao không dứt, hay những gã đàn ông chỉ chú trọng vẻ bề ngoài.

Hắn tìm được một công việc trong công ty game cỡ lớn, dễ dàng hòa nhập với đồng nghiệp và nhanh chóng lên chức. Tại mô hình hộ gia đình trong xã hội, hắn thường xuyên tham gia vào các hoạt động công ích, ngoài ra còn trợ giúp kêu gọi quyên tiền từ thiện và nhiệt tình phục vụ cộng đồng.

Nói tóm lại, Tom nhanh chóng hòa vào một cuộc sống với vẻ ngoài chính trực. Nếu hắn quen biết vài chính trị gia, nói không chừng sẽ nằm trong mười thanh niên kiệt xuất nhất.

Ngày mười tháng ba năm 2101, hai giờ chiều.

Vừa kết thúc một buổi trực ca mười hai tiếng đồng hồ, Tom Stoll lập tức lái xe về nhà.

Nhưng khi chạy qua một ngân hàng, hắn ngừng lại tại đó rồi bước vào.

Tom không hề thiếu tiền, trong nhà hắn vẫn có chi phiếu giá trị lớn. Giả sử nếu duy trì các tiêu chuẩn cuộc sống như hiện nay, hắn sẽ không cần phải làm việc, bởi tài sản của hắn đủ để sống thoải mái cả đời. Tất nhiên phải trừ thảm họa lạm phát xảy ra trong vòng ba mươi năm tới hoặc chẳng may Tom sống đến một trăm hai mươi tuổi.

Nhưng vào ngân hàng trong ngày nhận lương mỗi tháng vẫn là thói quen của Tom. Mỗi khi đến ngày này, hắn đều đến xem số tiền trong tài khoản để tính toán chi tiêu cho tháng tiếp theo. Từ trước đến nay, hắn vẫn chỉ sử dụng tiền lương trong khoảng thu nhập của mình như kiểu giai cấp tư sản độc thân vẫn dùng xe ít khí thải, mỗi quý bổ sung thêm một hai món đồ xa xỉ và thỉnh thoảng lại mua đồ dùng sinh hoạt đã được giảm giá...

Làm việc liên tục từ sáng sớm đến rạng đông vô cùng vất vả song khuôn mặt Tom không hề uể oải, có vẻ đồng hồ sinh vật của hắn đã bị đảo ngược hoặc vì mất ngủ trong một thời gian dài nên không còn xa lạ gì nữa.

Hàng người trước mắt không nhiều, chỉ khoảng năm hoặc sáu người. Tom đứng cuối hàng, trông có vẻ rất kiên nhẫn và bình tĩnh. Chờ đợi với hắn cũng như hít thở, bởi vậy hắn chẳng hề cảm thấy nôn nóng hay vì vậy mà phân tán sự chú ý của mình.

Pằng! Pằng!

Có người bắn hai phát súng lên trần nhà, những tiếng thét chói tai vang lên trong ngân hàng, sau đó là một lời đối thoại mà trẻ con và phụ nữ đều biết: "Tất cả nằm sấp xuống và cầm miệng lại! Còn người, mau mở bàn tay ra cho ta xem!"

"Nghe này, đừng tự rước lấy phiền phức hay muốn trở thành một anh hùng! Tất cả hãy thành thật một chút và sẽ không có ai bị thương!"

"Mẹ kiếp! Nếu còn dám đặt ngón tay lên chuông báo động ở dưới bàn, ta sẽ khiến đầu của người nở hoa!"

...

Bọn cướp có tổng cộng ba người, đều mặc quần jean, áo jacket, đeo mặt nạ bảo vệ màu đen, cơ thể cao lớn cỡ nam giới trưởng thành. Trang phục của bọn họ rất bình thường, mặt nạ có thể mua được tại cửa hàng trượt tuyết. Trong bọn có hai người cầm shotgun, người còn lại có lẽ phụ trách nhận tiền nên cầm súng ngắn.

Sau khi vào, hai người cầm shotgun lập tức kiểm soát được tình hình. Nhân viên và khách trong ngân hàng chừng hai mươi người nên muốn những người này giữ nguyên vị trí trong tầm mắt cũng không quá khó khăn.

Trong lúc hai người này quát mắng, tên cướp cầm súng ngắn ép nhân viên ngân hàng bỏ tiền vào túi.

"Này, thằng tạp chủng! Ta bảo im lặng! Người không nghe sao?" Tên cướp cầm khẩu shotgun đi về phía một người phụ nữ cùng đứa con của bà ta.

Lúc nghe thấy tiếng súng nổ, người phụ nữ đã ôm cậu bé vào trong lòng mình rồi cùng nằm xuống đất, song tiếng khóc vẫn vang vọng trong sảnh trước của ngân hàng. Dường như điều này đã làm tên cướp cảm thấy khó chịu.

"Ta van người... Đừng làm vậy, nó chỉ là một đứa trẻ." Người phụ nữ vừa cầu xin, vừa ôm chặt đứa trẻ trong ngực mình.

"Đừng nói nhiều! Mau làm nó câm họng!" Nòng súng shotgun đã chĩa lên người hai mẹ con.

Lúc này, Tom nằm sấp ở một nơi cách đó không xa, đầu cũng không dám ngẩng lên. Ngay cả khi trước mắt sẽ xuất hiện một vụ giết người, hẳn cũng không có ý định can thiệp.

Hắn không muốn tham gia vào sự kiện bạo lực này, mà cái chết của hai mẹ con cũng chẳng quan hệ đến hắn, thậm chí hắn còn hy vọng bọn cướp cầm tiền bỏ đi thật nhanh để tránh cục diện phát triển thành cảnh sát giằng co với bọn cướp nhằm giải cứu con tin.

Tiếng khóc của cậu bé càng ngày càng lớn. Tên cướp đã mất kiên nhẫn, hắn hét: "Ta đếm đến ba, ngậm miệng lại hoặc ta sẽ giúp người! Một!"

Hắn bắt đầu đếm.

Tom nâng mí mắt và nhìn thấy cái nhìn tuyệt vọng của người mẹ, khuôn mặt bà ta ngập tràn nỗi sợ hãi xen lẫn tuyệt vọng, miệng nghẹn ngào cầu xin bọn cướp, trong khi đôi mắt liếc nhanh những người có mặt trong sảnh.

Đó là ánh mắt cầu xin, song mọi người xung quanh chỉ có thể cúi đầu, không ai dám nhìn hay vì đồng tình nên cầu nguyện cho hai mẹ con họ.

"Hai!"

Một bóng người đột ngột lao về phía tên cướp cầm shotgun. Hắn ở phía sau và cách đó không xa nên tên cướp không kịp chuẩn bị.

Động thái này khiến toàn trường trở tay không kịp, đặc biệt là đồng lõa của tên cướp.

Bấy giờ, Tom và tên cướp đang vật nhau, bốn tay tranh giành khẩu shotgun. Cứ như thế, hai người đàn ông lăn lộn trên mặt đất nhưng không ai chế trụ hay thoát khỏi đối phương.

Trong trường hợp trước mắt, tên cướp cầm khẩu shotgun còn lại và tên cướp cầm súng lục trước quầy không thể bắn lên người Tom mà chỉ có thể chửi ầm lên.

Hai người vật nhau trên mặt đất khoảng mười giây mà không biết làm cách nào để đứng lên. Cả hai đã ngừng lăn lộn, nhưng nếu đứng dậy thì bọn cướp sẽ không thể nổ súng vì đồng bọn của chúng che khuất Tom.

Hai tên cướp vừa thu hẹp khoảng cách, vừa la hét nhằm kêu gọi đồng bọn lật người để Tom quay về phía chúng.

Pằng!

Tiếng súng lại vang lên, khẩu shotgun mà tên cướp và Tom đang cùng nắm thật chặt chợt cướp cò. Tên cướp cầm shotgun cách đó ba mét bị đạn lạc bắn nát nửa cái đầu.

Xác chết ngã xuống đất, não dính đầy cây cột tại sảnh trước... Ba hoặc bốn người khác chứng kiến cảnh tượng đầm máu nhìn không được mà nôn mửa liên tục.

Nhưng mọi việc vẫn chưa kết thúc, tên cướp cầm súng ngấn bắt đầu nhả tâm nổ súng về phía đồng bọn với ý đồ bắn xuyên qua kẻ này để giết chết Tom.

Cũng ngay trong khoảnh khắc ấy, tên cướp dây dưa với Tom bỗng hét lên và nới lỏng shotgun một cách lạ thường, khẩu shotgun rơi vào tầm kiểm soát của Tom.

Cứ như thế, hai người tách ra. Tom ngã ngồi trên mặt đất cùng khẩu shotgun trên tay.

Tom vừa ngã xuống đất một giây, liền bắn ba phát liên tiếp về phía tên cướp. Uy lực của shotgun rất mạnh nên cả ba loạt đạn đều xuyên qua người tên cướp. Nếu không phải hấn thả lỏng tay thì e rằng Tom không tránh khỏi kiếp nạn như thế.

Ánh mắt của tên cướp bị trúng đạn tràn ngập nỗi oán hận, nhưng vẫn cố gắng lao về phía đồng bọn. Thấy vậy, tên cướp cầm súng lục liền nghiêng người do bị khuất tầm nhìn.

Vì tầm mắt bị chặn nên hành động của tên cướp cầm súng ngắn bị hạn chế. Trong vài giây này, Tom luống cuống bóp cò như một kẻ mới học việc.

Trong khoảnh khắc Tom nổ súng, hắn nhắm mắt lại. Người chưa bao giờ dùng súng đều mắc phải sai lầm này, hơn nữa sẽ gồng tay khoảng một giây trong khâu hạ cò súng. Thật ra điều này rất dễ gây thương tích cho chính bản thân.

Lại nói, tuy động tác nổ súng rất nghiệp dư và không hề điêu nghệ nhưng hiệu quả của nó lại vượt khỏi mong đợi. Chỉ thấy đầu gối của tên cướp cầm súng ngắn bị bắn thành thịt nát. Sau khi thét một tiếng, hắn lập tức ngã đi.

Thấy tên cướp cuối cùng mất đi tri giác, Tom ngồi bệt xuống mặt đất rồi thở hỗn hển.

Cả sảnh trước tĩnh lặng một lúc, chỉ có thể nghe thấy những tiếng thở dốc của Tom.

Mọi người đều trợn mắt há mồm, nhân viên bảo vệ ngân hàng mất một thời gian mới bình tĩnh lại. Hắn bước về phía trước, đá khẩu súng lục trong tay tên cướp bị ngã, cầm khẩu shotgun của tên cướp nát đầu vì trúng đạn lạc, sau đó nói với đồng nghiệp: "Mau báo cảnh sát và gọi xe cứu thương!"

Gã bảo vệ ngồi xuống, vỗ vai Tom.

Hắn run rẩy, không nói một lời và nhìn gã bảo vệ bằng ánh mắt đờ đẫn.

Gã bảo vệ nói: "Anh bạn... Người không bị thương chứ? Có nặng lắm không?"

Tom trả lời một cách chậm chạp: "Không... Không có... Cảm ơn."

"Tốt rồi, mau giao khẩu súng cho ta. Cẩn thận, chĩa họng súng xuống đất." Bảo vệ nhận khẩu súng rồi nói: "Ta và những người ở đây phải cảm ơn người, bởi người đã cứu mạng tất cả mọi người."

Tom nghe vậy nhưng chẳng hề có phản ứng gì, có vẻ vẫn còn bị sốc. Đột nhiên, hắn xoay người, nôn ọe vài cái rồi sau đó ngất lịm đi.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 2: Người Điều Tra

Khi các nhân viên y tế đang cố gắng khiêng Tom lên một chiếc xe cứu thương, hắn từ từ tỉnh dậy và tỏ ra mình không có gì đáng ngại. Bác sĩ rất có trách nhiệm. Họ kiểm tra tim phổi, quan sát con người rồi mới yên lòng để Tom rời khỏi cánh cứu thương.

Ngân hàng ngừng hoạt động trong ngày hôm đó, trước cửa đặt một hàng rào màu vàng, còn Tom đến cục cảnh sát để phối hợp lấy khẩu cung.

Trong lúc tường thuật, có vẻ Tom còn bị sốc nên trả lời các câu hỏi hơi chậm, nhiều chi tiết không thể nhớ rõ. Song nhân viên lấy khẩu cung vẫn thông cảm cho vị anh hùng hăng hái làm việc nghĩa, thế nên không hề truy vấn như khi thẩm vấn phạm nhân và chẳng nghi ngờ bất cứ câu trả lời nào của hắn.

Toàn bộ câu chuyện không quá phức tạp. Thời gian các tội phạm bước vào ngân hàng và kết thúc vụ cướp không đến bốn phút, từ khi Tom đứng dậy đến lúc ba phạm nhân hoàn toàn mất đi năng lực chống cự chỉ có một phút, chính xác hơn là bốn mươi chín giây. Cảnh sát có thể dễ dàng tìm hiểu vụ án này qua đoạn video ghi hình hiện trường, chẳng qua họ muốn lấy lời khai của Tom như một bằng chứng bên đương sự và để kết thúc vụ án mà họ cho rằng vừa xem đã có thể hiểu ngay.

Khi Tom rời khỏi đồn cảnh sát, nhiều cảnh sát trong cục thậm chí còn vỗ tay hoan hô. Cảnh sát trưởng đích thân lái xe đưa Tom về nhà và nhiệt

tình hỏi hần có cần cảnh sát lái giúp chiếc xe đang đậu ở bãi đậu xe ngân hàng về hay không.

Tom lịch sự từ chối, dù sao ngân hàng cũng gần nhà hần nên hần có thể đi bộ đến đó để lấy xe, hơn nữa hần không hề muốn tiếp xúc quá nhiều với cảnh sát. Nếu nhờ đối phương cảm thấy nên kết bạn với mình rồi từ đó gia nhập vào cuộc sống của mình thì đó sẽ là một mối hiểm họa ngầm rất lớn.

Mười giờ tối, Tom chia tay cảnh sát trưởng, quay trở về nhà. Đó là một căn hộ có hai phòng ngủ, ngoài ra còn có gác mái và tầng hầm, bãi cỏ được cắt tỉa gọn gàng, đường xe chạy vô cùng sạch sẽ. Thường thì cư dân quanh khu vực này đều có ba miệng ăn, hoặc một đôi vợ chồng về hưu có con cái đã chuyển ra khỏi nhà, tình trạng ở một mình rất ít nhưng Tom là một ngoại lệ.

Vừa vào nhà, sắc mặt Tom lập tức thay đổi.

Nếu vừa rồi, khi quay lưng lại với cảnh sát, gương mặt hần có vẻ căng thẳng và mệt mỏi thì khi đóng cửa lại, biểu hiện của hần lại vô cùng bình tĩnh, đôi mắt lạnh lẽo, lấp lánh và có thần, thậm chí dáng đứng hay tư thế bước đi cũng thay đổi. Hành động từ thả lỏng và thư giãn như người bình thường trở thành những động tác rất ổn định và cực kỳ chặt chẽ.

Cảm giác hần tạo cho mọi người trong khoảnh khắc này là hần có thể xoay người, ra khỏi cửa và lập tức đi làm với tinh thần phấn chấn như thường ngày vẫn vậy.

Tom nấu bữa ăn tối với khẩu phần của một người và không để thừa một miếng nào khi ăn. Xin nói thêm là hần có một chế độ ăn uống theo quy luật của riêng mình, chứ không hề dựa vào sở thích. Sau bữa cơm tối, hần dọn dẹp chén đĩa rồi rửa sạch chúng, rửa mặt mình, sau cùng mới lên giường ngủ.

Có vẻ như trong khoảnh khắc khi đôi mắt nhắm lại, Tom đã ngủ rồi. Hẳn làm chuyện gì cũng có thể duy trì hiệu suất, ngay cả khi nghỉ ngơi. Ví dụ như hẳn có thể ngủ hai giờ và kiên trì như thế suốt cả tháng, còn bình thường thì hẳn chỉ cần ngủ bốn giờ là đủ rồi.

Ngày hôm sau, mặc dù Tom là không bị chuyện hôm qua ảnh hưởng quá nhiều nhưng hẳn đã gọi cho công ty để xin nghỉ một tuần. Qua giọng nói trong điện thoại, có vẻ tinh thần của Tom đang rất kém, dường như vừa chịu một cú sốc gì đó.

Cấp trên trong công ty đồng ý một cách quyết đoán, thậm chí không hỏi cả lý do. Có vẻ như họ đã biết vụ cướp ngân hàng xảy ra vào buổi chiều ngày hôm qua có mặt Tom, và phần nào đó cũng là vì muốn thưởng cho người nhân viên chăm chỉ của mình vài ngày nghỉ phép.

Do đó, Tom thuận lợi triển khai kế hoạch "không ốm mà rên" của mình, bởi từ lâu hẳn đã dự liệu rằng chuyện này sẽ không kết thúc một cách đơn giản.

Quả nhiên số tin nhắn hẳn nhận vào ngày hôm đó lập tức tăng lên hơn một trăm. Ngoài bạn bè, đồng nghiệp, còn lại phần nhiều xuất phát từ các phương tiện truyền thông. Xe cộ của đài truyền hình và tòa soạn báo cũng chen nhau mà đến.

Tom cắt dây điện của chuông cửa, đặt biển "miễn tiếp khách", kéo tất cả rèm cửa sổ và rút cáp điện thoại trong phòng mình. Theo kinh nghiệm của hẳn, có thể tin tức vào ngày hôm qua, hôm kia sẽ có giá trị, nhưng nếu mình kiên trì một tuần với thái độ này thì chắc chắn mọi người sẽ quên hẳn.

Vào ngày thứ ba tính từ lúc Tom đóng cửa và miễn tiếp khách, một vị khách trong cục cảnh sát không mời mà đến.

"Gary Johnston... Người này đến từ nơi nào?" Thư ký cục cảnh sát lật tập văn kiện được phủ Thống đốc gửi đến, ngoài mặt hỏi thăm với sự bối

rồi và nghi ngờ.

Sĩ quan cảnh sát đưa tập văn kiện đến nhún vai: "Người nọ cầm văn kiện chạy vào đồn cảnh sát, nói mau bỏ bớt một số thủ tục để hắn có thể làm việc sớm."

"Văn kiện không có vấn đề, cũng chẳng giống đồ giả, nhưng cái này..." Lời của cục trưởng còn chưa dứt.

Một người đàn ông không gõ cửa mà bước thẳng vào phòng làm việc, đồng thời cắt lời của cục trưởng: "Văn kiện không có vấn đề, không cần phải nhưng nhị gì hết. Thưa cục trưởng, cuộc điều tra lần này của ta xuất phát từ lệnh của ngài Gilson II. Nếu ngài đã nghe nói qua tên của ông ấy, chắc hẳn ngài và Thống đốc sẽ tích cực phối hợp với hành động cũng như thỏa mãn những yêu cầu của ta."

Cục trưởng nhìn kỹ một lượt, người đàn ông này mặc quần áo bình thường, tuổi khoảng ba mươi, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, cũng có thể nói là đẹp trai, thân thể hơi mỏng manh, nhìn qua như một nhà văn.

"Ngài Johnton?" Cục trưởng hỏi.

"Đúng vậy." Johnton trả lời.

"Hắn... À không, vì sao ngài Gilson lại có hứng để ý đến vụ án này?"

Johnton không đáp, mà lại nói: "Phiên người chuẩn bị tất cả thông tin liên quan đến vụ án bao gồm: vật chứng, lời khai, cách liên lạc với nhân chứng... Nhân đây xin chuẩn bị cho ta một văn phòng. À, tốt nhất là nên làm xong những việc này trong vòng hai mươi phút. Ta sẽ chờ tại phòng khách, xong việc hãy thông báo cho ta biết."

Nói xong, hắn ra ngoài và không quên đóng cửa.

Cục trưởng hừ lạnh: "Thằng nhóc này là phụ tá của dòng họ Gilson. Hừm, không ngờ thời nay quý tộc có chỗ dựa liền có quyền vào cục cảnh sát ra lệnh cho cục trưởng."

Nhân viên cảnh sát đang đứng bên cạnh bàn làm việc nói: "Vì vậy... ý của ngài là?"

"Vớ vẩn, tất nhiên là hãn muốn thế nào thì làm thế ấy rồi. Người cho rằng văn kiện khẩn của Thống đốc là giấy chùi đít sao? Nếu người không làm xong những việc hãn vừa nói trong hai mươi phút thì ta sẽ nhét cái mông của người vào trong ngăn. Đúng, đó là ngăn kéo bên tay phải. Nếu việc này xảy ra thật, vậy sau này ta sẽ có một cái gạt tàn thuốc mới. "

...

Las Vegas, trong một căn phòng trong khách sạn.

Gilson II ngồi xe lăn, bốn ngón tay lướt nhanh trên bàn phím máy tính xách tay để xem bài báo có tiêu đề "Tom Stoll - anh hùng dân sự".

Năm nay hãn mới bốn mươi tuổi nhưng nửa thân dưới đã bị liệt, trên khuôn mặt là một lớp da nhân tạo. Mỗi khi hãn nổi giận, ví dụ như bây giờ, khuôn mặt sẽ có một khoảng lớn không đổi màu, bộ phận trên đó không hề có bất cứ sự thay đổi nào để biểu lộ cảm xúc. Đúng là dán da nhân tạo trên mặt như rèm treo trên cửa sổ, e rằng tác dụng của nó chỉ để che đi những sợi cơ thịt bị hoại tử của ngài bá tước mà thôi...

"Tom Stoll... Tại sao người lại thân quen đến thế cơ chứ?" Gilson II nghiêng rằng nghiêng lợi, nhìn chăm chăm vào màn hình như muốn giết chết đối phương bằng ánh mắt sáng quắc của mình.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 3: Viếng Thăm

Johnton ngồi trong phòng làm việc do cục cảnh sát sắp xếp, lật xem những tài liệu liên quan đến vụ cướp ngân hàng.

Nhân chứng của vụ án này bao gồm viên chức ngân hàng, bảo an, dân thường và một tên cướp may mắn sống sót. Hơn hai mươi bằng chứng đều vô cùng hợp lý, không hề có kẽ hở nào.

Hiện trường vụ án đã được dọn dẹp sạch sẽ để ngân hàng tiếp tục làm việc, song vết đạn và nơi hai thi thể ngã xuống đều có ảnh chụp ghi lại, ba khẩu súng cũng nằm trong túi vật chứng trước mặt Johnnton.

Nhưng những thứ này vẫn chẳng chứng minh được gì...

Johnton đặt hy vọng lên bộ phận ghi hình hiện trường, đó chính là chứng cứ trực tiếp quan trọng nhất của bản án. Nếu quả thật có con đường để đột phá thì nó chỉ có thể nằm trên những đoạn tư liệu hình ảnh mà thôi.

Một lần nối tiếp một lần, Johnnton xem rất kỹ đoạn video, nhất là giây then chốt thứ bốn mươi chín...

...

Ngày mười bốn tháng ba, mười giờ sáng.

Tom ngồi trong nhà theo dõi những tin tức nhảm chán trên TV. Biện pháp đóng cửa không ra ngoài tất nhiên đạt được hiệu quả nhất định, tin tức

về hẳn trên các phương tiện truyền thông càng ngày càng giảm. Thấy mọi người nhanh chóng tìm thấy đề tài thảo luận mới, các phóng viên cũng biết khó. Số người liên lạc qua điện thoại hoặc gõ cửa đều giảm sút rõ rệt.

Mặt Tom bỗng nhiên đổi sắc!

Hắn nhìn chăm chăm một bức tường trong phòng khách, hệt như có thể nhìn xuyên vách tường để thấy cửa nhà mình.

Tom nhanh chóng bật dậy như cung đã lên tên, song lại không tạo ra bất cứ âm thanh nào. Hắn chậm rãi đến gần một chiếc tủ đựng chén đĩa, trong ngăn kéo có một khẩu súng lục chứa loại đạn tốt nhất.

Đây là nguyên tắc năm mét của hắn. Trong căn nhà này, mặc kệ Tom ở nơi nào nhưng chắc chắn sẽ có một món vũ khí trong vòng năm mét. Cần nói thêm, dù đang ngồi xem báo trên bồn cầu thì hắn vẫn có thể tìm được vũ khí giết người trong vòng ba giây.

Cốc! Cốc! Hai tiếng gõ cửa vang lên. Ngắn gọn và có lực.

Tom không ngờ đối phương lại gõ cửa. Hắn biết rõ người trước cửa không phải là phóng viên, đây có thể xem là một kiểu phán đoán theo bản năng.

Chẳng qua Tom vẫn không cầm vũ khí, chỉ đi tới trước cửa, đáp lời bằng giọng bình thường: "Xin lỗi, ta không muốn phỏng vấn."

Johnton nói: "Ta không phải phóng viên, ta thay mặt cảnh sát đến hỏi người một vài vấn đề về vụ án. Hy vọng người có thể trợ giúp việc điều tra."

Tom mở cửa: "Có thể cho ta xem giấy tờ xác minh chứ?"

"Đương nhiên." Johnton xuất trình giấy tờ, chỉ có điều giấy chứng nhận không phải của cảnh sát quận Phong Diệp, mà là huy chương hình thoi của HL.

"Người khỏe chứ, ta là Gary Johnton. Rất vui khi được gặp người, ông Tom Stoll."

"Khỏe, À... chào trưởng quan." Tom biểu hiện những phản ứng của một người dân bình thường, trong khi khuôn mặt lộ vẻ kinh ngạc và khó hiểu.

"Chúng ta có thể vào nhà nói chuyện không?"

"À, đương nhiên. Mời trưởng quan vào nhà."

"Không cần khách sáo, người có thể gọi ta Gary." Johnton vào phòng.

Tom đóng cửa, đáp lời: "Vậy ta gọi ngài là ngài Johnton nhé. Xin mời đến phòng khách."

Tom dẫn đối phương vào nhà.

"Mời ngồi, ngài muốn uống thứ gì?"

Johnton quét mắt nhìn quanh nhà của Tom, ngoài miệng thờ ơ trả lời: "Nước trà bình thường là được rồi."

Tom vừa pha trà, vừa nói bằng giọng vô cùng khách sáo: "Xin tha thứ cho những hành động vô lý của ta. Gần đây có quá nhiều phóng viên đến đây, trong đó có vài người giả mạo cảnh sát trà trộn vào nhà. Ta đoán rằng bọn họ đều giấu mặt quay sau lưng."

Johnton trả lời: "Ta sẽ không để bụng."

Tom đưa nước trà lên, ngồi đối diện Johnton: "Mời dùng."

"Cảm ơn." Johnton ngừng quan sát căn phòng, tầm mắt ngừng trên mặt Tom.

"Vâng, không biết trưởng quan muốn hỏi gì? Vụ án đó nghiêm trọng đến mức kinh động HL sao?" Tom hỏi.

Johnton không hề đụng đến nước trà trên bàn. Hắn nhìn chăm chăm vào mắt của Tom để nắm bắt thứ gì đó, nhưng nhìn thế nào vẫn chỉ là ánh mắt của một người dân có công việc làm ăn bình thường, không có gì quá đặc biệt.

"Vì muốn có một thân phận để tùy cơ ứng biến nên ta đã lấy một chức thiếu úy suông ở HL. Chức vị của ta, nói đúng ra là phụ tá cho một vị quý tộc cấp cao, lần này đến theo lệnh của vị đó."

Lúc nghe đến "quý tộc", Tom có vẻ hơi giật mình.

Sửng sốt khoảng hai giây, hắn hỏi: "Không phải ngài vừa nói mình thay mặt cảnh sát..."

Johnton không muốn lãng phí thời gian ở vấn đề này, dứt khoát cắt lời đối phương: "Thưa ông Stoll, người biết bao nhiêu về gia tộc Gilson?"

Tom tỏ ra bối rối, có vẻ đang cố gắng suy nghĩ: "À vâng, thật xin lỗi. Đây là lần đầu tiên ta nghe thấy cái tên này."

Johnton lại nói: "À, vậy sao? Thưa ông Stoll, ta nghe nói người đến thành phố này vào bảy năm trước, thế trước đó người sinh sống ở đâu? Ta rất muốn tìm hiểu, hy vọng người sẽ giải thích cụ thể."

Tom do dự một hồi, mới trả lời: "Ta sinh ra trên thuyền đánh cá. Từ nhỏ theo cha và chú học bắt cá, mãi cho đến khi một trận gió bão cướp đi tất cả, trừ mạng của ta. Ta được một mái ấm thu nhận, tiếp thu giáo dục ở đó, thay đổi vài công việc sau khi tốt nghiệp trung học phổ thông. Bảy năm

trước, ta chuyển từ Bắc Âu đến quận Phong Diệp để lập nghiệp." Tom dừng lại một chút: "Những điều này đều được ghi lại, ngài sẽ thấy khi tra hồ sơ của ta."

Đến lúc này đây, Johnton vẫn nhìn chăm chăm đôi mắt Tom nhưng không nhận ra bất cứ phản ứng dị thường nào, cũng không tìm thấy dấu hiệu nói dối.

Đương nhiên Johnton đã tra qua tư liệu của Tom và gần như có thể kể ra hết. Hắn chỉ muốn hỏi người đàn ông trước mắt một lần nữa để xem có trùng khớp hay không.

"Về vụ cướp ngân hàng ngày mười tháng ba..." Johnton bỗng dời đề tài, lấy một chiếc PVP670 trong túi áo trong ra: "Đây là video giám sát hiện trường, ta có một số vấn đề cần hỏi người."

"Hơ... thưa ngài Johnton! Ta không hề muốn xem lại cảnh này chút nào, giờ nhớ lại tình cảnh lúc đó mà ta còn cảm thấy sợ hãi." Tom ngửa cơ thể ra phía sau, thần sắc khẩn trương.

"Tiếc rằng người phải khắc phục nỗi sợ hãi này, ông Stoll." Johnton bắt đầu mở video. Hắn mở từ lúc bọn cướp bắt đầu bước vào ngân hàng cho đến khi cả bọn hai chết, một bị thương và mất khả năng chống cự thì ngừng, tổng cộng bốn phút.

Mặt Tom thay đổi mấy lần trong khi xem, thậm chí còn lộ vẻ sợ hãi. Sau khi xem xong, hắn thở dài rồi nói: "Thật đáng sợ phải không?"

Johnton vượt màn hình cảm ứng để thanh tiến độ trở lại một ít. Hắn cho biết: "Căn cứ kết quả điều tra của cảnh sát, tên cướp cầm súng ngắn là thủ lĩnh. Trong ba người, kẻ này từng có tiền án bạo lực và là một tay già đời. Người nhìn xem, khi mới bước vào ngân hàng, hắn nổ súng lên trời trước tiên. Hai phát súng rất hiệu quả, hắn biết nên làm thế nào để không chế cục diện."

Mặt khác, hai người còn lại quá kém cỏi. Bọn họ la to là vì căng thẳng, adrenaline tăng vọt. Trong lúc tâm trạng phấn khích này cần phải được trút hết, bé trai khóc la, vừa lúc chọc giận một tên cướp không khống chế được mình."

Johnton kéo thanh tiến độ chút ít: "Người từng tham gia quân ngũ chứ?"

Tom lắc đầu: "Chưa bao giờ."

Johnton chỉ vào màn hình: "Ta thấy khi tiếng súng vang lên, toàn bộ người ở sảnh trước ngân hàng đều theo bản năng khom lưng, cúi đầu, ôm đầu, rụt cổ, hét chói tai... Mà trong nháy mắt đó, người quỳ một gối xuống đất, tìm nơi che chắn gần nhất và cùng hướng với tiếng súng, đó là một cây cột trong sảnh. Người ngồi xổm một nửa, trốn phía sau cây cột, bắt đầu quan sát nhanh tình hình bốn phía."

"Cái gì? Không đâu, thưa ngài Johnton. Ta không có như vậy." Tom dùng ngón trỏ chỉ vào hình ảnh trên PVP670: "Ngài xem, ta lui đầu trốn giống mọi người."

Phía sau cây cột là điểm mù của camera. Trong video, quả thực Tom cuộn người trốn sau cây cột. Song lúc hần biến mất trên màn ảnh, rốt cuộc là ôm lấy đầu run rẩy hay ngồi xổm quan sát xung quanh, điều này không ai biết được.

Dù sao đó là phản ứng Johnton suy đoán, nhưng đối phương một mực phủ nhận nên hẳn không còn lời nào để nói.

Lại kéo thanh tiến độ một lần nữa, Johnton nói: "Còn đây, lúc người và tên cướp lăn lộn trên mặt đất. Ông Stoll! Ta thấy rất kỳ lạ, vì sao trong lúc hai tên cướp tới gần thì các người lại đột ngột đứng lên?"

Tom nói: "Vâng, lúc đó ta chỉ biết ôm lấy hăn từ phía sau và dùng hai tay nắm nòng súng shotgun. Tên cướp định dùng ót và khuỷu tay tấn công ta, vì vậy ta tìm cách né tránh. Trong lúc vật nhau, không biết tại sao ta và hăn đều đứng lên. Có thể do hăn quá khỏe nên chỉ cần dùng sức từ hai chân để kéo ta lên."

Johnton nói: "Sau khi đứng lên, cơ thể hăn chặn giữa đồng bọn và người, dẫn đến việc hai tên cướp khác không thể nổ súng, phải không?"

Tom trả lời: "Đúng vậy, tiếp theo hăn muốn cậy mạnh để ném ta ra, hoặc chí ít là để ta đối diện với họng súng của hai tên cướp. Kết quả loay hoay được nửa vòng, súng shotgun phát nổ."

"Vừa hay bắn nát nửa đầu đồng bọn." Johnton nói tiếp.

Tom bùi ngùi nói: "Đúng vậy, thật đáng sợ."

Johnton tỉnh bơ, chỉ tiếp hình ảnh trên video: "Sau khi súng nổ, tên cướp buông nòng súng, ta cho rằng đó là vì nòng súng quá nóng." Hăn chuyển đề tài câu chuyện, rồi lại hỏi: "Nhưng vì sao người không buông tay?"

Tom nói: "Về sau ta mới nhận ra. Người xem này, tay trái của ta vẫn còn bị thương."

Hăn xòe tay trái, quả thật bàn tay có vết phỏng.

"Có lẽ lúc đó ta quá sợ hãi nên quên đi đau đớn."

Johnton trầm nghĩ: Do vết thương nhẹ nên biên bản không ghi lại, giả như mấy ngày nay hăn cố ý nắm đèn để bị thương thì cũng không ai biết được, thật đúng là cẩn thận...

Johnton lập tức nói: "Sau đó, tên cướp cầm súng ngăn bắn đồng bọn. Còn người đang vật nhau với tên cướp thì hẫng bỗng buông nòng súng, dẫn đến việc người không có lực giữ lại nên ngã bệt xuống đất." Hẫng chỉ vào hình ảnh: "Người thật may mắn! Nếu chậm một giây, rất có thể người sẽ trúng đạn. Thật giống như... người né đạn."

Tom nói: "Ta không hề biết chuyện này, bởi tiếng súng vang liên tiếp, ta rất sợ... Vốn chỉ muốn đoạt súng và chế ngự tên cướp cầm súng ngăn, song hẫng lại nổ súng liên tục. Ta hoảng quá, thành ra đã nổ súng."

"Vừa hay bắn trúng chân tên cướp, phải không?" Johnton nói.

Tom đáp: "Đúng vậy, ngài cảnh sát trưởng từng hỏi qua khi lấy lời khai của ta."

Johnton đứng dậy, nở nụ cười. Có lẽ đến lúc hẫng phải đi.

"Cảm ơn sự phối hợp của người, ông Stoll. Ta nghĩ mình hỏi đủ nhiều rồi, xin lỗi vì đã quấy rầy."

"Đừng khách sáo, thưa trưởng quan. Nếu ngài cần hỏi thêm thì lúc nào cũng có thể tìm đến ta." Tom nở nụ cười ân cần trên khuôn mặt giống sát thủ máu lạnh.

Tiền ngài thiếu úy đến cửa ra vào, Tom vừa định đóng cửa, Johnton quay đầu nói: "Đúng rồi, thưa ông Stoll. Người đã từng nghe qua một cái tên, hoặc nói là danh hiệu chưa?"

"Xin hỏi là..."

"Gambling Snake."

"Không, ta chưa từng nghe qua. Đó là cái gì? Nhân hiệu quần áo hay nhân hiệu cờ bạc?"

"Ha ha..." Johnton mỉm cười: "Hẹn gặp lại, ông Stoll."

Cửa vừa đóng, trên mặt hai người là hai biểu lộ trái ngược nhau.

Johnton không cười nữa.

Tom cười nhạt...

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 4: Màn Đêm Buông Xuống

Đêm hôm đó, Tom đi ngủ sớm vào tám giờ. Hắn chợt mở mắt đúng mười hai giờ đêm, tiếp đó leo xuống giường và mở tủ quần áo không nhanh không chậm. Trong lúc tay phải lấy quần áo, tay trái luồn vào ngăn tối lòi ra một khẩu súng.

Khẩu súng này có trang bị ống giảm thanh và một băng đạn đầy đủ. Tom tùy ý giơ tay, chìa hòng súng đến cửa phòng ngủ. Gần như trong chớp mắt thực hiện động tác này, một gã lính đột kích toàn thân mặc đồ đen và trang bị đến tận răng rón rén đẩy cửa phòng.

Viên đạn đi qua ống giảm thanh, một tấm kính thủy tinh vỡ nát, một người đàn ông ngã xuống đất.

Dù trong đêm yên tĩnh nhưng ba âm thanh liên tiếp trên không truyền đi quá xa, chỉ ít thì binh lính HL đang mai phục quanh nhà Tom không hề nghe thấy.

Từ đầu đến cuối, Tom không liếc nhìn cửa ra vào lần nào. Sau khi giết người xong, hắn bình tĩnh bỏ súng xuống, bước tới trước gương và mặc quần áo chỉnh tề.

Một bộ âu phục đen, kính râm dặt ở túi áo, giày da màu đen, găng tay da và một khẩu súng trường bán tự động được giấu dưới sàn nhà, những thứ này là toàn bộ hành lý hắn bắt buộc phải có. Đương nhiên còn có cả xấp chi phiếu giá trị kếch xù.

Trên người tên lính đột kích nằm dưới đất có mặc áo chống đạn. Mặc dù trên đầu cũng đeo mũ giáp nhưng bên trong không hề có kính thủy tinh chống đạn che chở. Vì hành động ban đêm nên hắn chỉ mang loại mũ sắt bình thường đi kèm thiết bị nhìn đêm. Thế mới có chuyện viên đạn đâm vỡ kính thủy tinh nhìn đêm, bắn vào đại não qua mắt phải, sau đó cướp đi tính mạng của hắn trong nháy mắt.

Tom bình tĩnh đi qua xác chết trước cửa, ra khỏi phòng ngủ và trực tiếp đi đến phòng khách.

Không cần bật đèn, Tom vẫn biết có một người đang ngồi phòng khách tối đen.

"Người biết thủ hạ sẽ chết nhưng sao lại ngồi bình chân như vại ở đây?" Tom hỏi.

Người đàn ông trong bóng tối hắn là Johnton, lúc này hắn ngồi ở vị trí mà hắn từng ngồi trong chuyến viếng thăm hồi sáng: "Nếu người bị hắn chế trụ thì rõ ràng ta đã sai, ta chỉ việc ngồi đây nhìn hắn bắt người đi ra là được. Còn nếu hắn bị người giết chết thì chứng minh rằng ta đã đúng, ta ở đây nhìn người đi ra là được."

"Người không cảm thấy bản thân ti tiện khi dùng tính mạng người khác làm tiền đặt cược sao, "Chó Săn" Johnton?"

Johnton hừ lạnh một tiếng: "Có thể tra ra lai lịch của ta trong thời gian ngắn, người thật không hổ là Gambling Snake."

Giờ đây, giọng nói của Gambling Snake không còn ôn hòa như Tom Stoll nữa. Mỗi từ ngữ thốt ra từ trong miệng hắn đều lộ hàn ý: "Vậy ra dòng họ Gilson vẫn còn người sống sót?"

"Đương nhiên còn! Dòng máu cao quý luôn luôn nhận được sự quan tâm của ông trời, không bao giờ dễ dàng biến mất!" Johnton trả lời.

Gambling Snake nói: “À, được quan tâm sao? Thế kẻ sống sót là thằng cha đi săn thú không trở về vào mười mấy năm trước, hay thằng con bị ta ném xuống từ tầng mười hai vào bảy năm trước?”

Johnton cười nhạt: "Ngài Gilson II sai ta đến hỏi thăm và đáp lễ những gì người đã ban tặng. Phần lớn thân thể của ngài đã không còn hoạt động bình thường được nữa, tổn thương não bộ thường tái phát khiến ngài không thể tiếp nhận phương pháp cải tạo cơ thể vô cùng rủi ro, mà thương thế ở cột sống khiến nửa thân dưới của ngài hoàn toàn mất tác dụng."

"Nếu nói vậy thì hẳn đã tuyệt tự rồi." Gambling Snake bổ sung bằng giọng rất lạnh nhưng những lời này lại mang theo ý trào phúng trắng trợn.

Johnton nói tiếp: "Bảy năm trước, một mình người gần như đã giết hết cả dòng họ Gilson nhưng ngài Gilson II vẫn còn sống từ ngày đó đến giờ. Ngài sống chỉ vì báo thù và chỉ có ra tay giày vò người đến chết mới có thể giải tỏa lửa giận của ngài."

Gambling Snake nói: "Bởi vậy hẳn dốc tiền tài để chiêu binh mãi mã, sau đó mời loại người thuộc chủ nghĩa cơ hội như người làm phụ tá?"

"Hừ! Một người trong tên có hai chữ "đánh cuộc" mà lại bảo ta là kẻ cơ hội. Lẽ nào người không cho rằng giờ khắc này người cần đến vận may hơn ta sao?"

"Trên đời này vốn không có thứ gọi là "vận may". Cho dù có thì đánh bạc cũng không dựa trên cơ sở đó, cuộc sống lại càng không phải." Gambling Snake phản bác.

Johnton nói: "Phải vậy không? Thế thì bỏ vận may sang một bên, chúng ta dùng thực lực để nói chuyện. Bây giờ xung quanh nhà người được giám sát bởi năm chiếc xe trực thuộc quân đội HL. Ở xa hơn, có một vòng vây gồm hơn trăm người sẵn sàng hành động trong phạm vi một km, trong

đó có vài binh sĩ cải tạo cấp Bính. Mặt khác, bản thân ta cũng là một người có năng lực cấp Cường!

Trên cơ sở từ tất cả những điều này, ta cho rằng người chỉ có hai con đường trước mắt. Một là ngoan cố chống lại cho đến chết. Tuy ta nhận lệnh phải bắt sống người nhưng ta khẩn thiết kiến nghị người chọn con đường thứ nhất, bởi vì con đường thứ hai là bị ta bắt lại. Mà một khi người rơi vào tay ngài Gilson II, người sẽ cảm thấy cái chết là sự hưởng thụ xa xỉ đến mức nào."

Gambling Snake nói: "Sở dĩ ta gọi người là người thuộc chủ nghĩa cơ hội là vì người đã phạm phải ba sai lầm cho đến bây giờ."

"Sao cơ? Ta không ngại nghe người nói thêm một chút..." Johnton không ra tay vội. Theo hắn thấy, bản thân mình đã hoàn toàn khống chế thế cục và nắm chắc thắng lợi trong tay. Cứ để đối phương nói nhiều hơn hai câu cũng chẳng sao cả.

"Đầu tiên, người đã quá đặc ý. Đặc ý đến mức chủ động nói hết tình hình binh lực quanh đây và cấp bậc năng lực của bản thân."

Gambling Snake nói: "Người muốn khoe khoang năng lực cấp Cường phải không? Nhưng ta phải nói cho người biết, lúc này đây năng lực ấy chẳng có ý nghĩa gì cả."

Johnton đáp trả bằng nụ cười nhạt. Hắn không lên tiếng, vẫn chờ Gambling Snake nói tiếp.

Gambling Snake nói tiếp: "Thứ hai, người nhìn thấy kết cấu căn phòng này có vấn đề vào ban ngày. Ta cũng biết chỉ với độ dày của những bức tường thì chắc chắn không thể qua mắt bất cứ người trong nghề nào.

Sau khi xem xét và ghi nhận những điều dị thường xong, chỉ ít người đã nắm chắc tám phần mười chuyện ta không giống người thường. Chỉ có

điều người lại kiên trì thực hiện kế hoạch ban đầu, tức là dùng đoạn băng ghi hình để thăm dò ta.

Theo ta thấy, hành động này chỉ lãng phí thời gian. Lẽ ra người nên vội vàng tìm cơ bỏ đi, sau đó báo cho căn cứ quân sự gần nhất phái vài máy bay ném bom tới đây, xác định vị trí để oanh tạc. Hoặc chẳng dùng uy lực đạn pháo để phá hủy toàn bộ khu vực này.”

Tâm trạng của Johnton vẫn không bị ảnh hưởng. Hắn còn đặc ý nói: "Người đang nói những lời vô ích. Sự thật phải là ban ngày người nghĩ mình nói dối quá đạt nên lúc này còn ở lại trong nhà. Do không ngờ tới việc bản thân lại trở thành cá trong chậu, người nói những lời không đâu ra đâu để khỏi mất mặt. Ha ha! Thật sự làm ta quá thất vọng.”

"Sai lầm thứ ba người phạm phải cũng là sai lầm trí mạng nhất.”

Gambling Snake không nhìn Johnton mà nói: "Người không nên uống chén trà ta pha cho người.”

Mặc dù trong phòng tối đen như mực, Gambling Snake vẫn có thể đoán ra biểu lộ hung hăng của Johnton nhanh chóng cứng lại thành kinh sợ và tức giận.

"Phô trương thanh thế! Người và ta cùng uống loại trà như nhau!" Giọng nói của Johnton bắt đầu lớn hơn, rõ ràng tâm trạng hơi dao động.

Gambling Snake vẫn bình tĩnh như trước: "Không sai!"

"Nước trà cùng một bình trà rót ra, trong ly không có bột phấn!"

"Không sai! Người chỉ phô trương thanh thế!"

"Thuốc độc hoàn mỹ phải thỏa mãn những điều kiện đơn giản. Một, đảm bảo trí mạng. Hai, không mùi, không vị, không sắc, không dễ bị phát

hiện. Ba, có thể nguy trang thành tử vong tự nhiên."

Gambling Snake không cho là đúng, cảm đầu cảm cổ kể ra: "Vốn sau đó người sẽ có vài đêm bình yên rồi qua đời, mà ta lợi dụng thời gian đó để thông dong rồi khỏi thành phố. Không ngờ tối nay người lại khẩn trương tìm đến cái chết, coi bộ độc dược của ta không có ý nghĩa nữa rồi."

"Nói càn nói rỡ! Nếu người thật sự hạ độc thì chính người cũng trúng độc như ta."

Gambling Snake nói: "Cho nên sau khi tiễn người, ta đã uống thuốc giải."

Johnton im lặng một lúc. Những lời của Gambling Snake khiến hắn thấy mình như một thằng ngu.

Gambling Snake lại nói: "Phần thuốc giải còn thừa đều chạy hết xuống bồn cầu. Người mất đi hàng mẫu để nghiên cứu thuốc giải, mà cách điều chế chỉ có ta biết rõ. Ngay cả khi người lập tức đến bệnh viện kiểm tra trong cơ thể có độc hay không thì vẫn không thể tìm ra. Ta đã nói rồi, loại thuốc độc này có thể nguy trang thành tử vong tự nhiên. Đến khi người chết cũng không thể điều tra được gì."

Mặt Johnton méo xẹo, trừng mắt nói: "Người lừa ta..."

Gambling Snake ngáp một cái cho tỉnh táo: "Lần này người có thể dùng tính mạng của mình như tiền đặt cược, sau đó thử xem ta có lừa gạt người hay không."

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 5: Âm Sát (Thượng)

Cho dù chỉ còn một đường sống thì Johnton cũng cố nắm lấy. Hơn nữa, hắn sẽ không nguyện ý đem tính mạng của mình đi đánh cược.

“Chúng ta thực hiện một cuộc giao dịch đi. Ta ra lệnh gỡ bỏ mai phục quanh đây để người rời khỏi, người đưa ta phương pháp giải độc.”

Gambling Snake trả lời: "Ta từ chối giao dịch."

"Cái gì? Người giỡn chơi à! Người nói ra chuyện bỏ độc không phải muốn ta đi theo người sao? Giờ ta cho người cơ hội chạy trốn đấy thôi!" Johnton hỏi ngược lại, tâm lý sốt ruột hơn xa đối phương.

Gambling Snake trả lời: "Ta không cho người phương pháp giải độc thì chắc chắn người sẽ chết, nhưng người không bảo quân đội rút lui thì chắc gì ta không trốn thoát. Lý do ta không chấp nhận giao dịch là vì từ giờ trở đi, ta nói gì người đều phải làm theo. Nếu người không đồng ý, người có thể dùng vũ lực để giải quyết vấn đề. Đối với ta mà nói, dù người đem toàn lực để giết chết ta thì vài ngày sau người cũng chẳng thoát được cái chết."

Hắn nói như trình bày án tử hình cho Johnton: “Mọi thứ trên đời này đều như đánh cược. Trong lần đánh cược này, ta luôn luôn có cơ hội trốn thoát. Còn người, nghe lời ta thì có thể sống sót, từ chối thì trăm phần trăm sẽ chết.”

Khí huyết trào lên trong lồng ngực Johnton. Hắn không ngăn nổi sự giận dữ, nhưng khi biểu hiện ra lại không có chỗ phát tác. Thái độ lạnh lùng của Gambling Snake khiến hắn chỉ biết nghiêng răng nghiêng lợi: "Tốt, nói đi... Người muốn ta làm gì?"

Gambling Snake trả lời: "Rất đơn giản, người chỉ cần..."

...

Tháng mười hai, năm 2093. (Tức 7 năm trước so với mạch chuyện chính)

Bắc Á, quận Song Ưng, thủ phủ của bá tước Gilson.

Đêm khuya, Gilson II ngồi trong thư phòng. Cố vấn tài vụ của hắn đang báo cáo lợi nhuận của quý cuối cùng trong năm. Hai người em họ và một người chú cũng tới dự thính.

Từ khi cha của Gilson II mất tích thần bí sau một chuyến đi săn bên ngoài, tất cả quyền quản lý gia tộc nhanh chóng do hắn tiếp nhận.

Lão Gilson là một quý tộc điển hình. Hắn xuất thân nổi trội, thái độ ngang ngược, tự cho mình cao quý nên không coi ai ra gì. Ngoài việc suốt ngày chìm đắm trong tửu sắc và bài bạc, hắn còn thích đi khoe khoang khắp nơi về khả năng ăn chơi của mình, tỷ như khả năng bắn súng, tửu lượng và phụ nữ, vv... Hắn thường xuyên công khai đàm luận về những chủ đề này và không hề úy kỵ việc bộc lộ khuynh hướng yêu thích lolita, cũng như rất nhiều hành vi trái pháp luật khác.

Hễ là người hiếu chút lễ nghĩa liêm sỉ ở địa cầu từng vài lần tiếp xúc với bá tước Gilson, đều gọi hắn là đầu heo. Nhưng thứ cho ta nói thẳng, người ta đã sỉ nhục loài heo mất rồi. Heo là động vật rất khôn ngoan trong quá trình tiến hóa. Chúng thích ứng với sự biến đổi hoàn cảnh, thay đổi tập quán ăn uống, tăng cường khả năng sinh sản và khắc phục tất cả mọi thách

thức. Giả dụ có một chủng tộc cao cấp thống trị địa cầu và đem con người thành món thịt ăn chủ yếu như loài người ăn thịt heo, ta nghĩ nhân loại sẽ nhanh chóng xong đời.

Chỉ có điều Gilson II còn nát hơn so với người được gọi là heo kia. Điều này phải nói từ lúc hăn còn bé, có thể dễ dàng nhận ra hăn được học một nền giáo dục quá tốt, hoặc nói hăn đã đạt được bằng cấp mà một gã quý tộc cần có, nhưng thật ra hăn chẳng học được bao nhiêu tri thức và kỹ năng thực tế.

Chuyện này không thể trách hăn. Trong trường học dành riêng cho quý tộc và hoàng thất luôn có một đám học sinh có sức học phi thường, hoặc thông minh bẩm sinh, hoặc có hứng thú đặc biệt với mỗi một môn học, cũng có thể là do cha mẹ không có địa vị cao quý nên họ cần phải nỗ lực học tập mới có thể cầu tiến trong tương lai.

Gilson II không thuộc loại người trên. Cha hăn không chỉ có địa vị rất cao mà còn có thực quyền và tài phú. Bản thân hăn không thể gọi là thiên tài, nói không ngu ngốc coi như đã khích lệ. Về hứng thú học tập thì có thể tốt hơn so với chủ tiệm vải vóc, còn lại khỏi nói đi.

Do đó Gilson II gia nhập một nhóm quần thể khác. Nhóm người này tương tự như một tổ chức từ thiện. Khi thanh thiếu niên tầng lớp bình dân trạc tuổi đi làm thêm để tích cóp chút tiền đóng học phí ở trường công lập thì Gilson II sẵn sàng ra tay viện trợ họ.

Ví dụ như một thiếu niên làm bồi bài ở nhà hàng bị Gilson II ngáng chân, sau đó bị cả lũ bạn xấu của hăn trêu chọc một phen. Hăn liền cho quản lý nhà hàng một xấp tiền để người này ngậm miệng lại. Vậy là thiếu niên kia cũng đã có một khoản thu nhập nho nhỏ. Lại tỷ như một thiếu niên nào đó đi ra ngoài giao hàng bị Gilson II lái xe đụng phải. Hăn sẽ bình tĩnh giao một ít tiền giải quyết việc xử phạt, kể đó thiếu niên kia sẽ nhận được tiền lương hơn nửa đời người và được chu cấp tàn tật suốt quãng đời còn

lại. Lại có một thiếu nữ nào đó gọi điện đến để bán tài sản vô hình nào đó, thường thì thiếu gia Gilson II sẽ đích thân ra tay.

Trên tổng thể thì lúc Gilson II còn trẻ là một người như vậy. Có một đạo lý gọi là "lấy của dân thì phải chi cho dân". Hẳn đã hiểu thấu đạo lý này khi còn tốt nghiệp đại học, thế nên việc giao thiệp với giới chính trị càng được mở rộng khi Gilson II tiếp quản công việc của dòng họ vào thời điểm hẳn chưa đến ba mươi tuổi.

Đương thời, tổng đốc quận Song Ưng thông đồng với Gilson II thông qua dự luật "Phân phối buôn bán". Bộ luật này chủ yếu hạn chế quyền buôn bán của người dân trong ba mặt hàng là muối, kim loại và chế biến thực phẩm. Đây cũng chính là diệu kế vơ vét tài sản mà Gilson II hao tâm khổ sức mới nghĩ ra.

Tổng đốc và Gilson II đã trở thành chiến hữu thân mật. Trong những năm này, họ dĩ nhiên "phú giáp một phương", thu nhập từ thuế má của quận Song Ưng đủ khiến tầng lớp cao cấp của đế quốc nhìn họ với cặp mắt khác xưa. Chỉ có điều ngay đến người bán rong ở quận này đều hận không thể lột da hắn, lóc thịt hắn. Nhắc đến cái tên Gilson, văn nhân ở đây thuận miệng rằng: "Nói chi cho miệng bẩn, viết chi cho giấy sòn".

Khi sự phẫn nộ của dân chúng tích tụ đến một trình độ nhất định, chắc chắn sẽ dẫn đến bùng nổ...

Ban đêm, vợ và đứa con mười tuổi của Gilson II đã đi ngủ trên lầu hai. Những người hầu vẫn giữ vững cương vị của mình. Trong các gia đình quý tộc, thường thì quản gia và hầu nữ đều không được nghỉ ngơi trước khi chủ nhân đi ngủ. Cho dù ông chủ Gilson đột nhiên muốn ăn đồ nướng trong sân nhà vào ba giờ sáng thì bạn cũng phải chống giá quay thịt lên trong mười lăm phút cho hắn.

Năm người trong thư phòng đã bàn bạc chính sự xong, bắt đầu lấy ra xì gà và rượu mạnh. Vừa phì phèo thuốc lá, họ tà tà nói chuyện với vẻ mặt hưng phấn. Điều này cho thấy lũ quý tộc trên đã vơ vét được không ít.

Mà lúc này, có một bóng người xuất hiện trên đỉnh chóp nhọn của dinh thự xa hoa Gilson. Người này ngồi xổm tại chỗ, người mặc đồ đen, mang giày gia tốc, thân giấu lợi khí, ánh mắt như ưng.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 6: Âm Sát (Trung)

Dinh thự của Gilson II được trang bị hệ thống an toàn vô cùng tiên tiến, người dân bình thường hoàn toàn không thể đến nơi này. Tất cả những kẻ có ý định giội phân hoặc đánh lén cũng không cách nào làm trò gì được. Tuy người lợi hại hơn một chút vẫn có thể đến đây, tỷ như sát thủ có trang bị và kỹ năng chuyên nghiệp, nhưng vẫn còn một tuyến phòng ngự gồm những hộ vệ của phủ bá tước Gilson đang chờ đợi họ.

Hộ vệ tư nhân của vương tộc được lĩnh danh hiệu “kỵ sỹ” ở đế quốc, có thân phận khá cao và nhận lương bổng ngang với nhân viên công vụ miễn cán. Nhưng hộ vệ của quý tộc lại chịu một nỗi buồn bực. Vấn đề chủ yếu nằm ở chỗ bọn họ không được nằm trong biên chế chính quy, nhiều nhất chỉ có thể được coi là lính đánh thuê mang trên vai trách nhiệm trợ Trụ vi ngược và hay bị chửi mắng là chó săn.

Đương nhiên không ai cam nguyện nhận công việc này, bởi vậy quý tộc thường sẽ dựa vào mối quan hệ với quân đội HL trực thuộc địa phương để xin vài người làm hộ vệ. Chính lão Gilson cũng từng làm thế. Có điều nhân phẩm lão ta không được tốt, ác danh lại bay xa. Mỗi vị đại đội trưởng vừa nghe thấy bá tước Gilson mở miệng thuê người, không nói hai lời đã phái cho lão một đám lính không chính thức "bỏ thì thương, vương thì tội", hoặc nói là quân nhân không đủ tiêu chuẩn của quân đội. Để những người này trong biên chế, một là ảnh hưởng đến tác phong người lính và năng lực chiến đấu tổng thể, hai là sợ "một con chuột làm hỏng nồi nước". Nhưng

nếu bọn họ không phạm phải sai lầm nghiêm trọng thì không thể tùy tiện cho về phủ. Tốt thôi, bá tước muốn thuê người thì cứ đẩy họ đi cho xong.

Tiếp đó, trong một lần đi săn thú vào mấy năm trước, lão Gilson và đám kiêu binh không hợp cách mất tích cùng một chỗ.

(Lão Gilson và nhóm kiêu binh bị Gunsmith giết để trả thù cho ông nội, chi tiết này thuộc quyển 4 chương 13)

Gilson II tiếp thu lời dạy của cha nhưng vẫn lo lắng đến câu "ác giả ác báo". Chính bản thân hắn làm nhiều điều thương thiên hại lý, nói không sợ rõ ràng là gạt người. Lỡ một ngày sát thủ mang trong người thủ đoạn cao minh tìm tới trước cửa mà không có người nào đối phó thì thật không ổn.

Vì vậy, Gilson II thông qua tầng tầng lớp lớp quan hệ để tìm một tổ chức gọi là "Silver Shadow". Không rõ số lượng thành viên của tổ chức này nhưng ít nhất họ không dưới ngàn người. Cũng chẳng ai biết thủ lĩnh là ai. Người ngoài chỉ biết duy nhất một điều: Chỉ cần bạn chịu chôn đủ tiền thì họ có thể cung cấp sát thủ đáng tin cậy giết người giúp bạn, hoặc không để người khác giết bạn.

Hộ vệ của Gilson II là thành viên của Silver Shadow, tổng cộng có ba người. Bọn họ được trả tiền lương trên trời, ở trong phòng dành cho khách của bá tước. Họ phụ trách công tác bảo vệ suốt hai mươi tư giờ mà không hề ngừng nghỉ.

Tuy là một quý tộc nhưng Gilson II chẳng biết gì về thế giới của người có siêu năng lực. Nếu hắn có thể biết thêm một chút thì sẽ cảm thấy may mắn khi trả tiền rất đúng chỗ. Ba người này đều là cao thủ cấp Bính, cho dù ba tiểu đội người cải tạo tấn công phủ bá tước thì họ vẫn có thể thoải mái tiêu diệt địch thủ.

Có thể nói Silver Shadow là một tổ chức không có nguyên tắc. Họ không có bất cứ lập trường nào. Mặc kệ là ai thuê mướn, họ chỉ cần đủ tiền

thì sát thủ sẽ đủ can đảm giết bất cứ người nào.

Mà trên cái thế giới này vẫn tồn tại một tổ chức với nguyên tắc rất độc đáo. Bọn họ cũng không có lập trường. Mặc kệ là ai thuê mướn, họ thì chỉ cần mục tiêu bạn đưa ra đáng chết chứ không quan tâm bạn sẽ chi bao nhiêu tiền. Dù chỉ một xu thì sát thủ vẫn đi giết bất cứ ai.

Gambling Snake chính là một thành viên trong tổ chức này. Hắn là thích khách dưới trướng "Thiên Minh", có được thân phận rất cao ở quận Song Ưng và là người âm thầm điều khiển tất cả sòng bạc của "Thiên Minh".

Nhiệm vụ tối nay không bình thường. Kẻ Gambling Snake muốn ám sát là Gilson II, một thanh niên quý tộc quyền thế đứng đầu quận Song Ưng. Hắn xưng huynh gọi đệ với Tổng Đốc, hắn phú khả địch quốc, hắn chính là vị vua thật sự của vương quốc nhỏ nơi đây. Nhưng Gambling Snake thấy quan hệ giữa Gilson II với quận Song Ưng cũng giống như đòi nợ đục khoét xương cốt, đều cần phải diệt trừ nhanh chóng.

"Nguyệt hắc sát nhân dạ, phong cao phóng hỏa thiên". Gambling Snake xâm nhập qua đường phía trên sau khi nhảy dù chính xác xuống nóc của khu nhà cao cấp thuộc phủ bá tước. Do chiếc dù màu đen nên khi nhảy xuống có thể dễ dàng che dấu tung tích của hắn. Lại nói những kẻ tuần tra trong sân cũng không có thói quen ngẩng đầu nhìn trời. Một khi trời không trăng thì chẳng thể nào thấy được mảnh dù màu đen tuyền.

Gambling Snake trượt xuống dốc nóc nhà, hai chân bám vào mép tường, thân người đối chiều để hạ xuống, nhẹ nhàng cạy chốt cửa sổ bằng thanh kiếm giấu trong tay áo và lách người vào trong nhà. Toàn bộ động tác bình tĩnh và nhanh chóng, không hề tạo chút tiếng động nào.

Phủ bá tước có tổng cộng ba tầng, độ cao mỗi tầng không đồng nhất, bởi vì trong phủ học đòi trang trí những tác phẩm nghệ thuật. Ví dụ như

bức tranh tường khổng lồ, tượng điêu khắc của danh gia và cả một ít đèn treo tường cỡ lớn. Chính vì vậy, mỗi tầng đều có độ cao rất khoa trương. Kiến trúc nhà ba tầng mà cao chẳng kém gì tòa nhà sáu tầng trong khu dân cư bình thường.

Đèn trong hành lang đã tắt hết. Việc này không phải do bá tước keo kiệt, tắt đèn ban đêm để tiết kiệm tiền điện. Mà đây là quy củ để bảo vệ an toàn cho thân nhân của Gilson II. Nói đơn giản thì những căn phòng và hành lang thuộc kiến trúc bên mặt ngoài đều tắt hết đèn điện, kéo rèm cửa che kín. Gilson hoàn toàn không muốn bị một viên đạn từ súng bắn tia tiền lên Tây Thiên ngay lúc ở trong nhà.

Sở dĩ danh hiệu của Gambling Snake là xà, bởi vì phong cách ám sát của hắn thuộc loại ẩn dật trong bóng tối. Hắn lặng lẽ không một tiếng động, một kích có thể lấy mạng người.

Nhưng giờ phút này xảy ra một chuyện nằm ngoài dự kiến của hắn. Lúc hắn vừa bước vào, quả thật cảm thấy độ khó không cao, nhưng thật ra cánh cửa sổ bị mở có máy phát tín hiệu cảm ứng. Hệ thống an toàn của phủ bá tước không những trang bị bên ngoài dinh thự mà còn bố trí khắp nơi trong phòng. Sau khi bị đột nhập, nó sẽ phát đi tín hiệu báo động ngầm.

Trong thư phòng, Gilson nhanh chóng nhận được thông tin từ một gã bảo vệ. Hắn nhấn phím trả lời điện thoại trên bàn làm việc để nói chuyện với bảo vệ qua bộ đàm: "Thưa ngài bá tước, vừa rồi thu được một tín hiệu báo động xuất phát từ phía Bắc lầu ba."

Gilson II biết hệ thống an toàn rất nhạy cảm. Có khi một con chim bé tí đậu trên cửa sổ cũng gây báo động, cho nên hắn trả lời với vẻ không kiên nhẫn: "Chuyện này người cứ xác nhận rồi báo lại, còn nếu không có chuyện gì thì đừng quấy rầy ta."

Giọng nói ở phía đối diện lập tức trả lời: "Thưa ngài Bá tước, ta đang đứng ở hành lang đó. Ta thấy cửa sổ..." Hãn nói đến đây, bỗng im bật.

"Hả? Chuyện gì? Cửa sổ thế nào rồi?" Gilson II phát câu, bèn hỏi dồn.

Lúc này, ở hành lang phía Bắc, một bóng đen đang đứng trong bóng tối dí khẩu súng vào sau gáy gã bảo vệ.

Như học được cách nói chuyện của một loài động vật máu lạnh nào đó, bóng đen mở miệng nói những lời trầm thấp và lạnh lẽo: "Nói cho hãn biết có người đến viếng thăm hãn."

Gambling Snake nghe thấy sự tồn tại của thiết bị báo động trong lời nói của bảo vệ, liền nhận ra hành động của mình có thể đã bị phát hiện. Thế là hãn tương kế tựu kế, lợi dụng điều này để thay đổi sách lược hành động.

Bảo vệ nói lại câu vừa rồi vào bộ đàm: "Có một người, hãn nói muốn gặp ngài."

Gilson II nhận ra điều gì đó lạ thường nên giọng nói cũng thay đổi. Hãn hỏi dò: "Đó là ai?"

Câu nói cuối cùng của gã bảo vệ được tín hiệu truyền tới: "Người lấy mạng người."

Theo đó, đầu dây bên kia vang vọng một tiếng động quái lạ. Một giây sau là tiếng máy bộ đàm rơi xuống đất. Tất cả năm người trong thư phòng đều biết có người đã chết. Chuyện này tuyệt đối không thể giỡn chơi.

Gilson II nổi gân xanh đầy trán, gọi sang một đường dây khác: "Nghe đây, không cần quản đó là ai. Hãy mau đưa phu nhân và thiếu gia đến phòng an toàn. Còn nữa, mau gọi ba gã ăn không ngồi rồi đến đây cho ta."

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 7: Âm Sát (Hạ)

Những sát thủ của Silver Shadow nhanh chóng phát hiện thi thể của gã bảo vệ trên hành lang, nhưng chúng vẫn không xem trọng chuyện này cho lắm. Việc bắn chết người bình thường chẳng chứng minh được tên thích khách này có bản lĩnh cao cường đến mức nào.

Song Gilson II lại rất khẩn trương. Những kẻ có cuộc sống tốt đẹp như hắn thường quý mạng sống như vàng, cho nên hắn gọi mười gã bảo vệ vây quanh mình, sau đó chui vào giữa họ và cùng đi tới phòng an toàn dưới lòng đất. Hai người em họ và người chú của Gilson II đương nhiên cũng quyết định trốn theo hắn. Giờ đây, họ đang lo nếu tùy tiện về nhà thì sẽ bị giết chết ngay khi chưa ra đến gara. Phòng an toàn được xây dưới lòng dinh thự, cửa vào căn phòng không kín kẽ lắm, nhưng chỉ có dấu vân tay của Gilson và người nhà của hắn mới có thể nhập mật mã trên cửa điện tử. Thứ này vốn không hề có chìa khóa, những kẻ khác dù có phát hiện nơi này cũng chẳng thể mở cửa.

Phòng an toàn là phòng tuyến cuối cùng cho sinh mạng của Gilson II. Kể cả khi quận Song Ưng bị bom hạt nhân tấn công, thậm chí lấy khu nhà cao cấp của hắn làm tâm điểm tập kích, hắn chỉ cần trốn trong phòng là bảo toàn được tính mạng. Lương thực và nước uống chuẩn bị sẵn đủ để cung cấp cho ba người dùng trong bốn tháng. Bức tường kiên cố bên ngoài có thể ngăn cản vụ nổ, ngăn cản phóng xạ, ngoài ra còn có hệ thống tuần hoàn và khử độc không khí. Đây quả là một thiết kế để ứng phó với ngày tận thế.

Có tin đồn cho rằng ở Thiên Đô sở hữu công trình còn cao cấp hơn thứ này, thậm chí Gilson II từng nghe nói Hoàng Đế và hoàng tộc dùng "tình hợp kim" để chế tạo "Thuyền cứu nạn" từ rất lâu rồi. Nếu một ngày mặt đất biến thành hỗn hợp của sông băng và nham thạch, những thứ còn lại trên đất bằng là vô số cây ma hoặc ô nhiễm phóng xạ thì món đó có thể phát huy công dụng. Có điều vấn đề trước mắt lại không nghiêm trọng đến thế. Bất kể thích khách có bao nhiêu người hay sát thủ của Silver Shadow ở khu nhà cao cấp có đảm bảo sự an toàn cho phủ bá tước được hay không, Gilson II chỉ cần đợi cuộc chém giết bên ngoài kết thúc là có thể đi ra ngoài.

Cửa lớn của phòng an toàn đóng lại lần nữa. Tất cả nhân viên an ninh đều bị bá tước đuổi hết ra ngoài. Hẳn không định bỏ tiền mướn bọn họ đến tị nạn. Lúc này đây, trong phòng còn lại Gilson II. Vợ con hẳn thì đến sớm hơn một chút, kể đến là hai người em họ và người chú của hẳn.

Tuy trong lòng sáu người đều hơi thấp thỏm nhưng vẫn có thể biết tình huống bên ngoài qua bộ đàm. Gilson II không ngừng đàm thoại với người bên ngoài để biết tiến triển của sự việc, song tung tích của gã thích khách vẫn chưa bị phát hiện.

Thời gian chậm rãi trôi qua. Trong hoàn cảnh bị giam cầm, tâm trạng của họ càng ngày càng sa sút. Phán đoán hợp lý nhất có thể đưa ra là gã thích khách kia biết mình bị phát hiện nên đã chạy trốn. Tuy nhiên, việc hẳn ép gã bảo vệ nói “đến lấy mạng của người” hình như mâu thuẫn với giả thuyết trên. Giả dụ như hẳn muốn chạy thì chỉ cần một súng tiểu口径 bảo vệ lên đường hoặc dứt khoát đào tẩu là được, mắc gì phải làm chuyện thừa thãi?

Cuối cùng, Gilson II chỉ có thể giải thích rằng gã này biết hành tung bị bại lộ, hành động ám sát tất nhiên sẽ thất bại. Chính vì thế, hẳn ta dứt khoát đe dọa qua bộ đàm của bảo vệ, kể đó trốn đi để gỡ lại chút mặt mũi sau một chuyến đi công cốc.

Trải qua hai giờ chờ đợi dài đằng đặc, hừng đông đã đến.

Sau khi xác nhận bên ngoài an toàn hết lần này đến lần khác, bá tước quyết định ra khỏi phòng an toàn.

Cánh cửa tự động chậm rãi mở ra, nhưng thứ xuất hiện trước mắt mọi người lại là một hành lang xa lạ.

Sáu người trong phòng sợ ngây người, ngoài cửa hoàn toàn không phải là phủ bá tước. Vậy chuyện gì đã xảy ra?

Giữa hành lang tối tăm nhanh chóng vọng đến tiếng bước chân. Trong bóng tối, một người đàn ông mặc đồ đen bước về phía phòng an toàn.

Gilson II liền hỏi: “Là ai? Ai ở đằng kia?”

Vừa hỏi, hắn vừa giơ tay đóng cửa điện tử trong sự nghi ngờ.

Ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên. Một tiếng xé gió ập đến. Ngón cái trên bàn tay phải của Gilson II biến mất.

Thanh phi đao màu bạc của Gambling Snake mỏng như tờ giấy, dài cỡ một ngón tay. Thứ này xuất hiện trong tay hắn thì trở nên "nhanh, mạnh, hiểm" và "nhạy, chuẩn, ác".

Gilson II bị cắt mất một ngón tay. Tuy đau đến nổi tê tâm liệt phế nhưng hắn cũng biết giờ không phải là lúc lẫn lộn trên đất kêu than. Hắn là người đứng gần cánh cửa nhất. Năm người phía sau đều sợ đến mức mặt cắt không còn chút máu hoặc cứng đờ tại chỗ, cho nên hắn chỉ có thể giơ tay trái để đóng cửa.

Đây là cơ hội cuối cùng của bá tước, song Gambling Snake đã đến trước cửa phòng an toàn. Tất nhiên, hắn sẽ không để cho bá tước làm được chuyện này.

Cự ly trước mắt không cần dùng đến phi đao, Gambling Snake vùng kiếm giấu trong tay áo. Thế là tay trái của Gilson II liền bay mất phân nửa. Cánh tay chỉ còn lại nửa phần thịt, thậm chí lộ ra gân, xương và mạch máu. Vết cắt rất chỉnh tề, sau đó lại bị vô số máu tươi phun ra che khuất.

Gilson II ngã xuống đất, người nhà của hắn bắt đầu la hét chói tai.

Gambling Snake lấy khẩu súng trong người ra. Trong khẩu súng này có sáu viên đạn, lúc này giết chết gã bảo vệ đã dùng mất một viên nên chỉ còn năm viên. Trong vài giây tiếp theo, năm viên đạn đó đã nằm trong đầu năm người.

Gambling Snake giết người không chút chần chừ, bất kể đó là phụ nữ, trẻ em, người trưởng thành hay người già cả. Dưới con mắt của hắn, tất cả mọi người đều như nhau.

Gilson II không tỏ ra đau buồn bao nhiêu đối với cái chết người thân. Họ hàng thân thích chết thì đã chết rồi. Hắn có cả đồng vợ và con ruột, tùy tiện chọn một bà thiếp rồi tuyển thêm một đứa con mình yêu thích để thừa kế di sản là được. Có điều mạng của mình thì không thể vứt đi.

“Mặc kệ người thuê người đã bỏ ra bao nhiêu tiền, ta sẽ trả gấp ba... Không, gấp mười lần! Chỉ cần người chịu tha cho ta!”

“Việc này không liên quan đến tiền bạc, thưa ngài bá tước!”

Gambling Snake lạnh lùng nói tiếp: “Theo kinh nghiệm từ lịch sử, khi bọn ta giết chết một hoặc hai người thì sẽ giải quyết được rất nhiều vấn đề phức tạp, nhờ đó khôi phục lại trật tự bị xáo trộn và dẹp đi sự phẫn nộ của dân chúng. Cho dù chỉ duy trì trong một khoảng thời gian rất ngắn nhưng ít ra người dân vẫn được sống trong thế giới yên bình. Vì vậy, ngài cần phải chết.”

Gilson II thấy giọng nói của gã này không giống sát thủ bình thường, lập tức liên tưởng đến một tổ chức chống đối nào đó.

Hắn bèn nói tiếp: “Đợi đã, người tha cho ta đi! Ta còn sống thì mới có giá trị! Các người giết ta có phải vì muốn lập uy trong dân chúng không? Nghe này, giá như người tha cho ta, ta sẽ giúp đỡ tổ chức của các người. Ta có thể làm nội ứng trong đế quốc bằng vào địa vị và tài lực của mình. Rồi thì tổ chức của các người sẽ hoành hành tại quận Song Ưng, các người sẽ trở thành Steel Commandment của Bắc Á.”

“Loại người luôn coi người khác là con buôn sẽ không bao giờ hiểu được bọn ta!”

Gambling Snake nắm tóc Gilson II và lôi hắn ra khỏi phòng an toàn: “Dân chúng là nền tảng, nền chắc thì nước còn. Ý nghĩa của "Sắc lệnh phân phối buôn bán" vô liêm sỉ hơn cả sự lũng đoạn. Các người không bỏ tiền vốn, không chịu mạo hiểm nhưng lại muốn có lợi nhuận của kẻ buôn bán. Quốc gia có danh dự của quốc gia, đã thu thuế mà còn tranh lợi ích của dân thì còn thể thống gì? Huống hồ người chẳng phải vì đế quốc muốn thu thêm tài chính nên phải làm như vậy. Người và tổng đốc chỉ lấy quyền hành để mưu lợi riêng mà thôi.”

Vừa nói, Gambling Snake vừa lôi Gilson II đi. Ngài bá tước cố gắng giãy dụa nhưng vẫn tổn công vô ích. Hai người đi dọc hành lang đến một căn phòng nhỏ, mở một cánh cửa và nhìn thấy khung cảnh rộng lớn bên ngoài.

Giờ phút này, Gilson II nhận ra mình đang ở trên một tòa tháp chuông cao mười tầng, từ đây có thể thấy ánh lửa trong thành phố chiếu sáng cả bầu trời đêm tăm tối.

“Đêm nay không chỉ mình người mà còn có cả hạ tầng người cùng một giuộc với người, bao gồm tổng đốc và người nhà của người. Tất cả họ đều

sẽ bị giết chết!"

Gambling Snake đẩy Gilson II đến bên bệ cửa: “Vừa rồi người từng nói "các người"? Không sai, phía sau ta là cả một tổ chức. Chẳng qua ta có thể thay mặt anh em ta trả lời câu hỏi của người: Bọn ta hoàn toàn không nghĩ sẽ trở thành Steel Commandment gì cả, càng không chú ý đến hình tượng của mình trong mắt dân thường là thiên thần hay ác quỷ. Việc bọn ta muốn làm là thanh trừ loại người ngoan độc như người bằng cách diệt cỏ tận gốc."

Gilson II biết mạng mình không còn kéo dài thêm bao lâu nữa. Hắn trừng mắt với vẻ oán độc và hung hăng, sau đó nói: "Người cho rằng mình là anh hùng sao? Lũ khốn nạn! Các người sẽ phải chết! Đế quốc sẽ không bỏ qua cho các người! Các người sẽ chết thảm hơn ta gấp trăm ngàn lần!"

Gambling Snake cười nhạt. Từ giai đoạn đen tối của thời Trung Cổ cho đến nay, tổ chức Thiên Minh không hề bị tiêu diệt hoàn toàn cũng có lý do của nó.

“Người sẽ chết nhưng tinh thần vĩnh viễn tồn tại! Những người như bọn ta không bao giờ bị giết sạch. Còn người, người sẽ bị linh hồn trống rỗng lấp đầy và vĩnh viễn biến mất trong hư vô. Dù người đời sau nhớ lại thì cũng chỉ để thóa mạ mà thôi.”

Một sợi dây thừng thô to tròng vào cổ Gilson II, kẻ đó hắn bị đá văng ra ngoài tháp chuông.

Ngay khoảnh khắc trước khi hắn rơi vào trạng thái hôn mê bởi sự tổn thương vĩnh viễn của cột sống, trong mắt hắn hiện rõ nụ cười mỹ mãn của một loài động vật máu lạnh.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 8: Viện Trợ

Ngày mười hai tháng ba năm 2102, hai ngày sau khi xảy ra vụ cướp ngân hàng tại thành phố Winnipeg. Hơn bảy giờ ở Chicago, tại một tiệm sách tọa lạc trên một con đường vắng vẻ.

Một người đàn ông châu Á đang đi trên con đường này. Hắn cột tóc đuôi ngựa, đeo kính râm và bước đi theo tư thế cúi gằm mặt, trông có vẻ lén la lén lút.

Sau khi xuống máy bay, Tả Đạo liền chọn một khách sạn làm chỗ ngủ, sau đó đi đến tiệm sách như đã hẹn trong cuộc điện thoại.

Lúc tới cửa, vừa hay có bốn người đàn ông trung niên bước ra khỏi tiệm sách. Một gã mặc áo jacket trong số đó đang ôm một đồ vật trong lòng, hình như là một túi ni lông.

“Nhìn gì mà nhìn?” Đối phương quát to như lũ hung thần ác sát.

Tả Đạo co đầu rút cổ nói: “Xin lỗi, xin lỗi... Xin mời quý vị...”

Hắn tránh đường.

Không biết tại sao nhóm người này lại giận dữ như thế. Có điều họ không làm khó Tả Đạo mà chỉ liếc mắt khinh thường rồi bỏ đi.

Tả Đạo thở phào một hơi, đẩy cửa bước vào trong tiệm.

Tiệm sách này thật lộn xộn. Sách vở chất đầy mặt đất, chồng chất trên bàn và chập cả giá sách. Bất kể xó xỉnh nào, sách cũng không xếp theo trật tự và quy luật. Nhìn chung thì kết cấu của tiệm sách theo hình chữ thập, chủ tiệm sách ngồi sau một bàn làm việc đặt ở chính giữa nơi này. Cánh cửa sau lưng chủ tiệm là căn phòng riêng của hắn. Nó thường được khép hờ. Bên cạnh bàn làm việc là một chiếc máy pha cà phê loại đắt tiền, e rằng đây là thứ đáng giá nhất trong tiệm sách.

“Ồ... Ngài là Thiên Nhất ư?” Tả Đạo nhìn chủ tiệm sách, hỏi dò.

Thiên Nhất vừa mở một quyển sách, vừa uống một chút cà phê. Đến khi nghe thấy giọng nói của Tả Đạo, hắn thở dài một hơi, đặt quyển sách và chiếc ly trên tay xuống bàn, sau đó làm động tác "mời ngồi".

Tả Đạo đi lại khó khăn trong đống sách lộn xộn. Do không có ghế nên hắn chỉ có thể ngồi trên một đống sách.

Thiên Nhất mở ngăn kéo tủ rồi giương mắt hỏi Tả Đạo: “Muốn ăn pizza không?”

“Không, cảm ơn.”

Thiên Nhất lại cúi đầu kiểm tra ngăn kéo: "Món ăn dân dã thì sao?"

"Ờ... Ý người là sao?"

“Động vật gặm nhấm có lượng protein rất phong phú, ăn nó giống như ăn thịt gà vậy.” Giọng của Thiên Nhất y như nhân viên chào hàng: "Ta có thể cho người một chiếc đèn cồn hoặc hâm nóng bằng lò vi sóng giúp người."

Tuy không đoán ra bất cứ điều gì từ vẻ mặt của đối phương nhưng dường như Tả Đạo đã đánh hơi được thứ gì đó. Điều này khiến hắn nảy sinh dự cảm bất thường, cho nên hắn xua tay từ chối một cách dứt khoát.

Thiên Nhất khẽ nói một câu: “Vậy thì thôi!”. Sau đó tiện tay đóng ngăn kéo tủ.

Tả Đạo quay đầu, đưa mắt nhìn cửa tiệm sách, rồi lại hỏi Thiên Nhất kèm theo ánh mắt thăm dò: “Những người vừa đi ra ngoài là...”

Thiên Nhất tiếp lời: “Bọn họ à? Đó là câu lạc bộ Yên Thổ.”

“À, thì ra là vậy! Làm ta sợ hết hồn hà! Nghe nói gần đây Chicago không yên bình cho lắm. Hai gia đình nổi tiếng là Lucchesi và Janno Vessey đang quyết một trận sống mái với nhau, trong khi cảnh sát lại ngồi làm ngư ông đắc lợi. Ta còn tưởng những người vừa rồi là mafia ấy chứ.”

Thiên Nhất nói: “Bọn họ chính là mafia.”

Những lời này suýt làm Tả Đạo nghẹn chết.

Thiên Nhất cười nói: "Chuyện này không liên quan đến người nên người không cần làm vẻ mặt đó với ta. Ta tìm người là vì việc khác, dùng tài năng của người để đối phó với mafia thì quá lãng phí.”

Tả Đạo vội đáp: “Vị đại ca này, xin hãy nhớ người từng nói chỉ cần ta giúp người giao băng ghi hình cho Blood Owl thì người vĩnh viễn không liên lạc với ta cơ mà?”

“Ta nói là "Nếu sau này ta không có việc cần đến người thì chúng ta sẽ mãi mãi không liên lạc nữa". Tất nhiên bây giờ ta đã tìm thấy thứ cần đến người.”

Thiên Nhất nói tiếp: “Người cứ yên tâm, ta sẽ không lấy việc tiết lộ hành tung để ép buộc người. Ta biết dù cảnh sát có bao vây người thì cuối cùng người cũng có thể chạy trốn. Những cao thủ của đế quốc sẽ không tốn công tốn sức đi bắt một người như người, dù sao người chỉ là kẻ môi giới, không phải tội phạm nguy hiểm.”

Nghe xong, Tả Đạo liền thở phào, nhưng Thiên Nhất lại nói thêm: “Ta tạm thời trả tiền trung gian cho người để thuê người làm một vài việc. Nếu người từ chối thì ta sẽ suy nghĩ phương pháp hữu hiệu để uy hiếp người.”

“Đại ca! Chính vì thứ gọi là "huynh đệ tốt nói nghĩa khí", ta còn dám nói "không" với yêu cầu của ngài sao? Ngài nhìn đi, chỉ cần một cuộc gọi của ngài mà ta phải đi hết tốc lực từ đảo Hải Nam đến đây!”

Tả Đạo bắt đầu thao thao bất tuyệt. Khi bỏ kính râm xuống, có thể thấy đôi mắt hắc đang tỏa sáng, mặt mày hớn hờ. Không thể không nói kỹ thuật rất tinh tế, biểu diễn rất tập trung.

Thiên Nhất lấy một tờ báo trên bàn rồi ném đến trước mặt Tả Đạo: “Người rất thông minh, quả thật Venice không phải nơi để ở lâu. Lựa chọn của người là bỏ chạy sau khi làm xong việc với Blood Owl. Nó rất chính xác. Bằng không sớm muộn gì hắc cũng sẽ kiếm người với ý định tìm ta và Cố Vấn thông qua người.”

Tả Đạo nhận tờ báo, chưa kịp đọc nội dung thì đã nghe thấy một cái tên không hay ho gì: “Ừm... Vì sao hắc cảm thấy ta có thể tìm ra Cố Vấn... Khoan đã, Blood Owl tìm người thì ta vẫn có thể hiểu được, nhưng hắc tìm Cố Vấn để làm gì?”

Thiên Nhất nói: "Hừ... Phải nói là ta đã dùng một chút phương pháp khiến Blood Owl nảy sinh ấn tượng sai lầm rằng ta và Cố Vấn cùng một giuộc với nhau. Chuyện có thể nói cho người chỉ có bấy nhiêu. Người rất có tài, Tả Đạo, có lẽ người sẽ sử dụng mối quan hệ rộng khắp và mạng lưới tình báo của mình để tìm Cố Vấn. Còn ta, chẳng phải người đã thử điều tra ta hay sao?”

Tả Đạo kinh ngạc. Chuyện hắc bí mật điều tra Thiên Nhất nước chảy không lọt. Tại sao Thiên Nhất lại biết rõ? Chẳng lẽ thằng cha này thực sự toàn trí toàn năng?

“Đừng ngăn người như vậy. Xem báo đi. Đó là tin tức mới nhất của khu vực Bắc Mỹ.” Thiên Nhất nói.

Đọc lướt hồi lâu, sắc mặt Tả Đạo bỗng biến đổi: "Người này..."

“A, xem hình là nhớ ra thôi!” Thiên Nhất nói tiếp: “Bảy năm trước, một gã thích khách hàng đầu của tổ chức Thiên Minh từ nhiệm, chiến công của hắn cho phép hắn được lãnh một khoản tiền từ tổ chức đủ để sống và sinh hoạt như một người bình thường. Nhưng không thể nhặt con người từ thùng rác về làm thú cưng như chó mèo. Loại người như hắn muốn sống ở "hiện tại" thì phải chú ý đến "quá khứ". Gã thích khách đó cần một thân phận hợp pháp, trong khi người là người giải quyết vụ này.”

Tả Đạo tiếp lời: "Thân phận của Tom Stoll vô cùng tốn kém. Ta phải dùng rất nhiều biện pháp và hao tổn không ít tâm tư mới hoàn thành cuộc mua bán này. Sao hả? Có phải hắn đã bị lộ thân phận hay không? Hắn cũng là người của ngài à?"

Thiên Nhất trả lời: “Không, bọn ta chưa từng gặp mặt. Điều này không quan trọng. Quan trọng là thân phận của hắn chẳng còn duy trì được bao lâu nữa. Rồi đây kẻ thù của hắn sẽ tìm tới tận cửa. Theo suy đoán của ta, kẻ tiếp hắn sẽ làm "như thế này"... Chính vì cân nhắc đến giao tình giữa người và hắn nên ta mới gọi người đến.”

(Tác giả lược đoạn từ ... để không lộ tình tiết chương sau)

Hắn cầm quyển sách đang xem dở lên: "Quyển sách này gọi là "Gilson II". Phiên người mang đến cho Gambling Snake ở Winnipeg để trợ giúp hắn một tay. Ta biết người sẽ đọc trộm. Đọc thì đọc đi. Nó sẽ có ích cho người sau này.”

Tả Đạo nhận lấy quyển sách với vẻ mặt khó hiểu.

Thiên Nhất nói thêm: “Nhân tiện nói thêm một chút, Cố Vấn hiện đang ở Chicago. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì trong hai tuần nữa ta và hân sẽ gặp nhau, sau đó cùng rời khỏi Chicago. Người đến quận Phong Diệp làm xong nhiệm vụ thì không cần trở về đây tìm ta. Người đi đâu cũng được, chỉ cần không quay lại Chicago, bằng không sẽ gặp Blood Owl chạy đến tìm Cố Vấn hoặc "thằng nhóc đó". Haizz.... Họ không dễ chọc đâu. Một khi người chạm trán bọn này thì sẽ trở thành bánh bao cho chó ăn, hoặc sẽ bị áp giải đến "Tide Prison". Nói chung sẽ trở thành hoa quả cúng Diêm Vương, tự tìm đường chết.”

Tả Đạo nghe mà sửng sờ. Lúc này đây, hân cảm nhận sâu sắc rằng: Khi một người nói tất tần tật những chuyện chưa xảy ra ở hiện tại thì sẽ yêu cầu rất cao về chỉ số thông minh của người nghe.

Sau khi nói xong, Thiên Nhất bưng ly cà phê lên lần nữa. Hân tùy ý rút một quyển sách trên giá, vươn vai ngáp dài. Có cảm tưởng như Tả Đạo trước mắt hân đã biến thành không khí, tốt hơn hết là mau biến đi cho đỡ chướng mắt.

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 9: Nhà Trọ

Gambling Snake ngồi trong quán trọ nhắm mắt dưỡng thần. Cả đêm qua hắn không hề ngủ, súng nằm trong tay, mặt quay về hướng có thể nhìn thấy cửa lớn và cửa sổ duy nhất trong phòng.

Gian phòng này rất rẻ, nằm ở lầu một, âm u, bên ngoài có nhiều cây cối, đông thì lạnh lẽo ẩm ướt, hè thì ruối muỗi vo ve, quanh năm không để lọt nắng, nghe đâu trước kia từng xảy ra án mạng và có nhiều lời đồn về ma quỷ.

Gambling Snake ở lại đây không phải vì giá rẻ mà chủ yếu là vì nó không nổi bật. Vốn dĩ phòng ốc thế nào với hắn cũng như nhau cả, chỉ cần có nóc nhà che mưa, bốn bức vách chắn đạn là đủ rồi.

Từ khi trốn ra khỏi nhà, hoặc nói thoát khỏi cuộc sống của người bình thường, đến nay đã ba ngày, hắn như đã trở lại những ngày còn trong Thiên Minh. Nhớ lúc trước, mỗi lần đi chấp hành nhiệm vụ ám sát, hắn thường xuyên sống ở những nơi như thế này vài tuần, có khi vài tháng. Hắn không lúc nào được ngủ, phải đề phòng có người phá cửa xông vào hoặc ném vài quả lựu đạn qua cửa sổ.

Gambling Snake là một người có năng lực cấp Cường, nhưng năng lực của hắn không phát huy được tác dụng gì trong chiến đấu. Ngày trước, hắn đều chỉ dựa hoàn toàn vào kỹ xảo và kinh nghiệm làm thích khách của bản thân mà thôi.

Từ nhỏ, hắn đã bộc lộ khả năng lĩnh ngộ và tài hoa hơn người, hiếm có hơn nữa là phần tinh táo và tàn khốc bẩm sinh. Tới năm mười lăm mười sáu tuổi thì bản lĩnh thích khách đã ăn sâu vào máu thịt và trở thành một loại bản năng. Cho dù là cách thức ám sát, năng lực ứng biến hay tốc độ thích ứng của hắn đều đạt tới mức lô hỏa thuần thanh.

Lần đó là Gambling Snake lừa Johnton, chứ chẳng hề có thứ độc nào và đương nhiên không có lấy thuốc giải. Hắn chỉ phô trương thanh thế nhưng lại có thể dùng cách này để khiến Johnton làm cho mình một chuyện.

Chuyện kia quả thật đơn giản như lời Gambling Snake nói. Hắn thông qua Johnton nhắn lại cho Gilson II một câu. Câu nói đó giống hệt như những gì đối phương đã nghe qua bảy năm trước.

“Ta sẽ lại đi tìm và lấy mạng của người.”

Lần đó, Johnton chẳng những rút quân để cho Gambling Snake chạy thoát, mà còn vội vàng liên lạc với chủ để truyền lời. Sau đó, hắn chờ Gambling Snake giữ lời hứa liên lạc bằng một cách bất kỳ và chỉ cho mình phương pháp giải độc.

Johnton đợi tù tù một mạch suốt ba ngày, kết quả trên người chẳng xảy ra thay đổi gì, trong khi những lời chất vấn và giọng nói âm trầm của bá tước lại khiến hắn như ngồi trên đồng lửa. Gambling Snake thì biến mất hoàn toàn, chứ đừng nói gì tới chuyện liên lạc.

Tới lúc này, Johnton cảm thấy không đúng lắm. Lẽ nào mình bị hắn lừa cho một vô rồi sao?

Nhưng khi đã nghĩ thông suốt thì đã muộn. Người đã đi, chuyện đã xong. Johnton không biết làm sao cho phải. Nhiệm vụ thất bại khiến hắn không giành được nửa điểm công lao, lại còn đánh mất sự tín nhiệm của chủ.

Oán trời trách đất cũng vô dụng. Xét cho cùng, Johnton là một kẻ theo chủ nghĩa cơ hội chỉ giỏi lấy mạng sống của người khác ra mạo hiểm, tới phiên mình thì sợ đến run chân. Cái loại vượn đội mũ người như thế này gặp phải Gambling Snake tự nhiên sẽ lộ nguyên hình.

Gambling Snake là ai cơ chứ? Hơn mười tuổi, hắn đã lăn lộn trong sòng bạc của Thiên Minh, con bạc từng thấy không sao kể hết, ngay cả Vương Hủ cũng từng gặp qua. Loại tầm thường như Johnton mà muốn đấu với hắn ư? Quả là tự mình tìm tới cái chết, tự lấy bản thân làm trò cười. Chỉ cần Gambling Snake nói vài câu mà đã nắm hắn trong tay đùa bỡn, không cần động thủ vẫn có thể biến nguy thành an.

Cho nên mới nói, đẳng cấp năng lực như nhau nhưng bản lĩnh hành sự của hai người khác nhau một trời một vực. Nếu như nói thủ lĩnh Thiên Minh có thể lãnh đạo một châu thì gã Gilson II kia chỉ là một thủ lĩnh sơn tặc, vì vậy sự chênh lệch của tay sai dưới trướng có thể nhìn thấy bằng mắt.

Nói tới khả năng lãnh đạo thì trên đời này còn có một người kinh thiên vĩ địa. Song, kẻ mà hắn phải đi bây giờ lại đang áp lỗ tai sát cửa phòng Gambling Snake để nghe lén.

Gambling Snake cảm thấy hơi buồn cười. Bây giờ là ban ngày. Tuy Tả Đạo đứng bên ngoài rón ra rón rén, cố không phát ra tiếng động quá lớn, nhưng từ khe cửa bên dưới cũng có thể thấy được cái bóng chân đang chuyển động.

Cánh cửa đột nhiên mở ra và lại còn mở từ bên trong, Tả Đạo giật mình hoảng hốt, bởi vì hắn không nghe thấy tiếng động khi Gambling Snake mở cửa.

Tả Đạo mặc quần áo mục sư, trên tay là quyển kinh thánh, có điều vẫn cột bím tóc đuôi ngựa cao và đeo kính râm.

Gambling Snake thì mặc một bộ âu phục màu đen, đứng trong căn phòng không có ánh nắng mà vẫn đeo kính râm che mặt, tóc tai chải chuốt tươm tất, trên tay cầm một khẩu súng.

Cảnh tượng hai người đứng trước cửa không biết nên gọi là buồn cười hay kỳ lạ, mà có chăng là cảm giác như đang chuẩn bị đi dạ hội hóa trang.

Bọn họ nhìn nhau vài giây, sắc mặt của Tả Đạo thay đổi mấy lần, đại khái không biết nên mở miệng chào hỏi thế nào. Trong khi đó, Gambling Snake nhìn đối phương chăm chăm, mặt không để lộ biểu cảm, chỉ là nghi vấn trong lòng hẳn còn lớn hơn so với Tả Đạo.

Hai phút sau, bọn họ đã cùng ngồi vào cái bàn nhỏ trong phòng.

Gambling Snake tự rót cho mình một ly sữa, trên bàn là quyển kinh thánh mà Tả Đạo cầm ban nãy.

“Đã lâu không gặp.”

“Đúng vậy, gần đây thế nào rồi?”

Tả Đạo cố gắng hàn huyên vài câu với Gambling Snake.

“Mấy năm nay cũng được, chỉ có mấy ngày gần đây không tốt lắm.”

Thế mà chịu đáp lại thật.

Tả Đạo: “Kẻ thù tìm tới trước cửa rồi sao?”

“Người xem tin tức, đoán chừng ta sẽ bại lộ nên mới xuất hiện?”

“Ừm, thật ra ta được người khác nhờ đưa một món đồ cho người.”

Lời của Tả Đạo rõ ràng muốn nói là đưa đồ xong thì hẳn sẽ đi ngay, tuyệt đối không sa vào vũng nước đục này.

“Ồ, là ai?”

Nghe đến đoạn ‘được người ta nhờ’, Gambling Snake liền cảm thấy hiếu kỳ. Lẽ nào là anh em trong Thiên Minh nhờ hẳn tới? Nhưng cái tên Tả Đạo này đem lại cảm giác không đáng tin cậy. Nếu tổ chức nhận ra mình gặp nguy hiểm, muốn hỗ trợ một tay vì đạo nghĩa, chắc chắn họ phải để người trong nhà tới giúp mới đúng chứ.

“Ta cũng không rõ lắm.”

Tả Đạo trả lời.

“Người không biết là ai nhờ người tới hả?”

Giọng nói của Gambling Snake khi hỏi câu này giống hệt như giáo viên đang chất vấn một học sinh tiểu học, rằng tại sao một cộng một lại có thể ra kết quả là ba.

“Thiên Nhất, người nghe qua cái tên này chưa?”

“Chưa từng nghe qua.”

Tả Đạo gần như biết đối phương sẽ trả lời như vậy, lại nói tiếp: “Hẳn mở một hiệu sách.”

“Ông chủ hiệu sách này nhờ người mang đồ cho ta?”

Gambling Snake hỏi: “Vẻ ngoài của hẳn trông như thế nào, chừng bao nhiêu tuổi?”

“Nhìn qua thì chưa tới ba mươi, còn tướng mạo ấy à... bộ dạng của đàn ông này hơi khó tả một chút, nói chung là... ừm... giống kiểu ngôi sao điện ảnh hết thời, sa vào nghiện ngập và đã trải qua mấy ngày không ngủ.”

Trong ký ức của Gambling Snake không hề có người nào như vậy, bèn không hỏi tiếp nữa mà đổi sang chủ đề khác: “Người làm sao tìm ra ta?”

“Đương nhiên là chạy đi tìm, trước tiên ta tới nhà của người, bên trong đã bị xối tung cả lên, xung quanh nhà còn có người giám sát suốt hai mươi bốn giờ. May mà năng lực giám sát của bọn họ không tốt lắm, ta phát hiện ra họ nhưng họ lại không thể phát hiện ra ta.”

Tả Đạo nói tới đây thì dừng lại một chút: “Chắc bọn họ cho rằng người sẽ không trở lại để chui đầu vào lưới, giám sát cũng chỉ làm qua loa cho có. À, sau đó ta bắt đầu tra trên internet về khách sạn, quán rượu, nhà nghỉ..., kể ra như vậy ta đột nhiên cảm thấy suy nghĩ của mình giống hệt như cảnh sát. Nói tóm lại, theo như ta điều tra ra thì mấy ngày nay, mấy kẻ dùng thẻ ID giả đi lung tung xung quanh nơi này có chừng hơn ba mươi người. Thế là ta liền chạy đi xác nhận. Coi như may mắn, người là người thứ mười hai ta tìm tới.”

Gambling Snake có vẻ nghi ngờ, lại nói: “Thẻ ID giả mà ta dùng là loại được trộm từ ID còn nguyên mã số của đế quốc và có hiệu lực trong thời gian ngắn, chẳng khác nào như thêm tên và hình của ta lên ID hợp pháp của một đứa trẻ mới sinh. Trừ khi có được xác minh của chính phủ cấp quận ở nơi sinh thì mới có thể vạch trần, ngoài ra nó còn hợp pháp trên bất kỳ hệ thống online nào trong suốt một tháng. Cho dù là cảnh sát cũng không tài nào tra ra được.”

Tả Đạo chỉ đáp lại một câu: “Loại thẻ ID này là do ta tự phát minh ra hồi năm chín tuổi.”

Gambling Snake thiếu chút nữa bóp vỡ ly sữa bò trong tay. Hắn hợp một ngụm, hỏi nhỏ: “Người đang nói đùa sao?”

“Không hề, thú thật là chế ra thứ này không phải là khó. Nó tương tự như trò chơi trò giải đố, chỉ cần lấy được mã số thì chính người cũng làm

được. Tiếc rằng ta không thể đăng ký độc quyền, bằng không là giàu to rồi. Giờ thì khắp nơi trên thế giới đều có người tạo ra loại thẻ này, chẳng có gì mới mẻ cả.”

Cái gã Tả Đạo này không đáng tin, nói năng nhăng cuội, khả năng tốt nhất là bộ mặt không đổi sắc. Chỉ là chuyện này cũng không giống nói bừa. Tính ra thì thẻ ID giả loại này đúng là bắt đầu lưu hành từ khoảng hai mươi năm trước.

Gambling Snake nói một hồi mới nhận ra chủ đề này chẳng còn gì để nói tiếp, bèn nói: “Vậy Thiên Nhất kia nhờ người đưa cho ta thứ gì?”

Biểu cảm của Tả Đạo thay đổi. Hắn hạ giọng, ghé sát lại như đang kể chuyện ma, sau đó đẩy quyển kinh thánh trên bàn về phía Gambling Snake.

“Người tự xem đi, xem kỹ vào!”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 10: Dã Thú Tình Dậy

Lần đầu tiên mở sách ra, Gambling Snake cứ tưởng là trò đùa. Chỉ có điều sau khi lật xem vài trang, hắn bắt đầu cảm thấy ngờ vực, đến những trang về sau thì kinh hãi không thôi. Ngoại trừ ngạc nhiên về sự tỉ mỉ trong nội dung, hắn còn phát hiện thêm một chuyện lạ khác. Đó là số trang và độ dày không liên quan gì đến nhau. Dựa theo độ dày mà mắt thường nhìn thấy, quyển sách này không có quá ngàn trang. Ấy vậy mà tùy ý mở ra giữa sách thì số trang lên đến hơn ba ngàn. Hắn thử kiểm tra xem số trang có thay đổi hay không bằng cách cho góc trang sách trôi nhanh nhưng không thấy sự thay đổi nào. Lúc lật từng trang cũng chẳng đem đến cảm giác độ dày thay đổi.

Cảm giác này khá giống với bản đồ trong Diablo 2, độ dài trong tầm mắt chỉ có mấy mét nhưng kéo dài vô hạn, lúc thì có thể gặp phải ngã rẽ, lúc thì có thể gặp phải bức tường. Nó cũng giống như khoảng thời gian mười giây sắp tới, tuy gần ngay trước mắt nhưng không thể nắm giữ.

Mặc dù nhân loại đã bước vào thế kỷ 23, mặc dù dung lượng của một quyển sách điện tử ở thời đại này gần bằng nửa cái thư viện... Song, quyển sách giấy bình thường trước mắt Gambling Snake lại không thể giải thích được bằng khoa học.

Chỉ mỗi chuyện nội dung không bị độ dày hạn chế mà đã nằm ngoài quy luật vật lý, nói đến quyển sách tràn ngập suy nghĩ của người khác lại càng khiến người ta không tài nào tưởng tượng nổi.

Tả Đạo ở chưa lâu nhưng rục rịch muốn đi. Đồ đã được chuyển tới nơi, hắn cũng nên trốn đi cho nhanh. Có lẽ Thiên Nhất sẽ không gửi tiền hoa hồng cho người trung gian, hắn không biết và cũng không muốn biết. Lúc này, trong lòng Tả Đạo chỉ chờ được thấy một dòng tin tức trên báo về cái chết của Thiên Nhất và Blood Owl. Vậy thì hắn mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Gambling Snake cũng không định giữ hắn lại. Giữa hai con người sống ngoài pháp luật, thoát khỏi phạm trù của người bình thường và trước mắt không biết ngày mai liệu có còn sống hay không, hai chữ “gặp lại” quả thật không có nhiều ý nghĩa.

Thậm chí Gambling Snake không nói cả một câu cảm ơn. Mặc dù quyển sách này đúng là nói về tâm tư của Gilson II nhưng người đáng được cảm ơn chỉ có một mình Thiên Nhất. Mà nếu chẳng may sách là giả, hoặc chẳng chỉ là cái bẫy nào đó, thế thì khó có thể nói về lập trường của Tả Đạo.

Vì sao lại nói lối giao thiệp của người quân tử nhạt nhẽo như nước? Bởi vì khi bạn thân thiết với một người thì sẽ hiểu được họ không giống như bề ngoài.

Đối với Gambling Snake, hắn chỉ tin tưởng một người, có điều người nọ đã chết nhiều năm trước. Hắn vốn tưởng rằng mình đã trả thù xong xuôi nhưng khi đọc qua quyển sách nội tâm của Gilson II mới biết chuyện vẫn chưa kết thúc.

Qua thêm nửa giờ, sự ngờ vực trong lòng Gambling Snake dần dần biến mất. Quyển sách này quả nhiên đáng tin cậy. Từ thuở ấu thơ đến tuổi trung niên, cuộc sống trong bốn mươi năm trôi qua với bao ngây thơ, rung động, hoang dã, bạo ngược, thù hận, tham lam đều nổi lên mặt giấy. Ngoài những thứ đó ra, tất nhiên còn có lương tâm, hối hận, đồng cảm,

nhân từ, nhân tính và cả tình yêu chân chính. Hành vi của mỗi người mâu thuẫn như một biến số không thể lường trước được.

Một quyển sách như vậy dù là Gilson II cũng không tài nào tạo ra, chứ đừng nói gì đến những người khác. Gambling Snake chỉ có thể cho rằng quyển sách nội tâm trước mắt là đồ vật được tạo ra từ một loại siêu năng lực. Đây chính là lời giải thích hợp lý duy nhất trong thời điểm này.

Bỏ vấn đề về sự tồn tại của bản thân quyển sách sang một bên, rốt cuộc “Thiên Nhất” là ai? Thân phận và mục đích của hắn là gì? Những câu hỏi này lại đem đến thêm những vấn đề sâu xa khác.

Nhưng chưa cần phải gấp, chuyện quan trọng nhất trước mắt là giết người.

Giết kẻ thù. Một kẻ thù không đội trời chung.

Nhà ở, công việc, thân phận hợp pháp và những thứ vụn vặt khác. Ba cái thứ này đối với người hiện đại chính là gốc rễ để lập nghiệp. Bảy năm trước, Gambling Snake cho rằng mình cũng cần phải có những thứ này. Vì vậy, hắn rời khỏi tổ chức. Con thú dữ trong lòng hắn dần dần chìm vào giấc ngủ say.

Chỉ đến bốn ngày trước, Johnton tìm tới trước cửa, nói ra cái tên Gilson II, lúc đó hắn mới biết vị bá tước kia vẫn còn sống trên đời. Mặc dù Gambling Snake tỏ ra rất bất ngờ nhưng trong lòng khi đó đã hiểu ra, mình bị ép phải giết người.

Nguyên tắc giấu vũ khí trong khoảng cách năm mét, thân thủ có thể chế ngự ba kẻ cướp trong ngân hàng mà không cần đến một phút, phán đoán tinh táo, hành động quả cảm, thói quen sinh hoạt chặt chẽ, nguyên tắc sống thăm căn cứ để... những thứ này không thể bị vứt bỏ. Bảo kiểm thu vào trong vỏ thì vẫn là bảo kiểm. Khi dã thú thức tỉnh, răng nanh vẫn sắc bén như ngày nào.

So với cuộc sống không âu lo, việc tự tay đâm chết kẻ thù hiển nhiên có sức hấp dẫn hơn nhiều. Mà một khi lửa thù nổi lên thì chỉ có máu tươi mới có thể dập tắt được.

Đúng lúc này, có người đưa đến một quyển sách. Hẳn ta hỗ trợ đắc lực cứ như đã biết rõ mình muốn làm những gì.

Gambling Snake đọc trong sách thì mới biết những việc Gilson II làm trong bảy năm qua không chỉ là chiêu binh mãi mã. Tâm cơ của hắn nay đã hơn xưa. Và kinh nghiệm chính là thứ tăng lên đáng kể đối với một người không còn dùng được nhiều bộ phận cơ thể.

Bảy năm trước, Gilson II mất ý thức vì bị treo ngoài gác chuông, đến khi tinh thần tỉnh táo thì cuộc ám sát của Thiên Minh đã trôi qua hai ngày. Người đứng đầu HL ở khu vực này chắc hẳn là người thông minh, hắn ta không hề tuyên bố con số thương vong cụ thể với bên ngoài, cũng chẳng xác minh tin tức về sống chết của những người tai to mặt lớn, chỉ bí mật chuyển thi thể và người sống sót đến một nơi khác. Cách làm cẩn trọng này đã chứng tỏ hắn e ngại bệnh ám sát lan tràn đến cơ cấu đế quốc.

Sự cẩn trọng đó đã ban cho Gilson II một cái ơn lớn. Chỉ có điều, xét đến cùng thì lần tìm được đường sống trong chỗ chết này phần nhiều là do hắn sống dai. Câu cửa miệng thường nói: Sát nhân phóng hỏa kim yêu đài, tu kiêu bố lộ vô thi hài (giết người phóng hỏa mà đeo thắt lưng vàng, làm cầu sửa đường mà chết không còn xác). Kẻ ác trong hiện thực tất nhiên không thể chết tử tế, mà người tốt thì thường sống không bằng chết.

Sau khi tỉnh lại, Gilson II có một khoảng thời gian rất điên cuồng. Vết thương trên cơ thể khiến cho cuộc sống của hắn thay đổi rất nhiều, thay đổi đó dù là ai cũng không thể chấp nhận nổi, huống chi là một quý tộc trẻ khỏe. Hướng thay đổi này thường rất dễ khiến ý chí của con người vỡ nát.

Gilson II phá phách đã đời thì mới tỉnh táo lại lần nữa. Hắn hóa thương đau thành sức mạnh, khắc sâu khuôn mặt của Gambling Snake vào trong đầu, giấu chuyện mình vẫn còn sống, rời khỏi quê hương, mai danh ẩn tích và giảm tiếp xúc trực tiếp với người khác. Những thứ này đều là vì tìm ra thích khách năm đó và trả lại cho hắn đau khổ gấp bội lần.

Những năm điều tra gần đây giúp Gilson II biết được quý tộc bình thường không thể xâm nhập vào thế giới của người có siêu năng lực, cũng như những góc ngách tối tăm dưới cái lốt “thái bình thịnh thế” của đế quốc. Đương nhiên, tổ chức được hắn quan tâm nhất chính là Thiên Minh. Hắn cũng đã biết được danh hiệu Gambling Snake.

...

Thế mà hết lần này tới lần khác, kẻ địch lại bốc hơi khỏi nhân gian giống y như mình, hoàn toàn chẳng thể tìm ra vết tích. Chuyện này nhờ Tả Đạo quả nhiên là chọn đúng chỗ. Nếu như không có vụ án ngân hàng hôm nọ thì thành phần tri thức Tom Stoll ở quận Phong Diệp sẽ không bao giờ trùng khớp với thích khách của Thiên Minh.

Gambling Snake ngồi trong phòng đọc quyển sách nội tâm của Gilson II cả ngày trời. Tâm trạng của con người không phải lúc nào cũng có giá trị, nhưng hắn quyết không bỏ qua một câu hay sự kiện nào trong những năm gần đây nhằm nắm lấy từng phân tử báo có giá trị.

Gần tám tiếng đồng hồ trôi qua, độ tập trung của Gambling Snake vẫn chưa giảm xuống chút nào. Đến trưa thì hắn ăn một cái sandwich, một ngày đi WC hai lần, rồi lại cầm súng trong tay, ngồi hướng mặt về phía cửa.

Bỗng nhiên, Gambling Snake ngừng xem và đóng sách lại. Không phải vì hắn đã xem xong, mà là vì phát hiện ra điều bất thường.

Cất quyển sách vào trong âu phục, hắn cầm súng lên rồi đi đến trước cửa. Lần này, hắn đi thẳng ra ngoài, tới trước bãi đỗ xe. Khu vực xung

quanh rất ít người đi đường. Trong lúc chưa ai kịp nhận ra có một gã cầm súng đi trên đường, tiếng súng đã vang lên.

Gambling Snake rời khỏi nhà thì liền bắn ngay. Viên đạn đi qua cửa kính thủy tinh của một chiếc xe đậu ngoài quán trọ. Cả hai viên đều bắn trúng vào bộ vị yếu hại, khiến hai người ngồi trong xe lập tức chết ngay tại chỗ.

Tiếng người đi đường hoảng hốt chạy trốn khỏi nơi phát ra tiếng súng, tiếng xe hơi bóp còi toé toét chỉ chịu ngừng lại sau ba mươi giây, sau đó là tiếng vỗ tay của một người.

Người nọ bước ra từ ngả rẽ, nhìn qua thì hơn bốn mươi tuổi, hơi mập, to cao, mặc quần áo vận động rộng rãi, chẳng khác mấy so với một người dân bình thường chạy bộ vào buổi hoàng hôn.

“Không hổ là thích khách của Thiên Minh, kỹ năng dùng súng rất tốt. Có phải người trong tổ chức của các người đều xuất sắc như vậy hay không?”

Gambling Snake thu súng lại. Hắn biết người này có đến tám phần mười sở hữu siêu năng lực, hơn nữa thực lực không hề tệ. Một khẩu súng không thể tạo ra uy hiếp đối với cấp Cường trở lên. Nếu mình ra tay tùy tiện trước khi đối phương biểu diễn năng lực thì rất dễ rơi vào thế bị động.

“Hai người kia chắc hẳn không phải là cảnh sát hoặc quân nhân, cũng không phải quân đội của HL.”

Hắn không hề trả lời câu hỏi của đối phương.

Người đàn ông cao to cười nói: “Thất bại của Johnton khiến ngài bá tước quyết định giao nhiệm vụ bắt sống người cho ta. Con người của ta không phải là loại thích dựa dẫm vào sức mạnh của người khác, lại nói điều động bộ đội từ phía chính phủ là một chuyện vô cùng phiền phức.”

“Nói cách khác, từ khoảnh khắc này trở đi, ta sẽ đối đầu với lực lượng vũ trang của nhà Gilson phải không?”

“Không đâu, người đối diện người chỉ có ta mà thôi. Nếu người cho rằng mình có thể bỏ trốn trước mắt ta thì sai rồi.”

“Vậy ta đây cứ giết người rồi bước qua xác mà đi.”

Gambling Snake không hề bị dao động bởi sự tự tin đến kiêu ngạo của đối phương.

“Ha ha ha! Tốt lắm, Gambling Snake, chúng ta nói về người đã nhiều lần rồi. Ta đây muốn thử xem người có lợi hại như lời đồn hay không?”

“Lời đồn? Hừ, danh hã có tác dụng gì chứ? Chi bằng hãy dùng khả năng để chứng tỏ. Với lại, chuyện đã đến nước này thì ta chỉ còn cách quay về với đạo giết chóc.”

Ánh mắt của Gambling Snake thay đổi. Hắn lại trở thành loài động vật máu lạnh như nhiều năm trước.

“Lấy mạng người chỉ là khởi đầu.”

PHIẾN TỘI

Ba Ngày Ngủ Hai
www.dtv-ebook.com

Quyển 5

Chương 11: Đồ Vinh

Nói dứt lời, Gambling Snake liền giơ súng lên bắn hết số đạn còn lại. Bốn viên đạn lần lượt bắn về phía đầu, tim, bụng và gối của người đàn ông to cao.

Đối phương đứng yên tại chỗ nhưng máu văng tung toé, hết như mỗi phát súng đều bắn trúng vậy. Chỉ có điều nổ súng chỉ mới là khúc dạo đầu.

Sau khi bắn hết băng đạn, Gambling Snake tiện tay ném cây súng xuống, đổi sang dùng thanh kiếm trong tay áo. Thân người hắn chồm về phía trước nhanh như một cái bóng, hươ kiếm đâm về phía yết hầu của đối phương.

Vài giây sau, người nọ dùng một tay chụp lấy mũi kiếm và chặn đứng lực đánh của Gambling Snake. Máu chảy ra từ trong lòng bàn tay nhưng hắn chẳng có vẻ gì là quan tâm đến. Ngay cả khi đầu bị trúng đạn, máu chảy đầy mặt mà hắn vẫn còn cười gằn: “Thân thủ và khả năng bắn súng đều rất tốt, tiếc rằng...”

Hắn dùng tay còn lại moi đầu đạn ra khỏi trán, bên dưới lớp máu thịt lộ ra tầng vảy óng ánh như màu kim loại: “Không thể làm ta bị thương được.”

Gambling Snake quyết đoán vứt kiếm đi, nhảy về sau vài trượng để tránh không cho con quái vật đao thương bất nhập kia tóm được. Đối

phương thấy hắn lùi lại, tính kiêu ngạo lại tăng thêm mấy phần, lập tức nghênh ngang bước tới.

Thấy người nọ đang định làm khó dễ, Gambling Snake thuận thế đạp một bước lên bức tường bên cạnh, thoáng chốc đã leo lên tầng hai của nhà nghỉ. Bóng lưng của hắn còn chưa khất thì lại ném thêm một vật đen thui xuống chỗ vừa nãy, chẳng khác nào gà mái đẻ trứng.

Quả lựu đạn này liền phát nổ ngay sau đó.

Gambling Snake chỉ tốn mười giây để chạy sang nóc một ngôi nhà cách đó hơn năm mươi mét. Giữa làn khói đang tan dần sau vụ nổ, một con quái vật hình người bao bọc toàn những vảy cứng như thép xuất hiện. Lớp da thịt vừa rồi chẳng qua là áo khoác của hắn mà thôi, giờ bị nổ hơn phân nửa nên để lộ ra bộ dạng thật.

Dựa theo kinh nghiệm, người biến dạng đa phần đều rất khó đối phó. Những loại năng lực thể hiện trực tiếp ngoài mặt thể này không thể nào yếu kém hơn siêu năng lực cấp Bính. Thông thường, họ không cần phải rèn luyện gì cả, thực lực vẫn tự gia tăng dần khi trưởng thành. Trong lúc chiến đấu, trình độ vận dụng năng lực thân thể cũng nổi trội hơn hẳn người có siêu năng lực phức tạp ở cùng cấp.

“Thủ đoạn của người nhiều thật đấy.”

Hắn đã tìm được vị trí của Gambling Snake. Nhân lúc đang lột da thịt giả trên người ra, hắn vừa đẩy nhanh tốc độ áp sát Gambling Snake.

“Còn chưa thỉnh giáo...”

“Rhoda Ridge, hay còn gọi là Thiết Vinh.”

Lúc Thiết Vinh nói chuyện thì đã tung người nhảy lên: “Yên tâm, bá tước muốn bắt sống.”

Thấy thế, Gambling Snake lập tức xoay người nhảy sang nóc của một toà nhà cách đó không xa. Cự ly trên dưới ba mét nên không phải chuyện đùa. Có điều sức bật của Thiết Vinh cũng chẳng giống với người thường. Sau khi bước lên nóc nhà, hắn liền nhảy thêm lần nữa, thoáng cái đã lướt qua đỉnh đầu của Gambling Snake. Bàn tay kim loại giáng xuống như tung chưởng.

Một đòn này mạnh như trời giáng, chắc chắn không phải thứ mà cơ thể con người có thể chịu được. Có điều phản ứng của Gambling Snake vẫn nhanh như trước, tiện tay rút một thanh kiếm mỏng ở dây lưng ra. Mũi kiếm có đủ thẳng, nhẹ, linh hoạt, trầm và mãnh. Hắn giơ kiếm đâm về phía trước và vẫn nhắm vào mặt của đối phương.

Có binh khí trong tay, phạm vi tấn công của Gambling Snake đương nhiên sẽ dài hơn Thiết Vinh vài mét. Giờ người lại đang ở trên trời, chân không chạm đất nên không thể tùy ý thay đổi hướng rơi, chỉ đành phải đưa tay chụp lấy lưỡi kiếm. Cú chụp này không khiến Thiết Vinh chảy bất cứ giọt máu nào. Đương nhiên, ban này cũng chỉ là túi máu nhân tạo mà thôi. Kim loại đâm vào lớp vảy của hắn chỉ tổ khiến nó kêu ken két, không thể gây nên tổn thương.

Gambling Snake lại quăng vũ khí lần nữa. Hắn tranh thủ vài giây vừa kiếm được để cúi người trượt xuống theo mái nhà, một tay giữ lấy máng xối trên mép và nhảy xuống. Trong khi rơi, hắn lộn một vòng rồi lợi dụng lực quán tính sau đó cho việc nhảy bật về phía trước. Lần mượn đà này ít nhất cũng giúp hắn có tốc độ ngang ngửa với vận động viên chạy nước rút.

Thiết Vinh ở phía sau kêu lên: “Để ta xem trên người người có thể giấu được bao nhiêu vũ khí.”

Hắn không cần làm những chuyện thừa thãi như vậy, cứ việc nhảy xuống từ nóc toà nhà cao ba tầng. Điều đó khiến mặt đường nứt một mảng

lúc hai chân chạm đất. Ai nhờ Thiết Vinh vừa mới rơi xuống, còn chưa đứng vững thì đã có ba thanh phi đao xé gió bay tới. Một thanh nhắm vào mắt trái, một thanh khác là yết hầu, thanh cuối cùng nhắm vào mắt cá chân.

Lần này quả nhiên khiến hắc trở tay không kịp, vội vàng lùi về sau hai bước, một tay che mặt. Rốt cuộc cũng có hai trong ba thanh phi đao đâm vào mu bàn tay của Thiết Vinh, thanh cuối cùng thì trượt đi mất.

Chỉ là Gambling Snake không hề ngừng chạy khi phóng phi đao. Dựa vào lần tấn công này, hắc lại kéo dài thêm một khoảng cách không nhỏ.

Thiết Vinh có phần thẹn quá hoá giận. Một tên chỉ tiện tay là có thể bóp chết như vậy có khác gì so với ruồi muỗi. Thế mà hắc ta vừa né vừa chạy, vô đến đau cả tay mà không thấy chảy nửa giọt máu nào.

Hét lớn một tiếng, Thiết Vinh liền lao vút tới như một đầu tàu xe lửa. Lúc này đây, cho dù là một chiếc xe thể thao cũng bị hắc đụng cho lật ngửa.

Nhưng nhìn thấy vậy thì Gambling Snake lại không bỏ chạy nữa. Hắc quay đầu lại chờ Thiết Vinh tới gần, trong ống tay trái lộ ra một thanh kiếm.

Bấy giờ, hắc trở thành một kiếm khách cao ngạo đang đợi sát chiêu của đối thủ tới gần trong gang tấc thì mới cử động.

Thiết Vinh cứ tưởng rằng cú va chạm này sẽ khiến gân cốt Gambling Snake vỡ nát, hoàn toàn mất đi khả năng chống trả. Thế mà nháy mắt khi hai người chạm vào nhau, trong lòng hắc liền cảm thấy kinh hãi. Người đàn ông vốn đang ở trong tầm mắt đột nhiên không thấy đâu. Trong hai giây đồng hồ ngắn ngủi, thị giác hơn người của Thiết Vinh chẳng tài nào nhìn thấy được gì nữa. Đòn va chạm của hắc cũng ngừng lại, lão đảo bước tới vài bước, rồi ngã xuống đất như không còn sức chống đỡ.

Lúc này, máu tươi mới phụt ra từ gần mười vết thương trên người Thiết Vinh. Vẻ mặt hoảng sợ kia chứng tỏ hẳn hoàn toàn không hiểu vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Gambling Snake đi vào trong tầm mắt của Thiết Vinh rồi ngồi xuống chia kiếm vào cổ họng đối phương. Hắn không đợi đối phương kịp nói ra nửa câu xin tha mạng thì hẳn đã đâm xuống một cái, kết thúc sinh mệnh của một người có siêu năng lực cấp Cường.

Sau khi giết chết Thiết Vinh, Gambling Snake không hề lơ lửng mà lập tức đứng dậy quan sát bốn phía. Ở xa xa, có không ít người sợ hãi nhìn về phía này. Điều đó chứng tỏ cảnh sát sẽ tới đây nhanh thôi.

Sắc trời đang tối dần lại, bây giờ quả là cơ hội tốt để rời khỏi đây. Gambling Snake trở lại căn phòng trong nhà nghỉ để thu dọn vài thứ nhưng vừa vào cửa đã nhận ra có người từng vào. Ngoài hai gã trong xe ra, chắc hẳn Thiết Vinh còn có đồng bọn nào đó ở gần đây. Bọn họ không xuất hiện phỏng chừng là vì không muốn mất mạng khi giao đấu với mình.

Quanh đi quẩn lại, Gambling Snake chẳng hề cầm theo bất kỳ thứ gì trong phòng. Hắn không có thiết bị cũng như thời gian để kiểm tra xem đồ đạc của mình có bị cài máy nghe lén hay thiết bị theo dõi hay không. May mà quyển sách về Gilson II không có ở trong phòng, bằng không thì nó đã rơi vào tay ai còn chưa biết được.

Sau khi ra khỏi phòng, tiếng còi hú từ xe cảnh sát đã tới gần. Đám cảnh sát kia hẳn là đang xúm lại xem xét thi thể của Thiết Vinh, mình mà không chạy nhanh thì sẽ bị vướng lại trong nhà nghỉ mất.

Gambling Snake đeo kính râm lên, leo qua bức tường ở bãi đỗ xe của nhà nghỉ rồi chậm rãi bước ra đường. Trong lúc dừng lại trước một cột đèn giao thông, hắn vẫy tay với một chiếc xe thể thao mui trần, bên trong xe có vài thanh niên mặc quần áo đắt tiền, sau đó bước đến.

Đối phương đang đứng chờ đèn xanh thì bỗng thấy một ông chú ăn mặc quê mùa đi tới, thuận miệng phun ra mấy câu chửi thề, ân cần hỏi thăm cả nhà Gambling Snake. Câu duy nhất có tính xây dựng chính là: “Muốn gây sự à? Thằng nhà quê!”

Trên người Gambling Snake mang theo rất nhiều vũ khí. Hắn lấy một cây súng lục ra từ túi trong của áo vest, bình tĩnh chia vào bốn người trong xe:

“Xuống xe.”

“Ha ha ha! Mặc bộ đồ đi đám ma mà giả làm sát thủ à? Người cầm cây súng giả đó để hù ai vậy hả? Ha ha ha!”

Một tên trong bọn cười phá lên, ba kẻ còn lại cũng cười hùa theo, chỉ là vẻ mặt có vẻ hơi cứng nhắc. Coi bộ bọn chúng cũng không chắc lắm, nhưng mấy kiểu mạnh mẽ này cũng có chút tác dụng ở một mức độ nào đó.

Gambling Snake tốn thêm bốn giây để gắn ống giảm thanh vào súng. Với gương mặt cứng nhắc mang kính râm, hắn nhìn bốn tên trong xe, đồng thời giơ tay bắn ngay mà không cần nhìn. Một phát đó trúng vào đèn giao thông ở hướng ba giờ. Bắn rồi, hắn chia súng về phía bốn tên ngồi trong xe.

“Ta biết rõ cảm giác muốn đạp chân ga của các người. Có điều từ lúc chiếc xe này khởi động cho đến khi biến khỏi tầm nhìn của ta thì ít nhất phải cần mười giây trở lên. Vì vậy... xuống xe.”

Bọn họ giơ hai tay lên trời, bước ra khỏi xe. Gambling Snake ngồi vào ghế lái, quay sang nhìn thẳng nhóc cầm lái ban nãy, ngoắc ngoắc cái tay đang cầm súng, ý bảo tên kia lại đây.

Gã thanh niên mướt cả mồ hôi, đi tới vài bước: “Còn... còn chuyện gì nữa không... thưa ngài.”

Gambling Snake dí cây súng trong tay vào đầu hăn cứ như thể sẽ cướp cò bắn bể sọ bất cứ lúc nào.

“Nhớ cho kỹ đây, nhóc. Bất kể là lúc nào, nơi nào, hễ người nhìn thấy người nào mặc đồ giống như đi đám ma chĩa súng vào đầu thì tốt nhất nên tỏ thái độ nghiêm túc hơn cho ta.”

“Vâng, thưa ngài! Ta sẽ nhớ kỹ!”

Bấy giờ, vẻ mặt của hăn vô cùng nghiêm túc.

Gambling Snake nghênh ngang đạp chân ga phóng đi, để lại bốn gã đứng đực người ra, cả buổi trời cũng không có vẻ gì là muốn báo cảnh sát.

Table of Contents

Mục lục

Quyển 1

Chương 1+1: Tự Chương Của Thiên Nhất

Chương 1: Quyển Sách Nội Tâm

Chương 2: Người Chết Đầu Tiên

Chương 3: Sau Khi Vụ Án Xảy Ra

Chương 4: Nghịch Thập Tự

Chương 5: Bạn Cũ

Chương 6: Người Chết Thứ Hai

Chương 7: Vị Khách Đến Trước

Chương 8: Cuốn Băng Video

Chương 9: Thiêu Cháy Tội Ác

Chương 10: Khách Hàng Ban Đầu

Chương 11: Quần Chiến

Chương 12: Cuộc Trò Chuyện

Chương 13: Quân Cờ

Chương 14: Diệt Khẩu

Chương 15: Bước Cuối Cùng Còn Chưa Bắt Đầu

Quyển 2

Chương 1+1: Tự Chương Của Blood Owl

Chương 1: Cuộn Băng Camera

Chương 2: Dọn Dẹp

Chương 3: Người Môi Giới

Chương 4: Báo Thù

Chương 5: Ba Chỉ Thị

Chương 6: Bao Vây

Chương 7: Khiếp Sợ

Chương 8: Chuyển Giao

Chương 9: Kết Quả Của Chuyến Đi Săn

Chương 10: Hợp Tác

Chương 11: Time Warrior

Chương 12: Đánh Giá Gián Tiếp

Chương 13: Huyết Ấn Tái Diễn

Chương 14: Vây Thành

Chương 15: Tắm Máu

Chương 16: Kẻ Phải Chết Và Kẻ Sống Sót

Quyển 3

Chương 1+1: Tự Chương Của Cố Vấn

Chương 1: Gã Sinh Viên

Chương 2: Giao Hàng

Chương 3: Thẩm Vấn

Chương 4: Điều Tra

Chương 5: Đàm Phán

Chương 6: Thị Trường Không Đối Thủ

Chương 7: Truy Sát

Chương 8: Ernie

Chương 9: Sup Đố

Chương 10: Kiểm Tra

Chương 11: Kiểm Tra (Tiếp Theo)

Chương 12: Biểu Hiện Giả Dối

Chương 13: Khâu Cuối Cùng Của Trò Chơi

Quyển 4

Chương 1+1: Tự Chương Của Gunsmith

Chương 1: Tìm Cách Sống Sót

Chương 2: Đi Về Hướng Bắc

Chương 3: Đỉnh Nhọn

Chương 4: Kẻ Sống Sót Trong Cũi

Chương 5: Chạy Trốn

Chương 6: Nước Đen

Chương 7: Qua Sông

Chương 8: Thử Lại Lần Nữa

[Chương 9: Nước Xoáy](#)
[Chương 10: Di Tích](#)
[Chương 11: Tìm Lối Ra](#)
[Chương 12: Dark Water](#)
[Chương 13: Ký Ức](#)
[Chương 14: Thoát Nạn](#)
[Chương 15: Nuốt Chửng](#)

[Quyển 5](#)

[Chương 1+1: Tự Chương Của Gambling Snake](#)
[Chương 1: Ngân Hàng](#)
[Chương 2: Người Điều Tra](#)
[Chương 3: Viếng Thăm](#)
[Chương 4: Màn Đêm Buông Xuống](#)
[Chương 5: Âm Sát \(Thượng\)](#)
[Chương 6: Âm Sát \(Trung\)](#)
[Chương 7: Âm Sát \(Hạ\)](#)
[Chương 8: Viện Trợ](#)
[Chương 9: Nhà Trọ](#)
[Chương 10: Dã Thú Tỉnh Dậy](#)
[Chương 11: Đồ Vinh](#)